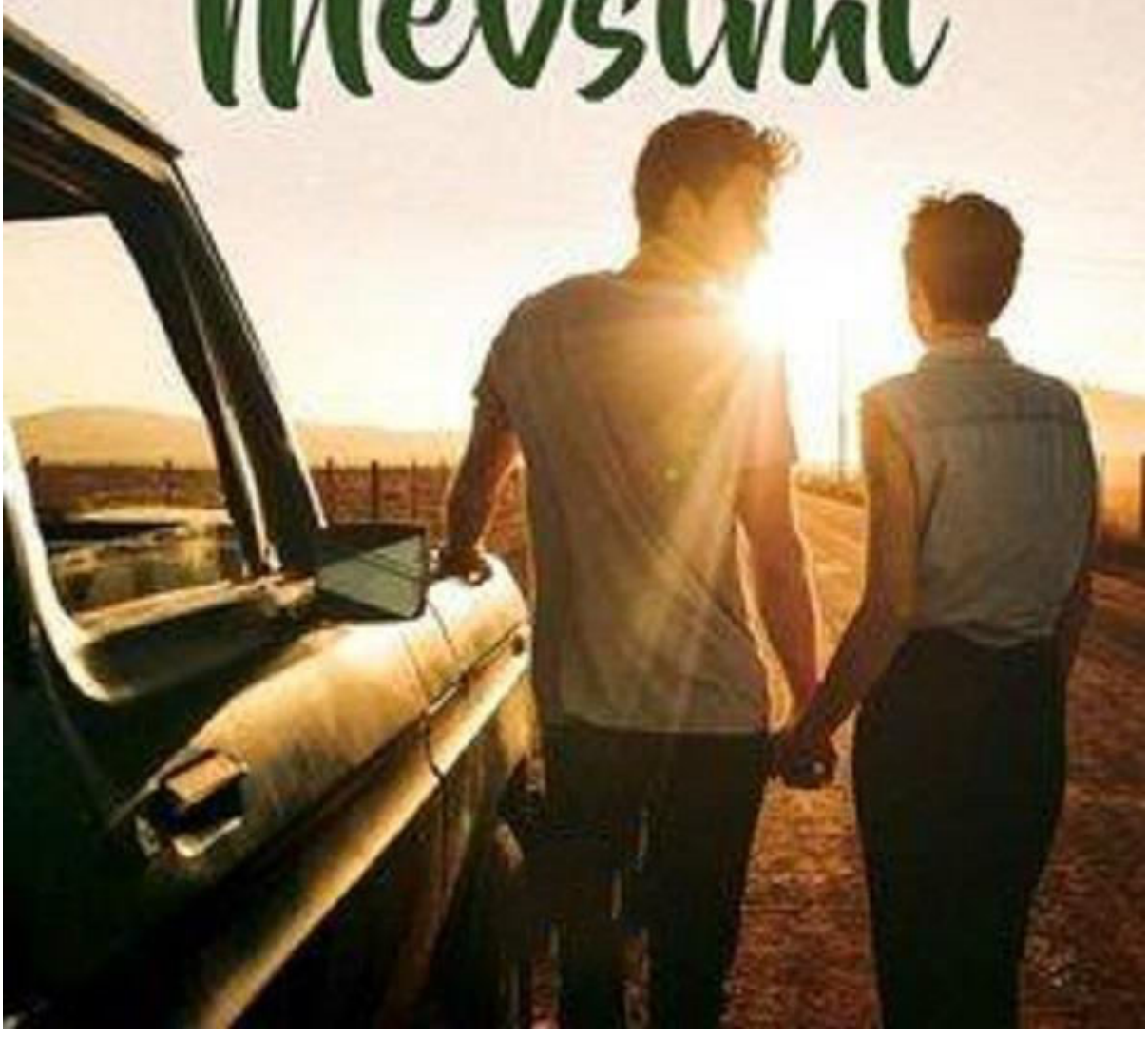
BRENDA NOVAK

Umut Mevsimi

İçindekiler

Birinci bölüm

İkinci bölüm

Üçüncü bölüm

Bölüm dört

Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu Bölüm

Onuncu Bölüm

Onbirinci Bölüm

On İkinci Bölüm

Onüçüncü Bölüm

Ondördüncü Bölüm

On Beşinci Bölüm

Onaltıncı Bölüm

On Yedinci Bölüm

Onsekizinci Bölüm

19. Bölüm

Yirminci Bölüm

Yirmi Birinci Bölüm

Yirmi İkinci Bölüm

Yirmi Üçüncü Bölüm

Yirmi Dördüncü Bölüm

Yirmi Beşinci Bölüm

Yirmi Altı Bölüm

Yirmi Yedinci Bölüm

Yirmi Sekizinci Bölüm

Evi kalbinin olduğu yerdir

Presley Christensen iki yıl aradan sonra küçük oğluyla Whiskey Creek'e döndüğünde hayatını tamamen değiştirmiştir. Geçmişiyle barışmış ve zorlu çocukluğundan kaynaklanan olumsuz davranışların üstesinden gelmiştir. Şimdi, bildiği "eve" en yakın şey olan küçük kasabaya geri döndü - tek ailesi olan kız kardeşiyle birlikte olabileceği kasaba.

Sadece bir yakalama var. Aaron Amos, en azından Amos kardeşlerin oto tamirhanesinin bir şubesini açmak için Reno'ya taşınana kadar Whiskey Creek'te yaşıyor. Ve ne kadar uğraşırsa uğraşsın Presley onu unutamadı. Onu tekrar görmek özlemi daha da kötüleştiriyor. Ama önümüzdeki birkaç ayı atlatabileceğini umuyor çünkü tekrar onun kollarına ya da yatağına düşemez. Artık geri adım atamayacak kadar ileri gitti. Ve koruduğu bir sır var - korumak için her şeyi yapacağı bir sır.

NEW YORK TIMES EN ÇOK SATAN YAZAR BRENDA NOVAK'IN WISKEY CREEK ROMANLARINA
ÖVGÜ

“[Karakterlerin] iç ısıtan romantizmi yavaş ve tatlı bir şekilde gelişiyor. Seks harika, ama en iyi yanı Simon ve Gail'in yakınlaştıkça nasıl dalga geçip güldükleri.”
—Yıldırım Çarptığında Yayıncılar Haftalık

“Novak, üstün bir romancıdan canlı, ışıltılı bir seri başlangıcı… romantik altın sunuyor.”
—Yıldırım Çarptığında Üzerine RT Kitap İncelemeleri

"Buharlı, dokunaklı, mükemmel tempolu - bu When Lightning Strikes ve onu kaçırmak istemezsiniz!"
—USATODAY.com'un Mutlu Sonsuza Kadar Blogu

“Whiskey Creek serisinin bu hassas, tutkulu ve yürek burkan derecede dokunaklı ikinci bölümünde Novak, tüm hayatı çeşitli roller oynayarak tüketilmiş bir kadın boğucu maskelerini çıkardığında neler olduğunu ustaca araştırıyor. beklenmedik bir sevgili, kim olduğunu, olduğunu ve olabileceğini kucaklar.”
- When Snow Falls Üzerine RT Kitap İncelemeleri (2012 Eleştirmenlerin Seçimi Birincisi ve Yılın Kitabı Adayı)

“Novak hayranlarının çok iyi tanıdığı harika bir destekleyici karakter kadrosuyla, When Summer Comes, zaten iç ısıtan Whiskey Creek serisine sihirli bir katkı.”
—Taze Kurgu

“[Home to Whiskey Creek] sorumluluğa, sadakate ve gerçeği söylemenin (veya gizlemenin) sonuçlarına sert bir bakış getiren, sürükleyici, karakter açısından zengin bir hikaye.”
—Kütüphane Günlüğü

“Hikaye ve yazı için [Home to Whiskey Creek] A+ puan verin…. Kitap birçok düzeyde bir kazanan olarak puan aldı. ”
—Yahoo! Sesler (Mary Beth Magee)

“Etkileyici, acı verici, bazen komik ama nihayetinde tatmin edici olan bu sürükleyici aşk ve bağışlama hikayesi, gerçek sorunları üstleniyor ve karakterlerine uçup gitmeleri için güç ve şefkat veriyor. Tüm erdemleri ve kusurlarıyla gerçek insanlar Whiskey Creek'te yaşıyor ve Ted ve Sophia, tanıştığınıza memnun olacağınız iki kişi daha olacak."
—Library Journal for Christmas Eve Götür (Yıldızlı İnceleme)

*Whiskey Creek Hikayeleri

Brenda Novak'ın bir sonraki romanına bakın THE HEART OF CHRISTMAS, yakında Harlequin MIRA'dan
temin edilebilecek

BRENDA
NOVAK

Babama.
Seni daha yirmi yaşındayken kaybetmiş olsam da,
aşkın beni taşıdı.

Sevgili okuyucu,

Birçoğunuzdan, Whiskey Creek'in "Korkunç Beşlisi"nden bir başkası hakkında bir hikaye istediğinizi duydum – dışarıdan "kötü çocuklar" olan ama altlarında ihale kalpleri olan beş cehennem yükselten erkek kardeş. Bu yüzden size Aaron'un hikayesini sunmaktan heyecan duyuyorum. (RT Book Reviews dergisinin 2012'nin En İyi Çağdaş Romantik Romanı ödülünü kazanan When Snow Falls'tan Dylan'ın kardeşidir).

Karakterlerimin sonsuza kadar mutlu yaşamalarını sağlamayı seviyorum ve bu iki karakter -Aaron ve Presley- tam da bunu yapıyor. İkisinin de sıkıntılı geçmişleri olmasına rağmen, sorunlarının üstesinden gelmek ve hayatlarıyla bir şeyler inşa etmek için derinlere iniyorlar ve birbirlerine ne kadar aşık olduklarını fark etmelerini izlemek benim için çok keyifliydi. Bir Amos kardeş daha doğru kadına düşüyor! Yaşasın!

Bu kurgusal kasabada geçen hikayeler yazmaktan gerçekten zevk aldım. Bu benim altıncı Whiskey Creek kitabım olduğu için (prequel roman hariç), kasaba bana evim gibi geliyor. Umarım size de sizin kadar rahat ve tanıdık gelir - ve bir sonraki gelecek olan Noel'in Kalbi'nde Havva'nın hikayesi için Altın Ülke'ye geri dönmeyi sabırsızlıkla beklersiniz.

Okurlarımdan haber almayı seviyorum. Bana PO Box 3781, Citrus Heights, CA 95611 adresinden yazabilir veya www.brendanovak.com adresindeki web sitem üzerinden benimle iletişime geçerek aylık çekilişlerime girebilir, bu seri ve diğer kitaplarım hakkında daha fazla bilgi edinebilirsiniz. Yazdım veya diyabet araştırması için yıllık çevrimiçi açık artırmama katılmak için kaydolun. Cömert destekçilerimle birlikte, bu amaç için şimdiye kadar 2 milyon dolardan fazla para topladım ve oğlumun yanı sıra bu korkunç hastalıktan muzdarip diğer tüm insanlar için bir tedavi bulana kadar ilerlemeye devam etmeyi umuyorum. .

Herşey gönlünce olsun,

Brenda Novak

Başlıca Karakterler

Aaron Amos: İkinci en büyük Amos erkek kardeş (“Korkunç Beşli”den biri); Dylan ve kardeşleriyle oto kaportacılarında çalışıyor. Presley Christensen ile bir ilişkisi vardı.

Cheyenne Christensen: Eve Harmon'ın Little Mary's B & B'yi (eski adıyla Gold Nugget) işletmesine yardım eder. Amos Auto Body'nin sahibi Dylan Amos ile evli.

Sophia DeBussi: Ted Dixon'ı yıllar önce yatırım gurusu Skip DeBussi ile evlenmek için terk etti - daha sonra bir dolandırıcılık olduğu ortaya çıktı. Alexa'nın annesi. Ted ile yeniden bağlantı kurdu ve şimdi onunla nişanlı.

Gail DeMarco: Los Angeles'ta bir halkla ilişkiler firmasının sahibi. Film yıldızı Simon O'Neal ile evli.

Ted Dixon: En çok satan gerilim yazarı.

Eve Harmon: Ailesine ait olan Little Mary's B & B'yi yönetiyor.

Kyle Houseman: Bir güneş paneli işletmesinin sahibi. Eskiden Noelle Arnold ile evli.

Baxter North: San Francisco'daki borsacı.

Presley Christensen: İki yıl önce kasabadan ayrılan ve yeni dönen eski “kötü kız”. Wyatt'ın annesi.

Noah Rackham: Profesyonel bisikletçi. Crank It Up bisiklet mağazasının sahibi. Anneannesinin sahibi olduğu Just Like Mom'ın restoranının şefi ve yöneticisi Adelaide Davies ile evli.

Riley Stinson: Yüklenici.

Callie Vanetta: Fotoğrafçı. Afganistan gazisi Levi McCloud/Pendleton ile evli.

Diğer Yinelenen Karakterler

Amos Kardeşler: Dylan, Aaron, Rodney, Grady ve Mack.

Olivia Arnold: Kyle Houseman'ın gerçek aşkı ama Kyle'ın üvey kardeşi Brandon Lucero ile evli.

Joe DeMarco: Gail DeMarco'nun ağabeyi. Whiskey Creek Gas-n-Go'nun sahibi.

Phoenix Fuller: Hapishanede. Babası Riley tarafından yetiştirilen Jacob Stinson'ın annesi.

İçindekiler

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

9. Bölüm

10. Bölüm

Bölüm 11

12. Bölüm

13. Bölüm

14. Bölüm

15. Bölüm

16. Bölüm

17. Bölüm

18. Bölüm

19. Bölüm

20. Bölüm

21. Bölüm

22. Bölüm

23. Bölüm

24. Bölüm

25. Bölüm

26. Bölüm

27. Bölüm

28. Bölüm

1

Aaron Amos da kitapçıdaydı. Presley Christensen, Kalbini acıtan sızıdan bunu anlayabiliyordu. Belki de diğerlerinin gevezelikleri arasında onun sesini bilinçaltında tanımıştı ya da gerçekten altıncı his diye bir şey vardı çünkü dönüp kalabalık odaya baktığında, vücudunun ona zaten söylediğini doğruladı. Bir kenarda durmuş ona bakıyordu.

Onu görmeyeli iki yıl olmuştu ve yatağını paylaşmasının üzerinden neredeyse aynı süre geçmişti. Ama çok daha uzun gibi geldi. Hamileliği ve oğlunun yaşamının ilk on sekiz ayı zor geçmişti, daha önceki her şeyden daha zordu - bu, çocukluğunun büyük bir kısmını araba ya da motel dışında yaşayan bir kız için bir şeyler söylüyordu.

Whiskey Creek'e dönmeye karar verdiğinde Aaron'la karşılaşabileceğini bilmiş ve kendini o ana hazırlamaya çalışmış olsa da, sanki Aaron onları kendisine çeken çok güçlü bir mıknatısı tutuyormuş gibi gözleri onunkilere kilitlendi. niyet. O zaman geriye tökezlememek için yapabileceği tek şey buydu; onu görmek göğsüne bir darbe gibi vurdu.

Lanet olsun! Tepkisi -nefesinin boğazında sıkışması ve midesinin düğümlenmesi- gülünçtü. Neden onu geçemiyordu?

Dişlerini gıcırdatarak bakışlarını kaçırdı ve Ted Dixon'dan imza almak için sırada bekleyenlerin arkasına geçti. Ted'in çalışmalarının büyük bir hayranıydı. Baştan başlamak için Fresno'ya taşındığında, diğer birçok romanla birlikte onun gerilim romanları, önceki yaşam tarzına geri dönmemesi için zihnini meşgul etmesine yardımcı olmuştu. Ve çok az eğitimle bulabileceği en iyi iş olan Helping Hands Thrift Store'da iş bulduktan sonra, kitaplar -çoğunlukla ikinci el- karşılayabileceği tek eğlenceyi sağlamıştı. Özellikle Wyatt doğduktan ve Wyatt kolikli bir bebekle çok sık yerde yürüdükten sonra bir lütuf olmuştu.

Yine de, Ted yereldi. Sanki onu görmek için bir daha şansı olmayacaktı. Gelmek istemişti ama ablasının ısrarı olmasaydı muhtemelen gelmezdi. Cheyenne, Presley'nin birkaç saatliğine dışarı çıkabilmesi için Wyatt'ı izlemekte ısrar etmişti. Ara vermesinin onun için önemli olduğunu söyledi. Ve Presley minnettardı. Küçük kiralık evini temizlemek, yerleşmek ve yeni yoga stüdyosu için kiralamak için mükemmel perakende alanını bulmak için harcadığı çabalardan sonra, temizlik yapma ve bir anneden başka bir şey gibi hissetme şansı için can atıyordu.

Ama o zaman, Cheyenne ve Cheyenne'in kocası Dylan'ın inandığı gibi, Aaron'un yüz kırk mil kuzeydoğuda olacağına inanmıştı. Kendi başına şube açmayı ve Dylan ve diğer kardeşleriyle birlikte sahip olduğu çarpışma tamircisi Amos Auto Body'nin bir bayiliğini açmayı planladı. Cheyenne'e göre, Reno'da en iyi yeri aramak için çok zaman harcıyormuş.

"Affedersiniz." Derin bir sohbete dalmış iki adamı sıkıştırmak için en yakındaki kitap raflarına bastırdı.

"Presley!"

Kaçmaya o kadar dalmıştı ki başını kaldırıp bakmamıştı bile ama bu dikkatini çekti. Kız kardeşinin en yakın arkadaşlarından ikisi olan Kyle ve Riley orada duruyorlardı. Yazar Ted Dixon onların kliğine aitti, bu yüzden onları burada görmek şaşırtıcı değildi. Yeterince araştırırsa, anaokulundan beri Ted'le takılan bir avuç diğerini bulabilirdi.

"Merhaba." Kalbi hızla çarpmasına rağmen gülümsemeyi başardı. Aaron, tam o anda, aralarında duran insanların arasından mı geçiyordu?

Ona yaklaşırken rahatsız hissetmesi için hiçbir sebep yoktu. Belki o yokken irtibatta kalmamışlardı ama bu doğrultuda hiçbir beklenti yoktu. Önceki ilişkileri herhangi bir taahhüt veya yükümlülük içermemişti. Çok fazla parti yapmışlardı ve şimdiye kadar yaşadığı en ateşli seksi yapmışlardı ama onun düşündüğü

kadarıyla her şey eğlenceliydi. O gittiğinde kavga bile etmemişlerdi. Annesinin ölümü ve hamile olduğu bilgisi onu Arizona'daki bir kürtaj kliniğine götüren kendi kendini yok eden bir maceraya atmıştı. Aaron bunu bilseydi, hamileliğinin sona erdirilmesinin isteyeceğinden emindi, bu yüzden bebeği doğurmaya karar verdiğinde ona hiçbir şey borçlu olduğunu hissetmedi, hatta Wyatt'ın onun olduğunu bile fark etmedi.

Chey bana geri taşınacağını söyledi, dedi Kyle. “Ne kadar zamandır şehirdesin?”

Arkasını kontrol etti, ancak sadece bir buçuk iki santim boyunda, etrafındaki insanları göremedi - ve o kadar doluydu ki onların içini de göremedi. "Sadece birkaç hafta." Kibar olmak için duraksadı, ama Aaron on adım ötedeyken ve muhtemelen aralarındaki mesafeyi kapatırken bir saniyeden fazla takılmayacak ve konuşamayacaktı. Ne yazık ki, gidemedi. Ted kitabını çoktan imzalamış ve kişiselleştirmişti ve kasada büyük bir sıra vardı.

Riley, dudaklarında uçuşan vedayı tam olarak söyleyemeden konuştu.

"Seni evde görmek harika. Bu arada harika görünüyorsun." Ona alçak bir ıslık verdi. “Tüm bu yoga olmalı.”

Presley, iltifatın tadını çıkarmak için ya da onlara yoganın onun forma girmesine yardımcı olmaktan çok daha fazlasını yaptığını söylemek için çok endişeli hissetti. Bu çok uzun bir tartışma olurdu. "Hiç dershaneye gittin mi?" onun yerine sordu.

Kyle ve Riley birbirlerine baktılar. Riley, muhtemelen kendisinin de yapmayacağını söyleyen bir gülümsemeyle, "Sahip olduğumu söyleyemem," dedi.

"Stüdyoyu açtığımda, denemek zorunda kalacaksın," dedi.

Eğer orada olacaksan, ben yaparım, dedi Kyle gönüllü olarak.

Presley ikisinin de onunla flört etmesini beklemiyordu. Daha önce burada yaşadığında, her zaman kendilerini onun için fazla iyi gördüklerini hissetmişti. En başından beri popüler ve uyumluydular; bazı çok kötü seçimler yapan kayıp ve yalnız bir toplum dışıydı. Karşılama şeklinin değişmesi onu gururlandırmış olabilirdi ama Aaron tarafından karşı karşıya kalacağı için çok endişeliydi. Onunla konuşmak istemiyordu. Kendi kendine, onun için doğru adam olmadığını, ilişkilerinin dengesiz ve sağlıksız olduğunu kaç kez söylediğinin hiçbir önemi yoktu; gülümsemesini, gülüşünü, dokunuşunu özlemekten vazgeçemiyordu.

Onu aşmanın zorluğu sürpriz olmamalıydı. Tüm hayatı bir dizi mücadeleyle geçmişti.

"Harika. Bir hafta sonra iş için açık olurum." Bir an önce açılması gerekiyordu. Geliri olmadan daha uzun süre gidemezdi. "Orada görüşürüz."

Uzaklaşırken bakışlarını üzerinde hissedebiliyor, onları başından savdığı için şaşırdıklarını anlayabiliyordu. Ama Aaron odadayken... tek yapmak istediği arka planda eriyip gitmekti. Bir kavgada aldığı yara izine rağmen neredeyse fazlasıyla güzel olan kusursuz yontulmuş yüzünün görüntüsü bile onu bir zayıflık ve istek yerine sürüklemeye yetiyordu.

Daha önce hayatının kontrolünü ele geçiren crack kokain gibiydi. Onu neredeyse yok eden diğer şeyler gibi ondan da şiddetle kaçınmak zorundaydı.

Perdeden geçip, Turn the Page'in sahibi Angelica Hansen'in envanterini aldığı karanlık depoya girene kadar Presley rahatladı. Güvenliğe, adamın onu aramasının pek mümkün olmayacağı gizli bir köşeye ulaşmıştı. Aaron gittikten sonra kitabının parasını ödeyecek ve oradan çıkacaktı.

Ama dükkânın önündekilere bakmak niyetiyle döndüğünde, perdeden içeri girerken onun sert, boyun eğmez göğsüne çarptı.

Ayaklarının dibindeki kitap yığınının üzerine düşmeden önce onu yakaladı ve kendisine doğru çekti. "Burada ne yapıyorsun?"

Kokusu veya hissi onun kararlılığını aşındırmadan önce tutuşunu kıran Presley tökezledi ve bu da kitapları uçurdu. Daha önce olduğu gibi ona çelme takmadıkları için şanslıydı. “...nefes almak için alana ihtiyacım vardı. Orası çok...çok kalabalık. Hat kısalana kadar burada birkaç dakika bekleyeyim dedim.”

Kadının bu kadar çabuk ulaşamayacağı bir yere kaçması karşısında gözleri hafifçe kısıldı. Ya da belki de onu duraksatan depoyu arama sebebiydi. Ted'in kitabını çalmaya çalıştığını mı düşündü?

Yoksa gerçeği öğrenmiş miydi? Her zaman anlayışlı olmuştu - kendi iyiliği için çok hızlıydı... ve onunki. O, annesinin kaybını ve onun intiharından sonra olan her şeyi en çok üstlenen duyarlı Amos kardeşti. Ama hala geri çekildiğine dair yorum yapmadı.

"İki hafta önce eski Mullins evine taşındığını duydum," dedi.

Yüzüne bakabilmek için başını eğmek zorunda kaldı. "Yaptım."

"Öyleyse... neredeydin?"

Neden onunla iletişime geçmediğini mi soruyordu? "Meşguldum."

"Bu, hiç evde olmadığın anlamına mı geliyor?"

Karın kasları tekrar kasıldı. "Uğradın mı?"

"Kapıyı çalmaya tenezzül etmedim. Garajda asla araba görmüyorum."

"Artık arabam yok." Birkaç ay önce yeni Hyundai'sini satmıştı, böylece ödemelerden kurtulup bir stüdyo kiralayabilecek kadar para biriktirebilirdi. Fresno'da kalır ve kendine daha büyük bir mali destek sağlamak için biriktirmeye devam ederdi -stüdyosunu da orada açardı- ama Wyatt'ta bazı tuhaf izler bulduğunda, evde bakım sağlayıcısının ona kötü davrandığından korktu. ve Whiskey Creek'e dönmeye karar verdi. Kız kardeşi çocuk bakımı için yardım teklif etmişti ve Aaron Cheyenne ve Dylan'a taşınacağını söyledikten sonra eve gitmek nihayet bir olasılıktı.

Tereddüt etti. "Arabasız nasıl dolaşıyorsun?"

"Çoğunlukla yürüyorum." Chey'in evi sokağın aşağısındaydı ve onun evinin köşesindeydi. Stüdyosu, şehir merkezinin geri kalanıyla birlikte, diğer yönde iki bloktu ve gitmesi gereken her yere gitmesini kolaylaştırıyordu.

"Alıştırmanın senin için iyi olduğu açık."

Bu iltifatın verdiği zevki uyandırmamasını diledi. Ama son iki yıl boyunca, her şeyi onun yaptığı şeyi ne kadar sevdiğine, kendini nasıl değiştirdiğine göre değerlendirmişti. Sonunda onun tarafından beğenilme arzusunun üstesinden gelinemeyecek kadar güçlü olduğunu düşündü. "Çalıştığım ikinci el dükkânının sahibi beni yogayla tanıştırdı. Farkı her şeyden çok bu yarattı."

"Esnek ve tonda." Dişleri minnettar bir gülümsemeyle parladı. "Her zamankinden daha iyi görünüyorsun."

"Teşekkürler." Fiziksel gelişmeleri açıklayacak başka şeyler de vardı - örneğin katı yeme alışkanlıkları gibi - ama onu zaten olduğundan daha fazla konuşmaya dahil etmek istemiyordu. Hayatında ne yaptığı umrunda olmazdı - kaldıkları yerden devam edip yatağa düşmeyeceklerini anladıktan sonra.

"Nasıl oldun?" O sordu. "Uzun zaman oldu."

Ve bunun her zor anını hissetmişti. Ne sıklıkta neredeyse yıkıldığını ve onu aradığını hesaplayamıyordu. Sadece Wyatt'ın babası olduğunu öğrenme riski onu durdurdu.

"İyi." Terli avuçlarını kotuna sildi. "Sen?"

"Takılıyor."

İyi gidiyor gibiydi. Birkaç kilo almış, yapması gereken büyük çerçevesini güzelce doldurmuştu. Geçen yıl birbirlerini gördüklerinde kaslı ama fazla sırımlıydı. Cheyenne ve Dylan'a göre uyuşturucu kullanmayı da bırakmış. Şimdi onu görme şansına sahip olduğuna göre buna inanıyordu.

"İyi" dedi. "B-bunu duyduğuma sevindim." Onu öylece bırakmasını diledi, ama o kapıdan çıkmadı ve onu engellerken hiçbir yere gidemedi.

Mullins'in kulübesini kiraladığınızı duyunca şok oldum. Orada yaşadıklarında orası bir lağım çukuruydu.” Yüzünü buruşturdu. "Çaresiz insanlardan bahset."

"Yaşanabilir hale getirmek için ciddi bir çalışma gerekiyor." İki yatak odalıyı ucuz ve merkezi bir yerde olduğu için kiralamıştı. Neyse ki, ev söz konusu olduğunda, biraz dirsek yağı büyük bir fark yaratabilirdi. "Artık temiz. Hâlâ yapmam gereken birkaç şey var."

"Ne gibi?"

“Verandayı boyayın ve çiti düzeltin. Ön tarafa biraz çiçek dikin.”

Başparmaklarını ceplerine soktu. "Çiçekler?"

"Çiçeklerle ilgili bir sorun mu var?"

"Bir süre kalmayı planlıyor gibisin."

"Ben."

"Ayrıldığında o kadar evcil değildin."

O zamanlar çocuğu yoktu, ama onu anne yapanın kendisi olduğunu bilmediğinden, dikkatini buna çekmek istemedi. "Tek umursadığın şey kafayı bulmakken, günlük kaygılara fazla odaklanmak zor."

"Evet, sanırım haklısın." Çenesini ovuşturdu. "Değişmişsin sanırım."

"Tamamen."

"Bunu görebiliyorum."

Hayır, yapamazdı. Henüz değil. Değişikliklerin yüzeysel olduğunu, daha önce olduğu gibi sonunda onun ayaklarına kapanacağını varsaymıştı.

"Kirayı temizlemene yardım ederdim," dedi. "Beni aramalıydın."

Boğazını temizledi. "Gerekli değildi. başardım."

Gözleri ihtiyatlı ve anlaşılmaz hale geldi. Fark ettiği "değişikliklerin" onunla ilişki kurma isteksizliği içerdiğini anlıyordu. "Bütün bunları bir bebekle halletmek kolay olamazdı."

Korkunun dokunaçları kalbinin etrafında gezindi ve sıkıştı. Bu onun Wyatt'tan ilk bahsetmesiydi. Dikkatli olmalıydı, algılarını baştan dikkatli bir şekilde ele almalıydı. Herhangi bir şüphe belirtisi, onun mutluluğunu mahvedebilir. Hayır, ama Wyatt'ın babasının gelip yardım etmesini sağlayabilirdim. İhtiyacım olsaydı yapardı."

"Arizona'da yaşamıyor mu?"

Cheyenne herkese bu bilgiyi vermişti, Dylan bile. "Öyle ama buraya gelebilir. Parası var ve Wyatt'ı önemsiyor."

"Onunla görüşüyorsun yani? O bir stand-up adamı mı?" Sesi umutluydu, sanki onun için bunu istiyor gibiydi. Yapmaması için hiçbir sebep yoktu. Bildiği kadarıyla, asla onun hasta olmasını istememiş, onu incitecek hiçbir şey yapmamıştı. Kendini fazla kaptırmıştı ama bu, onun onu asla gerçekten umursamadığı gerçeğinin bir yan ürünüydü, onun onu umursadığı gibi değil.

"Wyatt dışında bir ilişkimiz yok," dedi, "ama... o harika bir baba."

"Bunun büyük bir fark yaratması gerekiyor."

Wyatt'ın babası önemli ölçüde yardım etseydi, yaşayacak bir yere sahip olmak için şehirdeki en kötü mülkü temizlemesi gerekmeyecekti ama neyse ki Aaron bağlantıyı kuramadı. "Öyle," dedi. "Ve yakında kendim de iyi para kazanacağım."

“Yoga eğitmeni olarak, değil mi?”

"Ve bir masaj terapisti," diye ekledi, böylece hizmetlerinin reklamını yaptığında kimse şaşırmasın. Her ikisini de yapacağını başından beri herkesin anlamasını istedi. Kurabileceği tüm meşruiyete ihtiyacı vardı.

"Bunun içine nasıl girdin?"

“Yogada oda arkadaşım olan biriyle tanıştım. O bir masaj terapistiydi.”

"O..."

"Hiç birlikte olmadık, eğer sorduğun buysa. Roger eşcinseldi. Kiranın yarısını ödedi ve beni masaj yaptırdı.”

"Anlıyorum. Ehliyetin var mı ya da...ne gerekiyorsa?"

“Biraz yoga öğretmeni eğitimi yaptım. Ben de sertifikalı bir masaj terapistiyim.” Şansına, bir devlet bursu onun eğitimini ve Wyatt'ın derse devam ederken yaptığı günlük bakım masraflarını karşılamıştı.

"Büyük planların var. Ne zaman iş için açık olacaksın?”

"Her şey yolunda giderse bir hafta içinde." Stüdyosunun içini boyadıktan ve resepsiyon bankosu gibi kendi kiracı iyileştirmelerini yaptıktan sonra. İnşaat hakkında pek bir şey bilmiyordu ama erzak fiyatları yüzünden kimseyi kiralamayı göze alamazdı, bu yüzden öğrenmesi gerekecekti. Dylan elinden geleni yapacaktı ve Cheyenne, Little Mary'nin B ve B'de çalışmadığı zamanlarda yardım edecekti, ancak kız kardeşi ve kayınbiraderi kendi hayatlarına sahipti ve bunu halletmek için acelesi vardı.

"Harika." Ona göz kırptı. "İlk müşteriniz olacağım."

Onun çekici olduğunu düşündüğünü biliyordu ama yine de kaskatı kesildi. "Affedersiniz?"

Ona baktı. "Müşteri olacağımı söylemiştim."

"Ama... düşündüğün gibi değil."

Yüzündeki alaycı ses tonuyla gülümsemesi soldu. "Ne düşünüyorum?"

"İki meşru işi yöneteceğim, Aaron. Ben...Artık parti yapmıyorum. Ya da ilgini çekebilecek başka bir şey yap."

Kaşlarını çattı. "Çünkü iki yıllığına gittikten sonra beni neyin ilgilendirdiği hakkında çok şey biliyorsun?"

"Seni ilgilendiren elimdeki tek şeyin farkındayım. Sahip olduğum tek şey bu. Ve artık senin birçok seks partnerinden biri olmak istemiyorum. Kendim için seçtiğim hayat bu değil."

"Birçok ortak mı? sayıyor muyuz?"

O, başını salladı. "Seni yargılamıyorum."

"Ne kadar cömert."

Bu doğru çıkmamıştı. Kimseyi eleştirmeye hakkı yoktu ve bunu biliyordu. "Ben eski ben değilim, o kadar."

Yanağında bir kas esnetti. "Senden daha önce faydalandığımı mı söylüyorsun?"

Kanunla birkaç kez ilişkisi olduğu için itibarı onunkinden daha değerli değildi. Korkunç Beşli, o ve kardeşlerinin çağrıldıkları gibi, yapmadıkları şeyler için bile suçlanmaya alışıklardı - ama bunun devam edeceğinden şüphe duysa da. Son polis şefi, görevi kötüye kullanmaktan yakın zamanda görevden alınmıştı; yenisi kendi gücüyle o kadar sarhoş görünmüyordu.

"Numara." Vurgulamak için başını iki yana salladı. "Daha önce olanlar tamamen benim hatamdı. Benden hiçbir zaman seni bir köpek yavrusu gibi takip etmemi ya da fırsat buldukça yatağına girmemi istemedin." Gözlerini devirirken güldü. "Her kelimene, her hareketine takılıp kalmam seni çıldırtmış olmalı. Çok sinir bozucu olduğum için özür dilerim."

Onunla gülmedi. "Evet, bu oldukça acıklıydı."

İfadesindeki alaycılığı duyabiliyordu. Muhtemelen onu ne kadar sinirlendirdiğini unutmuştu ama o hatırladı. Annesi öldüğünde içgüdüsel olarak teselli için ona gitmişti, ama o gecenin bir yarısı onu uyandırdığı için birkaç

keskin sözle onu geri çevirmişti.

Yine de bunu ona karşı tutmuyordu. Pek sayılmaz. Sadece hayatındaki bir sonraki erkeğin biraz daha umursamasını istiyordu.

"Eminim öyleydi," dedi, sanki kelimenin tam anlamıyla kastetmiş gibi onun sözlerini alarak. "Ama bu sefer seni rahatsız etmeyeceğim. Ben-ben başka şeyler arıyorum."

"Demek söyledin." Çenesi sert, dudakları sıkı, bir omzunu kapı çerçevesine dayadı. Belli ki bu gidişattan memnun değildi. Benimsediği sert tavırdan bunu anlayabiliyordu. Bu onu rahatsız etmiş olabilirdi -bu keskin bakışlar çoğu insanı sinirlendiriyordu- ama sırf mesafesini korumayı tercih ettiği için onun kızacağını hayal bile edemiyordu. Onun başlamasını hiç istememişti. Öyleyse, onunla herhangi bir temas kurmayı reddetmişse, şimdi neden önemli olsun ki? Neredeyse istediği her kadına sahip olabilirdi. Onun için fazla iyiymiş gibi davrananlar bile bazen ona özlem dolu bakışlar atıyordu.

"Peki, tam olarak, aradığınız bu diğer 'şeyler' nedir?" O sordu.

"Benim için bir koca ve Wyatt için harika bir üvey baba. Bağlı bir ilişki." Hangi onu saydı. "Yani... eğer izin verirsen..."

Tepki vermedi. O ela gözleriyle onun yüzünü aramakla çok meşguldü. Belki eski Presley'i bulmayı umuyordu, ama o kişinin gittiğini söylediğinde yalan söylemiyordu.

Yaklaştığında, onun yoldan çıkmasını beklediğini belirterek, duvardan uzaklaştı ve abartılı bir gösterişle yanından geçti. "Misafirim ol."

Ona ilk hitap ettiğinde gördüğü heyecan kırıntısı gitmişti. İfadesi amansız, taşlı bir hal almıştı. Ama sözlerinden pişmanlık duyması için bir neden yoktu. Sadece yapması gerekeni yapmıştı. Ve geçmişin sorumluluğunu üstlenmiş, hiçbir şeyi ayaklarına bırakmamıştı.

"Teşekkür ederim," dedi yumuşak bir sesle ve sanki kalbini arkasından yere sürüklüyormuş gibi hissetse de öne doğru yürüdü.

Artık gelecekte onunla karşılaşmaktan endişelenmesine gerek kalmayacak, dedi kendi kendine. İkisi de birbirlerinden kaçınmak için çalışabilirler - gerekirse caddenin diğer tarafına geçebilirler. Bu, Reno'ya taşınması ne kadar uzun sürerse sürsün, sonraki birkaç haftayı veya ayı daha kolay hale getirecekti.

Öyleyse neden gözleri akmayan yaşlarla sızlıyordu ve boğazı sanki bir greyfurt yutmuş gibi hissediyordu?

Kyle ve Riley, Aaron dükkânın önüne doğru yürürken onu durdurduklarında, yüzü sıcak ve nabzı hızlı bir şekilde sırada duruyordu. Onu selamladılar ve o cevap verdi, sesi gayet iyi geliyordu. Reddetmesi hiç canını yakmamıştı - bu da en başından beri onunla gerçekten ilgilenmediğini kanıtlıyordu. Onu kullanmıştı, ama kendini ona atma şekli aynı derecede onun hatasıydı.

Hey, Presley burada, dedi Kyle. "Onu gördün mü?"

Boşta kalan elinin tırnaklarını avucunun içine kıvırarak Aaron'un cevabını duymak zorunda kalmamak için dua etti. Ama eksik yoktu. Bunu yapacak gücü olsa bile kendini dinlemekten alıkoyamazdı.

"Uzaktan" dedi.

Onu o kitapların üzerine düşmekten kurtardığında aralarında çok az mesafe vardı, ama kız ona beyaz bir yalan için yalvarmadı. Kitapçıdan çıkabilmek için hattın daha hızlı hareket etmesini diledi.

"Callie'nin fotoğraf stüdyosunun bir aşağısında bir yoga stüdyosu açıyor," diye bilgilendirdi Riley. "Orada da masaj yapıyor olacak."

Bu ifadede bir alt akıntı vardı, sanki hepsi bunu oldukça eğlenceli buluyorlardı. Hiç şüphesiz herkes, reklamını yapamayacağı ek hizmetler olup olmayacağını merak ediyordu. Ama bu onun da suçuydu. Daha önce nasıl olduğunu yaşaması zaman alacaktı.

Aaron kuru bir sesle, Tek noktadan alışveriş, dedi.

Bu şüphelerle oynadığını varsayan Presley irkildi.

Riley, "Ödeme yapan müşteriler bulmakta hiç zorlanmayacak," dedi. "Bugünlerde göründüğü gibi değil."

Aaron, Bana aynı görünüyor, dedi ve uzaklaştı.

Gidiyordu. Presley'in dahili “Aaron radarı” onu kapıya kadar takip etti. Sonra, gözlerini önündeki kişiden ayırmaya çalışmasına rağmen, ona son bir bakış atmak için baktı ve onu tekrar kendisine bakarken buldu. Bu seferki ifadesi şaşkın olduğu kadar anlaşılmaz değildi. Ama o incinmiş küçük çocuk

somurtkanlığı, onun izlediğini fark eder etmez bir kayıtsızlık maskesinin altında kayboldu ve o dışarı çıktı.

2

Aaron, Cheyenne ve Dylan'ın kapısının önünde, verandaya park etmiş bebek arabasının yanında duruyordu. Birinin vuruşuna cevap vermesini beklerken evin içinden Cheyenne'in sesini duydu. Annen burada, Wyatt, diye cıvıldadı.

Birkaç saniye sonra kapıyı açtı ve iki kez çekti.

Aaron, Presley'in bebeğini kucağında tuttuğunu hayal etmişti ama öyle değildi. Onu diğer odada bırakırken ne yaptığını söylemiş olmalı.

"Harun! Seni beklemiyordum."

Ted Dixon'ın imza gününde Presley ile karşılaşana kadar gelmeyi planlamamıştı. Onun geri döndüğünü öğrendiğinden beri, hatta ondan da önce, annesinin öldüğü gece davranışı için özür dilemek için bir fırsat bulmayı umuyordu. Söz konusu duygunun düzeyiyle başa çıkamamıştı. Bu tür bir trajedi onu, ne pahasına olursa olsun kaçındığı annesinin ölümüne geri götürdü. Ama böyle duygusuz bir pislik olduğu için kendini kötü hissetti ve Presley evinden ayrıldıktan hemen sonra kaybolduğunda ve birkaç gün boyunca ortaya çıkmadığında ne kadar korktuğunu asla unutmayacaktı. Arada olan her şey için kendini suçladı; çok şey yaşadığını biliyordu. Her ne yaşadıysa o kadar korkunçtu ki ne Cheyenne ne de Dylan bunun hakkında konuşmazdı. Uzun zamandır Presley'e üzgün olduğunu söylemek istemişti ama Presley ona şans vermemişti. Numarasını istediğinde Cheyenne ona telefonunun olmadığını söyledi. Ve Presley onu hiç aramadı. Evde olduğu iki hafta içinde bile yeniden bağlantı kurmaya çalışmamıştı. Oto tamirhanesindeki müşterileri onu uyarmasaydı, imza gününde onunla karşılaşana kadar kasabaya döndüğünden haberi olmayacaktı. Dylan bundan bahsetmemişti. Dylan, Aaron'ın yanında Presley hakkında nadiren konuşurdu.

"Dyl eve mi?" diye sordu çünkü Cheyenne hala kapıyı kapatıyordu ve nasıl daha sıcak bir karşılama yapacağını bilmiyordu. Presley'nin bebeğini almak için uğrayacağını tahmin etmişti. Wyatt, annesinin yanında değilse bir yerde olmalıydı ve burası mantıklı bir yerdi. Bebek arabası bunu onayladı.

Yengesi kıpırdanmaya başladı. "Dil?"

"Evet. Kocan ve benim ağabeyim—onu hatırladın mı?" Kız kardeşi ve erkek kardeşi onunla konuştuğunda etraftaysa, Presley onun sadece pantolonunun içine girmek istediğini varsayamadı. Bu, teması yasal hale getirecektir. O zaman belki eski dostluklarından bazılarını başlatabilirler ve gerçekten söylemek istediklerine ulaşamadan önce kitapçıda işler kötü gittiğinden, onun evine kadar yürüyebilir ve bir özür sunabilirdi.

Cheyenne alaycı tavrı görmezden geldi. "Elbette o burada. O televizyon izliyor."

Arabanın yanından geçip arabaya baktığında, neden onu içeri davet etmekte isteksiz olduğunu anladı. Presley geldiğinde onu burada istemiyordu. Ama Cheyenne bunu daha fazla belli etmeyecek kadar kibardı. Hoş bir gülümsemeyle geri çekildi. "İçeri gel."

Kız kardeşine doğru davrandığını düşünmediğini anlamıştı. Presley için en iyisi değildi. Ama onu asla kasten incitmezdi. Ve eskisi gibi değildi. Neden sadece onun değişebileceğini düşündüler?

Cheyenne onu oturma odasına doğru takip etmek yerine salon ağacından bir kazak kaptığında durdu. "Nereye gidiyorsun?"

"Hiçbir yerde." El salladı. "Sadece Wyatt'ı yürüyüşe çıkarıyorum."

"Soğuk ve karanlık." Ayrıca bir saat önce yağmur yağıyordu ve tekrar yağmur yağabilirdi. Altın Ülke'de bahar genellikle erken gelirdi, ancak Mart'ın ilk haftası tam bir kış haftasıydı.

"Uzağa gitmeyeceğiz."

Kara kafalı küçük bir çocuk, köşesini ağzına soktuğu lastik bir blokla oturma odasından çıktı.

"Bu Wyatt olmalı."

Cheyenne tarafında bir duraklama daha oldu ama nedenini anlamıştı. Presley ile iyileşmesi arasına hiçbir şeyin veya kimsenin girmesini istemiyordu ve buna o da dahildi. "Evet. Bu Wyatt, onun gururu ve sevinci."

Presley'i değiştiren annelikti. Aaron bundan emindi.

Wyatt, tıpkı annesininki gibi, eritilmiş çikolata renginde yuvarlak gözlerle Aaron'a baktı.

"Sevimli küçük serseri," dedi. "Yaşına göre büyük görünüyor. Pres gibi yarım biradan gelen bir çeşit şaşırtıcı. ”

"Presley babasının uzun boylu olduğunu söylüyor." Cheyenne, bebeği kollarına alıp dışarı çıkmayı planlıyormuş gibi hareket etti ama Aaron daha yakındı ve o yapamadan onu almak için eğildi.

"Hey sen," dedi. "Sen nasıl bir yığınsın. Hiç yemek yememiş gibisin."

Bebek bloğu ağzından çıkardı ve ona birkaç Mini-Chiclet dişini ortaya çıkaran sakızlı bir gülümseme verdi. “Anne-anne!” diye bağırdı, serbest eliyle bloğa vurarak.

Aaron dikkatini Cheyenne'e çevirdi. "Yabancılardan korkmuyor gibi görünüyor."

"Numara. O mutlu, kendine güvenen küçük bir adam.”

Aaron burnuna vurmak için bebeğin kendi yumruğunu kullandığında, Wyatt mide bulandırıcı bir kahkaha attı ve oyuncağını Aaron'un ağzına sokmaya çalıştı.

Sorun değil dostum, dedi Aaron, başını çevirerek. "Bu blokta zaten gereğinden fazla tükürük var."

"Harun mu? Sen mi?" Dylan aradı ve Aaron Cheyenne'in bebeği almasına izin verdi.

"Evet benim."

“Reno'da işler nasıl gitti? Doğru yeri buldun mu?”

Aaron oturma odasına girdiğinde Dylan'ın saçı ıslak bir şekilde kanepeye yayılmış olduğunu gördü. Geç saate kadar çalışmış ve yeni duş almış olmalı. Aaron'ın bir franchise açma zamanının geldiğini düşünmesinin bir başka nedeni de bu. "Aşık olduğum hiçbir şey yok. Bunun yerine Placerville'i düşünüyorum."

“Oraya gitmezdim.”

"Daha yakın, sadece kırk mil uzakta."

“Ama daha küçük bir pazar. Ne zaman döndün?"

Aaron iki deri koltuktan birine düştü ve ayaklarını sehpaya dayadı. LA Lakers, Miami Heat ile oynuyordu ve yakın bir maç gibi görünüyordu. "Birkaç saat önce. Bay Nunes'a Land Rover'ını bitirmemiz için bir gün daha verirse Ted'in yeni kitabını onun için imzalatacağıma söz verdim."

Dilan oturdu. "İmzaya mı gittin?"

"Birkaç dakika için." Kitabı almamıştı. Sıra çok uzun olmuştu. Sonra Presley'le konuşmuş ve sonunda çıkıp gitmiş. Ama daha sonra Ted'e gidip bir kopyasını alabilirdi.

"Nasıl gitti?" kardeşi sordu.

Aaron neden bunun dolu bir soru olduğu hissine kapıldı? İmza törenine katılmasıyla ilgili altta yatan bir endişe var mıydı? "İyi. Neden olmasın?"

Kardeşi bir ticari ara ile iletildi. "Sebep yok."

"Presley orada olduğu için mi?"

"Chey, ikinizin karşılaşması konusunda gergindi," diye açıkladı.

"Neden?" Harun sordu. "Neler oluyor? Herkes sanki düşman olmamız gerekiyormuş gibi davranıyor. Sanki fırsatım olursa korkunç bir şey yapacağım. Ama Presley'e asla kötü davranmadım. Yani... Her zaman olabileceğim kadar iyi değildim, ama asla ciddi anlamda çizgiyi aşmadım. Biz arkadaştık," diye ekledi omuz silkerek. "Birlikte eğlendik. Bu kadardı."

Dylan bu konuşmadan pek etkilenmişe benzemiyordu. "Zor bir geçmişi olduğunu biliyorsun. Eskiden yaptığı şeylere karışmasını istemiyoruz, hepsi bu."

"Ben o şeylerden biri miyim? Onun uyuşturucu kullanımı için beni mi suçluyorsun?"

Dylan bir bacağını yukarı çekerek uzaktan kumandayı tutan eli dizine koydu. "Onunla çok parti yaptın."

"Ama onu uyuşturucuyla tanıştırdım ya da onları alması için teşvik etmedim. O bir kokain köpeğiydi. Benimle olmasa başkasıyla parti yapardı."

"Belki, ama o zamanlar sen de en iyi yerde değildin. Onun cesaretini kırmış gibi değilsin. İkiniz de hızlı ve gevşek oynadınız. Fakat herneyse. Bu geçmişte kaldı.

Orada kalacağını umuyoruz. Bir çocuğa tek başına bakmaya çalışan bir kadın için hayat yeterince zor.”

Aaron, Presley ile kitapçıda yaptığı konuşmayı hatırlayınca kaşlarını çattı. “Her şeyi 'kendi başına' yapmıyor. Wyatt'ın babası yardım ediyor, değil mi?”

Dylan inanamayarak bir ses çıkardı. "Dalga geçiyorsun? Wyatt'ın babasını... ne için tanıyordu? Bir veya iki saat? O sadece sarhoşken ve hissetmek istemediği her şeyden kaçarken ondan faydalanan bir serseriydi. Onu bulma umudum olsaydı, yüzünü yeniden düzenlerdim. Ama onunla muhatap değil, ona nasıl ulaşacağını bilmiyor. Sorduğumda bana bir isim bile veremedi.”

Aaron sıkıca, "Bana nafaka ödediğini söyledi," dedi.

"Gurur konuşması. Ne kadar çaresiz olduğunu, zar zor geçindiğini anlamanı istemiyor."

"Neden bana kanıtlayacak bir şeyi olduğunu hissetsin ki? Ona hiç tepeden bakmadım."

“Cesur bir yüz takınıyor, başka ne var? İnsanlar bunu yapıyor.”

“Birbirlerini bizim kadar iyi tanıyan insanlar değil.”

"İşler değişti, Aaron."

Bu, bu gece esasen aynı şeyi ikinci kez işitişiydi. "Değişimin canı cehenneme. Neden her şey değişmek zorunda?"

"Geçmişi bırak. İkiniz birbirinize iyi gelmiyorsunuz, özellikle de şimdi bir çocuğu olduğu için.”

Eski öfke alevlendi. "Bir saniye bekle. Sen kimsin ki bu kararı vereceksin?"

Dylan ona pis bir bakış attı. "Chey ve ben sen birlikteyken buradaydık, hatırladın mı? İkinizin nasıl biri olduğunu biliyoruz."

"Ne olmuş? Kimi görüp göremeyeceğimi bana söylemeye hakkınız yok. Bunca yıldan sonra bile hala benim babam olmaya mı çalışıyorsun?

Dylan, Lakers maçına ara verdi. "O yorgun, eski tartışmaya başlama..."

"İstersem başlarım. Yeter artık, Dyl. Aramızda sadece üç yaş var. Bunu hatırlamanın zamanı geldi."

Neyse ki Aaron'ın iç huzuru için Dylan fazla kontrolcü olma eğiliminde olduğunu inkar etmedi. "Eski alışkanlıkları kırmak zor sanırım," diye homurdandı. "Her neyse, bana karşı tuttuğun her şeyi sonunda ne zaman aşacaksın? Yüzümüz morarana kadar hatalarımı gözden geçirebiliriz ama bu onları düzeltmez. Sonuç olarak şu – Chey ve ben seni ve Presley'i önemsiyoruz. İkinizin de devam ettiğini görmek istiyoruz—”

"Ne?" Aaron ellerini havaya kaldırarak içeri girdi. "Hayatlarımızı uygun gördüğün gibi mi yaşıyorsun?"

"Uyuşturucudan uzak dur, gerçeği istiyorsan lanet olsun!"

Aaron ayağa kalktı. "Gelmemeliydim."

Dylan uzaktan kumandayı sehpanın üzerine fırlattı ve onu takip etmek için ayağa kalktı. "Belki kabul etmek istemiyorsun ama omzunda çok büyük bir çip var. Büyümenin zamanı geldi. Elimden gelenin en iyisini yaptığımı anlama zamanı. Babam hapse girdiğinde on sekiz yaşındaydım. Onun yerini almak istediğimi mi düşünüyorsun? Asla! Ama işi yapmak isteyen başka kimseyi görmedim. Yapacak mıydın? On beş yaşında mı?"

Aaron, Kıçımı öp, diye mırıldandı ve Dylan'ın dizginlerini kırmak için gereken tek şey buydu.

"Kahretsin, beni başka hiç kimse gibi nasıl kızdıracağını biliyorsun!" diye kükredi ve yumruğunu duvara vurdu.

Aaron çenesinin düştüğünü hissetti. Geçmişte bazı amansız kavgalara karışmışlardı ama Dylan'ın bu kadar az kışkırtmayla kontrolünü kaybettiğini hiç görmemişti. Bu tükürük, ilişkilerinin genel şemasında önemsizdi. "Biraz fazla tepki vermiyor musun?"

"Olsam da umurumda değil!" diye bağırdı Dylan. "Birkaç şeyden bıktığını mı sanıyorsun? Ben de onlardan bıktım ve senin lanet olası kırgınlığından bıktım!"

Harun cevap vermedi. Sadece çıkarken kapıyı çarptı.

Büyüdüğü ve hala küçük kardeşleriyle yaşadığı nehir dibindeki gezginciye geri dönene kadar, koridordaki tüm bebek takımlarını ve gördüğü bebek arabasını

fark edecek kadar sakinleşti. O dışarı çıktığında Dylan'ın evi gitmişti. Cheyenne, Wyatt'ı yürüyüşe çıkarmamıştı; onu eve, annesine götürmüştü.

* * *

Cheyenne, Wyatt'ı Presley's'e getirmekten döndüğünde ve Aaron'ın kamyonunun artık ön tarafa park edilmediğini görünce rahat bir nefes aldı.

"Gitti," dedi telefona. Ailesinin her ikisinin de çalıştığı B ve B'ye sahip olan Eve Harmon'u ablasının evinden ayrılır ayrılmaz aramak için cep telefonunu kullanmıştı. Havva, Presley'in bebeği hakkındaki gerçeği paylaştığı dünyadaki tek kişiydi. Diğer yakın arkadaşları bile bilmiyordu.

Bunu duyduğuma sevindim, dedi Eve.

Cheyenne ceketinin fermuarını açtı. Tempolu yürüyüş sayesinde, bağlı kalacak kadar üşümüyordu. "En azından şimdi, Presley ve Wyatt hakkında konuşurken, sanki kayınbiraderim ve kocama ihanet etmiyormuşum gibi, içeri girip gülümsemek zorunda kalmayacağım." Presley'nin son dönüşü nedeniyle, Aaron hala orada olsaydı, adı kesinlikle ortaya çıkacaktı.

Aaron'ın Wyatt'ın onun olduğuna dair hiçbir fikri olmadığına emin misin? diye sordu Havva. "Yoksa şüpheleniyor ama durumu olduğu gibi bırakmayı tercih ediyor olabilir mi?"

"Hiçbir fikrim yok. Bunu bir sır olarak saklamanın benim için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Bazen Wyatt'ın babalığı o kadar bariz görünüyor ki Dylan'ın tahmin etmediğine inanamıyorum."

"Neden yapsın? Ona Wyatt'ın babasının Arizona'lı bir adam olduğunu söyledin, o da kabul etti."

Kaldırımda durakladı. Eve daha fazla yaklaşmak istemiyordu, kocasının onun söylediklerini duymasını istemiyordu. "Beni daha iyi hissettirmeye mi çalışıyorsun? Çünkü bana ne kadar güvendiğini göstermek beni daha da kötü hissettiriyor."

"Bunu daha önce konuşmuştuk. Başka ne yapabilirim?"

Dylan onun kocası olabilirdi ama aynı zamanda Aaron'un erkek kardeşiydi ve iki adam arasındaki tüm farklılıklara rağmen, birlikte büyük zorluklara göğüs germekten kaynaklanan bir tür gaddarlıkla birbirlerini seviyorlardı. Dylan'ın Aaron'a söyleyeceğinden hiç şüphesi yoktu - hemen değilse de sonunda.

Durumu kardeşinin bakış açısından görmeden edemeyeceği gibi, o da durumu kardeşinin bakış açısından görmeden edemeyecekti. Elbette ona yalvarabilirdi. Ona Presley'nin hayatını hiç bu kadar birlikte yaşamadığını, Whiskey Creek'ten kaçıp sadist bir adamla bulaştığı zamanki gibi onu başka bir çıkmaza sokma riskini alamayacaklarını söyle. Ama bu ancak, kardeşine karşı duyduğu sadakat hüküm sürene kadar etkili olacaktı.

Cheyenne, "Belki Presley harika bir anne olmasaydı farklı olurdu" dedi. "Ama kendini tamamen Wyatt'a adamış durumda. Bunu kabul ettiğim için kendimi çok kötü hissediyorum ama onunla beklediğimden çok daha iyi iş çıkardı."

"Aaron bu kadar öngörülemez olmasaydı daha farklı olurdu," diye ekledi Eve. "Ama nasıl tepki vereceğini - adil ve mantıklı mı yoksa öfkeli ve baskın mı olacağını bilemezsiniz."

Cheyenne kendi evinin içinden parlayan ışıklara baktı. "Çok büyük ve sorumlu olabilir. Ve Presley'den daha fazla kaynağa sahip. Eğer Wyatt için kavga ederlerse..." Bu düşünceyle ürperdi. Kimse Aaron'la dövüşmek istemedi. Ama Presley tam da bunu yapardı. Çocuğu için savaşıyor olsaydı asla pes etmezdi. "Kız kardeşimi nasıl bu kadar tehlikeli bir duruma sokabilirim?"

"Yapamazsın. Presley biraz mutluluğu hak ediyor. Ve bugünlerde mutlu, değil mi?"

"Onu hiç görmediğim kadar mutlu."

"O zaman bu doğru şeyi yaptığının kanıtı."

"Yine de Aaron ya da Dylan öğrenirse..." Bu ihtimal karşısında yüreği buruk hissetti ama ağzını açamadı, neyin yok edebileceğinden dolayı söyleme riskini alamıyordu.

Eve, gerçekçi bir şekilde, "Unutmamalarını ummalısın," dedi.

"Ne dağınıklık." Bir gün onun ve Presley'in yaptıkları iyi bitmeyecekti; düşüncesi onu korkuttu. "Her neyse, artık evdeyim. Gitmeliyim."

"Peki. Yarın var mısın?"

Cheyenne kısa süre önce Wyatt'a yardım edebilmek için çalışma saatlerini azaltmıştı. İkisi de yeni programına pek alışık değildi. "Evet."

"O zaman sabah görüşürüz."

Bağlantıları kesilirken Cheyenne, şimdiye kadar yaptığı gibi endişesini aklının bir köşesine itmeye çalıştı. Ama içeri girip paltosunu asmak için döndüğünde, duvardaki deliği gördü - Aaron'a Wyatt'ı anlatamayacağının kanıtı. Öfke sorunu vardı. Bu bile, iki yıl önce alınan kararları ikinci kez tahmin etmemelerini önerdi.

"Ne oldu?" Dylan'a seslendi. "Bana Aaron'la birlikte tekrar girdiğini söyleme."

Cevap gelmedi.

Evine verilen zarardan memnun olmayan Cheyenne, oturma odasına koştu. Kocası televizyonu durdurmuş, başını ellerinin arasına almış kanepede oturuyordu.

"Dilan, ne var? Sana vurmadı, değil mi?"

Gözlerinde bir boşlukla ona baktığında daha da endişelendi.

"Hayır, bana vurmadı."

"Duvarı yumruklamasına ne sebep oldu?"

Dylan elini saçlarından geçirdi. "Harun bunu yapmadı. Yaptım."

"Ne?" Dylan'ın böyle bir şey yaptığını hiç görmemişti. Aaron gibi o da öfkeliydi. Tanrı, onu çok ileri iten değerli rakibe yardım etsin. Ama kendini her zaman kontrol edebilmişti - en azından o hayatına girdiğinden beri. Ondan önce, pervasız, hatta tehlikeli olmakla ün yapmıştı ama bu anlaşılabilir bir şeydi. Hayatta kalmak ve kardeşlerinin de yaptığından emin olmak için elinden geleni yapması gerektiğini hissetmişti.

Onu yamayacağım, dedi onu yumuşatmak için.

"Bu konuda senin için endişelendiğim kadar endişelenmiyorum." Yanına oturup onu sakinleştirmeye çalışarak sırtını ovuşturdu. "Seni bu kadar üzen ne?"

"Harun beni çileden çıkarıyor. Bunu biliyorsun."

"Ama genellikle bununla başa çıkabilirsin. Bu gece seni kızdırmak için ne dedi ya da yaptı?"

Bir eliyle çenesini ovuştururken sakalı törpülendi. "Ona Presley'den uzak durmasını söylemeye çalışıyordum ve her zaman yaptığı gibi kavgacı oldu."

Hissettiği suçluluk biraz daha derine indi. “Kardeşinle Presley için kavga etme. Bu bana seni bu işin içine çekenin ben olduğumu hissettiriyor çünkü onun için çok endişeleniyorum."

"Hayatını mahvetmesine gerek yok. Onu sevseydi ve onunla evlenmeye istekli olsaydı, böyle hissetmezdim. Ama... onun sunacağı hiçbir şeyi istemiyor. Şimdi değil. Bir çocuğu var ve bu onun için çok fazla sorumluluk.”

Dylan, Wyatt'a hayrandı, onu koruduğunu hissetti. "Emin misin? Aaron'un buna hazır olmadığı..." ona bakış şekli, onun söyleyeceği şeyi ayarlamasına neden oldu, "—daha ciddi bir ilişkiyle ilgilenebilecek biri için mi?"

"Asla. Hiçbir zaman ciddi bir ilişki sürdüremedi. Şimdi başlayabileceğini sana düşündüren ne? Nasıl olsa tekrar Presley ile ilişkiye girmesini istemem. İhtiyacımız olan tek şey bu. Ne kadar değişken olduğunu, ilişkilerinin potansiyel olarak bizimkini nasıl etkileyebileceğini biliyorsun."

Ama Aaron izin istemezdi. Kimse ona ne yapacağını söyleyemezdi; istemese kimse ona sebep gösteremezdi. Dylan onu etkilemeye çalışırsa, Aaron özerkliğini kanıtlamak için tam tersini yapabilirdi.

Cheyenne, "O gitmeden önce geri dönmek zorunda kalması çok kötü," diye yakındı.

"Wyatt'a bakması için güvenemeyeceği insanlara bağımlı olmaktansa onun burada Whiskey Creek'te olmasını tercih ederim."

Dylan, Presley Wyatt'ta o izleri bulduğunda olduğu kadar sinirliydi. İkinci el dükkânının sahibi, Wyatt'ı haftada üç gün işe getirmesine izin vermişti, ama yine de hafta sonları daha yoğun olduğu için ve geceleri masaj okuluna gittiği için Wyatt'tan ayrılmak zorunda kaldı.

"Wyatt'ın burada olmasının daha iyi olduğuna katılıyorum," dedi, "ama..."

"Ne?" diye sordu.

Ama onun bildiği kadarını bilmiyordu. "İkisinin şehirde bir ay bile kalması çok uzun." Elini kontrol ederken ona hüzünlü bir gülümseme gönderdi. Bileklerini yaralamış ve sıyırmıştı. "Seni hastaneye götürmemiz gerekiyor mu? Röntgen çekildi mi?"

Onu salladı. "Numara. Kırık değil."

"Eminsin?"

"Pozitif. Farkı bilecek kadar sık kırdım."

Saçlarını karıştırdı. Bir erkeğin olabileceği kadar sert olmasına rağmen, ona bakma biçiminde mutluluğunun temelini oluşturan çocuksu bir masumiyet vardı. "Seni çok seviyorum, hem de çok. Duvarıma delik açsan bile." Ayağa kalktı. "Koltuğa kan bulaşmadan önce elini yıkayalım."

"Şey?" Bileğini yakalayarak onu kendine geri çekti.

"Evet?"

"Wyatt'ı görmek seni hiç kıskandırıyor mu?"

Bu sorunun ciddiyeti, Dylan'ın harekete geçmesine neyin sebep olabileceği konusunda ona bir fikir verdi. Aaron'la alakası yoktu. Tam olarak değil.

"Neden beni kıskandırsın ki?" Tahmin edebiliyordu ama onu dışarı çıkarmak istedi. Korkularını ve endişelerini nadiren dile getirir; bunun yerine, onunla sevişerek, kendisi ve kardeşlerinin ahırlarında kurdukları spor salonuna giderek ya da -bu gece, her neyse- duvara bir delik açarak onları fiziksel bir hareketle ifade etti.

"Bir süredir evliyiz ve... bebeğimiz yok." Onu inceledi. "Ne kadar çok istemene rağmen."

Onun çok istediği bir şeyi sağlaması gerektiğini hissetti. Onu en mutlu edecek şeyi ona verememeye alışık değildi. On sekiz yaşından beri, hayatındaki insanlarla ilgileniyordu. Her zaman ek sorumluluk aldı; sadece o kimdi.

"Bebek istiyorum," diye itiraf etti. "Bebeğini istiyorum. Ama sahip olamıyorsak, olamayız. Hiçbir şey beni seninle evlendiğime pişman edemez."

"Ya benim hatamsa? Bir gün buna içermeyecek misin?"

"Tabii ki değil."

"Çünkü o ben olmalıyım," dedi. "Fiziksel olarak zarar verici hiçbir şey yapmadın."

"Sence savaşmak... ekipmanına zarar vermiş olabilir mi?"

"Her çıldırdığımda bir dolarım olsaydı..."

MMA'ya, çocuklarının annesini kaybettikten sonra yas tutan babası bir barda bir adamı bıçaklayıp hapse girdiğinde başlamıştı. Dylan, ailenin oto kaportacı dükkanından kazandığını artırmak için bir şeyler yapmak zorundaydı ve bu o zamanlar pek başarılı sayılmazdı. Savaşarak kazandığı para olmasaydı, küçük erkek kardeşleri bölünür ve koruyucu aileye verilirdi.

"Öyleyse... kabul edeceğiz," dedi.

"Daha az kabul et, demek istiyorsun."

"Gerçeği kabul et."

Endişeli gözleri onunkilerle buluştu. "Kontrol etmeliyim."

Bir doktora görünmesini istemişti - ta ki kendisi bir doktora gidene ve onun kendisi olmadığını öğrenene kadar. "Numara."

Arkasını döndü. "Neden?"

"Çünkü önemli değil." Parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi. "Denemeye devam edeceğiz. Zaten o kısmı seviyorsun," diye dalga geçti ama adam, onun hafifliğinin dikkatini dağıtmasına izin vermedi. Gülmedi bile; konuşmaya çok meraklıydı.

"Ya işe yaramazsa?"

"Kabul edeceğiz."

"Ama annen -ya da daha doğrusu Anita- sayesinde şimdiden çok şey kaçırdın. Kendi bebeğine sahip olmanı istiyorum. Hamilelik ve doğum deneyimlemenizi ve yetiştirdiğiniz çocukta kendinizi görmenizi istiyorum. Ve artık birbirinizi bulduğunuza göre gerçek annenizin ailesinin büyüdüğünü görmesini istiyorum."

"Her zaman istediğimizi alamıyoruz," dedi ona.

"Sadece bu kadar. Hayatının çoğuyla yetinmek zorunda kaldın. Benim yüzümden şimdi anlaşmak zorunda kalabileceğin düşüncesine katlanamıyorum."

Dylan, evlat edinilmiş bir çocuğu da aynı derecede sevebilirim. Her neyse, hiç bebek sahibi olamasak bile senin için her şeyden vazgeçerim."

Ciddi olup olmadığına karar vermeye çalışıyormuş gibi ona baktı. Sonra onu derinden, şefkatle öptü ve yatak odasına götürdü ve onunla her şey yolundaymış ve bunu aşacakmış gibi sevişti. Ama daha sonra göğsünde uyuklamaya başladığında, onun tamamen uyanık olduğunu ve tavana baktığını anlayabiliyordu.

3

Presley uyuyamadı. Ve nedenini biliyordu. Ama kitapçıda Aaron'la karşılaşmayı kafaya takmayı reddetti. Ayrıca bütün gece dönüp dönmeyi de reddetti.

Örtüleri tekmeleyerek kalktı, delikli bir kot pantolon ve bir sweatshirt giydi ve bebeğini beşiğinden kaldırdı. Wyatt kıpırdandı ama onu bebek arabasına koyduğunda uyanmadı. Neredeyse uyanacağını umuyordu - yoksa dinlenmeye ihtiyacı olduğunda oynamaya hazır olurdu. Bekar bir anne, bebeği uyuduğunda veya onsuz kaldığında uyumak zorunda kaldı.

Ama caddeden aşağı, stüdyosuna koşarken, o sesini çıkarmadı. Yapılması gereken çok fazla iş vardı. Başlayıp, bu zamandan faydalanabileceğini düşündü.

İçeri girip Wyatt'ı masaj odası olarak kullanmayı planladığı, karanlık ve sessiz bir yere yerleştirdikten sonra, orayı şüpheci bir gözle inceleyerek yürüdü. Bu kadar sınırlı bir bütçeyle stüdyoyu nasıl daha çekici hale getirebilirdi?

Biriktirdiği az miktardaki birikim hızla azalmıştı ve kirasını ödeyememekten endişe ediyordu. Yeterince randevu almasaydı, umudu kalmazdı...

"Ne olursa olsun" midesinde asit gibi çalkalanıyordu ama hayatı boyunca finansal belirsizlikten çok daha kötü şeyler yaşamıştı. Yenilebilir olabilecek bir burrito ya da hamburger bulmayı umarak çöp kutularını karıştıran bir kız olarak hatırlayabiliyordu. Annesi ne zaman uygunsa yola çıkmış, Presley ve Cheyenne'i çoğu zaman günlerce, arabada olsalar bile ısınmadan ve hatta yemek yemeden yalnız bırakmıştı.

Neyse ki o yıllar geride kaldı. Pankreas kanseri, Anita'yı ele geçirmiş, ona en yakın olanları ona bakma zorunluluğundan kurtarmıştı. Presley kendi işini açarak bir inanç sıçraması yapıyordu ve korku bazen onu felç etmekle tehdit

ediyordu. Ama işe yarayabilirdi. Wyatt sağlıklı ve mutlu kaldığı sürece her şeyin üstesinden gelebilirdi.

En azından burada Whiskey Creek'te kreş görevlisinin ona zarar vermesinden endişe etmesine gerek yoktu. Onu buna karşı savunmasız bırakan kişinin kendisi olmasından nefret ediyordu. Ama Anita'nın sık sık yaptığı gibi seks takası yapabilmek için yabancı bir adamla gitmesi için onu terk etmiş gibi değildi. Meşru bir işi vardı ve elinden geldiğince onu yanında tutuyordu. Aynısını burada da yapardı. Aksi takdirde Cheyenne ya da Ted Dixon'ın nişanlısının on dört yaşındaki kızı Alexa adında bir kız yardım edebilirdi. Alexa, Presley'in iyi tanıdığı biri değildi ama çok tatlı görünüyordu. Cheyenne, Wyatt'a karşı nazik olmaktan başka bir şey olmayacağından emindi.

Cama vurulması onu sıçrattı. Gece yarısından sonraydı ve misafir beklemiyordu.

Onu kontrol etmeye gelen sadece Cheyenne olabilir, diye düşündü. Cheyenne destekleyici olmak için çok uğraşıyordu. Ama Presley döndüğünde, Cheyenne'in kitap imzasında konuştuğu arkadaşı Riley Stinson'ı dükkanının önündeki kaldırımda dururken gördü.

Elini salladı. Sonra onu içeri almak için yürürken ellerini sıcak tutmak için üfledi.

"Riley! Bu saatte dışarıda ne yapıyorsun?"

“Ted'den eve dönüyordum ve ışığını gördüm. Belki seni çalışırken yakalarım diye düşündüm."

"Yaptın. Valla ben daha başlamadım. Ama niyetim var." Arabayı park ettiği sokağa baktı. "Bu gece Jacob nerede?"

Riley'nin ailesinden biraz yardım alarak yetiştirdiği on beş yaşında bir oğlu vardı. Jacob'ın annesi resimde değildi. Liseden mezun olmadan hemen önce yaşlı bir Buick'le olan bir sonraki aşk ilişkisini boşa çıkardığı için yirmi yıl hapis cezasına çarptırılmıştı. Presley'nin Phoenix Fuller hakkında duyduğu son şey, Aaron'un babasıyla aynı zamanlarda serbest bırakılacağıydı.

Presley, Riley'nin eski kız arkadaşının sonunda eve gelmesiyle ilgili ne hissettiğini merak etti ama Riley onu böyle kişisel bir soru soracak kadar iyi tanımıyordu.

“Jacob bir arkadaşında kalıyor.” Çevrelerini incelerken ıslık çaldı. "Demek bu yeni stüdyo, ha?"

Kızardığını hissetti. Bakılacak pek bir şey yoktu. Ama hiç sahip olmadığı kadar fazlaydı. "Şimdiye kadar. Hala yapacak çok şey var."

"Ne planladın?"

"Başlangıç olarak, alçıpan ve boyayı onarmak." Bir palto getirmiş olmayı dileyerek kollarını soğuğa karşı kavuşturdu. Wyatt ayağa kalkıp battaniyenin altında kalmayana kadar, elektrik faturasını ev sahibi değil, kendisi ödemek zorunda olduğundan, ocağı açmakta tereddüt etti. "Bundan sonra randevularımı alabileceğim ve müşterilerimin check-in yapabileceği bir resepsiyon alanı oluşturacağım."

Wyatt'ın uyuduğu yere giden kapıyı gösterdi. "Burası masaj odası olacak." Ayrıca ona diğer taraftaki daha geniş alanı gösterdi. "Burası yoga stüdyosu olacak."

"Güzel."

Onaylıyor gibiydi ve bu onu daha az eleştirel yaptı. "Arkada küçük bir mutfak bile var," dedi, Fresno'da gecelerce uyanık yatıp geleceğini hayal edip planlarken yaşadığı heyecanın bir kısmını hissederek.

"Bu alanda ihtiyacınız olan her şey var."

"Biraz köhne," diye itiraf etti. Dükkan bir zamanlar bir antika kooperatifiydi. Bireysel kooperatif üyeleri, satmak için ellerinden gelen her şeyi sergiledikleri stantlar kiraladılar. Presley'in hatırladığına göre, çoğu hurdaydı ve hiç kimse mülkü korumak için fazla bir şey yapmamıştı.

Riley, "Burada biraz çalışmanın düzeltemeyeceği hiçbir şey yok," dedi.

"İş ve para," diye ekledi kederli bir gülümsemeyle.

“Arka bahçemde fazladan odun var. Bunu davaya bağışlamaktan ve bahsettiğiniz resepsiyon masasını yapmaktan memnuniyet duyarım.”

O, başını salladı. "Oh hayır! Bunu yapman için ima etmedim. Sana ödeyecek param yok. Şimdi olmaz. Ama Cheyenne bana senin iyi bir müteahhit olduğunu söyledi. İşler benim için iyi giderse seni aklımda tutacağım.”

Onu inceledi. "Neden bir ticaret yapmıyorsun?"

Kaşlarını kaldırdı. “Yoga dersleri için inşaat mı?”

"Numara." Sırıtışı bir tarafa eğildi. “Masaj için inşaat.”

Nasıl tahmin etmişti? "İyi olup olmadığımı bile bilmiyorsun."

“Bunu inançla almaya hazırım.”

Onun masajlarından hoşlanacağını umarak bu kadar çok çalışmaya istekli olduğunu düşünmemiş olabilirdi, ama bu tür cömertliğe alışık değildi. Bunun arkasında, onun söylediğinden farklı bir şeyin olması gerektiğine emindi. Ve kitapçıda kulak misafiri olduğu konuşma yüzünden bunun ne olduğunu bildiğinden şüpheleniyordu. Cheyenne'in arkadaşları -umarım Aaron da- iki yıl önce yola çıktığında ne yaptığının farkında değillerdi. Ama hiçbir zaman özellikle ihtiyatlı olmadığı bir sır değildi. Bazen annesinin örneğine karşı koyacak ablası olmasaydı nerede olacağını merak ediyordu. En azından şimdi, uyuşturucular olmadan kendini olmak istediği gibi, olabileceği gibi görebiliyordu ve sonunda oraya ulaşabileceğini düşünüyordu -eğer bu yolda kalırsa.

"Sunduğum masaj türüyle ilgileneceğinizden şüpheliyim," dedi ona.

Sesinin düzlüğüne şaşırmış gibiydi. "Çünkü..."

Ona rol yapmayı bırakabileceğini söyleyen bir bakış attı. "Sadece bir masaj, Riley. Fazla heyecanlanacak bir şey yok."

Gözleri genişledi. "Beklemiyordum... Yani, daha fazlasını teklif edeceğini düşünmemiştim."

Belki de bu doğruydu. Belki de Riley gibi bir adama güvenmeyi zorlaştıran kendi güvensizlikleriydi. Ama güvende olmak için, kendi yüklerini taşımanın daha iyi olacağını düşündü. “İşi kendim yapmayı tercih ederim. Ama teşekkürler."

"Tamam," dedi kelimeyi uzatarak.

Reddetmesini yumuşatmayınca ya da konuşmayınca kapıya yöneldi. "O zaman senin yolundan çekileceğim."

Onun peşinden gitmeden edemedi. "Bekle, yanlış bir şey varsaydıysam özür dilerim. Ama bu senin gibi biri için çok fazla keskin açım olduğu gerçeğini değiştirmiyor, bu yüzden arkadaş olmanın bir anlamı yok."

Sözlerine ağırlık eklemek ister gibi sesini alçalttı. "Benim gibi biri için çok fazla keskin açınız olduğunu kim söyledi?"

"Ben yaparım."

"Beni zar zor tanıyorsun!"

"Yine de senin istediğin gibi olmadığımı biliyorum. Ben asla senin istediğin gibi olamam. Eğer... Eğer düşündüğün şey buysa."

"Karar vermemiştim. Ama...neden istediğim gibi olamıyorsun?"

Çünkü çok fazla hata yapmıştı. Çok yorgundu. Fazla şüpheci, güvensiz ve savunmacı. Kötü bir geçmişi, talihsiz bir eğitimi, çok fazla tecrübesi vardı. Bir kerelik bağımlı değil, bir zamanlar balo kraliçesi olan bir kızı hak ediyordu. "Chey'in kız kardeşi olabilirim ama onun gibi değilim."

"Kolundaki panter dövmesi bunu ilk bakışta ele veriyor," dedi alayla.

"Sonuç olarak neden buradasın? Vahşi tarafta yürüyüşe çıkmak istediğin için mi? Eğer öyleyse, artık benimle hiçbir şeyin ucuz ya da kolay olmadığını anlamalısınız. Aksini duysaydın, bu doğru olurdu... geçmişte. Ama artık bir çocuğum var."

"İnsanlar değişir. Ve benim de bir çocuğum var. Kısmen bu yüzden seni tanımakla ilgileniyorum. Bekar bir ebeveyn olmanın nasıl bir şey olduğunu anlıyorum. Yoksa unuttun mu?"

Birbirlerine baktıklarında sessizlik uzayıp gitti.

"Yarın resepsiyon masanızı kurarım," dedi. "Biraz uyuduktan sonra. Ve bana hiçbir şey ödemek zorunda değilsin."

Geri dönerken kapıyı tuttu. "Neden bunu yapasın?" arkasından seslendi. "Senin için ne var?"

"Bunun adı dostluk, Presley. Belki de onunla tanışmanın zamanı gelmiştir," dedi ve kamyonuna bindi.

* * *

Presley bütün gece ayaktaydı, duvarlardaki çatlakları ve delikleri sıvamıştı. Wyatt uyanmadan bitirmeye niyetli olmasına rağmen, o kadar şanslı değildi. Karıştırmaya başladığında bebek monitörü onu uyardı. Erkendi -henüz altı değil- ve bir saatlik tamiratı daha vardı. Bu yüzden onu bebek arabasından çıkardı, üstünü değiştirdi ve birkaç gün önce bir köşeye kurduğu oyun parkına koydu. Ancak otuz dakikadan kısa bir süre sonra oyuncaklarından bıkmış ve acıkmıştı. Riley elinde bir testereyle geldiğinde onu kollarına almakla meşguldü.

"Sevimli çocuk," dedi içeri girerken.

Her nasılsa, dün gece başlamak için acele ederken, o gittikten sonra kapıyı kilitlemeyi unutmuştu. Bugünlerde Whiskey Creek'te yaşadığı için şanslıydı, Fresno'da cesaret etmek zorunda kaldığı köhne mahallede değil, ya da bu çok daha büyük bir şey olabilirdi. Burada pek çok insan geceleri kapılarını kilitlemezdi - muhtemelen bu yüzden Riley, içeri girebileceği gerçeği hakkında yorum yapmadı.

"Teşekkürler." Testere atını yere bırakırken tişörtünün altındaki kasların dalgalanmasını izledi. Yakışıklıydı ve güzel bir yapısı vardı. Belki de Aaron kadar nefes kesici değildi. Birkaç erkek vardı. Ama o da onun kadar dertli değildi.

"Sorun yok." Ellerinin tozunu alarak çalışmalarını inceledi. "Büyük ilerleme kaydettin."

Presley gerçekten bu kadar erken döndüğüne inanamıyordu. "Burada ne yapıyorsun?"

"Burada ne yaptığımı biliyorsun. Dün gece size bu sabah resepsiyon alanınızı inşa edeceğimi söylemiştim."

Wyatt'ı diğer kalçasına kaydırdı. "Ya gerçekten iyi bir adamsın ya da ceza için bir obursun."

"Bana mı soruyorsun? Çünkü eğer öyleysen, ben gerçekten iyi bir adamım."

Bu yeni gelenle ilgilenen Wyatt, ağlamayı bırakmıştı. "Seninle yatmayacağım zaman yine de hayal kırıklığına uğrayacaksın," derken yüzündeki yaşları sildi.

Onu uyardığında değil, kendini yükümlü hissetmeyi reddetti. Arkadaşlığı için ne kadar müteşekkir olursa olsun, kimsenin kendisine zarar verecek seçimler yapması için baskı yapmasına izin vermeyecekti. O eski Presley'di.

Sanki onu yaralamış gibi elini göğsüne koydu. Onu fazla küstah olmakla suçlamasını bekliyordu. Cheyenne asla böyle bir şeyi ağzından kaçırmazdı. Ama gerçeği vurgulamak için bilerek açık sözlüydü: onun tipi değildi.

Şaşırtıcı bir şekilde, cevabı tahmin ettiği gibi değildi. "Benimle yatmayacağını kim söyledi?"

Ona boş boş baktı. "Sana söyledim-"

"Seksle para alışverişi yapmayacağınıza. Masaj yaptırırsam sadece masaj yaptırırım."

"Bu doğru."

Onayladı. "O zaman iyiyiz. Çünkü seks yaptığımızda sana ödeme yapmayı düşünmüyorum."

Bunu düz bir yüzle söylemişti, ama onun gözünde yaramaz bir pırıltı görebiliyordu. "Seks yaptığımızda mı?"

"Olacak demiyorum, o yüzden kızmayın. Sadece bunu dışlamıyorum. Başka bir deyişle, o noktaya ulaşırsak, fiziksel olmaya açığım. Merak etmen durumunda."

Nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Kız kardeşinin yaptığı gibi katı vatandaşları kendine çekemeyeceğini uzun zaman önce kabul etmişti. Öyleyse neden popüler, yakışıklı, daha iyi bilmesi gereken biri Riley Stinson ona günün zamanını veriyordu?

Onun şaşkın sessizliğine güldü. "Sakın bana bu kadar kolay utandığını söyleme. Sen başlattın."

Onu korkutmaya çalışıyordu; aynı derecede şok edici bir şey söylemesini beklemiyordu. "Ama... sen benim küçük kız kardeşimin arkadaşısın."

"Ne fark yaratıyor?"

"Ben senden büyüğüm."

"Aramızda iki yaş var. İki yıl seni pek puma yapmaz."

Yine telaşlanmaya başlayan Wyatt'ı salladı. "Endişelendiğim sadece yaş farkı değil. O da diğer farklar."

"Ve bunlar..."

"Büyüklük."

Yüzüne bakarken başını eğdi. "Tanıştığın çoğu erkekte durum böyle değil mi? Pek çok insan senin gibi yetiştirilmedi."

"Ve Cheyenne iyi çıktı. Bunu düşünüyor olmalısın. Ama Cheyenne'in özel olduğunu anlamalısın. Her koşulda büyütülebilir ve hayatta kalabilirdi." Her nasılsa kız kardeşi, çılgın çocukluklarını hiçbir şeyi mahvetmeden atlatmıştı. Tüm kötü şeyleri, her şeyi bir kez deneyen Presley'e bırakmıştı - ve en zarar verici şeyleri bundan çok daha sık. "Benim yaptığım hataları asla yapmadı."

"Seni...ne yapan nedir? Kötü bir insan?"

"Bazı insanlar bunu böyle görebilir." Kalabalığı tipik olarak yaptı.

"Eh, uyarını takdir ediyorum. Ama Chey hayatını kontrol altına aldığını söylüyor." Yüzünü aradı. "Bu doğru mu?"

Wyatt aşağı inmek için uğraşıyordu ama onca alet, çivi ve ıslak sıva yüzünden ona izin veremiyordu. "Bu. İki yıldır yanlış bir şey yapmadım."

"Ve 'yanlış' şunları içerir..."

"Seks yapmadım. İlaç almadım. Ara sıra bir bardak chardonnay dışında alkol bile almadım."

"O zaman senin son sicilinin benimkinden daha iyi olduğunu söyleyebilirim," diye espri yaptı.

Ne şekilde? Seks ya da alkol olmalıydı; Cheyenne'in grubundaki hiç kimse, ilaçların neden olabileceği hasarı riske atmaz.

"Ama iki yıl o kadar uzun değil," diye savundu. "Bana güvenmek için yeterli zaman değil." Tanrı, kendisine güvenmediğini biliyordu. Bu yüzden Aaron'dan uzak durması gerekiyordu. Tek bir dokunuşla, ona olmaya çalıştığı her şeyi unutturabilirdi.

"Söyle bana, hayatta ne arıyorsun?" diye sordu Riley.

Artık şaka yapmıyordu, bu yüzden o da ayıldı. "Sonunda beni - benim için - sevecek biri."

Bu, bir kızın, ona çıkma teklif etmekle ilgilenen bir erkeğe genellikle kabul ettiği bir şey değildi. Ama artık bir genç değildi ve dürüst bir konuşma yapıyorlardı. Neden gerçeği saklıyorsun? Presley başından beri onu uyarmaya çalışıyordu. Eğer bu işe yaramadıysa, onun olduğu her türlü hayal kırıklığını hak etmişti.

Şaşırtıcı bir şekilde, sözleri onu rahatsız etmiyor gibiydi. Bunları düşünürken dudaklarını büzdü. Sonra başını salladı. "Bu iş için doğru adam olup olmadığımı görmek isterim," dedi ve daha fazla aletini almak için dışarı çıktı.

4

Aaron, Presley'in yoga stüdyosu olması gereken yeri Reflections by Callie'ye yakınlığından buldu. Kyle ve Riley'den bahseder bahsetmez eski antika mağazasını gözünün önüne getirmişti. Ama açılma sürecinde ne kadar ilerlediğini görmek için uğramaya değerdi. Onu ve yaptığı her şeyi merak ediyordu; dün gece onunla karşılaştığından beri onu aklından çıkaramamıştı. Bu yüzden kendi kendine Reno'ya giderken uğrayacağını söylemişti. Eğer yalnız olsaydı, belki durur ve bir şeyler söyler, ne düşündüğünü ve hissettiğini göğsünden çıkarırdı. Birdenbire onun en kötüsüne inanmış gibi görünmesi adil görünmüyordu. Onu gerçekten anlayan birkaç kişiden biri olduğuna ikna olduğunda değil.

Ama sonra Riley Stinson'ın kamyonunun öne park ettiğini gördü ve kenara çekti - kız yalnız olmadığı belli olsa da. Henüz iş için açık değildi. Peki Riley neden ortalıkta dolaşıyordu?

Öğrenmeye karar verdi.

Caddeyi geçerken bir elektrikli testerenin tiz tiz vızıltısı havayı kesti ve geniş vitrin pencerelerinden bir merdiven ve bazı boya brandaları görebiliyordu.

Kapı havalandırma için açıktı. Bir an için eşikte durup Riley'nin az önce kesmiş olduğu bir tahta parçasının uzunluğunu kontrol etmesini izledi. Presley ortalıkta yoktu. Belki başka bir odadaydı. Riley'nin görüş mesafesi dışında kalmasına, Riley'le tek başına yüzleşme şansına sahip olmasına, burada olmaması gerektiğini söylemesine sevindi. Onunla kitapçıda karşılaştığından beri berbat bir ruh halindeydi. Dylan'la olan kavgası da işe yaramamıştı ve Presley'in artık onu hayatında istememesinin umurunda olmadığına kendini ikna etmeye çalışarak geçirdiği uykusuz gece de işe yaramamıştı.

İki yıl önce onu kolayca bırakmıştı, değil mi?

O kadar kolay değil. Saatin geç olduğu ve evin sessiz olduğu garip saatlerde onu çok düşünmüştü. Onu özlemişti, eskiden sahip oldukları eğlenceyi ve yatakta ona getirdiği heyecanı özlemişti. Ama onu özlemek, neden bu kadar dengesiz olduğunu açıklamıyordu. Devam ettiğine sevinmeliydi. Öyle olmasını dilediği pek çok örnek olmuştu. Başından beri onun kendisinden daha fazla umursadığını biliyordu ve bu tür şeyler asla iyi bitmezdi.

"Hey!" O çağırdı.

Riley başını iki yana salladı. Sonra testereyi kapattı ve gözlerini koruyan gözlüğü indirdi. "Nasıl gidiyor?"

Hala Presley'den bir iz yok. "O nerede?" Harun sordu.

Riley kim olduğunu sormadı. Bu çok açıktı. “Küçük oğlunu eve götürmek zorunda kaldı. Bütün gece ayaktaydı, buradaki duvarları yamalıyordu, bu yüzden onun da biraz kestireceğini umuyorum. Ama ne kadar inatçı olursa olsun, muhtemelen hemen geri dönecektir.”

Presley'i iyi tanıyormuş gibi konuşuyordu - ama tanımıyordu. Pek sayılmaz. Whiskey Creek'te Cheyenne dışında kimse onu Aaron kadar iyi tanımıyordu. Onun gibi, Presley de her zaman bir yabancı, güvensizlikle karşılanan biri olmuştu. Başkalarının ne düşündüğünü hiçbir zaman fazla umursamamıştı. Düşüncelerinin onu rahatsız etmesine izin vermedi. Ama Presley aynı kalın deriyi büyütmemişti. "Yani yalnız mı çalışıyorsun?"

Riley bir mezura kullanarak tahtada bir sonraki kesimini yapmak istediği yeri işaretledi. "Şu an için."

Aaron, muşambaya düşen gevşek bir çiviyi ayaklarının arasında ileri geri tekmeledi. “Kiracı iyileştirmelerini inşa etmek için seni tuttuğunu fark etmemiştim. Kitapçıda bununla ilgili hiçbir şey söylemedin.”

"Bunu yapacağımı bilmiyordum."

Riley'nin inşa ettiği şeye bakarak biraz daha yaklaştı. “Resepsiyonist istasyonu mu?”

Riley elindeki talaşı üfledi, sonra beyaz tişörtünü silkeledi. "Bu doğru."

"Bütün bunları ödeyecek parası var mı?" Şimdiye kadar yapılan çalışmaları işaret etti. Dylan ona Presley'nin mali durumunun iyi olmadığını söylemişti. "Bekar ebeveyn olmak zor."

Anlat bana, diye mırıldandı Riley.

O ve Presley, ikisi de bekar ebeveynlerdi, ancak aralarındaki benzerlik burada sona erdi. “Ailenin desteğini her zaman aldın ve geçimini sağlamak için iyi bir yol buldun. O da hiç olmadı.” Riley'de Presley'de olmayan birçok şey vardı ama Aaron onun yeterince konuştuğunu hissetti.

"Köşesinde Chey var. Yoga ve masaj işlerinin başarılı olacağını umuyorum. Ama seninle tartışmıyorum. Özellikle oğlu çok küçükken zor durumda.”

Aaron başını testereye doğru salladı. "Belki de bitirmeme izin vermelisin."

Riley doğruldu ve sonunda tüm dikkatini Aaron'a verdi. "Affedersiniz?"

"Sen yapmışsın gibi güzel olmayacak, ama bir çekiç ve çiviyi idare edebilirim - ve ona bir kuruşa bile mal olmaz." Belki bu, annesinin öldüğü gece nasıl davrandığını telafi ederdi; belki sonunda vicdanını rahatlatırdı.

Riley hazırladığı ahşabı testere tezgahına yerleştirdi. "Senin devralmana gerek yok. Onu suçlamıyorum.”

"Neden?" Aaron, Riley testereyi çalıştıramadan konuştu. "Bu büyük bir iş olmayabilir, ancak hafta sonunuzun daha iyi bir bölümünü alacak." Bir tanıdıktan bu kadarını istemek çok değil miydi?

Riley omuz silkti ve gözlüklerini kaldırdı. "Yardım etmekten çekinmem."

Testere tekrar patladı ve Aaron'ı bunun üzerine konuşmaya zorladı. "Siz ikiniz ne zamandan beri arkadaş oldunuz? Daha önce buradayken, onu zar zor tanıyordunuz.”

Riley'nin bıçağı ikiye dörde geçti ve ucu hurda yığınına düştü. "Onu tanıyordum," dedi ani sessizlik kulaklarında çınlarken. "Yıllardır Cheyenne ile takılıyorum."

Bu, Presley için bir bakış ya da bir düşünce ayırmadığı anlamına gelmiyordu. "Öyle mi? Sadece iyilik mi yapıyorsun?" Aaron bakışlarıyla buluştu. "Yoksa onun için bir çeşit oyun mu yapıyorsun?"

Riley onunla yüzleşmek için döndü ve gözlükler tekrar çıktı. "Biraz... bölgesel davranıyorsun, Aaron. Ki beklemiyordum. Cheyenne'e göre, daha önce burada yaşarken sen ve Presley'in sahip olduğu her şey bitti. Chey bu konuda yanılmış mıydı? Aranızda bilmem gereken bir şey mi var?"

Aaron var olduğunu söyleyemedi. Presley, kesin bir dille ona, onunla tekrar ilişkiye girmekle ilgilenmediğini söylemişti. Ama bunun neden arkadaş olamayacakları anlamına geldiğini anlamadı. Bir zamanlar onun arkadaşlığına ihtiyacı vardı. "Eminim Cheyenne, kız kardeşini böylesine namuslu bir adamla görmekten başka bir şey istemez. Konu bu mu? Onun arkasında mı?"

Riley kaşlarını çattı. “Aaron, aramızda hiçbir zaman sorun olmadı, öyleyse neden şimdi başlatmaya çalışıyorsun? Chey beni Presley'de zorlamıyor."

"Dün geceki imza gününde gözünüze mi takıldı?"

"Önemli mi? Devam ettiğini sanıyordum. Yanlış hatırlamıyorsam, adının Noelle Arnold'unkiyle bağlantılı olduğunu duymuştum."

Aaron bir veya iki kez Sexy Sadie's'de Noelle'e çarpmış ve onu evine götürmüştü, ama sırf Noelle onunla yatmak istediğini ona bildirdiği ve onun yapacak daha iyi bir işi olmadığı için. Onunla özellikle ilgilenmiyordu. Presley'e de hiç aşık olmamıştı ama onu Noelle'den daha çok seviyordu. En azından Presley gerçekti, gerçekçiydi. Noelle şimdiye kadar tanıştığı en sığ, kibirli yaratıktı.

"Noelle ve ben arkadaşız, hepsi bu."

Riley başka bir tahta parçası aldı ve incelemeye başladı. "Senin iyiliğin için, bunu duyduğuma sevindim."

Şüphesiz, Noelle kasabanın en nefret edilen insanıydı. Bu bile Aaron'ın onun için üzülmesine neden oldu. Ama bu tepkiyi uyandırmak için ne yaptığını anlamamış gibiydi, bu yüzden ona yardım etmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Yine de, Riley'nin bu kadar üstün davranmasından hoşlanmamıştı. Ama belki de hakkı vardı. Aaron'ın yaptığı gibi asla çuvallamamıştı, orası kesindi. "Beni uyarmana ihtiyacım yok. Kendi kadınlarımı seçeceğim.”

"İyi. Noelle'nin keyfini istediğin kadar çıkar çünkü artık Presley'in istediği kişi değilsin."

"Ve sen?" diye bağırdı.

Riley cevap verme şansı bulamadı. Şok olmuş ve biraz öfkeli bir kadın sesi araya girdi.

"Harun...burada ne yapıyorsun?"

O ve Riley birbirlerine o kadar odaklanmışlardı ki Presley'in içeri girdiğini görmemişlerdi. O, yetişmek için elinden gelenin en iyisini yapan oğlunun elini tutarak onlara doğru geldi. Makyaj yapmıyordu ama doğal görünmek ona çok yakışmıştı. Pürüzsüz, kafe-au-lait teni, geniş kahverengi gözleri ve kısa, dalgalı saç kesimi ile ona Halle Berry'yi hatırlattı.

Muhtemelen söylediklerini duyduğu için mutlu değildi. Ama yapabileceği tek şey omuz silkmek ve önemli değilmiş gibi davranmaktı. Kayıtsızlık hemen hemen her rahatsız edici durumu kapsayabilir - çünkü umursamamanız rahatsız edici değildi.

“İyileştirmelerin nasıl gittiğini görmek için uğradım” dedi.

Gözleri buluştu. Kendisinin, göründüğü kadar duygusal olarak bağımsız olmadığını söyleyip söyleyemeyeceğini merak etti. Ama onun düşüncelerini tahmin edemeden önce gözlerini kaçırdı. "İyi gidiyorlar."

Aaron etrafa bir bakış attı. "Bana biraz yardıma ihtiyacın varmış gibi geliyor."

"Aldım." Riley ona kaşlarını çattı. Artık bir kereste parçası ya da herhangi bir alet tutmuyordu. Ellerini serbest tutuyordu. Her ihtimale karşı?

Aaron, "Resepsiyon alanını kontrol altına aldınız," dedi. “Ama bu tabloyu bırakıyor. Yardım edersem, çok daha hızlı gidecek. Boyacıya koşacağım. Ne renk alayım?”

Presley'in dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Cumartesi. Dükkanda çalışman gerekmiyor mu?”

"Pazartesiye kadar değil." Reno'daki emlakçıyla randevusu çok fazla ama iptal edebilirdi. Zaten görülecek her şeyi görmüştü. Geriye sadece bir yere karar vermek kaldı.

"Bunu yaparak... zamanını harcamak istemezsin," dedi.

Böyle bir fedakarlık yapması gerçekten akıl almaz mıydı?

Bir yanı, oradan defolup gitmesi gerektiğini hissetti. Ne zaman istenmediğini biliyordu. Ama diğer taraf, onu bu kadar kolay bir şekilde bir kenara atmasına izin vermeyi reddetti. İki yıl önce onu incitmek istememişti. Kim ona daha iyi davranmıştı? Kesinlikle Riley değil. Cheyenne'in arkadaşları Presley'in varlığını hemen hemen görmezden gelmişlerdi. Kendi denizinde yüzmek zorunda kalmadan acısıyla yüzleşemediği bir gecede onu affedebilirdi, değil mi?

"Tabii neden olmasın?" dedi. Ondan kurtulmak istiyorsa, gitmesini söylemeliydi. Ama bunu yapacağını düşünmemişti. Kalbi fazla yumuşaktı. Ve eğer Riley konuyu zorlamaya kalkarsa, Presley'in işine burnunu soktuğu için üzülürdü...

Neyse ki Riley, Aaron'ın beklediği gibi tepki vermedi. Bir gülümseme aniden dudaklarını kıvrıldı. "Evet neden olmasın?" dedi. "Ekstra bir çift el ile her şey daha hızlı gidecek."

Presley onun teslim olması karşısında şaşırmış görünüyordu. “Ama... İkinize de ödeyecek param yok! Ve bundan faydalandığımı hissetmek istemiyorum. Bunu kendi başıma yapabilirim. Yok canım. Bunu kendi başıma yapmayı tercih ederim.”

Whiskey Creek'ten ayrıldığından beri temkinli ve koruyucu olmaya başlamıştı, bu da uzun zaman önce ona sırtını döndüğü için Aaron'ı daha da suçlu hissettirdi.

"Kendin yapmana gerek yok." Riley'nin gülümsemesi genişledi. "Yardım etmekten mutluluk duyarız, değil mi Aaron?"

Riley, Aaron'ı bir tehdit olarak görmediğini açıkça belirtiyordu. Artık Presley'in istediği kişi değilsin, demişti. Bunu kanıtlayabileceğini düşünecek kadar kendini beğenmiş miydi?

Bir meydan okumaya direnmek Aaron'dan uzak olsun. "Kesinlikle" dedi. "Bunu tek başına yapmana asla izin vermeyiz."

Presley tartışmaya devam edebilirdi ama Wyatt talaş ve tahta artıklarıyla oynayabilmek için kaçmaya çalışıyordu.

"Yaralanabilirsin," diye mırıldandı onu dizginlemeye çalışırken. Yorgun görünüyordu. Bebeği onun için almak cazip geliyordu, ama onun yanında o kadar ürkek davranıyordu ki, Riley'nin önünde buna cesaret edemiyordu.

"Neden onu eve götürüp güvenli olduğu yerde oynamasına izin vermiyorsun?" Aaron önerdi. "Bu elimizde."

Kadın ondan Riley'e ve tekrar ona baktı. "Fakat..."

"Onunla burada ne başarabileceksin?" diye sordu Riley, Aaron'ın önerisine destek vererek.

"Onu oyun parkına koyabilirim," diye başladı.

Aaron, "Kısa bir süre dayanabileceği yerde," dedi.

İçini çekti. "Bu doğru, ama..."

"Gitmek!" dedi Harun.

Riley ona da kalkmasını işaret etti.

"İkinize de bunu telafi etmek için elimden geleni yapacağım," dedi onlara. Sonra, ağlayan ve kıpırdayan bir çocuğa rağmen, bir şekilde çantasından bir boya örneği ve biraz para çekmeyi başardı. "İşte seçtiğim gölge. Bu parayı karşılamaya yetmezse, sana daha sonra geri ödeyeceğim."

5

Presley, işini yapması için başkalarını bırakmaktan nefret ederdi. Riley ya da Aaron'a borçlu hissetmek istemiyordu. Özellikle Harun. Ama Aaron ve Wyatt'ın herhangi bir etkileşimi olursa, onun gerçeklerden şüphelenmesinden korktu. Aaron doğum kontrolü konusunda her zaman bu kadar tetikte olmasaydı ya da kırık bir lastik fark ettiklerinde belirli bir olay olmuş olsaydı -ki yoktu- onu ya da Cheyenne'i Wyatt'ın durumu hakkında çoktan sorgulamış olurdu. anlayış.

Neyse ki, onun için bu iki şey vardı.

Ona söylememekle doğru kararı vermişti, değil mi? Arada bir, yaptığı seçimi yapmak için deli olup olmadığını merak ederek paniğe kapıldı. Ama bilerek hamile kalmamıştı; hiçbir ikiyüzlülük söz konusu değildi. Ve ondan nafaka ya da başka bir şey beklemiyordu. Peki, Wyatt'ın onu incitmesine neden olduğu gerçeği nasıldı?

değildi. Bildiği kadarıyla, çocuk sahibi olmaya hiç ilgi duymamıştı. Gerçekten de, doğum kontrol bölümündeki titizliği, bir tane istemediğini gösteriyordu. Hatta bir arkadaşı evlendiğinde ya da çocuğu olduğunda da aynısını söylediği zamanlar olmuştu. Bu, gerçeği kendine saklayarak ona büyük bir iyilik yaptığı anlamına geliyordu. Vicdanıyla boğuşmak zorunda kalmadan istediği hayatı yaşamasına izin verdi.

Tabii ki öğrenirse, duruma bu kadar felsefi bakacağının garantisi yoktu. Onu korkutan da buydu. Bu olasılığı düşünmekten bile nefret ediyordu...

Wyatt, evin içinde koşuşturması için onu serbest bıraktığı için mutluydu, oyuncak kutusunu boşaltmaya başladı.

"Seni küçük şeytan," diye alay etti onun yaptığı karışıklığı görünce.

Tamamen pişmanlık duymadan ona sırıttı ve o dudaklarını alnına bastırmak için eğildi. Sonra Fresno'da çalıştığı ikinci el dükkânından aldığı topaklı kanepeye çöktü. "Sen bir büyücüsün, değil mi?" dedi gevezelik edip oynarken. "Tıpkı baban gibi. Ayrıca dik başlı," diye ekledi, ikisinin de ne kadar inatçı olabileceğini düşünerek.

"Anne!" Ona araba koleksiyonunu birer birer getirdi.

Uzun bir endişe listesine rağmen, Presley onun yüzüne bir öpücük kondurmak için arabası olmadan yuvarlandığında gülümsemeden edemedi. Öpücükleri ıslak ve özensizdi ama onun için hayatın gerçek zevklerinden biriydi. Wyatt'ı çok seviyordu ve bu yüzden, Aaron dostluğunu yeniden kazanmaya ne kadar niyetli olursa olsun, savunmasını sürdürmek zorundaydı.

Cep telefonu çaldı. Gerildi, bir soru soran kişinin Riley veya Aaron olabileceğinden korktu, ancak arayan kimliği Cheyenne olduğunu gösterdi.

Esneyerek konuşma düğmesine bastı. "Merhaba?"

Wyatt onun kolunu çekiştirdi. "Pone, anne? Pon?"

Telefon deme girişimine gülümsedi. Her zaman daha fazla kelime öğreniyordu. "Bu doğru bebeğim. Telefon."

"Presley mi? Merhaba?"

Cheyenne'in sesinde bir miktar pike duyabiliyordu. "Buradayım. Sorun nedir?"

"Az önce stüdyona uğradım."

Ah, oğlum... Cheyenne ve Dylan, geri çekilirse ona yardım etmeyi kabul ettiklerinde, desteklerini kaybetmenin en hızlı yolunun tekrar yanlış kalabalıkla karışmak olduğunu belirtmişlerdi - ve Aaron ve onun arkadaşını düşündüler. arkadaşlar "yanlış kalabalık"

"Orada ne yaptığını bilmiyorum Chey," dedi kız kardeşinin şikayetini önleyerek.

"Bana resim yapıyormuş gibi geldi!"

Bir iniltiyi bastırarak, bir koluyla gözlerini kapattı. "Bu sabah geldi ve teklif etti. Sanki ona sormuşum gibi değildi."

"Hayır diyebilirdin! Bana ondan uzak duracağını söylemiştin. Eğer öğrenirse... Benim de kaybedecek çok şeyim olduğunu söylememe gerek yok."

Cheyenne, Dylan'a yalan söylemekten nefret ediyordu. Ve onun ve Aaron'ın bu kadar yakın olması, ikisini de ifşa etmekle tehdit ediyordu.

Ama Presley işlerin böyle gelişmesini istememişti! Kasabayı terk ederek durumu herkes için kolaylaştırmaya çalışmıştı. Fresno'da süresiz olarak kalmayı planlamıştı ve Wyatt'ın kreşinde olanlar olmasaydı bunu yapacaktı. Şikayette bulunmuştu, kreşin soruşturulmakta olduğunu biliyordu ama o günlerdeki şüphe ve şüphe onun güvenini sarsmıştı.

"Denedim."

"Ona onunla hiç vakit geçirmeyeceğini söylediğini söylemiştin."

"Yaptım!"

"Belki yeterince açık sözlü değildin."

Kitapçıda yanından geçerken Aaron'ın yüzündeki ifade, onu başka türlü ikna etti. "O anladı."

"Öyleyse neden stüdyonu boyuyor?"

"Riley'i orada bulmanın onu...rekabetçi yaptığını sadece tahmin edebilirim." Reddedilmeye ya da gölgede kalmaya alışkın değildi. Çoğu kız onu eve annelerinin yanına getiremez ve annelerinin memnun olmasını bekleyemezdi, ancak kadınlar onu çevreleyen sinirli, şansını dene auraya anlaşılmaz bir şekilde

çekildiler. Aaron çoğu erkeğin cesaret edemediği şeye cesaret etti. Bu, yakışıklılığıyla birleştiğinde onu neredeyse karşı konulmaz yapıyordu. Presley, itirazını fazla ciddiye almamış gibi görünse de, kadınların gördüğü ilgiye tanık olmuş ve akşamın sonunda onunla eve giden kişinin kendisi olmasına sık sık şaşırmıştı.

"Belki de beni reddeden kişi olmak istiyordur." Her zaman onun olduğundan daha çekici olduğunu hissetmişti. Ve kişiliği? Çoğu insanı cezbedebilir ya da bir bakışta kesebilirdi. Onunla sahip olduğu güç konumunu kaybetmekten hoşlanmazdı.

"Annemin öldüğü gece böyle olmadı mı?" diye sordu Cheyenne.

"Aşağı yukarı," diye mırıldandı, ama aslında ilişkilerinin durumunu değiştirecek hiçbir şey söylememiş veya yapmamıştı. Hamile olmasaydı ve şehirde kalsaydı, muhtemelen eskisi gibi devam edeceklerdi - en azından başka biriyle tanışana kadar parti yapıp birlikte uyuyacaklardı. Ama bir yer tutucu olmaktan tatmin olmamıştı, onun huzursuz olduğunu ve sonunda yoluna devam edeceğini bilmekle tatmin olmamıştı.

Sonra, incinmeden önce kendini korumak için ne yapması gerektiğine dair ikileminin ortasında, karar vermek için zamanı tükenecekti. Hamile olduğunu öğrendiğinde, çabucak seçim yapması gerekiyordu - muhtemelen tercih edeceği gibi kürtaj olmak ya da tüm kalbini çocuğunu tek başına büyütmeye vermek.

Wyatt'a baktı. Yerde oturmuş, üzerinde Susam Sokağı karakterleri olan bir oyuncakla oynuyordu. Onun izlediğini fark edince yüzü aydınlandı ve ona yapabileceğini göstermek için Kurabiye Canavarı'nı tekrar kütüğüne çarptı.

Doğru seçimi yaptığına karar verdi. Wyatt onun vermesi gereken tüm sevgiyi alabilirdi ve Wyatt onu geri sevme yeteneğine sahipti.

"Öyleyse neden hala ilgileniyor?" diye sordu Cheyenne. "Her zaman seni gerçekten umursamadığını söyledin. Aniden sizi bir meydan okuma olarak görmesi ve onu heyecanlandırması mı? Yoksa yüzünü kurtarmaya mı çalışıyor? Belki seni çuvala geri sokabileceğini kanıtlamak istiyor ya da Dylan'a ve bana canının istediğini yapacağını göstermek istiyor."

"Aaron'dan hoşlandığını sanıyordum."

"Ben yaparım. Onu parçalara ayırıyorum. Ama onun ne kadar aksi olabileceğini biliyorsun."

"Beni tekrar yatağa atmak için bu kadar çok çalışmaya istekli olacağını hayal edemiyorum. Daha çok ya beni al ya da bırak tarzı bir adam. Zaten benim tanıdığım Aaron buydu."

"Yani, güvenli tarafta olmak için ilgilenmediğini tekrar edecek misin?"

"Tabii ki." Sakladığı sır yüzünden başka seçeneği yoktu.

"Umarım stüdyonu çizemeyeceğini söylediğinde olduğundan daha etkilisindir," diye homurdandı ablası.

“Riley oradaydı, yardım ediyordu. Aaron'a aynısını yapamayacağını söylemek istemedim. Hangi sebep gösterebilirim? Riley'nin bana yardım etmesi neden Aaron'dan daha kabul edilebilir olsun ki?"

"Riley, Wyatt'ın babası değil."

"Aynen benim fikrim. Bu onun tahmin etmesini istemediğimiz bir şey.” Topu Wyatt'a yuvarladı. "Riley'den bahsetmişken, onu orada bulduğunuza şaşırmış görünmüyorsunuz."

"Şaşırmıştım. Başta."

Presley arkasına yaslandı. "Ve daha sonra?"

"Seni dışarı çıkarmak istediğini söyledi ve bu mantıklı geldi."

"Bunu söylediğinde Aaron orada mıydı?"

"On metre ötede duruyordu. Aslında Riley'nin niyetini Aaron'un hatırına, iddiasını ortaya koymak ya da... ya da ona haber vermek için açıkladığı izlenimini edindim."

"Sesin memnun görünüyorsun."

"Ben. Onu sevdim. Seni hafife alma şeklinden sonra, değil mi?”

Başka birinin onu isteyebileceğini ve Aaron'ın bunun farkında olduğunu düşündü. Her zaman düşük özgüvenden muzdaripti. Yaptığı hataları yaparken kendini iyi hissetmiyordu. "Harun nasıl tepki verdi?"

"Fırçasını düşürdü," dedi Cheyenne gülerek.

"Bu kadar? Hiçbir şey söylemedi mi?"

"Bir kelime değil."

Tabii ki yapmazdı. Neden sormuştu ki? Aaron tehdit altında hissetmezdi. Başlangıçta onunla sadece acıdığı için arkadaş olmuştu. Kaybolmuş ve yalnız olmanın nasıl bir şey olduğunu anlamıştı; ikisi de yaptı. "Neden yardım ettiğini biliyorum," dedi sonunda anlayarak.

"Neden?"

“Annemin öldüğü gece nasıl davrandığı konusunda kendini kötü hissediyor. Bu onun özür dileme şeklidir.”

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Bu benim tahminim. O tatlı olabilir. Ara sıra." Ayrıca seviştikten sonra özellikle gecenin erken saatlerinde hassas olabiliyordu, bu yüzden onunla seks çoğu erkekten daha tatmin ediciydi. Sağlayabileceği derin tatmini düşünmek bile, onsuz kendini mahrum hissetmesine neden oldu.

Buna odaklanmayın. O duman gibidir. Onu birkaç dakikadan fazla tutmanın, yakınında tutmanın hiçbir yolu yok...

"İşine devam etmesi için onu nasıl serbest bırakırsın?"

"Özrünü kabul ederek ve ona sert hislerim olmadığına dair güvence vererek."

"Efsanevi. Hemen yap."

Wyatt'ın uykuları gelmeye başladı. Presley onun gözlerini ovuşturduğunu görebiliyordu. Tanrıya şükür. Kendisinin biraz kestirmeye ihtiyacı vardı. "Bu öğleden sonra Wyatt'ı izleyeceksen, stüdyoya gideceğim, Aaron'a yardımı için teşekkür edeceğim ve ona karşı hiçbir şeyim olmadığını söyleyeceğim. Bu hile yapmalı. ”

"Ya Riley hâlâ oradaysa?"

"Aaron'ı dışarı çıkaracağım."

"Kusursuz. Tabii ki bakıcılık yapacağım.” Ablası oğlunu neden yanına almak istemediğini sormadı; Presley'nin, Wyatt'ın Aaron'ın yanında olmasından korktuğunu anlamıştı. Aaron'ın bebeklik resimlerini görmüştü. İkisi de Wyatt'ın

o yaşta ona benzediğini düşünüyorlardı. "Resim için ona ne kadar ödemen gerekecek?"

"Hiçbir şey değil."

"Ya Riley?"

"Benden de ücret almıyor."

"Dalga geçiyorsun."

"Numara. Buna inanabiliyor musun? Bedava çalışıyorlar."

"Eh, bedava değil," dedi Cheyenne. "Riley seninle çıkmak istiyor. Bu da beni Aaron hakkında meraklandırıyor. Peşinde olduğu gerçekten affetmek mi? Yoksa daha az giysi ve daha çok deri içeren bir şey mi?"

Presley bu soruya cevap vermedi. Düşüncelerini, kararlılığını zayıflatan yerlere götürmeden düşünemiyordu bile. "Şehirden ne zaman ayrılacak?"

"Tarih hala belirlenmedi."

Çok kötü. Takvimine işaretleyip kendine bir hedef koyabilseydi çok daha kolay olurdu. Cheyenne konuyu değiştirdiğinde söylemek üzereydi.

"Wyatt'a ne zaman hamile kaldığını biliyor musun?"

Oğlu, Big Bird'ü ortaya çıkaran kolu bulunca ciyakladı. "Ne?" dedi Presley, dikkatini konuşmalarına vererek.

"Hamile kaldığın gece."

"Bu hangi gece olurdu? Aaron ve ben her zaman doğum kontrolü kullanırdık. Bu yüzden tam olarak ne zaman hamile kaldığımı bilmiyorum."

"Hangi gece olursa olsun... prezervatif kullanmana rağmen bir şekilde mi oldu?"

Bununla nereye gidiyordu? "Evet. Prezervatifler yüzde yüz etkili değil Chey. Bu senin için bir şok olamaz. Hamile kalmaya çalıştığımı ima etmiyorsun..."

"Tabii ki değil!"

Presley her zaman onun onu tuzağa düşürmeye çalışmakla suçlanmasından korkmuştu, çünkü herkes onun Aaron'a kendisinden daha çok değer verdiğini biliyordu. Ama Wyatt'ın Aaron'la olan bağlantısını bir sır olarak saklamıştı, bu yüzden bu tartışma konu dışıydı. Yine de kimsenin ona çocuk vermek için onu kullanmaya çalıştığını düşünmesini istemiyordu. "O zaman neden bahsediyoruz?"

"Aaron'ın açıkça çocuk sahibi olma yeteneğine sahip."

“Neden kimse aksini varsaysın?”

“Olmazlardı ama hamile kalmamaya çalışmana rağmen hamile kaldın. Bu, onun... bilirsin, güçlü, yetkin yüzücülere sahip olduğunu gösteriyor."

"Sperminin gücünü mi değerlendiriyorsun?"

Cheyenne hemen geri pedal çevirdiğinde Presley, şok olmuş ses tonundan pişman oldu. "Hayır, boşver. Unut gitsin."

O oturdu. "Aaron'un spermiyle neden ilgilenesin ki?"

"Çünkü Dylan ile aynı genlere sahip!" ablası bıkkın bir şekilde cevap verdi. "Neden başka?"

"Amos kardeşlerin geri kalanı da bu genlere sahip olacaktı."

"Fakat Aaron, biraz alışılmışın dışında bir şeyle işbirliği yapma olasılığı en yüksek ve Dylan'a söyleme olasılığı en az olan kişi olacaktır."

Geleneklere uymayan? Presley bunun sesini beğendiğinden emin değildi. Telefonu diğer kulağına dayayarak ayağa kalktı ve adımlarını hızlandırmaya başladı. "Sen suni tohumlamayı düşünüyorsun."

"Belki."

“Donör olarak Aaron ile mi?”

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra ablası, “Çaresizleşiyorum, Pres. Yaşadığımız şey evliliğimizi etkiliyor. Kocamın kendisi hakkında bu kadar kötü hissettiğini görmekten nefret ediyorum.”

Dylan'ın kısır olduğunu nereden biliyorsun? Sen olabilirsin, değil mi?”

Bu duraklama daha uzun sürdü.

"Şey?"

"Hayır," diye yanıtladı. "O ben değilim. Kontrol edildim."

Presley nefesini içine çekti. Cheyenne ne kadar sık konuşsalar -ve her şeyi paylaştıklarını sanıyordu- doktora gitmekten bahsetmemişti. "Dylan seninle mi gitti?" Haberi nasıl aldığını merak etmekten kendini alamadı.

"Numara. Ona bundan bahsetmedim. Yapacağımı hiç sanmıyorum."

Bu yüzden randevusunu almış ve kendi başına Sacramento'ya gitmişti. Neden Presley'den onunla gitmesini istememişti? Cheyenne, karşılaştığı zorluklar konusunda her zaman fazlasıyla özel olmuştu. Sadece başka seçeneği yoksa açıldı, bu da Presley'e bu konu hakkında ne kadar endişeli olduğunu söyledi. "Doktoru ne zaman gördün?"

"Geçen ay."

"Ya Dylan?"

"En azından resmi olarak kontrol edilmedi."

"Bunu yapmanın gayri resmi bir yolu var mı?"

"İnternetten satın alabileceğiniz kitler var."

"Ciddi anlamda?"

"Bugünlerde hemen hemen her şeye sahipler."

"Vay. Yani kendini test etti mi?"

"Onu sınadım - bilgisi olmadan. Her ihtimale karşı... bilmesini istemedim. Ama şimdi doktorunu görmekten bahsediyor. Dün gece bahsetti. Bu da ona söylemesem bile kısır olduğunu öğreneceği anlamına geliyor. Ayarlayabilirsem hamile kalmayı tercih ederim, böylece yaptığını hissedebilir. Sanki hiçbir şeyi yokmuş gibi..."

Cheyenne, Dyl'i çok severdi. Onu korumak için her şeyi yapar, hatta böyle cüretkar bir plan yapar. Ama o aldatıcı bir insan değildi. Wyatt'ın gerçek

babalığını sır olarak saklamak onun için yeterli bir yüktü. Çok daha kişisel bir sırla nasıl başa çıkacaktı?

Dylan çok şey yaşadı Chey. Ve her zaman idare eder. Bunu da halledebilir. Bence onu az satıyorsun."

"Hiç de öyle değil! Soru şu ki, neden onu halletsin? Neden bir değişiklik olsun diye onun koruyucu meleği olamıyorum? Bana çok fazla mutluluk getirdi - iyiliğinin karşılığını istiyorum. Aaron bana biraz sperm ödünç verebilseydi, Dylan asla yetersiz hissetmekle baş etmek zorunda kalmayacaktı. Bebeği nasıl elde ettiğimizi bildiği için kendini borçlu hissetmesine ya da kıskanmasına ya da hayal kırıklığına uğramasına gerek kalmayacak. Yani, Tanrım, o bir molayı hak ediyor, değil mi? Kim ondan daha fazla bir mola hak ediyor?"

"Ama hamile kalmak için Aaron'ı kullanmak? Çözümün bu mu?"

"Neden?"

"Yeni başlayanlar için, o ve Dylan deli gibi kavga ediyorlar."

"Önemli değil. Aaron asla bir ruha söylemezdi. Yapmayacağını biliyorum. Dylan'ı benim kadar seviyor. Dylan'ın mutluluğunu sağlamak için ne gerekiyorsa yapardı, özellikle de Dylan'ın şu anda neler yaşadığını anlarsa - bunun onun için ne kadar erkeksi olduğunu anlarsa."

Presley kabul etmek zorunda kaldı. Aaron'ın sorunları vardı ama iliklerine kadar sadıktı ve kabul etse de etmese de Dylan'a dünyadaki herkesten daha çok hayrandı.

Ama Cheyenne'in fikrini reddetmek için düşünülecek kadar çok neden vardı.

"Doğurganlık tedavilerine başvurma zamanının geldiğine emin misiniz? Sadece birkaç yıl oldu. Belki sperm sayısı artar."

"Bu pek olası değil."

"Nereden biliyorsunuz?"

"Doktorumla konuştum."

"Ve?"

"Her zaman hamile kalma şansımız olduğunu söyledi, ama bizim durumumuzda bu çok az olurdu. Alternatiflere bakmamızı önerdi."

"Bu şansı artırmak için yapabileceğiniz şeyler var mı?"

"Zaten elimizden gelen her şeyi yaptık. Neredeyse evlenir evlenmez bebek denemelerine başladık. Son altı aydır ateşimi ölçüyorum ve yumurtlamayı takip ediyorum. Ve ben hiç hap kullanmadım. Onunla yatana kadar bakireydim, unuttun mu? Yani kullandığımız doğum kontrol yöntemlerindeki gecikmeyi suçlayamayız. Her zamanki gibi hamile kalacak olsaydım, şimdiye kadar olması gerekirdi."

"Belki değil-"

"Zamanım doldu. Bu gerçekten Dyl'i üzüyor. Ben de bebek istiyorum tabii ki. Kötü. Ama onunla evlenmemin bir hata olduğunu düşünüyor."

Presley, Wyatt'ın oyuncaklarını bir ayağıyla ona yaklaştırdı. "Bunun için üzgünüm ama bilinen bir sperm donörü kullandığınızda çok fazla risk var." Zihni onlarla yarışıyordu. "Yani, bir düzeyde Aaron'ı kullanmak mantıklı. Bebek Dyl'le yakından ilişkili olacak ve ona ve diğer şeylere benzeyecek, bu yüzden asla öğrenmemesi için çok daha fazla şans var."

"Aaron'ın tıbbi geçmişini biliyorum, sağlıklı olduğunu biliyorum. Geçmişte aldığı ilaçları düşünmedikçe..."

"Numara. Arada sırada esrar içerdi ama benim yaptığım kadar çok esrar yapmazdı. O iyi. Peki ya çocuğunuza bakıp onun onun olduğunu bilerek Aaron nasıl hissedebilir? Bununla başa çıkabilecek miydi?"

"Dylan'ın iyiliği için mi? Bence de. Aaron zor. Bir kez kararını verdiğinde, bunu değiştirecek bir şey yok. Sözünden asla dönmez."

Ama o da hassastı. Pek çok insanın onun hakkında anlamadığı şey buydu - sertliğinin çok yumuşak bir kalbi koruduğu. "Pişman olabilir."

"Kardeşini mutlu etmekten neden pişman olsun ki? Çocuğa çok iyi bakardık. Ve isterse başka çocukları da olabilir."

Presley, gizli bir Aaron bebeğine sahip olmayı kolaylaştırmıştı. Hamile kalmayı bile düşünmemişti ve işte Wyatt'la birlikteydi. Hiç şüphe yok ki, bu kız kardeşinin düşüncelerini etkiledi. Aaron'un spermini onun haberi olmadan

almamızın bir yolu olsaydı mükemmel bir plan olurdu, diye düşündü. "Benim yaptığım gibi - tesadüfen. Ama bunu nasıl yapabiliriz?"

"Yapamadık. Bir kliniğe gitmesi ve spermi saklaması gerekecekti ve daha sonra oraya gitmem gerekecekti."

Dylan'a söylemeden mi?

"Evet, Dylan'a söylemeden!"

"Bir klinik bunu yapar mı?"

"Neyse ki, bu tür şeyler söz konusu olduğunda ülkenin en liberal eyaletinde yaşıyoruz. Bu uzman tavsiye sitelerinden birinde çevrimiçi bir doktora sordum. Ona göre, bir kocanın rızasını vermesi gereken bir kanun yok. Ayrıca bazı kliniklerin talep edebileceğini, ancak istemeyen bir tane bulabileceğimi söyledi."

"Ya yapamazsan?"

"Aaron kocamla aynı soyadına sahip."

"Eşinizmiş gibi poz vermesini mi istiyorsunuz?"

"Neden? Doğum yapacağım hastaneyle bağlantısı olmayan bir kliniğe veya doktora gitmem gerekiyor. Aksi takdirde, suni tohumlanmış olduğum gerçeği çizelgeme yazılır ve hemşirelerden biri bunu kaçırabilirdi."

"Bunun üzerine çok düşündüğünü görebiliyorum. Ama bu başka bir noktayı getiriyor. Ya Dylan öğrenirse? Şimdi değilse, o zaman sonra? Beş ya da on yıl içinde? Bu konuda ne hissederdi?"

Cheyenne tekrar konuştuğunda sesi yumuşaktı, mağlup olmuştu. "Ne yapıyorum ben? Haklısın. Bu korkunç olurdu. İşe yaramayacak."

"Ve yine de olasılığa geri dönmeden edemiyorsun."

"Her şeyi çözecek," dedi. "Dylan'ınki yerine Aaron'ın spermini kullanmak çok teknik bir ayrıntı gibi görünüyor. Aaron'ın çocuğunu almış olsam benim için hiçbir şey fark etmezdi. Aaron kocama çok benziyor. İkisini de seviyorum. Ve Dylan bir çocuğa bayılırdı. Onun Wyatt'la nasıl olduğunu gördün."

"İyi bir baba olurdu." Bununla ilgili bir soru yoktu. "Ama...neden evlat edinmiyorsun?"

"Bu, birçok riski de beraberinde getiriyor."

"Doğru ama-"

"Her neyse, buna karşı değilim. Bir noktada evlat edindiğimizi görebiliyordum. Dylan'ın bana bir tane verdiğine inanmasına ihtiyacım var."

"Bütün o erkek gururunu kurtarmak için mi?"

"Onun yolu bu," dedi savunmacı bir şekilde. “Ve yapabilseydim bile onu değiştirmezdim. Gurur, onu zor zamanlar boyunca taşıyan şeylerden biriydi ve ona askere gitmesi için ihtiyaç duyduğu kararlılığı verdi. Onun-"

"Bunu yapmak istiyorsun," diye araya girdi Presley, doğrudan sonuca gitti.

"Eğer Dylan'ı daha iyi hissettirecekse, yaparım. Ama ben de korkuyorum."

Şimdi bu fikir karşısında şok olmadığı için Presley daha açık fikirli olmaya çalıştı. Dylan'ın spermi olmayacağı bir bakıma teknik bir ayrıntı gibi görünüyordu. Dylan gibi bir kocası ve o kocanın Aaron gibi bir erkek kardeşi olsaydı, kocasını da aşağılanma ve ıstıraptan kurtarmak isterdi. "Sanırım bilinen bir donör kullanan ilk kişi sen olmayacaksın."

"İnsanlar bunu her zaman yapar."

Daha fazla bilgi internetten mi toplandı? “Eşlerinin rızası olmadan mı? Ben hala bunun sorun çıkarmak olduğunu düşünüyorum.”

"Aaron'la yatmak niyetinde değilim, Pres. Hile yapmayacağım. Kocamınkine çok benzeyen bazı DNA'ları bağışçının izniyle kullanmak gerçekten o kadar korkunç mu? Dylan'ın bilmediği şey ona zarar veremez."

Presley kanepenin kenarına oturdu ve alnına masaj yaptı. Neredeyse aynı mantığı kullanmıştı. Hangi aynı sonuca yol açtı. "O öğrenmedikçe."

"Yapmayacak," diye savundu Cheyenne. "Ona kim söyleyecek? Ben mi? Sen? Harun? Hiçbirimiz! Biz büyük bir mesele haline getirmedikçe, büyük bir mesele olmak zorunda değil.”

"Bunu yaparsan, ikimizin de Aaron'dan çocukları olur." Komik olmasa da güldü.

"Belki de ona Wyatt'tan bahsetmenin zamanı gelmiştir, çünkü bu onun kararını etkileyebilir."

"Numara. Kesinlikle hayır." Cheyenne, sırrını saklamanın yarattığı endişeye son vermek istedi. Ama Presley hazır değildi, Aaron öğrenirse olabilecekler için endişelerini serbest bırakmaya istekli değildi. "Henüz değil."

"Emin misin?"

"Pozitif. Wyatt çok küçük. Belki büyüdüğünde, kendi seçimlerini yapabilecek duruma geldiğinde."

"Tamam, ama...bu konuda Aaron'a gidersem...bağış, sence Dylan'a söylememizi ister mi?"

"Benim iddiam? Dylan'ın bilmemesini tercih ederdi. Bu şekilde, aralarında garipleşme olmaz." Tanıdığı Aaron krediyi istemez veya buna ihtiyaç duymaz. Öyle biriydi. Dylan ile bir ilişki sürdürmeyi mümkün kılan hassas dengeye karşı büyük yürekli, cömert ve duyarlı. Bazı insanlar evlerine sokak köpekleri veya kedileri aldı. Aaron başıboş insanları eve götürdü. Whiskey Creek'in geri kalanından çok tecrit edilmiş olduğu için başlangıçta onunla arkadaş olduğunu hissediyordu. Onu Sexy Sadie'de aradığı gece, o bir köşede tek başına oturuyordu. Onu masasına davet etmeden önce yanına gitmiş ve komşusu olmakla ilgili bir şeyler söylemişti.

"O zaman onunla konuşmalı mıyım?" diye sordu Cheyenne.

"Eğer gerçekten inanıyorsan, Dylan için işleri daha iyi hale getirecek."

"Aaron'dan bir çocuğum olsa... sorun olmaz mı?"

"Bana sormak zorunda mı hissettin?"

"Wyatt yüzünden yapmam gerektiğini düşündüm."

"Aaron üzerinde bir iddiam yok." Wyatt ve bebeği kuzen yerine üvey kardeş olacaklardı, ama bu neden önemli olsun ki? "Çocuklarımız burada Whiskey Creek'te birlikte büyüyebilir."

"Bizimkinden çok daha güzel bir çocukluk olacak."

"Şaka yapmıyorum," diye onayladı Presley zayıf bir kahkahayla. Özellikle Cheyenne için üzüldü. Anita onu öz ailesinden çalmamış olsaydı, çok farklı bir

hayatı olacaktı. En azından Anita, Presley'in gerçek annesiydi. "Peki ona ne zaman yaklaşacaksın?"

"Dylan doktora gitmek için cesaretini toplamadan önce bunu hemen yapmalıyım, yoksa bir anlamı kalmaz."

Presley, kız kardeşinin Aaron'dan spermini bağışlamasını istediğini hayal etmeye çalıştı. "Bu çok ilginç bir konuşma olmalı."

6

Presley döndüğünde Riley orada değildi. Presley bunun şanslı bir mola olduğunu düşündü. Her ne kadar yardımcılarının her biri için birer tane olmak üzere iki elmalı turta pişirmiş olsa da, yalnız birkaç dakikaları olsaydı Aaron'la konuşmak çok daha kolay olurdu.

Şimdi buna sahipti. Turtaları bebek arabasına yüklemeden önce Wyatt'ı Cheyenne'in evine götürdüğü için oğlunu dizginlemeye çalışmak gibi bir zorluğu yoktu.

Bu mükemmel bir fırsat. Aaron sıradan bir adam.

Bunun doğru olmaması dışında. Onun için dünyalar demekti...

Kendine bunun daha önce olduğunu ve şimdi olmadığını hatırlatarak cesaretini topladı, kapıyı açtı ve turtaları içeride döndürebilmek için kapıya yaslandı. Aaron kulaklık takıyordu, resim yaparken iPod'unda müzik dinliyordu ama hareketleri dikkatini çekmiş olmalı. Döndü ve tomurcukları kulaklarından çıkardı.

"Geri döndün," dedi merdivenden inerken.

Pastayı almaktan memnun olur mu? Onun için yaptığı tek şey buydu. Ama Annem Gibi'deki Millie de iyi elmalı turta servis etti, bu yüzden muhtemelen onu özlediğinden daha fazla özlememişti. "Riley nerede?"

"Çocuğuyla bir şeye bakmaya gitti."

Ona gösterdiği gülümseme, yirmi altı aydır ilk kez bir Cumartesi gecesi birlikte yalnız olduklarını hatırlattı. Ayrıca okyanus onu denize sürüklemeye çalışırken bir kayaya yapışmış gibi hissetmesine neden oldu.

Sadece bekle...

"Üzgünüm bütün gün yoktum." Saat neredeyse sekizdi. Wyatt kestirip üç saat uyuduğunda uyuyakalmıştı. O zaman, ilk denemesini bir kenara bırakmak zorunda kaldığından, turtaları yapması beklediğinden daha uzun sürmüştü. Bu günlerde nadiren şeker yerdi, mutfakta paslıydı. Ve turtaları fırından çıkardıktan sonra ne giyeceğine karar verirken daha da gecikti. Dört farklı kıyafet denemişti ve Whiskey Creek'ten ayrıldığından beri ilk kez, kendi külot seçiminde bile tereddüt etti, sonunda arkadaşı Roger'ın son doğum günü için ona verdiği şeffaf siyah sutyen ve tangaya karar verdi. onu “tekrar yaşamaya” ikna etmek için).

İç çamaşırı giymek aptalcaydı çünkü kimse görmeyecekti. Ama böyle bir güzelliğin çekmecesinin arkasında solup gitmesine izin vermenin anlamı neydi? Aaron, uyandırdığı arzuya göre hareket edemese bile onu yeniden seksi ve genç hissettirdi.

"Sorun yok. Nasılsa meşguldüm." Yaptığı işi işaret etti. "Ne düşünüyorsun?"

Söylemeyi planladığı şeyin provasını yapıyordu, buna o kadar odaklanmıştı ki, onun yokluğunda neler başardığına bakmamıştı. Ama şimdi onun dikkatini duvarlara çektiği için o kadar etkilenmişti ki, “Seni affediyorum, bana hiçbir şey borçlu değilsin” konuşmasına başlayamadı. Hemen değil.

"Bu güzel!" nefes aldı ve bunu kastetmişti. Ona güneşi hatırlatan bir tereyağı sarısı seçmişti. Her iki işi de stres giderme ile uğraştığı için stüdyosunun canlandırıcı ve yatıştırıcı olmasını istemişti. Ama yeni bir unsur eklemişti. Duvarlar onun istediği sarıydı ama o döşemeyi siyaha boyamıştı - süpürgelikler, kapı çerçeveleri ve pencere pervazları. O kadar şık görünüyordu ki, kiraladığı aynı sıkıcı alan olduğuna neredeyse inanamadı.

"Güzel olacağını biliyordum," dedi, etkisini incelemek için geri çekildi.

Bebek arabasını odanın ortasında bırakıp ıslak boyaya yaklaştı. “Biri sana olmayacağını mı söyledi?”

"Hırdavatçıdaki Harvey beni seni aramam için zorluyordu. Ben resmi gösterene kadar beyaz süslemeyle gitmen gerektiğini düşündü.

"Hangi resim?"

"Bana yardım etmesini beklerken bir dergide bulduğum."

"Ne dergisi? Martha Stewart Yaşayan?"

"Bir Ralph Lauren boya broşürü."

Onunla yüzleşmek için döndü. “Tasarım boyası mı aldın? Ama... sana bunun için yeterli parayı vermemin imkanı yok."

"Yaklaştı," dedi omuz silkerek. "Fark konusunda endişelenmiyorum. Bir açıklama yapmasını istedim ve oldu.”

“Çok daha basit bir şeyle mutlu olurdum. Zaten emeği bağışlıyorsun. Neden ek masrafa geçelim?”

Bakışlarını tuttu. "Bu benim sana üzgün olduğumu söyleme şeklim, Presley."

Yani doğru tahmin etmişti. Görünüşe göre onu düşündüğü kadar iyi tanıyordu ve konuyu kendisi açtığı için artık ona yaklaşmanın bir yolunu aramasına gerek yoktu. "Seni hiçbir şeyden sorumlu tutmuyorum, Aaron. Nasıl yapabilirdim? Bana hiç söz vermedin."

"Ama seni son gece gördüm..."

"O geceden bahsetme." O, başını salladı. "Düşünmek bile istemiyorum."

İfadesi daha da sempatik bir hal aldı. "O kadar mı kötüydü?"

Arizona'da ona uyuşturucu sağlayan adamla geçirdiği günler çoğunlukla bulanıktı ve bunun için minnettardı. Hatırladığı bozulmayı yaşadığına inanamıyordu. "Bitti. Üzerinde durmak için bir neden yok."

"Benim hatammış gibi hissediyorum."

"Beni sevmediğin için mi? Kendine birini sevdiremezsin."

Alnında çizgiler oluştu. "Seni umursamıyormuşum gibi değil. Ve annen daha yeni ölmüştü...”

"Bu benim sorunumdu, senin değil." Ama Whiskey Creek'ten ayrıldıktan sonraki ilk birkaç gün hayatta kaldığı için şanslıydı, yaptığı şey Wyatt'a zarar vermediği için şanslıydı. Ancak onu tutmaya karar verdikten sonra, daha iyi bir yaşam için savaşma, onun iyiliği için kendine bakma iradesini bulabilmişti. O olmasaydı, asla değişmeyebilirdi.

"Belki farklı tepki gösterseydim, havalanmazdın."

Bir şeyler yapması gerekecekti. "Dürüstçe tepki verdin. Bu daha önemli. Ve haklıydın. Gecenin bir yarısı seni rahatsız edecek bir işim yoktu."

Yüzünü buruşturdu. "Bunun dışında dünyan başına yıkıldığında, yakın olduğun birini uyandırabilmelisin."

"Numara. Kuralları anladım."

"Kurallar?" o tekrarladı.

"Benim hakkımda gerçekten ne hissettiğini. Devam etmek öyle ya da böyle olmak zorundaydı. Başka türlü... anlaşmamız nasıl sona erebilirdi?"

"Daha nazikçe."

Samimi bir pişmanlık duyuyor gibiydi, bu yüzden vicdanını rahatlatmak için gülümsedi. "Ben iyiyim" dedi. "Her zamankinden daha güçlü."

Başını sallayarak Riley'nin geride bıraktığı tüm aletleri gösterdi. "Ve umutlarla."

Sonunda geldim, diye alay etti.

"Yani... onunla çıkacak mısın?"

"Bence de."

"Yok canım."

"Yapmamam için bir sebep mi var?"

Ellerini kaldırdı. "Tabii ki değil. Riley, Whiskey Creek'in sunduğu en iyi şey."

Onun alaycılığına katılmadı; Bugün ona yardım etmek için çok şey yapmış olan Riley için bunun adil olduğunu düşünmüyordu. Resepsiyon masası sadece kısmen tamamlanmıştı, ama inşa edebileceği her şeyden çok daha güzel olacağını söyleyebilirdi. "Ne zaman döneceğini söyledi mi?"

"Yarın. Bitirmesine yardım etmesi için Jacob'ı getiriyor."

"O zaman pastasını buzdolabına koymam gerekecek. Ya da Cheyenne arabasını ödünç almama izin verirse onu evine bırakabilir."

"Benimkini almana izin verirdim ama turta alması umurumda değil."

"Riley'den hoşlanmıyor musun? Ne zamandan beri?"

"O iyi," dedi ama kayıtsızlığının gerçek mi yoksa sahte mi olduğunu anlayamadı.

Bebek arabasını yaklaştırdı. "Sana da pasta yaptım. Çok değil ama... Resim yaptığınız için teşekkür etmek istedim."

Ona vermeye çalıştığında, kabul etmek için hiçbir harekette bulunmadı. Sanki hâlâ yerinde tutmaya çalıştığı kibar maskesini yırtmayı umuyormuş gibi ona baktı. Elmalı turtamı severdin, diye ekledi topal bir sesle.

"Seni turtalarından daha çok sevdim, Pres."

Aniden, artık yalnız olduklarına şükretmedi. Kulak misafiri olmadan konuşmalarını sağlayan aynı mahremiyet, başka şeyleri de mümkün kıldı. Nabzındaki ani artış, hepsi fiziksel olan birkaç alternatif önerdi ve bunun onu yalnızca yeniden köleleştireceğini biliyordu.

"Bunu söylemen çok güzel," diye yanıtladı.

"Bu kadar kibar olmayı bırak," diye çıkıştı. "Sadece egonu okşamıyorum!"

Sinirlenmeye başlamıştı ve nedenini anlamıştı. Daha önce sahip oldukları ilişkiyi devam ettirememeleri için herhangi bir neden görmedi. Ama bu imkansızdı. Wyatt'a sahip olmasa bile, neden onu sevemeyecek birine razı olsun ki?

Hayatının geri kalanını yalnız geçirmeyi tercih ediyor. "Bir şeyi açıklamalıyım."

İki elini ince kalçalarına koydu - tam da huysuz bir erkeğin resmi. "Ne?"

"İlk başta benimle neden arkadaş olduğunu biliyorum. Sexy Sadie's'de yanıma geldiğinde yüzünde gördüm. Bunun için övgüyü hak ediyorsun."

"Ne için kredi?"

"Kimsesi olmayan birine uzandığım için. Annem kanserdi. Cheyenne arkadaşlarına sarıldı. Benim için karanlık bir zamandı ve sanırım bunu hissedebiliyordunuz."

"Seni bir tür hayır kurumu olarak görmedim, demek istediğin buysa."

"Arkadaşlığında dürüst olmadığını söylemiyorum, sadece mazlumları aramadan duramazsın. Ama insanları kurtarmak onlara benim yaptığım gibi sana sarılma hakkını vermez." Hatırlayarak dudaklarını büzdü. “Nasıl bunaltıcı olabileceğini görebiliyorum, ama sen şikayet etmedin. Sevgimi adım adım aldın ve tüm ekstra ilgiyi tolere etmek için elinden geleni yaptın. Beni hayal kırıklığına uğrattığına inanıyor gibi görünsen de, sana suçluluk duymaman gerektiğini söylemek için buradayım. Başka kimse beni dahil etmeye çalışmadı bile.”

"Kendini görme şeklinden her zaman nefret etmişimdir," dedi.

"Gerçeği görmemden nefret ediyorsun demek istiyorsun." Elini tuttu ve pastayı almasını sağladı. "İkimizin de fazla eğitimi yok Aaron, ama aptal değiliz. Ve muhtemelen seni herkesten daha iyi tanıyorum. Başka kim sana kendini daha çok adadı?”

"Artık o kadar sadık görünmüyorsun."

Bir bilseydi. Bakışlarının dudaklarında kalmasına izin verdi. En yumuşak dudaklara sahipti. "Bunu atlatacaksın. Yarına kadar."

Bunu ekleyip güldüğünde çenesi gerildi. "İşte yeniden yapıyorsun."

"Şaka yapıyorum! Pastanı eve götür ve tadını çıkar. Ve başlangıçta bana borçlu olmasanız da, bugün yaptığınız iş için minnettar olduğumu lütfen anlayın. Başka bir yükümlülüğünüz yok. Senden beklenebilecek her şeyi zaten yaptın.” Ondan uzaklaştı. "Git onarmak için kanadı kırık başka bir kuş bul."

"Artık bana ihtiyacın yok."

"Artık sana ihtiyacım yok." Ama Tanrım, onu istiyor muydu?

Hareket etmedi. "Neden arkadaş olamadığımızı anlamıyorum."

"Çünkü ilgilendiğin yerde benim için orta yol yok. Seninle arkadaş olamam, elbiselerini yırtmak istemeden olmaz."

"Görmek? Hiçbir şey gerçekten değişmedi." Gözleri onun üzerinde gezindi ve siyah dantel iç çamaşırının fevkalade bilincine varmasını sağladı. Onları neden giydiğini ya da yüzündeki kalın kapaklı ifadeyi tanıdığında neden ısındığını

anlamak zor değildi. Bu bakışı daha önce görmüştü, ne anlama geldiğini biliyordu.

"Kabul etmek çok mu zordu?" O sordu.

“Hayır, tamamen çok kolaydı. İşte sorun bu. Geceyi sayısız kez birlikte geçirdikten sonra, birbirimizle bu şekilde olmaya o kadar şartlanmışız ki, birbirimizi gördüğümüzde ilk düşündüğümüz şey bu oluyor. Ama Riley'e ya da benimle yasal olarak çıkmak isteyen herhangi birine neden hala seninle seks yaptığımı açıklamak biraz daha zor olabilir."

"O senin erkek arkadaşın değil."

"Böyle?"

“Yani yaptığımız şeyin kendimizin dışında kimsenin işi olması gerektiğine inanmıyorum.”

Presley bir kez daha o güçlü ve inatçı ihtiyaç okyanusunun çekimini hissedebiliyordu. Ancak “hayır”ın sağladığı güvenli kayadan koparılmasına izin veremezdi. "Bunu temiz bir vicdanla yapabiliyorken sadece uzaklaş, tamam mı? Şimdi senin şansın," dedi, ama turtasını bir kenara bırakıp kollarını ona dolayıp onu kendisine doğru getirdiğinde onun gitmeyeceğini biliyordu.

Direnmedi ama başını eğip dudaklarını onunkilere bastırdığında da karşılık vermedi.

"Uzun zaman oldu," diye fısıldadı.

Presley'nin vücudundaki tüm kemikler, temas halinde çözülmüş gibi hissediyordu. Ama bu savaşı kaybetmeyi reddetti; sert, meydan okuyan, hareketsiz olmak istiyordu. "İlgilenmiyorum."

Dudakları tekrar onunkilerin üzerinde gezinirken nefesinin sıcaklığı yüzünü yelpazeledi. "İlgileniyorsun, tamam."

Anılar geri gelirken vücudu karıncalandı - Aaron onun üzerinde çıplaktı, Aaron onun memesini emiyor, Aaron onun içinde arabayı sürerken kollarını dizlerinin altından geçiriyordu. "Nasıl söyleyebilirsin?" diye sordu ama konuşmamalıydı. Sesindeki titreme sadece sözlerini doğruladı.

Burnunu boynuna gömdü ve derin bir nefes aldı. Sonra ağzını oradaki hassas cildin üzerine koydu, ama bir iz bırakmadan önce onu durdurdu. Senin üzerinde tadabilirim, dedi. "Kokunu bile alabiliyorum."

Sertçe yutkundu. "Böyle? Senin de beni istediğini söyleyebilirim." Gerçek apaçık ortadaydı; onun uyarılmasını karnında hissedebiliyordu.

"Bunu inkar etmeye çalışan ben değilim."

Daha derin bir öpücük için ağzı sulandı, böylece biraz tatmin olabilirdi. Ama ağzını bir santim uzakta tuttu ve ellerini beklentiyle zonklayan yerlerden hiçbirine götürmedi.

"Eğlendik" dedi. "Tekrar böyle olmaması için hiçbir sebep yok."

Gözlerini sımsıkı kapadı. "Numara."

"İyi." Bir saniye sonra onu bıraktı ve turtasını aldı.

"Sadece çekip gidecek misin?" diye sordu.

Şeytani bir sırıtış dudaklarını bir tarafa eğdi. "Şansın vardı. Fikrini değiştirirsen beni nerede bulacağını biliyorsun."

Adımları geri çekilirken, Presley olduğu yerde kaldı, resepsiyonistin masasından yapılmış şeye tutundu. O gidene kadar Cheyenne ile yaptığı konuşmayı hatırlamadı. Kız kardeşi, bir bebek sahibi olabilmesi için ondan sperm bağışlamasını isteyecekti. Presley, nasıl tepki vermek istediğini düşünebilmesi için onu önceden uyarmayı, hazırlamayı planlamıştı. Kolay bir karar olmayacaktı. Kız kardeşinin bir bebeği olmasını isterken, Aaron'ın da onun bir rol oynamaya istekli olduğundan emin olmasını istedi.

Bundan söz edemeyecek kadar dikkati dağılmıştı ama onun peşinden gitmek üzere değildi. Şimdi olmaz. Karşılaşmalarından sağ kurtulmuş olmasına rağmen, güveni fena halde sarsılmıştı. Ona dokunmayı bırakmasaydı, bırakmak yerine elini gömleğinin üzerinde kaydırsaydı, onu inkar edebilecek miydi?

Büyük ihtimalle onu arka odaya sürükleyip seksi iç çamaşırlarını sergileyecekti. Dantelli külotları ne kadar çok sevdiğini biliyordu ve içlerinde daha önce hiç bu kadar iyi görünmediğini biliyordu, ki bu kesinlikle yardımcı olmuyordu. Sonunda hayran olabileceği türden bir vücuda sahip olduğunu hissetti, bu yüzden kibir de onun aleyhine çalışıyordu. Yaptığı iyileştirmelerin dezavantajı buydu. Benlik saygısını artırırken, direnişi için fazla bir şey yapmadılar.

"İrade gücün yok," diye mırıldandı. "İş Aaron'a gelince değil."

Gelecekte ondan uzak durması gerekiyordu - ve bir an önce Reno'ya gitmesi için dua etmesi gerekiyordu.

* * *

Lanet olsun! Ne yapıyordu böyle? Presley'in affını almıştı, ona karşı bir şey besleyemeyeceğini biliyordu. Bunu kanıtlamak için turtasını yolcu koltuğuna koydu. Öyleyse neden ölmekte olan közleri karıştırmıştı? Neden yeterince yalnız bırakamadı?

Çünkü onu özlemişti. Ve hala onu istiyordu. Ondan beri birkaç kadınla yatmış olmasına rağmen, hiçbiri ona aynı düzeyde eğlence, rahatlık ya da tatmin getirmemişti.

Ama neden Riley gibi harika bir adamı - onunla evlenirse ona bir kraliçe gibi davranacak birini - yakalama şansını tehdit edecek bir şey yapsın?

Söylediği doğruydu. O gece Sexy Sadie's'de ona ilk yaklaştığında, yalnız bir kadını, kasabada yıllardır gördüğü ama asla tam olarak uyum sağlayamayan birini dahil etmeye çalışıyordu. Annesi sayesinde, o öyle biriydi. çoğu insanı rahatsız ettiği için savaş yarası taşıyordu. Ancak güvensizlik ve tereddüt uyandıran biriyle ilişki kurabilir. Kendi aleyhtarları vardı ve koşullarının çok daha iyi olmadığı zamanlar olmuştu.

Yine de artık ona ihtiyacı yoktu; o kadarını söylemişti. Tek başına bu kadar iyi olmasına sevinmeliydi. Bunun yerine, onun kafasıyla oynuyordu çünkü o kendi kafasıyla oynuyordu ve o denemiyordu bile. Ona her zaman istediğini varsaydığı şeyi veriyordu - onun mutlu ve güçlü olması, daha az muhtaç, daha az yapışkan olması için. Onun hayranlığı altında boğulacağını düşündüğü zamanlar olmuştu. Öyleyse, neden onunla işinin bittiğine karar verdiğine göre birden kendini yoksun hissetti?

Çok ileri gitmişti. Onu tamamen kesmek zorunda mıydı? Hayatında başka biri olup olmadığını anlayabilirdi ama yoktu.

"Kafa karıştırıcı," dedi kendi kendine. Bir şekilde o yokken hayatına devam etmek daha kolay olmuştu, kendini onun hiçbir şeyi kaçırmadığına inandırmak daha kolaydı. Onu tekrar görmek, özellikle de çok sağlıklı göründüğünü görmek, ona onu eşsiz yapan detayları, aklının bir köşesine ittiği tüm küçük şeyleri hatırlattı. Onun gülüşü. Onun tuhaf mizah anlayışı. Hayatın iniş

çıkışlarıyla acılaşmadan yuvarlanabilmesinin yolu. Bazı güvensizlikleri bile sevimliydi çünkü onlar hakkında çok dürüsttü. Onunla diğer kadınlardan daha fazla zaman geçirmişti...

Subwoofer'ının çarpmasının huzursuzluğunu yatıştıracağını ya da en azından dikkatini dağıtacağını umarak radyoyu açtı. Hissetme şeklinden hoşlanmadı. Kıskançlığa alışık değildi ama onu Riley'le birlikte hayal ederken uyandırdığı duygunun bu olduğundan oldukça emindi.

onunla çıkacak mısın?

Bence de.

Neden olmasın? Riley evrensel olarak hayrandı. Üniversiteden sonra kendi müteahhitlik işini kurmuştu ve bu elbette başarılı oldu. Asla polis tarafından yakalanmadı, asla kavgaya karışmadı, asla bir bardan atılmadı. Lisedeyken bir kızı hamile bırakarak her şeyi mahvetmişti -görünüşe göre böylesine savunmasız bir duruma sokmak için en iyi kız değildi- ama çocuğu büyüterek ve sadık bir baba olduğunu kanıtlayarak kendini kurtarmıştı.

Aaron, Presley'i unut, diye homurdandı. "Nasıl olsa burada fazla yaşamayacaksın."

Ama yaptığı turtanın kokusunu duyunca onu unutması imkansızdı. Bu yüzden eve gitmek yerine, Jackson'a gitti ve plastik bir çatal almak için arabanın içinden geçti. Sonra kenara çekti ve turtaya daldı. Kardeşleri onu ele geçirmeden önce istediği kadar yemeye kararlıydı. Ne de olsa bütün gününü resim yaparak geçiren oydu ve o da çok iyi bir iş çıkarmıştı. Presley'den gerçekten istediğini alamayacağından, şimdiye kadar tattığı en lezzetli turtadan bazılarını hak etti....

Cep telefonu bacağında titreştiğinde ağzına bir lokma daha tıkıyordu. Kardeşlerinden biri olabileceğini düşündü, belki de arkadaşlarından biri dışarı çıkıp bir şeyler içmek istiyor. Ne de olsa cumartesi gecesiydi. Her zamanki hafta sonu eğlencesi için havasında değildi, ama tek başına oturmak ona ne fayda sağlayacaktı?

Cebinden telefonunu çıkarmak için bacağını düzelterek arayanın kimliğini kontrol etti. Numara rehberinde yoktu.

"Lo?"

Harun mu?

Noelle. Sesini tanıyarak radyoyu kapattı. Müzik olduğu gibi arka planda patladı. Neredeydi? Seksi Sadie'nin mi? "Evet?"

"Ne yapıyorsun?"

Ağzında olanı yuttu. "Yemek yiyor."

"Bunu burada benimle yapabilirsin. Bir tabak kanat ve üzerinde senin adın yazan bir koltuk var."

"Burası"nın neresi olduğunu sormadı. "Numaramı nasıl buldun?" Bazen karşılaştıkları zaman takılıyorlardı ama bu durumlar çok azdı ve o ilişkinin bundan daha fazla olmasına izin vermemeye dikkat etmişti.

"Kardeşlerin kulüpte içki içiyorlar."

Lanet olsun! Numarasını vermemeleri gerektiğini biliyorlardı. Hangi kardeşinden aldıysa sarhoş olduğunu tahmin etti - ya da onu cehennemde rahat bırakmasını istedi.

"Bize katılmalısın," dedi.

Bacağına dokundu. "Modumda değilim."

"Beni görecek havanda değil misin?"

Keşke geri dönüp Presley ile konuşabilseydi, ona tekrar dokunmasına izin vermesi için onu ikna edebilseydi. Onu bu kadar çalıştıran şey buydu - gerçekten istediği şeydi. Ama o da istemiyorsa bunu zorlayacak türden bir pislik olmayı reddetti. "Meşgulüm."

"Yemek yiyor?"

Cevap vermedi.

Noelle, müstehcen bir kıkırdamayla, "Sana göstermem gereken birkaç modellik fotoğrafım daha var," diye ekledi.

Son setten özellikle etkilenmemişti. Ameliyatlar, Botoks ve liposuction ile kendini fazla kaptırıyordu. Kazandığı her kuruşunu görünüşünü iyileştirmek için harcasa da - gerisini de tahsil etse de - onun görüşüne göre aslında daha önce daha güzel görünüyordu. Presley'de kısmen sevdiği şey buydu. O çok doğaldı.

Makyajsız haliyle de makyajsız hali kadar güzel görünüyordu. "Bu aksam olmaz. Yorgunum."

"Haydi! Bu kadar yorgun olamazsın. Vaktinize değeceğim..."

Yatağında bir erkek istiyordu. Ve onu birkaç kez ağırlayacak kadar deli, sarhoş ya da aptal olduğu için, daha fazlası için geri geliyordu.

Pastayı bir kenara bırakarak arkasına yaslandı. "Kardeşlerimin orada olduğunu mu söyledin?"

"Sen hariç hepsi - ve beni sevmeyen."

Dylan'ı kastetmişti. Ama kendi ailesi de dahil olmak üzere ondan hoşlanan pek fazla insan yoktu. Ablasının erkek arkadaşından hamile kalması ve bu hamileliği bir evlilik teklifini tartışmak için kullanması kaderini belirlemişti. Aaron çoğundan daha bağışlayıcı olmakla övünürdü. Kendi kendine, geçmişte yaptığı her şeyin onun işi olduğunu söyleyip duruyordu. Ama henüz onun hakkında kurtarıcı bir şey bulamamıştı. "Dylan alındı zaten. Belki Grady resimlerinizi görmek ister."

"Onları ona göstermem umurunda değil mi?"

Kızın alaycı tonu onu sinirlendirdi. Onunla eve gelmeyi ilk istediğinde, bir ilişkiyle ilgilenmediği konusunda onu uyarmıştı. O zamandan beri ona hatırlatmıştı. Ona cep telefonu numarasını vermemesi, bunu fazlasıyla açıklığa kavuşturmalıydı. Ama Noelle her istediğini elde etmek için kendini fazla zorlamaktan alıkoyamadı. "Noelle, bunu çoktan aştık."

"Boş ver," diye tersledi ve aramayı sonlandırdı.

Aaron iç geçirerek telefonunu konsolun üzerine koydu, Presley'in turtasının bulunduğu plastik kutuyu kapattı ve kamyonunu çalıştırdı. Bu noktada, Sexy Sadie's'e gitmek istemediğinden emindi.

Telefonunun geldiğini belirten bir mesaj sesi geldiğinde, neredeyse görmezden geliyordu. Noelle'nin ona kaba bir el hareketi eşdeğerini gönderdiğinden şüpheleniyordu. Ama kendini ekrana bakmaktan alıkoyamadı.

Noelle ona mesaj atmamıştı; Cheyenne vardı.

Şanzımanı parka geri koyarak telefonunu aldı.

Yarın bir ara benimle Sutter Creek'te buluşmak için kaçma şansın var mı? Seninle özel konuşmam gerek. Lütfen bundan Dylan'a veya başka birine bahsetme.

Kayınbiraderi muhtemelen arabuluculuk yapmaya çalışıyordu. Onunla ve Dylan'la iki yıl uğraştıktan sonra bile, tartışmalarının asla uzun sürmediğini fark etmemişti. Pazartesi günü Dylan'ı dükkanda görecekti ve hiçbir şey olmamış gibi devam edeceklerdi. Ama Cheyenne kocasını o kadar çok seviyordu ki, ne zaman bir anlaşmazlık yaşasalar, onları konuşturmaya çalışmak zorundaydı.

Karışmana gerek yok, diye cevap verdi. Dyl ve ben iyiyiz.

Bu Cuma ile ilgili değil.

O zaman neyle ilgili?

Senden bir iyilik isteyeceğim.

Benimle ilgili?

Bu ne olabilir? Dylan isteyebileceği her şeyi sağladı. Dylan onun için ateşin içinden geçerdi.

Yazıya dökmemeyi tercih ederim.

Dylan'dan özür dilemeyeceğim. Ben hiçbir şey yapmadım.

Senden özür dilemeni istemiyorum.

O zaman ne olabilir ki?

Şimdi beni görmeye gelebilir misin?

Hayır. Dylan'ın evi. Yarın öğleden sonraya kadar kaçamam. Ona Presley'e yardım etmem gerektiğini söylerim ve eğer istersen seninle Sutter Creek'teki JB's Steakhouse'da buluşurum.

Bu iyice bir gizeme dönüşüyordu. Yengesi ona hiç bu kadar gizli bir şekilde yaklaşmamıştı.

Aklına başka bir düşünce geldi.

Bunun Presley'le bir ilgisi var mı?

Kesinlikle hiçbir şey.

Seninle onun hakkında konuşmayacağım.

O ve Dylan'ın kendi işlerine bakmaları konusunda kararlıydı.

Söz veriyorum.

Neden bu kadar gizemlisin?

Açıklama fırsatı bulduğumda anlayacaksın. Bu konuda gerginim. Bunu sadece sana güvendiğim için yapıyorum. Dylan ve Presley'den sonra dünyada en çok sana güveniyorum.

Şimdi onu sinirlendiriyordu. Ne olabilirdi?

Birkaç alternatif buldu ama hiçbirini beğenmedi. Özellikle feci hastalıklarla ilgili olanlar. Kanser miydi?

Belki doktorundan kötü bir haber almıştı ve Dylan'a söyleyememişti...

Ne zaman? mesaj attı.

Dylan arka tarafa inşa ettiği güvertede çalışmayı planlıyor. Üçe kadar iyice alışmış olmalı. Çalışacak mı?

Bu iyi. JB'lerde görüşürüz.

Bir değişiklik olursa sana mesaj atarım.

Kulağa iyi geliyor.

Teşekkürler Harun. Gerçekten onu takdir ederim.

Son bir kez açıklığa kavuşturmak zorunda kaldı.

Ve bunun Presley'le bir ilgisi yok mu? Beni uyarmayacak mısın?

Dylan bunu zaten yapmadı mı?

Denedi.

Bunun onunla bir ilgisi yok. Ama şunu belirtmeme izin verin, Pres'i gerçekten istemezsiniz, yoksa tek kelime etmezdik.

Muhtemelen on beş dakika boyunca onun son satırına bakarak oturdu. O bile emin değilken bunu nereden biliyordu?

7

JB's, ahşap duvarlarda markalama aletleri ve sağ tarafında bir bar bulunan geleneksel bir et lokantasıydı. İç mekan, özellikle böylesine parlak, güneşli bir öğleden sonranın aksine, ortalama bir restorandan daha karanlıktı ve masalarda oturan mumlar bunu telafi etmek için çok az şey yaptı.

Aaron, gözleri alışabilsin diye bir an için girişte durdu. Sonra köşedeki bir kabinde Cheyenne'i gördü, idam mangasının önüne geçmek üzereymiş gibi görünüyordu. Ev sahibesi, gümüş takımları peçeteye yuvarladığı yerden aceleyle koşarken, onun tedirginliği, onun endişesini artırdı. Bu öğünler arasındaydı - Pazar günü bile günün yoğun bir saati değildi.

"Masa ister misin?" diye sordu.

Cheyenne'i işaret etti. "Partim oturdu."

Onu yanından salladı. "Birini beklediğini söyledi. Sana bir menü bıraktım."

Hızlı bir teşekkürle restoranın karşısına geçti ve ona kısa bir gülümseme sunan Cheyenne'in karşısındaki koltuğa oturdu. "Geldiğin için teşekkürler."

"Sorun değil," dedi.

Menüyü ona doğru kaydırdı. "Önce sipariş vermek ister misin?"

Neler olduğunu öğrenmeyi tercih etti ama garsonun sözünü kesmemek için menüyü taradı, porterhouse'a karar verdi ve kapattı. "Bunların hepsi çok gizli."

Renk yanaklarını kapladı. "Üzgünüm ama bu şahsen halledilmesi gereken bir şey."

"Whiskey Creek'te tanışamaz mıydık?"

"Birisinin bizi birlikte görmesinden korktum."

"Ve yap ya da söyle...ne?"

"Sadece kaşlarımı kaldırmak için bir sebep göremedim."

Peçetesini kucağına koydu ve gümüş takımlarını yerleştirdi. "Artık akrabayız. Bir yemeği paylaşmamızı kimsenin tuhaf bulacağından emin değilim."

Cevap verme şansı yoktu. Garson gelip ne içmek istediklerini sordu. Cheyenne böyle sıradan ayrıntılarla ilgilenemeyecek kadar heyecanlı görünse de, bir buzlu çay ısmarladı. Yemek yemeye ya da içmeye pek ilgi duymuyordu - bu kadar meraklıyken değil - bu yüzden su içmeye karar verdi.

Garson, "Sana birkaç dakika daha vereceğim," dedi ama ikisinin de zamana ihtiyacı yoktu. Aaron devam edip sipariş vereceklerini söylemek için ağzını açtı ama o çoktan uzaklaşmıştı ve Cheyenne onu geri aramadığından baldızının ne olduğunu açıklamak için acelesi olmadığını düşündü. . Belki de cesaretini toplamak için zamana ihtiyacı vardı. Çantasının askısıyla oynama şekli ona bunun onun için kolay olmayacağını söylüyordu.

"Beni kızdıracak bir şey söyleyeceğinizi veya yapacağınızı düşünüyorsanız, merak etmeyin" dedi. "Sana sesimi asla yükseltmem."

Bu tatlı bir gülümsemeyle ödüllendirildi. "Kısmen bu yüzden buradasın."

Yani gerginliği korkudan kaynaklanmıyordu...

"Bana her şeyi anlatabilirsin" dedi. "Kardeşime olan bağlılığımı sorgulamadığı sürece."

Başını salladı. Bunu takdir ediyorum. Dylan'ı da seviyorum, bu yüzden seni asla onunla karşı karşıya getirmem - onun iyiliği için olduğunu düşünmedikçe."

Bu uğursuz geliyordu. Kollarını kavuşturup bacak bacak üstüne atarken, çantasını yeniden konumlandırırken, bir yudum su içerken ve bir köşedeki büyük ekran televizyona tekrar tekrar bakarken onu inceledi. Bir beyzbol maçı vardı, bu yüzden fazla ilgilenemezdi. Sporla ilgilenmiyordu. Ama garson dönene kadar sanki o oyun gördüğü en büyüleyici şeymiş gibi davrandı.

Siparişlerini verdikten sonra Aaron, bacaklarını uzatabilmek için sandalyesini geriye itti. "Tamam," dedi, "hadi alalım."

Dudağını ısırdı, görünüşe göre doğru kelimeleri arıyordu, ta ki adam öne eğilip onu tekrar harekete geçirene kadar. "Ne oldu Chey?"

"Bebek istiyorum."

Kelimeler ağzından o kadar yumuşak çıkmıştı ki, doğru duyup duymadığından emin değildi. Ya da belki bunun onunla nasıl ilgili olabileceğini anlamadı. "Affedersiniz?"

Göğsü derin bir nefes almış gibi yükseldi. Bebek istiyorum, dedi daha yüksek sesle.

"Peki." Bu bir şaka mıydı? Kardeşleri tarafından serseri olup olmadığına bakmak için etrafına bakındı ama onlardan hiçbir iz yoktu. "Öyleyse... neden sen ve Dylan'ın yok?"

"Denedik."

Dylan öyle ya da böyle tek kelime etmemişti. Ama Aaron da sormamıştı. Hazır olduklarında bir aile kuracaklarını varsaymıştı. "Bana hamile olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Hayır, sana hamile olmadığımı söylemeye çalışıyorum. Elimizden gelen her şeyi yapmış olmamıza rağmen."

Nasıl cevap vermesi gerekiyordu? Dylan'ın kendisinin sahip olmamasını tercih edeceği bilgileri az önce ifşa ettiğinden oldukça emindi. Sonunda karar verdi, "Bazen bu şeyler zaman alır."

"İki yıl oldu."

"Değilsin..."

"İyiyim. O ben değilim."

Bunu söyleme şekli onu uyarmıştı. "Dylan diyorsun..."

"Biraz yardıma ihtiyacı olabilir."

Aaron silah tutuyormuş gibi ellerini kaldırdı. "Orada yardım etmek için yapabileceğim pek bir şey yok."

Ellerini birbirine kenetledi. "Aslında var. Bu benim için zor bir istek ama...başka kime başvurabilirim?"

Ondan başka? "Devam etmek."

"Düşünüyorum-" bakışlarını karşılarken boğazını temizledi "—suni döllenmeyi düşünüyorum."

Sonunda anladı. "Ve bağışçı olmamı mı istiyorsun?"

"Bu çok garip. Sormak zorunda olduğum için üzgünüm ama-"

"Dylan neden burada seninle değil?" zorla içeri girdi. "Bunu halletmesi gerekmez miydi?"

"Yapamaz."

"Neden? Lanet güverteyi senin arka bahçene inşa etmesi gerektiği için mi?"

Sesi tekrar düştü. "Çünkü sorduğumu bilmiyor."

Aaron sertleşti. "Bunu yapmak istediğinden emin olmadın mı?"

Ona anlaması için yalvaran bir bakış gönderdi. Sonra, "Bebeğin kendisinden olduğuna inanmasını istiyorum" dedi.

"Vay be!" Ayağa kalktı, sanki dışarı çıkacakmış gibi arkasını döndü, sonra onu orada tek başına bırakamayacağını anladı ve tekrar sandalyesine düştü.

Bu onu öldürüyor Aaron, dedi. "Bebeği çok istiyorum. Ve bir tane almamı istiyor. Onun bebeği. Bunu benim için yapması gerektiğini düşünüyor."

"İstediğin her şeye sahip olmanı istiyor."

"Çünkü sevdiği insanlara ne kadar iyi baktığıyla gurur duyuyor."

"Bugünlerde doktorların yapabileceği çok şey var."

"Bunu biliyorum ama gizlice yaptığım bir teste göre temelde kısır. Ve eğer bunu öğrenirse, beni hayal kırıklığına uğrattığını hissedecek."

"Yaptığın bir test mi? Buna nasıl güvenebilirsin? Her seçeneği araştırmak zorundasın—"

“Ve bu süreçte onun özgüvenini yok etmesine ve evliliğimize zarar vermesine izin mi verelim? Niye ya? Test yasaldı. Bir çocuk babası olma şansı çok az.”

"Ama senin olmadığını biliyorsa..."

"O yapmaz. Doktora kendi başıma gittim ve ona söylemedim.”

"Ne olmuş? Hamile kalıp çocuğun kendisinden olduğuna inanmasına izin mi vermek istiyorsun?” Bunu şok ve şaşkınlıkla söylüyordu ama o başını salladı.

"Evet. Tam olarak istediğim şey bu."

Garson yiyecekleriyle yaklaştı. Aaron bir bakışla Cheyenne'i geleceğine dair uyardı ve onlar duyulmadan konuşabilecek duruma gelene kadar sustular.

"Çok mu şey istiyorum?" Garson uzaklaştığında fısıldadı.

Sesindeki yalvarışa karşı koyamadı. Dylan'ın en büyük lütfuydu, kardeşlerinin iyiliği için asla kullanmak zorunda olmadığı tek şeydi. Aaron bazen ağabeyine karşı ne kadar çelişkili hissetse de, sevdiği kadınla arasına bir şey girerse Dylan'ın ne kadar acı çekeceği düşüncesine dayanamıyordu.

Ama Aaron, Dylan'ın arkasından iş çevirebileceğinden emin değildi. Dylan bunu öğrenseydi ne derdi ya da yapardı? Ve gerçek babasını tanımayan bir çocuğa sahip olmak nasıl olurdu?

"Bebek sahibi olmana yardım edeceğimi umuyorsun ama bu konuda tek kelime etme."

"Herkese. Evet." Planının hiçbir yönünü gizlemeye çalışmadı. “Ebeveynlik haklarından feragat edersin, bebeğin amcası olursun, başka bir şey değil.”

Yani temas kuracaktı. Çok fazla teması olabilir. Ama bu onu daha da zorlaştıracak mı yoksa kolaylaştıracak mı?

"Emin değilim" dedi. "Evet demek istiyorum ama...Korkarım bu Dyl ve bana üzerinde rekabet edeceğimiz başka bir şey verir."

“Bunun gizlice yapılması gerektiğini düşündüğüm başlıca nedenlerden biri de bu. Bu şekilde ilişkinizi etkileme olasılığı çok daha düşük olacaktır. Kendini borçlu hissetmek zorunda kalmayacak ve onun nankör olduğunu hissetmek zorunda kalmayacaksın, çünkü yaptığın fedakarlık hakkında hiçbir fikri

olmadığını anlayacaksın” dedi. "Bunu onu sevdiğin için yapmak zorunda kalacaksın ve tüm hak iddialarından vazgeçmen ve tüm övgülerden vazgeçmen gerekecek."

Aaron elini çenesinde gezdirirken nefesini dışarı verdi. “Buralarda bir klinik var mı yoksa...”

"Muhtemelen birkaç tane var. Doktorum bile önerdi. Henüz kimseyle iletişime geçmedim çünkü ilerlemeden önce gemide olduğunuzu bilmem gerekiyordu."

"Nasıl çalışacaktı?"

Yemeğini işaret etti. "Biftekle başlamalısın. Hava soğuyor."

İçeri girdiğinde ne kadar az iştahını kaybetmişti ama birkaç parça kesip çiğnemek için gönülsüz bir girişimde bulundu, ki bu onun için söyleyebileceğinden çok daha fazlasıydı. Salatasını çatalla itmekle yetindi.

"Benimle bir bebek yapmayı düşünmek gerçekten garip olmalı," dedi, "ama... Seni kayınbiraderim olarak seviyorum, bu yüzden çocuğumun senden geldiğini bilmek beni mutlu eder. Amos çocukları arasında en çok kocama benziyorsun. Ve elbette, hayatındaki diğer tüm zorlukların üstesinden geldiği gibi bunu da atlatabilirdi, ama biz buna olan ihtiyacı bu kadar kolay giderebilecekken neden onu buna zorluyoruz? Dylan'ın mutlu olmasını istiyorum. Son zamanlarda kendinde değil.”

Aaron ağzındaki biftek parçasını yutmaya çalıştı. "Sence bu yüzden mi?"

"O olduğunu biliyorum."

Dylan, alışılmadık bir şekilde sinirli ve meşguldü. Fakat...

"Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var," dedi.

Buzlu çayından bir yudum aldı ama tavrı, ona başka bir şeyi nasıl atacağına karar verirken oyaladığını söylüyordu.

"Bu bir problem mi?" Bardağını bıraktığında sordu.

"Sadece bu kadar."

"Nedir?"

"Zaman. Çok fazla yok. Dylan doktora gitmekten bahsediyor. Ve eğer yaparsa..."

"Gerçeği öğrenecek."

Fırında patatesinden bir ısırık alarak bifteğinin peşinden koşmayı başardı. "Belki de en iyisi budur, Chey. Yani... İkiniz benimle daha sonra buluşmak isteseydiniz buna açık olurdum. Sana yalvardığımdan değil... Bunu yapmak için ihtiyacın olan şey." Ya da... o öyle düşünmüyordu. O da işin bu kısmına pek kafa yormamıştı. Ama öne geçti. “Çoğunlukla bunu bir sır olarak saklamaktan endişeleniyorum.”

“Bu şekilde daha iyi çalışacağına ikna olmadınız mı? Dylan'la ilişkiniz bu kadar...karmaşık olduğu için mi? Sormak zorunda olmasının onun için ne kadar alçakgönüllü olacağını ve sonrasında ne kadar borçlu hissedeceğini biliyorsun.”

Haklı bir endişeydi. "Cevabıma ne kadar zamanda ihtiyacın olacak?"

“İşinizle o kadar meşgulsünüz ki, muhtemelen size birkaç gün verebilirim. O zamana kadar randevu bile alamazdı. Ancak sürecin tamamlanması birkaç hafta sürecektir - klinikle program yapmak, prosedürü yaptırmak ve gerekip gerekmediğini görmek. Olmazsa, tüm süreci tekrar gözden geçirmemiz gerekecek.”

"Aynı anda mı gireceğiz?"

"Numara. Çevrimiçi okuduklarımdan tamamen ayrı olabilir.”

"Ama...birinin seninle olması gerekmez mi?"

"Presley gidecek."

Mutluydu. Sperm bağışlaması yeterince tuhaftı. Cheyenne'in yanında ağabeyinin yerini de almak istemiyordu. "Sen ve Pres bunun hakkında mı konuştunuz?"

"Dün onu aradım."

Başını kaldırmadan etinden bir parça daha kesti. "Seni bana sorman için cesaretlendirdi mi?"

"Pek sayılmaz."

“İyi bir fikir olduğunu düşünmüyor mu?”

"Seni nasıl etkileyeceği konusunda endişeli."

Yemek yemeye devam edemediği için su bardağına uzandı ve buğuyu sildi. "Artık benimle ilişki kurmak istememesine rağmen mi?"

Yengesi bileğini sıktı. "Bu kişisel bir şey değil, Aaron."

"Bu çok kişisel," dedi, "ve bunu ikimiz de biliyoruz."

Salatasından vazgeçerek tabağını kenara itti. "Seni unutmak için en kötü zamanını yaşadı."

"Gördüğüm kadarıyla, oldukça iyi idare ediyor. Gittiğinden beri ondan bir kez bile haber almadım."

"Eminim seninle iletişime geçmemek kolay olmadı. Takip etmesi zor bir hareketsin."

"Ama Riley'nin bunu başarabileceğini düşünüyorsun."

Ellerini birbirine kenetledi. "Riley bir eş arıyor. Değilsin."

Evlenmeye karşı değildi. Yerleşmesi gereken bir yaştaydı. Sadece doğru kadınla tanışmamıştı. Bir erkeğin bu tür bir taahhütte bulunması için aşık olması gerekiyordu, ancak kalbinin vazgeçebilecek kadar bütün olup olmadığını merak ettiği zamanlar oldu. Belki Dylan kendini böylesine eksiksiz bir şekilde adamaya muktedirdi ama Aaron, çocukluğunun çalkantılarında onun bir parçasının yok olmasından korkuyordu.

Ya da başından beri kusurluydu.

Cüzdanını çıkarıp masaya altmış dolar attı ve ayağa kalktı. "Karar verdiğimde seni arayacağım."

Harun mu?

Arkasına baktı.

"Verilmesi zor bir karar. Hayır dersen bunu sana karşı kullanmayacağım."

Başıyla onaylayarak restorandan çıktı.

8

Pazar gecesiydi. Bir şekilde hafta sonunu yara almadan atlatmıştı. Presley buna inanmakta güçlük çekiyordu. Ted'in imza gününde Aaron'la karşılaştıktan ve onu dün stüdyoda gördükten sonra, Aaron onun aklını o kadar meşgul etmişti ki, onu arayarak Pazartesi gününe ulaşabileceğinden emin değildi. Başka birini bu kadar çok arzulamanın mümkün olduğunu hiç hayal etmemişti. Her dakika bir savaştı - ama o güçlü kaldı. Rahat bir nefes alıp sırtını sıvazlayabilirdi.

"Daha kolay olmalı," diye mırıldandı yalnız olmasına rağmen. Daha önce Chey, Aaron'la Sutter Creek'te buluşacağını söylemek için aramıştı, bu yüzden şüphesiz bununla meşguldü. Şans ondan yana olsaydı, suni tohumlama, uzaklaşana kadar onu meşgul ederdi.

Neyse ki, konsantre olması gereken başka şeyler de vardı. Sabahı -Wyatt'ın kestirmesine kadar- Riley ve oğluyla resepsiyon alanının inşasına yardım ederek geçirmişti. Bitirdikten sonra Riley ve Jacob evinin önünde durdular. Tüm yardımları için minnettar olsa da, Riley ile birlikte olmak Aaron ile birlikte olmak kadar...büyülü değildi.

Ama arkadaşlıkları yeniydi. Riley gibi çekici, sıra dışı bir adamla bile en başından havai fişekler bekleyemezdi. Önemli olan, kendini beğenmiş olmasıydı. Jacob, Wyatt'la oynarken gülüp konuşmuşlardı ve Riley, onun kendisi için yaptığı turtayı yaygara koparak onu pohpohlamıştı.

Presley kendini Riley ile bir ilişki içinde görebilirdi, değil mi? Neden? Bu sefer kendisi gibi kırılmış bir adam yerine sorumlu bir baba olacak birini seçmeye kararlıydı. Riley ondan Cuma günü akşam yemeğine katılmasını istemişti ve o da kabul etmişti. Yani en azından ona bir şans verecekti.

Wyatt'ı sallayarak uyuttu -geceleri bebeğiyle birkaç dakika sessizce vakit geçirmeyi severdi- sonra bir tişört ve bir çift eşofman giydikten sonra bir battaniye ve Ted'in yeni kitabıyla kanepeye kıvrıldı. Hot and Heavy, şimdiye kadarki en iyi işi olacağına söz verdi. Ama biri kapıya vurduğunda ancak altmış sayfa okuyabilmişti.

Şaşırarak Riley'nin asmasına yardım ettiği saate baktı: on buçuk. Kim bu kadar geç gelecekti?

Dikkatle kitabını bırakarak kapıya gitti ve gözetleme deliğinden baktı.

Aaron'ın verandasında solmuş kot pantolon ve Amos Auto Body T-shirt'üyle gördüğü görüntü, ona bir defibrilatör gibi çarptı. Harun! Neden buradaydı?

Cevap vermezse gideceğini umarak bekledi. Şirket için giyinmemişti. Ama onu daha önce pek çok kez böyle görmüştü ve kapıyı tekrar çaldığında, özellikle "Pres, orada olduğunu biliyorum" dediğinde onu görmezden gelmeye devam edemedi.

Kapıyı birkaç santim aralayarak açıklığı kapattı. "Neler oluyor?"

Ela gözleri onun üzerinde gezindi ve sutyen giymediği gerçeğinin daha da farkında olmasına neden oldu. Gülmedi ama yüz ifadesinde bir şey fark ettiğini söyledi. Muhtemelen bir zamanlar birbirlerine ne kadar aşina olduklarını hatırlattı.

"Konuşabilir miyiz?" O sordu.

Gülümsemesi nefesinin kesilmesine neden oldu. Bir zamanlar o gülümseme için yaşamıştı. "Geç oldu ve Wyatt uyuyor."

"Sessiz olacağım."

Kıpırdamayınca kaşlarını kaldırdı ve daha da zayıfladığını hissetti. Lanet olsun. Onun üzerinde bir miktar güç tuttu. "Tamam, içeri gel," diye homurdandı ve kenara çekildi.

"Neden buradasın?" Kapıyı kapatırken sordu.

O duvara yaslanırken o odanın içinde dolaştı, eşyalarını inceledi.

Harun mu?

"Bir sürü işe gittin."

"Dediğin gibi burası pislik içindeydi." Şimdi bile güzel dediği şey bu değildi. Fresno'da kiraladığı ev, çevredeki mahalleye rağmen daha iyiydi, ama orada masrafları paylaşacak bir oda arkadaşı vardı. Bu temiz ve güvenliydi. Diğer zorlukları göz önüne alındığında, biraz para kazanmaya başlayana kadar tek isteyebileceği buydu. “Yapabildiğim zaman yükselteceğim.”

Bir köşeye yığılmış kitapları işaret etti. "Bunlar senin mi?"

"Onlar."

“Ne zamandan beri okuyucu oldun?”

Diğer her şeyden vazgeçtiğinden beri. “Fresno'da.”

“Bu bir tür yalnızlık faaliyeti, değil mi?”

Onu daha önce tanıdığında, eline neredeyse hiç kitap almazdı. O zamanlar hayatın arkadaşlarıyla parti yapmaktan ibaret olduğunu düşünmüştü ama bu yaşam tarzına sırtını döndüğünde kitaplar ona tek tesellisini, tek arkadaşlığını, bazen de tek umudunu sağlıyordu. "İyi bir eğlence ve ücretsiz—kütüphaneyi kullanırsanız."

Birkaç başlığı sıraladı. "Gerilimler mi?"

"Çoğunlukla." Onunla ilgili hayaller kurmadan romantizm okuyamıyordu. Whiskey Creek'e bir daha asla geri dönmeyeceğini varsaydığında, ara sıra kendine hatırlama ve hayal etme izni verirdi. Ama koşullar değiştiğine göre, bu tür davranışlara kapılmaması gerektiğini biliyordu ve takıntısının hedefi çok yakındı.

"Oturmak mı istedin?" diye sordu.

"Eğer izin verirsem."

Onun düşmanca tavrını görmezden geldi ve kanepeyi gösterdi. "Sizin için ne yapabilirim?"

Ona sert ses tonundan hoşlanmadığını belirten bir bakış attı. “Birbirimize karşı normal olamaz mıyız? Sormak için çok mu fazla?”

Turuncu sandalyesine oturdu. Rahattı, ama bu konuda söyleyebileceği en iyi şey buydu. “Normalden yorumunuz nedir?”

"Arkadaştık, değil mi?"

"Belki unutmuşsundur çünkü bu senin için çok anlamsız ve önemsizdi ama biz daha çok faydaları olan arkadaşlar gibiydik."

"Ah!"

"Gerçekler acıtır. Bir ganimet çağrısı yapmak istediğinde hemen hemen müsaittim. ”

Ganimet aramalarından kendi payını aldın, diye karşılık verdi.

Bu doğruydu. Aaron için her zaman kesin olmayan bir ruh hali içinde yakalayacak kadar şanslı olabileceğini düşündüğü zaman onun evine gelirdi. "Unutmadım."

“Neden fiziksel olana odaklanıp duruyorsun? Seninle aynı şekilde yaşadığımızı hatırlamıyorum - ilişkimizi kötü bir şey olarak görmüyorum. Ama düşündüğün kadar şehvet düşkünü olsam bile, döndüğünden beri senden benimle yatmanı istemedim, yani... sorun nerede?"

"İstediğin bu değil mi? Bu yüzden burada değilsin?" diye sordu.

Kanepede kıpırdandı ve omuz silkti. "Sevmeyeceğim demiyorum. Ama hayır cevabını kabul edemem. Arkadaşlığı sürdürmek için gereken buysa seve seve seve seve seve seve seve seve seve seks yaparım.”

"O zaman bu yüzden mi buradasın? Arkadaşlığımız adına mı?"

"Seni özledim."

Bu sözleri istemeye istemeye söylemesi, etkilerini azaltmak yerine daha da artırdı. Belki de bunu yanlış ele almıştı. Arkadaşı olmayı kabul edene kadar onu hayatından çıkaramazsa, arkadaşı olmayı kabul edecekti. O zaman, özellikle de daha önce sahip olduklarından daha azını kabul etmeye istekli olduğu konusunda doğruyu söylüyorsa, uğruna savaşacak hiçbir şeyi kalmayacaktı.

"İyi. Arkadaş olacağız."

Gözlerini kıstı. "Bu samimi olamayacak kadar kabaydı."

Saçının bir tutamıyla oynuyordu. "Ve sen daha mı samimisin? Beni o kadar özledin ki benimle hiç iletişime geçmedin!”

"Vay canına, Cheyenne'den birkaç kez numaranı istedim."

"Beni gerçekten görmek isteseydin, bir yolunu bulurdun Aaron. Fresno sadece iki saatlik bir sürüş mesafesinde.”

"Daha fazla çaba göstermeliydim," diye itiraf etti. "Ama sen de benimle iletişime geçebilirdin. Orada ne oldu?"

"Orada ne olduğunu biliyorsun. baştan başlıyordum. Şimdi bunu yaptım, neden bu konuşmayı yaptığımızı anlamıyorum. Biraz kilo verdiğim için mi? Birdenbire kaçırdığınızı mı düşünüyorsunuz?"

Yüzünü buruşturdu. "Eskiden ne kadar umursadığını düşünürsek, benim hakkımda pek yüksek bir fikrin yok."

Zayıflıkları kadar güçlü yanlarının da farkındaydı; sadece onlara odaklanamıyordu. "Birçok yönden harika bir adamsın Aaron. Hiç kimse bahtsızlara karşı daha sadık, cömert ya da nazik olamaz. Fakat..."

"İşte başlıyoruz," diye mırıldandı.

"Artık bir çocuğum var. Hayatı ciddiye almalıyım, oğlum için iyi olmayacak türden bir adamdan kendimi korumalıyım."

"Ve bu ben miyim?"

Satıcı olarak çalıştığı kumarhanede birkaç arkadaşı vardı, ama bu arkadaşlar Whiskey Creek'in dışında yaşıyordu. Buradaki tek düzenli arkadaşı oydu, bu yüzden şaşkınlığını anlayabiliyordu. "Evliliğe ilgin var mı? Bir aile kurarken mi?"

"Yeni şart bu mu?"

"Evet."

Tartışmalarına devam etmek için cazip görünüyordu, ama konuyu değiştirdiği için bırakmaya karar vermiş olmalı. "Bugün Cheyenne ile tanıştım."

Presley onun fazla savunmacı olup olmadığını merak etti. Belki suni tohumlama hakkında konuşmaya gelirdi. Sanki herhangi biriyle tartışabilecekmiş gibi değildi. Ve bu, muhtemelen çok fazla şey varsaydığı için biraz aptal hissetmesine neden oldu. "Bana bundan bahsetmişti," dedi ve geri çekildi. "Önerdiği şey hakkında ne düşünüyorsun?"

"Emin değilim. Bir yandan, ona yardım etmemem için bir neden göremiyorum."

"Ya diğerinde?"

Kafasını kaşıdı. Dylan'ın bilmemesi sence de önemli değil mi?

Dizlerine sarıldı çünkü bu ona elleriyle bir şeyler kazandırdı ve aynı zamanda göğsünü onun görüşünden sakladı. "Onun bilmemesini tercih etmez miydin?"

"Dürüst olmak gerekirse, evet. Ama sanki onun arkasından işliyormuşuz gibi hissetmekten nefret ediyorum. O benim erkek kardeşim. Sadakat bunu zorlaştırır."

Onun sorunlu yüzünü inceledi. "Ona tam olarak istediğini veriyor olsan bile mi?"

"Büyüttüğüm oğlumun, benim olduğunu sandığım oğlumun aslında ona ait olduğunu on yıl içinde öğrenmekten nefret ediyorum. Buna 'yardım etmek' diyeceğine ikna olmadım."

Gizlilik unsurunun onun için çok büyük bir engel olduğu gerçeği, Presley'nin kendi sırrını barındırdığı için hissettiği suçluluk duygusunu alevlendirdi. Bu gece ona sert davranmıştı ama suçsuz değildi. "Neden öğrenmesi gereksin ki? Mutlu bir şekilde habersiz olduğu sürece her şey yoluna girecek."

Aynı mantığın Aaron için de geçerli olmasını umuyordu. Kendini buna kesinlikle ikna etmeye çalışmıştı - birçok kez.

"Sır olarak kalan bir sırra asla güvenemezsiniz," dedi. "Bildiğimiz kadarıyla o ve Cheyenne bir gün boşanacaklar. Cheyenne'in kaybetmekten korktuğu bir velayet savaşına girerlerse, çocuğun gerçek babalığını Dylan'ın yüzüne savurmaktan onu ne alıkoyabilir?"

"Bu oldukça yorgun, Aaron."

"O olasılığı düşünmeliyim, en kötüsüyle yüzleşmeye hazır olup olmadığıma karar vermeliyim."

"Cheyenne seni asla otobüsün altına atmaz. Ayrıca birbirlerini o kadar çok seviyorlar ki başaramayacaklarına inanamıyorum."

"Hiçbir şeyi hafife alamazsın," diye ısrar etti. "Hayatın belirsiz olduğunu herkesten çok sen biliyorsun. Ayrılmasalar bile, ya çocuğun kemik iliği nakline ihtiyacı varsa? Ya Dylan'ın uyuşup uyuşmadığını test ederlerse ve gerçek ortaya çıkarsa? Yoksa Cheyenne'in beni dahil etmesi mi gerekiyor?"

"Bu iyi olmaz."

"Aynen öyle." Ellerine baktı, ifadesi dalgındı. Dylan gerçeği öğrenirse, yardım etmeye çalıştığım için yapsam bile beni asla affetmezdi. Aramızda çok fazla rekabet, çok fazla rekabet var. Her zaman vardı."

"Birbirinize çok benziyorsunuz," diye onayladı. "Ama Cheyenne seni bu yüzden seçti. Dylan'dan alabileceğine olabildiğince yakın bir bebek istiyor."

"Grady, Rod ve Mack benzer genlere sahip."

"Ama Dyl'e söylemeden asla buna cesaret edemezler."

"Yani adım atmalı mıyım?"

Cheyenne ve Dylan'ın istediklerini elde etmelerini çok isterim. Ama...Evet diyemem, bu kararla yaşamanın senin için zor olabileceği zamanlarda değil."

İfadesi aniden temizlendi. "Ne alaka" dedi. "Daha ne kadar kötüye gidebilir? Sadece yapmalıyım."

"Yalnızca sonuçlardan memnun kalacağınızdan eminseniz. Bebeği görmek ve onun senin olduğunu bilmek seni rahatsız edecek mi?" Peki Aaron Cheyenne'in tek çocuğu olmadığını öğrenirse ne yapardı? Bu kararı vermesine yardım etmek için ona geldiği için kendini çok kötü hissetti. Güvenmesi gereken son kişi oydu.

"Nasıl tahmin edebilirim ki?" o cevapladı. "Bu hiç hayal ettiğim bir senaryo değil."

"Emin olman gerekiyor. Genetik materyal geri alabileceğiniz bir şey değil."

Bakışları oturma odasında huzursuzca gezinirken içini çekti. "Zor."

"Bu çok sert." Kendisi de gerçek bir ikilem içindeydi. Ona Wyatt'tan bahsetmek istedi; sadece cesaret edemedi. Bu yüzden oğlunun bir resmine karar verdiğinde, tekrar gerginleşti.

"Küçük oğlunuz gerçekten çok tatlı. Cuma günü onu Dylan'da gördüm."

"Teşekkürler. Bu arada, benim dairem Fresno'daki daha güzeldi," diye gönüllü oldu, Wyatt'ın yüzüne her baktığında gördüğü benzerliği görmeden önce onun dikkatini başka yöne çekmeyi umarak.

"Burası yeterli."

“Stüdyoya başlarken muhafazakar olmam gerektiğini düşündüm.”

Köşede katlanmış olan masaj masasına başını salladı. "Bu lüks versiyon olmalı."

"Bu." Onun gelir düzeyindeki biri için pahalıydı ama buna ihtiyacı vardı ve Cheyenne ile Dylan Noel hediyesinin bir parçası olarak biraz nakitle anlaşmışlardı.

"İyi misin?"

"Masajda mı?" Gözleri onunkiyle buluştu. "Bence de."

"Neden bana göstermiyorsun?"

Bu sözlerdeki meydan okumayı duydu. "Şu anda?"

"Neden? Tam gelişmiş bir anlaşma olmak zorunda değil. Hatta bunun için sana para ödeyeceğim.”

Aaron'dan uzak durduğu için kendini tebrik etmemiş miydi? "Bu aksam olmaz."

"Çok yorgun?"

Artık değil. Çok korkmuştu. Ama neye zarar verebilir? Bütün o tabloları onun için yapmıştı ve reddetmek, olmaması gereken bir şeyi çok büyütecekti. Ne de olsa masaj işindeydi.

"Sanırım yapabilirim." Masayı hazırlamak için koltuktan kalktı. Yardım etmek için geldiğinde, bitirmesine izin verdi. "Hemen döneceğim. Masa örtüsünü, çarşafı, ısıtma yastığımı ve biraz krema almalıyım.”

Yatak odasına girdiğinde, geri dönüp onu eve göndermek için kendini hazırlayarak kapının önünde durdu. Ama kıyafetlerini çıkarıp ellerini vücudunda bir kez daha gezdirme fikri, onu bir sığır dürbünü gibi sürükledi. Belki bu, "Aaron düzeltmesini" sağlamanın güvenli bir yolu olabilir.

Hiçbir yere gitmeyecek, diye kendi kendine söz verdi ve kesinlikle profesyonel olduğunu kanıtlamak için bir sutyen ve iş önlüklerinden birini giydi.

"Bu konuda ciddisin," dedi geri döndüğünde ve onun değiştiğini gördüğünde.

"Kesinlikle. Bu benim işim." Ama daha önce hiç bir masaja kalbi o kadar şiddetli çarparken yaklaşmamıştı ki, bir kaburga çatlayacağını düşündü. Birkaç

lavanta kokulu mum yaktı. Sonra okumakta olduğu lambayı söndürdü ve hafif bir Kelt müziği açtı. Herhangi bir müşteri için aynısını yapardı. Masaj, huzur, sessizlik ve rahatlama ile ilgiliydi. Ama bu gece yaptığı her şey çok... şehvetli geliyordu. Belki de bunu onun için yarım milyon kez yapmayı hayal ettiği içindi.

Masayı örttükten sonra, çarşafı alt yarıya örttü ve sırtı ona dönük olarak durdu. “Soyun ve yüzü yukarı bakacak şekilde çarşafın altına tırman. Hazır olduğunda bana haber ver."

"Yüz yukarı mı?" diye yankılandı.

"Saç derinizden başlayacağım. Kremime ısınması için bir şans vermeliyim.”

Çıkarırken kıyafetlerinin hışırtısını duyabiliyordu, düştüklerini duyabiliyordu.

"Ben hazırım," dedi birkaç dakika sonra.

Yaklaştı ama gözleri tekrar buluştuğunda aralarında geçenler onu uyarmalıydı. Hava enerjiyle çatırdadı, ama o çok kararlıydı, onu ele geçirip rotasını değiştiremeyecek kadar hevesliydi.

Yüzüstü yattığı andan itibaren o kadar riskli gelmiyor. Okula başladığından beri pek çok kişiye masaj yapmıştı. Bu farklı değil, dedi kendi kendine.

Parmaklarını saçlarının arasından geçirirken gözlerini kapattı. Artık ona bakmadığı, ifadesinin her nüansını okumadığı için kendini daha az bilinçli hissediyordu. Ama saç derisine masaj yapmaya başladığında ve o inledi, ona bundan ne kadar zevk aldığını gösterdi, hissettiği huzursuzluk geri döndü. Neredeyse ilk dokunuşta, uyanmış ve her ayrıntının aşırı farkında olmuştu - mumların lavanta kokusu, titreyen ışıkları, çıplak göğsü çarşafın altına inip kalkıyordu. Benzer bir tepki vermiş olmalı, çünkü çok geçmeden başka bir şey fark etti - alttaki çarşaf çadırlıydı.

Artık gözleri kapanmıyordu, onu dikkatle izliyordu, nereye baktığını ve muhtemelen ne hissettiğini biliyordu. "Alışkanlığın gücü" dedi çocuksu bir sırıtışla.

"Bazen olur." Bakışlarını onun göğsüne kaydırdı - bu, üstündeki veya altındaki her şeyden çok daha güvenli görünüyordu.

“Üzerinde çalıştığın diğer adamlarla mı demek istiyorsun?”

"Ara sıra. Yuvarlayabilirsiniz." On dakika işaretine ulaşmıştı. Her bir alana ne kadar süreyle odaklanacağını tam olarak bilerek, masajlarını bir rutine indirdi. Kremi şimdiye kadar mükemmel sıcaklık olurdu. Ama bunu daha önce yaptığı gibi, nefes almanın bu kadar zor olduğu bir masajı hiç yapmamıştı.

"O okulda sana iyi öğrettiler," dedi sırtındaki kremayı düzeltip omuzlarını yoğurmaya başlarken. "Ama bu tür şeylerde her zaman iyiydin."

Bu hatırlatma yardımcı olmadı. Daha önce masaj ticareti yapmışlardı. Bir cok zaman. Teslim olan tarafta olmaktan hiç bu kadar zevk almamıştı. Onunla olmayalı çok uzun zaman olmuştu. O kadar uzun zamandır biriyle birlikte olmuştu ki. Fresno'dayken birkaç ilişkisi olmasına rağmen, bunlar kısacıktı. O adamların hiçbiri Wyatt için yeterince iyi bir baba değildi, bu yüzden kıyafetlerinin çıkmasına asla izin vermezdi.

Duygularını başka türlü ifade edemediği için elleriyle kanalize ederek müziğe odaklandı. Aaron'la gerçekten sevişmeden sevişiyordu ve bu beni çok rahatlatmıştı. Her nasılsa son iki yılda çölü geçmeyi ve diğer taraftan başarılı bir şekilde çıkmayı başarmıştı.

Ama rahatlama uzun sürmedi. Yakında gerilim dağılmak yerine artmaya başladı. Onu hissetmek o kadar tanıdıktı ki, ona masaj yapmak yeterli değildi. Omurgasındaki kalın kasları dar kalçalarına kadar çalıştırırken, ellerini onun sıkı kalçalarına dolamamak için yapabildiği tek şey buydu.

"İyi hissettiriyor," diye mırıldandı.

Sesindeki hafif boğukluğu görmezden gelmeye çalıştı. Ama kolay değildi. Keşke onu geri çevirebilse ve bu ereksiyondan faydalanabilseydi! Ona onunla hiçbir şey yapmak istemediğini söylemişti - ama onun üstüne çıkıp tam tersini ortaya çıkarmamak için yapabileceği tek şey buydu.

Tam da bunu yapma fikri en azından onuncu kez -daha fazla aciliyet ve taleple- zihninden geçtiğinde, sonunda çekildi. "Buna başlamamalıydık," dedi.

Yanına yuvarlandı. "Neden? Herkes için yaptığın şey bu, değil mi?”

"Aynı şey değil."

"Neden?"

"Belki de geçmişte birlikte yattığımız içindir."

"Geçmişle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum," diye alay etti. "Bence şu anda istediğimiz şeyle ilgili."

Ellerini bir havluya sildi. "Seni... seni istemiyorum," diye ısrar etti ama pek inandırıcı bir yalan değildi. Onu bileğinden yakalayıp oturduğunda kabul etmediğini anlayabiliyordu.

Kanıtla, dedi ellerini göğsüne koyarak. "Bunda bir rol oynayabildiğimde bana dokun, Presley. Bunun beni nasıl hissettirdiğini sana gösterebildiğimde ve sana karşılık verebildiğimde."

Çarşaf beline birikmişti ve biraz tevazu göstermesine izin veriyordu ama altında bulacağı şeyin boyutunu ve şeklini hatırlamak zor değildi.

Bu bebeğinin babasıydı, Wyatt'a her baktığında zihninde gördüğü adamdı. Aaron'ı çok özlemişti...

"Yapma," diye fısıldadı ama geri çekilmeye çalışmadı.

Baş parmağını alt dudağında gezdirirken yanağını okşadı. "Neyi değil mi?"

Beni titretme. Beni mahvetme. Bana tüm dikkatini vermenin ne kadar harika bir his olduğunu hatırlatma.

"Beni istiyormuş gibi yapmaktan vazgeç," dedi.

"Seni istiyorum." Elleri beline doladı ve onu kendine çekti. Ama onu çok sıkı tutmadı. Çok sert olmamak için dikkatli davrandığını söyleyebilirdi. Onu baştan çıkarmayı tercih etti.

Zorlamasına gerek yoktu. Ona masaj yapmayı kabul ettiği anda bu savaşı kaybetmişti.

Dudaklarını onunkilere bastırıp dilini ağzına aldığında dikkatinin bir kısmı soldu. İşte o zaman ona sahip olduğunu anladı. Eski özgüveniyle onu daha sıkı kavradı.

O dururken çarşaf yere düştü. Hâlâ onu öpüyordu ama giderek daha saldırganlaşıyordu. Hissedebiliyordu. Kısaca, kafasından son bir uyarı geçti. Bunu durdurması gerekiyordu. Ama harekete geçme gücü oradaydı ve o daha onu kavrayamadan gitti. Ona sahip olma ve ona sahip olmasına izin verme dürtüsü çok büyüktü. Elleri gömleğini yukarı kaydırdığında, geri sıçraması ikisini de şaşırttı.

"Bu ne?" diye mırıldandı. "İyi misin?"

Gülüşü titriyordu ama başını salladı. "Sadece aşırı hassas. Uzun zamandır orada bana dokunulmamıştı."

"Ne kadardır?"

"İki yıl."

"İki yıldır bekar mısın?"

Başını salladı. Yeni yaşam tarzını pekiştirdiğini, o aylarda daha iyi bir insan olduğunu düşünmüştü. Ama şimdi tüm bu iyi niyetlerin onu en çetin meydan okumasıyla karşı karşıya olduğu en zayıf anına mı götürdüğünü merak etmesi gerekiyordu.

"Neden?" O sordu.

"Doğru adamla hiç tanışmadım." O da doğru adam değildi. Tarih bunu kanıtlamıştı. Ama Tanrı ona yardım etsin...

"Kaybedilen zamanı telafi etmemiz gerekiyor gibi görünüyor."

Evet. Bırak yapsın. Onu özlediği tüm günleri ve saatleri silmesine izin verin. Eğer aşağı iniyorsa, alevler içinde de düşebilirdi.

Başparmakları göğüslerinin uçlarında gezinirken başını geriye attı. "Tanrım, buna pişman olacağım."

Donup kalana kadar yüksek sesle konuştuğunu fark etmemişti. Sonra gözlerini açtığında onu ona bakarken buldu. Ne düşündüğünü anlayamadı ama kendi düşünme yeteneğine müdahale eden hormonlarla savaşmaya başladı. Ellerini uzaklaştırmak için bileklerini tuttu ama yüzünü kaplayan hayal kırıklığı tereddüt etmesine neden oldu. Sonra onu tekrar öptü ve çok geçti.

"Öyle demek istemiyorsun, değil mi?" onun ağzına karşı fısıldadı. "Pişman olacak ne var? Sadece benim. Yüzlerce kez birlikte olduk."

Belki de haklıydı. Bir kez sevişmek, Wyatt'ı tehdit edebilecek hiçbir şeye yol açmaz. Aaron gündelik hayatın kralıydı. Daha sonra yoluna devam edecekti. Hatta yardımcı olabilir, çünkü amacına ulaştığında onu ikinci kez düşünmek için hiçbir nedeni kalmayacaktı.

Önlüğünü çözdü ve kıyafetlerinin geri kalanı kısa bir süre sonra gitti. Ama korkmadı; direnmeye çalışması bitmişti. Kabul etmekten nefret etse de, Aşil'in topuğu olduğu kadar onun güvenli limanıydı. Hayatının büyük bir bölümünde bir evi olmadığı için -mecazi ve kelimenin tam anlamıyla- ona tutunmuştu ve ondan vazgeçemezdi.

"Kimse senin kadar iyi hissetmiyor," diye fısıldadı, kolları onun boynuna dolanırken.

"İşte benim kızım."

Onun kızı. Bunun doğru olmamasını dilese de, bununla tartışamazdı. Ama en azından bu sefer eşit derecede yatırım yapmış gibi görünüyordu. Bu, sevişmelerini her zamankinden daha heyecanlı hale getirdi. Ona hemen sahip olması gerekiyordu, bu kadar uzun süre bekledikten sonra bir kalp atışını daha bekleyemezdi.

Neyse ki, beklemek zorunda değildi. Aynı aciliyeti o da hissetti. Ya da şansı olursa onun vazgeçeceğinden korkuyordu. Bu yüzden cüzdanından bir prezervatif çıkardı, kenara fırlattı, sonra onu duvara doğru kaldırdı ve sert ve hızlı bir şekilde aldı, kabaca yeterince...

"Evet," diye inledi, "bu kadar."

Dişleri kendini beğenmiş bir gülümsemeyle parladı. "Bunu beğendin?" daha sert iterken sordu.

İçinde hareket etmeye devam ederken ona sarıldı. "Evet."

"Ne kadar?"

"Çok fazla." Neredeyse anında gerilim artmaya başladı. "Ne yaparsan yap, durma." Kendi sesindeki çaresizliği duydu. O çok yakındı...

"Seni... bırakmazdım... asılı." Kasları gerginlikten titriyordu, ama sözlerini kanıtladı. O ağlayınca rahatlamış görünüyordu. Sonra kesik kesik bir nefes aldı ve kendini bıraktı.

9

"Bu inanılmazdı," diye soludu, ayaklarını yere indirirken. Artık onu tutacak gücü kalmamıştı; uzuvları lastik gibiydi. Son on dakika o kadar yoğun geçmişti ki enerjisini tüketmişti. "En iyisi."

Hiçbir şey söylemediğinde, küçük bir alarm sarsıntısı hissetti. Daha önce pişmanlıktan bahsetmişti, ama onu ciddiye almamıştı. Pişman olacak ne vardı? İkisi de bunu istiyordu.

Ama ağladığına emindi. Yüzünü başka yöne çevirmeye çalışsa da, kolunda sıcak bir damla hissetmişti.

"Sorun nedir?" O sordu.

Başını salladı ama emin değildi. "Bana söylerdin, değil mi?"

"Tabii ki."

Aradığı cevap buydu, ama bu sözler hiçbir inandırıcılık içermiyordu, bu yüzden onu ikna edemediler, özellikle de hemen ulaşamayacağı bir yere taşındığında. Tepkisi konusunda o kadar endişeliydi ki, yıkanmaya gidene kadar kullandığı prezervatifin kırıldığını fark etmedi. Sonra panik onu sardı ve hayal kırıklığını mı yoksa üzüntüyü korku için mi yanlış yorumladığını merak etti. O fark etmiş miydi? Yanlış olan bu muydu?

Eğer öyleyse, korkmaya hakkı vardı. O da korkmuştu. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Külotunu giymek için geri döndüğünde, "Az önce yaptığımız şeyi yapmak için gelmedim," dedi. Şimdi onun çıplak vücudundan iki santimden daha uzakta durduğuna göre, şekle girmek için ne kadar çabaladığını görebiliyordu. Harika görünüyordu, ama kendini örtmek için acele ediyor gibiydi, bu da zaten sahip olduğu huzursuz hislere eklendi. Aralarında hiç böyle olmamıştı.

Kendi kıyafetlerinin peşine düşme zahmetine girmedi; onun yerine omzunu duvara dayadı ve onu izledi. "Bana inanıyorsun, değil mi? Yani... Bu gece seninle gerçekten konuşmak istedim." Çıkardığı ve attığı o kahrolası prezervatifin durumu göz önüne alındığında, bunu bilmesi özellikle önemliydi. Elbette ona söylemeliydi. Sadece nasıl başlayacağından emin değildi.

"Endişelenme...burada olanlar için," diye mırıldandı. "Senin olduğu kadar benim de hatamdı."

Sorumluluk almakta iyiydi. Bunu daha önce de yapmıştı - kitap imza gününde. Ama tepkisi onu daha da kötü hissettirdi. Ya onu yalnız bırakmadığı için hamile kalırsa? “Birinin 'suçlusu' olmak zorunda mı?”

"Hayır," dedi, ama sanki kelimeyi dişlerinin arasından geçiriyormuş gibi konuştu ve ona bakmadı. Sanki hayatı giyinmeye ve masaj malzemelerini toplamaya bağlıymış gibi hızlı ve kararsız hareket etmesi onu daha da rahatsız etti.

"Sen de eğlendin. doruğa ulaştığını hissettim. Beğenmişe benziyorsun."

"Evet. Her zamanki gibi hoşgörülüydün. Teşekkürler."

Övgü beklemiyordu ve iltifat etmek istese bile duymayı umacağı kelime değildi. Bu onu sadece ona hizmet ediyormuş gibi gösteriyordu. Bundan çok daha fazlası olmuştu. Duygusuz sevişmek için çok fazla geçmişleri vardı. Zevkten çok daha fazlasını hissetmişti - rahatlama, tatmin, bir kararlılık duygusu. Peki neden üzgündü?

"Kauçuk hakkında bilgin var mı?" O sordu.

Sonunda ona baktı. "Peki ya?"

Bilmiyordu, anladı. Bir noktada, ona söylemek zorunda kaldı.

Ya da belki değil. Belki de bekleyip bir sonraki dönemini kaçırıp kaçırmadığını görmeliydi. Belki de ortadaydılar ve bu konuda endişelenmek için bir neden yoktu.

Aldığı riske lanet olsun! Erkek kardeşi, baldızı - hatta Presley bile- ondan ondan uzak durmasını istemişti. Bu uyarılara rağmen buraya gelmişti ve işler olması gerekenden daha ileri gitmişti, tıpkı herkesin korktuğu gibi.

"En azından hâlâ arkadaş olabileceğimizi söyle," dedi. "Kendini kötü hissetmeni istemiyorum, özellikle bu konuda. Ve kesinlikle... bilirsin, seni senin için iyi olmayan bir şeye itmişim gibi hissetmek istemiyorum."

"Beni hiçbir şeye zorlamadın."

"Yani kızgın değil misin?"

"Numara."

"Sinirlisin." Onu inkar edemeyecek kadar iyi tanıyordu.

"Sana değil," diye açıkladı. "Kendime kızgınım. Pazartesiye kadar bile yapmadım. Gitmek istediğim yön bu değildi."

"Anlam..."

İçini çekti. "Gelecek Cuma Riley ile randevum var."

Presley'in başka biriyle görüşmesi fikrinden hoşlanmadı. Yeni seviştiği bir kadının başka bir erkeği büyütmesi pek sık rastlanan bir durum değildi. Ani bir sahiplenme dalgası, ona tekrar dokunma, tüm bu direnişin ortasında tanıdığı kişiyi bulana kadar onu yatak odasına sürükleme arzusunun nedeninin bu olduğunu düşündü. "Ve bu seni... ne hissettiriyor? Suçlu? Onu aldattığın gibi mi? Riley'e hiçbir şey borçlu değilsin. Onu zar zor tanıyorsun. Bir tarih sadece bir tarihtir. Ayrıca Cuma senin ilk randevun olacak."

"Riley ile benim aramda bir bağlılık olmadığının farkındayım. Ama eminim bunu beklemiyordur. Ben de Riley gibi bir adamın hayran olabileceği türden biri olmayı tercih ederim, tamam mı? Hayran kalabileceğim bir insan tipi olmayı tercih ederim."

Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Riley gibi bir adam mı? Diğer erkeklerden bir şekilde farklı mı? Benden?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Whiskey Creek'in sunduğu en iyi şeyin o olduğunu bana kendin söyledin. Onun bokunu bir arada tutuyor."

O kadar harika değil, dedi. "Alay ediyordum. Ve daha önce yüzlerce kez yattığın bir partnerle seks yapmış olman -iki yıllık bekarlıktan sonra- seni bir..." fahişe demek istemedi; o kelimeyi konuşmaya dahil etmek bile istemedi. "Lowlife," diye bitirdi.

"Beni fiziksel zevk dışında bir şey için istemediğini zaten açıkça belirtmiş biriyle tek gecelik bir ilişki yaşamak, beni tam olarak topluluğun bir direği yapmaz."

Konumunu savunmaya çalışmadı. Duyguları bunun için fazla karmaşıktı. Neyi kapsadıklarını kesinlikle söyleyemezdi. O sadece bir arkadaş değildi; onunla yatmayı o kadar çok istiyordu ki. Ve o onun kız arkadaşı değildi; ona aşık değildi. Arada bir yerdeydi. Ama yetersiz kaldığı birkaç duruma rağmen, ona her zaman nazik olmaya çalışmıştı. "Toplumun direği mi? Bunun için mi ateş ediyorsun?"

"Neden?"

“Bence bir 'sütun' senin için çok sıkıcı olur. İkimiz için."

"En azından kendime olan saygımı kaybetmezdim. Bu Riley'nin bilmesini istediğim bir şey değil. Sonunda ablamın nasıl bir hayat yaşadığına dair bir şansım var ve...bana bakın.” Bunu gösteremeyecek kadar utanıyormuş gibi yüzünü kapadı. "Ben zaten sıçtım."

Aaron bunun olacağını görmemişti. Boxerını kavrayıp bacaklarını içine geçirdi. "Kendini mahvetmeyi bırak. Zaten Riley senin tipin değil."

Ona doğru fırladı. "Neden? Bu ne anlama geliyor?"

Uyumlu olmayacakları bir neden bulmaya çalıştı ama hemen bir tanesine inemedi.

"Benim için fazla iyi olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

"Tabii ki değil! Sadece... iş erkeklere geldiğinde istediğini yapabilirsin. Riley'nin senin üzerinde hiçbir iddiası yok. Belki şu anda başka bir kadınla birliktedir.”

"O olmadığını ikimiz de biliyoruz. O öyle biri değil."

"O olabilir." Pantolonunun düğmelerini ilikledi. "Ne olmuş? Şimdi de Riley Stinson'dan bir yüzük mü umuyorsun?"

"O iyi bir adam."

"Ve ben değilim?" Aaron ona kaşlarını çattı. Eski günlerde, kendisini asla ay ve yıldızlardan daha az hissettirmemişti. Ne oluyordu?

"Sözlerimi çarpıtmaktan vazgeç," dedi. "Ben sadece... Doğru düşünebilmem için gitmene ihtiyacım var."

"Buraya gel..." Elini ona uzattı. Ama sonra oğlu diğer odada ağlamaya başladı ve olan saniye, onunla barışmak için elindeki her şansı sona erdirdi. Yerden gömleğini ve ayakkabılarını aldı ve onu kapıya doğru iterken göğsüne dayadı.

"Ben-özür dilerim, bunun kontrolden çıkmasına izin verdiğim için," dedi aniden kibarca, fazla kibarca. "Seni kıracak bir şey söylediysem veya yaptıysam lütfen beni affet. Ama... şimdi bebeğime bakmam gerekiyor."

"Bu çılgınlık, Pres. Veda edebilmemiz için çocuğunla yapman gereken her şeyi yapana kadar bekleyemez miyim? Böyle mi bitmeli?"

"Başka nasıl bitebilir?" diye sordu ve bildiği bir sonraki şey, yarı giyinik bir şekilde verandasında duruyordu.

* * *

Aaron, uzaklaşmadan önce muhtemelen on beş dakika kamyonunda oturdu. Direksiyona geçmeden önce gömleğini ve ayakkabılarını giyme zahmetine bile girmemişti; onları yolcu koltuğuna fırlatmıştı. Presley'in evine geri dönmek istedi. Bir şekilde onu üzmüştü, ama bunu istememişti. Buraya dostluklarını yeniden kurmayı umarak gelmişti. Ona söylediği gibi, gerçekten de yatmaya gelmemişti - bilinçli olarak değil. Belli bir kayıp hissini... hafifletmeyi umuyordu.

Masajı önermemeliydi ama o çok mesafeli davranıyordu. Bu buzlu rezervi nasıl kıracağını bilmiyordu. Ve sonra, bir kez ona dokunduğunda, hatıralar geri geldi ve... hiç bu kadar şehvet hissetmemişti. O da aynı şeyi hissediyor gibiydi.

Peki sonra neden pişman olsun ki? Kırık lastikten haberi yoktu. Ve onun orgazm olduğundan emin olmuştu. Ne kadar heyecanlı olsalar da, fazla çalışma bile gerekmemişti. Climax ikisi için de çabuk gelmişti. Karşılaşmanın tamamı istisnaiydi - varsaydıkları korumaya sahip olmadıklarını fark ettiği kısım dışında. Ve onu kapıdan dışarı ittiği kısım. Bunu neden yapmıştı? Yanında kıvrılır ve gecenin geri kalanını geçirirdi. Bazen onun istediğinden çok daha uzun süre kalırdı...

Onu daha iyi tanımıyorsa, onu cezalandırmaya çalıştığını düşünecekti. Ama işbirlikçi biri değildi ve tepkisi çok içtendi. Gerçek bir pişmanlık sergiliyordu. Belki de tepkisinin onu kırık prezervatiften daha çok üzmesinin nedeni buydu - gerçi bu ciddi bir endişeydi.

"Kahretsin," diye mırıldandı ve direksiyona vurdu. Buraya işleri daha iyi hale getirmek için gelirdi; bunun yerine onları daha da kötüleştirmişti.

* * *

Wyatt'ı sallayarak uykuya geri döndürdüğünde, Presley ağlamasını durduramadı. Hıçkıra hıçkıra ağlamıyordu ama kendi içinde o kadar hayal kırıklığına uğradı ki, gözyaşları durmadan akmaya devam etti.

Onun nesi vardı? Olduğunu söylediği her şeye, yapacağını ve olacağını söylediği her şeye geri dönmüştü.

Aaron onun için fazla baştan çıkarıcıydı.

Peki şimdi ne?

Bebeğini beşiğine koydu ve telefonunu almaya gitti. Riley gibi birine layık değildi. En başından beri bunu ona söylemeye çalışmıştı.

Yanaklarını sildikten sonra ona bir mesaj gönderdi.

Bugün seni görmek harikaydı. Her şey için teşekkürler. Ama korkarım Cuma gecesi gelemem.

* * *

Presley, ertesi sabah erkenden cep telefonunun çaldığını duydu ve Wyatt'ı uyandıracağından o kadar korktu ki, yataktan fırlayıp telefonu kaptı. Fazladan otuz dakikalık uyku bu kadar fark yaratırken, onu bu kadar erken uyandırmamıştı.

"Merhaba?" dedi, sesi boğuk ama kasten alçaktı.

"Seni uyandırdığımı söyleme bana."

Cheyenne. "Saat kaç?" Parmaklarını kısa kaküllerinin arasından taradı. Gecenin büyük bir bölümünde savrulup döndükten sonra saçları her yöne gidiyordu. Ağlamanın gözlerine verdiği zararı görmek bile istemiyordu.

"Sekiz otuz. Sakın bana Wyatt'ın ayakta olmadığını söyleme."

"Bu kadar geç uyuması alışılmadık bir durum ama zor bir gece geçirdi." Kargaşasını hissettiğini sadece tahmin edebilirdi.

"Öyleyse seni rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Sorun yok." Cheyenne muhtemelen suni tohumlama planları hakkında konuşmak için arıyordu; Pazartesiydi ve Dylan evden çıkmıştı. "Harun'dan haber aldın mı daha?"

Dün gece birlikte olduklarından beri Aaron'ın Cheyenne ile temasa geçmiş olma ihtimali zayıftı, ancak Presley, Chey'in aradığını varsaydığı liderliği kız kardeşine vermeye çalışıyordu.

"Henüz değil, gerçi bu sabah ondan bir mesajla uyanmak harika olurdu."

Presley, onun ciddi olarak düşündüğünü -onunla konuştuğunu- gönüllü olabilirdi ama o buna yakın bir yere gitmiyordu. Sadece adının anılması bile yaptığı şeyin fiziksel olarak enfes ama acı bir şekilde pişmanlık duyduğu her ayrıntıyı geri getirdi. Her şeyi kendine saklaması daha iyi. "Size ne zaman cevap vereceğini söyledi mi?"

"Özellikle değil, ama ona fazla zamanımız olmadığını söyledim, bu yüzden...umarım çabuk karar verir."

Tekrar yorganın altına girdi, birkaç dakika daha rahatlamak ve rahatlamak için can atıyordu. “Cevap hayırsa çok mu hayal kırıklığına uğrayacaksın?”

"Yapmayacağımı söylemek istiyorum ama... olacağımı biliyorsun."

Presley arka planda birini duydu ve Cheyenne'in işte olduğunu fark etti. "Bu Havva mı?"

"Evet."

"Ona merhaba dediğimi söyle."

Cheyenne en iyi arkadaşı ve işvereniyle konuşurken hafif bir duraklama oldu. Cheyenne hatta geri döndüğünde, "Öğle yemeğine gelmen gerektiğini söyledi," dedi.

"B ve B'de mi?"

"Neden? Harika bir şefimiz var. Kahvaltıdan kalanlarla küçük bir ziyafet yapabileceğiz ve bu sabah yengeç ve krem peynirli omlet yiyeceğiz.”

Presley stüdyoda yapması gereken her şeyi düşündü. Artık resepsiyon alanı inşa edilmiş ve yer boyanmıştı, artık enkazı temizlemeyi bitirebilir, masaj masasını alıp resepsiyon alanı için birkaç sandalye aramaya başlayabilirdi. Çok fazla parası yoktu, ancak kaliteli ikinci el eşyalar bulmakta ustaydı. Özellikle yoga tarafında çok fazla mobilyaya ihtiyacı yoktu. Birkaç zil ve ıslık eklemeye gücü yetene kadar herkesin kendi matlarını, havlularını ve içeceklerini getirmesini istemeyi planlıyordu; müzik, deneyim ve odaya sahipti.

Ama Wyatt'a bakmaya ve işini kurmaya o kadar odaklanmıştı ki, imza gününde rastladıkları dışında Eve'i ya da Cheyenne'in diğer arkadaşlarını görmemişti. Bu nedenle, çalıştığı kumarhanedeki eski arkadaşlarından hiçbirini görmemişti. Ama arkadaşlarını göremez, eski yaşam tarzına geri dönme riskini alamazdı. Aaron'dan uzak durmasının bir nedeni de buydu.

"Bir saat kadar ayırabilirim. Ne zaman?"

"Anne!"

Wyatt uyanmıştı. Diğer odadan ona seslendiğini duyabiliyordu.

"Anne-anne!"

Bir esnemeyle onu almaya gitti. "İşte benim oğlum."

Dişlek bir sırıtış şişko yanaklarını topladı ve o yaklaşırken heyecanla kıpırdandı.

"Keşke sabah uyanmak beni de senin kadar mutlu etseydi," dedi ve altını değiştirmek için telefonu omzuyla kulağına götürdü.

"On bir tamam mı?" diye sordu Cheyenne.

"On bir benim için çalışıyor."

"Sonra görüşürüz."

"Hoşçakal," dedi ama Cheyenne daha telefonu kapatamadan onun sözünü kesti.

"Dün Riley ile nasıl gitti?"

Presley dün gece geç saatlerde ona yazdığı mesajı düşündü. Cheyenne iptal ettiğini öğrenmekten memnun olmayacaktı. Riley'nin bundan bahsetmemesini, en başta ona çıkma teklif etmesinin geçmişte kaldığını umuyordu. "Harika. İnşaatı bitirdi."

"Ve beğendin mi?"

"Sevdim." Aaron'ın yaptığı iş eşit derecede iyiydi ama Cheyenne bunu duymak istemezdi. Ve Presley bunu gerçekten söylemek istemedi. Riley'nin yaptıklarına bu kadar çok odaklanmak adil değildi.

"Yardım etmesi çok hoştu."

Bu, onunla çıkmamaya karar verdiğini söyleme şansıydı. Dün gece Aaron'a davranış tarzından sonra akşam yemeğini ödemesine izin veremezdi. Ama bunun için de gönüllü olmayacaktı. Aniden kendini çok fazla geri çekiyormuş gibi hissetti, bu aldatıcı geldi ama işine devam etmek, bebeğine bakmak ve tüm duygusal kargaşalardan kaçınmak istedi.

Yani yapmaya karar verdiği şey buydu.

"İyi bir adam," dedi oğlunu mutfağa taşırken.

"Ne yaptığını görmek için sabırsızlanıyorum. Öğle yemeğinden sonra oraya gider ve dekorasyon fikirleri listesi yaparız."

Presley, Wyatt'ı mama sandalyesine oturttu ve yulaf ezmesini çıkardı. "Bir yoga stüdyosunun fazla dekorasyona ihtiyacı yoktur. Motivasyonel alıntılar içeren bazı posterler asmayı düşünüyordum ama hepsi bu." Cüzdanının dayanabileceği tek şey yirmi ya da otuz dolardı.

"Ama çoğu günlük kaplıcalarda bulunan, kayaların üzerine düşen rahatlatıcı sulardan birine sahip olmalısınız."

Dolap olarak kullanılan raflardan bir kızartma tavası aldı. "Ben yaparım?"

"Kendine saygısı olan hiçbir masaj terapisti olmadan olmaz," diye alay etti. "Yani sana bir tane alacağım."

Presley güldü. "Emin misin?"

"Yüz doların altında böyle rahatlatıcı sesler çıkaran başka ne var?"

Bildiğim bir şey yok, dedi Wyatt'ın önlüğünü takarken. "On birde görüşürüz."

Oğlunu kahvaltıda sıcak mısır gevreğiyle besledi, mutfağı temizledi ve evin geri kalanını düzeltirken onu oynamaya bıraktı. Ama oturma odasını süpürürken, daha önce halının rengiyle karışmış olan bir şeye -kahverengi deri bir cüzdan- neredeyse çarpıyordu.

Aaron'a ait olduğunu anlamak için içine bakmasına gerek yoktu. Riley ve Jacob'ın onun evinde cüzdanlarını çıkarmak için hiçbir nedenleri olmazdı. Ama Aaron onunkinden bir prezervatif almış ve cüzdanı bir kenara atmıştı.

"Aman Tanrım."

"Anne?" Vakumu seven Wyatt, kapattığı için onu yakaladı ve kendisi itmeye çalıştı.

Annen büyük bir hata yaptı Wyatt, dedi ve cüzdanın içini kontrol ederek doğru sahibi tahmin edip etmediğini kontrol etti.

Tabii ki, Aaron'a aitti - bu da onu arıyor olacağı anlamına geliyordu.

10

Pazartesi öğleden sonra saat üçtü. Presley, Aaron'ın Cheyenne ile öğle yemeğindeyken veya daha sonra Cheyenne ve Eve stüdyoyu görmeye geldiklerinde arayacağı konusunda gergin olmasına rağmen, ondan haber almamıştı. Muhtemelen cüzdanını başka bir yerde bırakıp bırakmadığını merak ediyordu. Ya da işe dalmıştı ve eve dönene ve akşam dışarı çıkmak isteyene kadar bunu düşünmeyecekti.

Merak tüm gün boyunca onu tüketmişti ama harekete geçmesine izin vermemişti. İçinde ne taşıdığına bakmayı reddetti. Birbirlerinin hayatlarının bir parçası olmayacaklardı. Ama Wyatt'ı stüdyodaki oyun parkında kestirmesi için bırakıp bir dakikalığına rahatlayınca, bu merak daha da güçlendi. Birbirlerinin hayatlarının bir parçası olmayacaklarsa, cüzdanında ne sakladığını bilmesinin bir önemi yoktu. Çevirerek açtı.

Aylık kirasının yarısı olan beş yüz dolardan fazla nakit parası vardı. Kıskanıyordu ama çalmaya uzaktan da olsa hevesli değildi. Neyse ki hırsızlık karşı koymakta hiç zorluk çekmediği bir kusurdu; kurbanlar için çok fazla empati hissetti. Ve mali durumu, onun hakkında hissettiklerinde hiçbir rol oynamadı. İşsiz ve beş parasız olsaydı onu çok seveceğini biliyordu.

"Benim için umut yok." İçini çekti. Mahremiyetine tecavüz etmek zaman kaybı olmuştu. Bulduğu şey ona pek bir şey söylemedi. Kredi kartlarını ve ehliyetini elbette orada tuttu ama resim yok, not yok, telefon numarası yok. Bu günlerde çoğu insan bunların hepsini bir akıllı telefonda tuttu, bu yüzden sürpriz olmadı.

Cüzdanını kapatmak üzereydi ki çantasına koyabildi ki kontrol etmediği bir bölmeyi fark etti. Düzdü, bu yüzden boş olacağını düşündü, ama değildi. Ne de

olsa bir resim taşıyordu - annesinin bir fotoğrafı. Presley, Wynona'yı şifonyerinde farklı bir resmini gördüğü için tanıdı.

Bayan Amos çok güzel bir kadındı ve en büyük iki oğlu ona çok benziyordu. Presley, Aaron çok gençken onu kaybetmeseydi ne kadar farklı olacağını merak etti. Kendi canını almasaydı belki babaları depresyona girip alkole dönmeyecekti. Ve JT alkole yönelmeseydi belki de bir barda bir adamı bıçaklayıp hapse girmezdi. Ve hapse girmemiş olsaydı, Dylan daha on sekiz yaşındayken ailenin başına geçmek zorunda kalmayacaktı...

Pek çok çocuk, Amos erkeklerinden daha az geleneksel bir şekilde yetiştirilmemiştir. Kaybın nasıl bir his olduğunu çok az kişi anlayabilirdi ama en azından Dylan'ı elde etmişlerdi. O ve Cheyenne'in bir kurtarıcısı yoktu; kendi başlarına uğraşmak zorunda kaldılar.

Cep telefonu titredi. Wyatt'ı uyutmayı başardığında zili kapatmıştı ama kesinti ona yaptığının yanlış olduğunu hatırlattı.

Telefonu cebinden çıkarmadan önce resmi yerine kaydırdı. Arayanın, biraz önce gizlice baktığı cüzdanı almak için arayan Aaron olabileceğinden korktu ama arayan Riley'di. Mesajına cevap vermemişti. Anlaşılan bu konuyu konuşmak istiyordu.

"Merhaba?" Wyatt'ı rahatsız etmeden normal bir ses tonuyla konuşabilmek için dışarı çıktı. Dün gece yeterince uyumadığı için huysuz ve yorgundu ama onun istediği kadar kısa bir süre şekerleme yapamamıştı. Herhangi bir şeyin onu uyandırmasından nefret ederdi. Bu, stüdyoyu temizleme konusunda gerçek bir ilerleme kaydetme şansıydı.

"Presley?"

Dükkânının birkaç metre ötesindeki tahta bir banka oturdu. "Merhaba Riley. Nasılsın?"

"Gerçeği istiyorsan biraz hayal kırıklığına uğradım. Bir randevumuz olduğunu sanıyordum."

Sokağın aşağısına, Aaron'un çalışacağı Amos Oto Kaporta yönüne baktı - eğer o Reno'da gayrimenkule bakmıyorsa. İşini göremiyordu. Main değil, Sutter Sokağı'nın dışındaydı, ama birlikte takıldıklarında o kadar sık oradaydı ki, her yeri kolayca hayal edebiliyordu. Hatta bir keresinde, her ikisinin de sarhoş olduğu saatlerde, ofiste seks yapmışlardı.

Bunun için üzgünüm, dedi.

Hafif bir tereddüt oldu. "Bir şey mi çıktı?"

"Hayır, ben sadece... senin için doğru kadın tipi olduğumu düşünmüyorum."

"Dün Jacob ve ben ziyarete geldiğimizde bundan hoşlanmadın mı?"

"Tabi ki beğendim. Bunun bununla bir ilgisi yok."

"O zaman ne? Ayakların üşüdü mü? Bir randevu çok fazla taahhüttür - rahat hissetmeniz için yeterince sıradan değil mi? Ya Cheyenne ve Dylan bize katılsaydı?"

Mümkün değil. Sonra kız kardeşinin bütün akşam davranışlarını değerlendirmesini ve ona daha az mesafeli, daha sıcak ve arkadaşça olması gerektiğini söylemesini isterdi. O olduğu kişiydi, asla Chey gibi olmayacaktı. Bazı şeyler değiştirilemezdi.

Dylan ve Cheyenne'in orada olmasına ihtiyacım yok. Ama bir şeyi anlamanı istiyorum."

"Ve bu..."

Bir yanı ona Aaron'dan bahsetmesi gerektiğini hissetti. Vicdanı bunu emrediyordu. Ama Cheyenne'e söylediklerini söylemesinden korkuyordu. "Hayatımda senin onaylamayacağın bazı şeyler yaptım. Onlarla kendimle gurur duymuyorum."

"Bunu aştık-"

"Anlamıyorsun! Senin gibi biri için hazır olduğumu, daha iyi olacağımı sanıyordum. Ama durum gerçekten böyle değil." Bunu ağzından kaçırıp, dürüst şüphesini açığa vurmak niyetinde değildi, ama işte oradaydı: belki de umduğu kadar değişme yeteneğine sahip değildi.

"Presley, bana öyle geliyor ki, iyi bir insan olmak için çok uğraşıyorsun."

"Ben," diye kabul etti. Çok çabalamıştı. Uyuşturucu ve alkolü bırakmıştı ve dün gece Aaron'a kadar seks bile yapmıştı. Annesi öldükten sonra uzaklaşmış ve baştan başlamış, Cheyenne'in uzaktan sunabilecekleri dışında hiçbir destek almadan hayatını adım adım özenli bir şekilde yeniden kurmuştu. Artık düzenli olarak çalışıyor, ne yediğine dikkat ediyor ve düzenli ve düzenli bir hayat

yaşıyordu. En önemlisi, çocuğuna bakmak için elinden gelen her şeyi yaptı. Ama Aaron'a karşı koyamayacak kadar güçsüzdü - geri döndüğünde tam tersini ummuştu. Ve bu, diğer erkeklerle çıkmaya engel olacak temel bir kusurdu.

"O zaman sorunu anlamıyorum," dedi.

"Başkasıyla daha iyisin." Bitir düğmesine bastı ama adam hemen geri aradı.

"Bu saçmalık," dedi. "Seni Cuma günü altıda alıyorum, bu yüzden hazır olduğundan emin ol."

Cevap veremeden önce bağlantıyı kestiğinde şaşkınlıkla gözlerini kırptı.

"Seni ikinci kez uyarmaya çalışıyorum," dedi içini çekerek. Ama sadece akşam yemeğiydi.

* * *

Aaron, Presley'in üzerinde bir çift kesik olan beyaz bir gömlekle bir bebek arabasını kendisine doğru ittiğini gördüğünde göğsünün sıkıştığını hissetti. O kadar sağlıklı ve sağlıklı görünüyordu ki, bir zamanlar onu yenen tüm iblislerin kontrolü elindeydi. Gurur duymaktan kendini alamadı. Dönüşüm kolay olamazdı, ancak bunu iki kısa yıl içinde yapmıştı. Ve bunu, bir başkasına - oğluna- duyduğu ve onun bir insan olarak kendisi hakkında çok şey söyleyen sevgisi yüzünden yapmıştı.

Elbette panter dövmesi hâlâ üzerindeydi ve sert bir “Ateşin içinden geçtim ve bunu anlatacak kadar yaşadım” şeklinde bir kenar vardı ama hayatta kalmak için zor olması gerekiyordu. Ona göre, bu onu sadece daha seksi yapıyordu.

Cüzdanını onun evinden almayı teklif etmişti ama o onun uğramasına izin vermeyi reddetmişti. Bunun yerine, onunla parkta, altın peşinde koşan kırk dokuzlu dev heykelin yanında buluşmayı ayarlamıştı. Onunla yalnız kalmaktan korktuğu izlenimini edindi.

Ona belirsiz bir şekilde gülümsedi ve bebek arabasını park edip etrafından dolaşırken güneş gözlüklerini burun köprüsüne doğru kaldırdı. "Hey."

Bacaklarını kontrol etmekten kendini alıkoyamadı. Çok uzun boylu değildi ama her zaman düzgün bacakları vardı. "Hey."

"Bu gece dışarısı güzel, değil mi?"

Batan güneşe gözlerini kısarak baktı. "Nihayet. Bu yıl çok soğuk oldu."

"Bahar gibi geliyor. Umarım sürer. Büyük açılışım gerçekleşirse daha büyük bir katılımın olacağını düşünüyorum." Wyatt ciyaklayarak emniyet kemerinden kurtulmaya çalıştı ama onu yatıştırmak için bebek arabasındaki sepetten bir oyuncak aldı. Sonra çantasını karıştırıp Aaron'ın cüzdanını buldu.

"Ben geçtim," dedi ona verirken.

Doğruldu. "Sen ne?"

Bir kızarma yanaklarını kapladı. "Üzgünüm. Kendime yardım edemedim. Fazla merak ettim."

"Hakkında..."

Omuz silkti. "İçinde ne saklıyorsun?"

Belki de kızmalıydı ama kendini gülerken buldu. "Neden hemen itiraf ettin? Bu benim aklıma bile gelmemişti."

"Bunu yaptığım için ürpertici hissetmek istemiyorum. Üzgünüm," dedi tekrar.

Mahremiyetine tecavüz etmesine rağmen, beceriksizliği sevimliydi. "İlginç bir şey buldun mu?"

Bir an tereddüt etti, sonra başını salladı. "Her zamanki gibi. Ve elbette hiçbir şey eksik değil. Umarım bunu yaşadığımı söyleyerek sizi endişelendirmedim."

"Numara." Faturasını incelemeden cebine koydu.

"İyi. Pekala, görüşürüz," dedi veda edercesine gülümseyerek. Ayrılmaya başladı, ama onu geri aradı.

"Dün gece hakkında..."

Bebek arabasını tekrar park etti ve onların duyulmayacağından emin olmak için iki yanına baktı. "Gerçekten dün gece hakkında konuşmak zorunda mıyız?"

"Bilmediğin bir şey var. Sana söylemek istemedim ama... Sebepsiz yere endişeleniyor olmam mümkün. Yine de en azından hazırlıklı olmalısınız."

"Çünkü... Bu ne hakkında?"

"Kullandığımız prezervatif."

Aniden kendinden geçmiş ya da belki endişeli hissetmiş gibi dudaklarını yaladı. "Peki ya?"

"Nasıl olduğundan emin değilim... Yani, daha önce başıma hiç gelmedi, ama... belli ki..."

"Ne?" tekrar dürttü, gözleri yuvarlak ve korkuluydu.

"Bozuldu."

Yüzündeki renk çekildi.

"Üzgünüm. Biz...her zamankinden daha serttik. Belki de bu yüzdendir. Yoksa baştan kusurluydu."

Bir eliyle ağzını kapattı ama hiçbir şey söylemedi.

"İyi misin?" O sordu.

"Aman Tanrım."

"Fark etmedin mi?"

"Numara. Onun dışında hiçbir şey düşünmüyordum..." Kendini toparladı ama o cümlenin geri kalanını duymak isterdi. "Siz" mi olacaktınız? "Bana nasıl hissettirdin"? "Hayatımın en iyi zirvesi" mi? "Seni evimden çıkarmak" mı? Ne?

Vücut dilini değerlendirmeye çalışırken dudaklarını kıstı. "Ne kadar endişelenmeliyim?"

"Eğer sorduğun buysa, hap kullanmıyorum. Asırlardır kimseyle yatmadığımı söylerken sana doğruyu söylüyordum."

Wyatt oyuncağını yere attı ve Aaron onu aldı. "Yani, hayır... RİA, ya da bunlara her ne denirse?" Eğer cinsel olarak aktif olmasaydı, sahip olamayacağını biliyordu ama umut etmekten de kendini alamıyordu.

O, başını salladı.

Onunla göz göze gelmeden önce bir tutam çimene tekme attı. "Endişeli misin?" O zaten bir anneydi. İkinci bir sürpriz hamilelik isteyeceğinden şüpheliydi. Çok geç olabileceği düşüncesi onu korkuttu. Eğer hamileliği devam ederse, yaratılmasına yardım ettiği her çocuğun yanında olurdu, ama bir aile kurmayı planladığı yol bu değildi - eğer ve ne zaman olursa olsun.

"Tabii ki."

Endişesi daha da derinleşti. "Yani... ayın bereketli bir zamanı olabilir mi?"

Sesini daha da alçalttı. "Dürüst olmak gerekirse hiçbir fikrim yok. Bu günlerde adetlerim gelip geçiyor. Olmayan cinsel hayatıma müdahale etmedikleri için pek dikkat etmiyorum."

Nefesini bıraktı. Daha kesin haberler umuyordu. "Üzüldüysen özür dilerim."

"İki tane alır," dedi.

Tüm suçu ona yüklemediği için minnettardı, ellerini ceplerine soktu. "Temiz olduğunda... ya da olmasan bile... bana haber vereceksin?"

Başıyla onaylayarak Wyatt'ı geldiği yöne doğru çevirdi.

Dün gece kamyonetinde otururken yaşadığı hayal kırıklığı ve memnuniyetsizliğin aynısını, kadın onu kapıdan ittikten sonra hisseden Aaron, onun peşinden gitmeye başladı. İlişkilerinin neden bu kadar gergin olması gerektiğini anlamıyordu. Onu hiç olmadığı kadar önemsiyordu. Öyleyse neden iki yıl önce yapacakları gibi şimdi yemeğe gidemediler? Güzel bir yemekten ve belki bir filmden hoşlanmaz mıydı?

Yakındaki dükkanlar için park yeri olan parkın kenarından başka bir adamın ona seslendiğini duymadan önce iki adım atmadı. Bir saniyesini aldı ama sonunda Kyle Houseman'ı teşhis etti. Kyle ona merhaba demek için yürürken, sanki bir şey hakkında onunla alay ediyor gibiydi, çünkü Kyle onu koluna vurdu ve ikisi de güldüler.

Konuşmalarının bu kadar basit ve samimi görünmesine açıklanamaz bir şekilde sinirlenen Aaron, kamyonuna doğru yürüdü ve uzaklaştı.

* * *

Parktan eve geldikten birkaç saat sonra Aaron, Dylan onlarla birlikte yaşarken eskiden ağabeyinin olan rahat sandalyesine oturdu. Televizyonun kumandasını

gevşekçe tutarak bir spor kanalına bakıyordu. Grady ve Rod, dükkânda geçen uzun bir günün ardından yorgun görünerek kanepeye yayılmışlardı. Yirmi üç yaşındaki en küçük erkek kardeşleri Mack, kız arkadaşıyla birlikte bir yerlerdeydi. Sweet Sixteen'deki iki basketbol takımı kıyasıya mücadele ediyorlardı ve Mack bunu kaçırıyordu ama Aaron zaten pek dikkat etmiyordu. Cheyenne'e bir cevap borçluydu, bu yüzden bu cevabın ne olacağını bulması gerekiyordu.

Oyun bir reklama dönüştüğünde Grady, "Bu gece sessizsin," dedi. “Franchise için bir yere yerleştiniz mi?”

Orada da bir karar vermemişti. Presley'in şehre döndüğünü öğrendiğinden beri konsantre olamamıştı. İlk önce, ona bir göz atmak niyetindeydi ve arabayı evinin yanından sürmeye devam etmişti. Sonra onunla karşılaşmıştı ve işler çok daha karmaşık bir hal almıştı. "Henüz değil."

"Bu kadar uzun süren ne? İyi seçenekler yok mu?”

Sorunun bir kısmı, Reno'da bir franchise açmanın teoride pratikte olduğundan daha iyi görünmesiydi. Whiskey Creek'ten uzaklaşsaydı, artık kardeşleriyle çalışmıyor olacaktı. Onlarla da yaşamayacaktı; bu kadar uzağa gitmenin anlamı yoktu. Bu yüzden, Whiskey Creek'ten ve gençliğinden beri kurulmasına yardım ettiği işten ayrılmanın kendisi ve Dylan arasındaki süregelen gerilimi azaltacağını düşünürken, kendi başına yeni bir dükkan açma ihtimali kendini daha yalnız hissetmeye başlıyordu. çekici olmaktansa. Kardeşlerinden hiçbiri bölgeyi terk etmek istemedi. Yani hayatındaki insanlar olmadan, sadece işi olacaktı - eğer franchise'ın başarılı olmasını istiyorsa birçoğu - ve dükkanda olduğu gibi yeterince zaman geçirdi.

"Birkaç seçenek var," diye mırıldandı kumandayı göstererek. "Sadece bir tanesine karar vermedim."

Kardeşi birasından bir yudum aldı. "Bana bu hafta son üçü göstermek ister misin? Belki birlikte karar veririz.”

Aaron teklif için minnettardı, ancak o kadar ileri giderse, aslında bir tanesini seçip bir sonraki adımı atması gerekebilirdi - ki bu da finansal taahhütte bulunduğu yerdi. Bir kontrat imzalayıp o çeki yazdığında, vazgeçmek için çok geç olacaktı. "Sadece... genişletmek daha mantıklı olabilir."

"Burada?" Rod ve Grady dönüp ona baktılar.

"Neden?" dedi. "Yapabileceğimizden çok işimiz var. Birkaç boya bölmesi daha ekleyebiliriz, birkaç yeni teknoloji eğitebiliriz..."

Grady rahatladı. "Bana uyar. Gitme fikrinden hiç hoşlanmadım."

"Ben de değil." Rod ona bir sırıtış attı. "Bizsiz ne yaparsın?"

Aaron bir şey yüzünden kafayı sıyırmak üzere olduğunu biliyordu. "Affedersiniz?"

"Kıçını beladan kurtarmak için yanında kim olacak?"

Aaron, "Beni şimdiye kadar çıkardığınızdan daha fazla kavgaya soktunuz," dedi ama o ailenin kara koyunu olduğu için, aslında tam tersi doğruydu. O en büyük baş belasıydı; hepsi ondan kurtulmak istemeli.

"Pek değil," diye yanıtladı Grady. "Ama şunu söyleyeceğim, eğer bir duruma düşersem, arkamı kollamak isteyeceğim kişi sensin."

"Dylan'ı isteyeceğini söylüyorsun. O profesyonel."

"Dylan çok iyi bir dövüşçü olabilir ama bu günlerde... kimseyi vuramayacak kadar yumuşak."

Rod güldü. "Gerçek bu değil mi! Cheyenne onu o kadar kamçılamış ki önce ondan izin istemesi gerekecek."

Dylan'ın ne kadar uysallaştığı konusunda acımasızca dalga geçtiler ama içten içe onun böyle bir huzuru bulması için kıskandılar - onu kaybetmesini asla istemeyecekleri için değil.

Evet, ama onu tehdit eden adamın Allah yardımcısı olsun, dedi Aaron. "Aptal piç kurusunu uzuvlarından ayırırdı."

"Eskiden bizde de öyleydi," dedi Rod biraz nostaljik bir tavırla.

Grady bira kutusunu ezdi. "Artık savaşlarımızda savaşması için ona ihtiyacımız yok. Yapsaydık o orada olurdu."

"Yani genişleme fikrinden Dylan'a bahsedecek misin?" Rod sordu. "Yoksa benim yapmamı ister misin?"

"Yapmamız gereken şeyin bu olduğuna karar verirsem onunla konuşurum." Ağabeyinin kalmasından mutlu olacağından emin değildi. Belki de Dylan, artık birlikte çalışmayacakları düşüncesiyle rahatlamıştı, en azından o kadar yakından değil. Müşterileri ileri geri yönlendirir, satın alma güçlerini birleştirir ve iş bağlantılarını paylaşırlardı. Bu kadar anlaşmışlardı. Ama aynı olmayacaktı. Ve bu iyi bir şey olabilir. Aaron spermini Cheyenne'e bağışlayacaksa, cehennemden çıkması muhtemelen ilgili herkes için en iyisi olurdu.

Birkaç saniye sonra Rod mutfağa gitti, ön kapı açılıp kapandı. Aaron, Mack'i görmeyi umarak arkasını döndü ama bu Dylan'dı. Dylan onlarla o kadar uzun süre yaşadı ki kapıyı çalma zahmetine bile girmedi. Evin tapusunda hâlâ adı yazılıydı.

"Hey, Dyl," diye seslendi Grady. "Sadece senin hakkında konuşuyorduk."

"Ne söylüyordun?" Kanepenin arkasına gelirken sordu.

Grady ona cüretkar bir bakış gönderdi. "Bugünlerde bir korkaksın."

Dylan onu kafasından yukarı doğru savurdu. "Dışarı çık küçük kardeşim. Sana ne kadar korkak olduğumu göstereceğim."

Grady, Dylan'a bir şans verecek kadar aptal değildi. Birkaç bira daha alıp dönen Rodney'nin merhaba demesiyle güldü. Sonra ikisi de Dylan'ı oturup maçı izlemeye teşvik etti.

Aaron konuşma boyunca sessiz kaldı ve gözlerini televizyondan ayırmadı. Bugün dükkandaydı ama Dylan'dan kaçmayı başarmıştı. Dylan Cuma gecesi duvara bir delik açtığından beri Aaron onunla doğrudan konuşmamıştı.

Kalamam, dedi Dylan. "Chey evde. Eve ile telefonda ama telefonu kapattığında beni evde yanında isteyecek."

Grady, Rod'u dürttü. "Neyi kastettiğimi anla?"

"Ne?" Dylan kıkırdadı.

Alaycı bir gülümseme Rodney'nin dudaklarını büktü ama Dylan'ı tekrar iğnelemedi. "Onu geride bırakmak sana göre değil. Naber?"

Aaron'a söylemek istediğim birkaç şey var. Aaron'ın koltuğunu oturma pozisyonuna getirdi. "Bir dakikan var mı?"

Aaron ona cehenneme gitmesini söylemeye karar verdi. Ama içini çekti, uzaktan kumandayı Grady'ye verdi ve Dylan'ın peşinden avlunun nehre düştüğü arka tarafa gitti. Aaron işleri düzeltmek istemiyordu. Dylan'ı diğer erkek kardeşlerinden daha çok seviyordu - bazı yönlerden onu bir baba gibi seviyordu. Bir türlü anlaşamıyorlardı. Daha da kötüsü, Dylan'ın yapmaktan korktuğu şeyi tam olarak yaptığı için kendini suçlu hissediyordu. Presley, ona yaptığı ziyaret için kesinlikle daha iyi durumda değildi. Hatta hamile olma ihtimali bile vardı.

Boynunu kaşıdı. "Eğer bu geçen geceyle ilgiliyse..."

"Cuma günü haddimi aştım Aaron. Üzgünüm."

Kardeşi gururlu bir adamdı; nadiren özür diledi. Bu yüzden Aaron çabayı takdir etti ve belki de aşırı tepki verdiğini kabul etmeye istekliydi, özellikle şimdi Dylan'ın endişelenmekte haklı olduğunu kanıtladıktan sonra. "Önemli değil. Presley için endişelendiğini anlıyorum."

"Sadece bu değildi."

Aaron'ın düşünceleri Dylan'ın çocuk sahibi olamamasına döndü. Ama Dylan'ın bu kadar özel bir şeyden asla bahsetmeyeceğini bilmeliydi. Ona göre kısır olmak, ilk başta onu ayağa kaldıramamak kadar kötü olurdu.

Dylan, "Geçen çarşamba babamdan bir mektup aldım," dedi.

Aaron ağabeyinin yüzünü inceledi ama her zamanki gibi Dylan fazla bir şey vermiyordu. Dylan'ın duyguları JT-Aaron'a gelince karmaşıktı. Sadece küçük erkek kardeşleri onunla bir ilişki kurma yeteneğine sahip görünüyordu. Pek bir ilişki olduğundan değil. Ara sıra ona mektup yazarlardı ya da mavi ayda bir ziyaret etmek için Soledad'a giderlerdi.

"Ne demesi gerekiyordu? Hâlâ bu yaz çıkıyor mu?”

JT'nin geçen yıl serbest bırakılması planlanıyordu, ancak bundan birkaç ay önce hücre arkadaşı, yatağının altına bir incik sakladığı için onu ihbar etti ve ölümcül bir silaha sahip olduğu için on iki ay daha aldı.

"Öyle. Ve buraya geri dönmeyi, evde kalıp, ayağa kalkana kadar kaportacıda çalışmayı umuyor."

Sierra Nevada Dağları'ndan gelen bahar akışıyla yakında kabaracak olan nehre yaklaştılar. "Eninde sonunda bununla başa çıkmamız gerektiğini biliyorduk.

Başka nereye gidecekti? Sadece bu da değil, sahip olduğumuz şeyin kendisine ait olduğunu düşünüyor. Bu evi ilk satın alan o. O da işe başladı."

Dylan yassı bir kaya seçti ve onu suyun üzerinden atladı. "Onu uzaklaştırdıklarında ikisini de bana devretti."

"Sırf senin başımızın üstünde bir çatı tutup bizimle ilgilenmen için biraz şansın olsun diye."

"Çoğu erkek çocuklarına bakmak isterdi ama o bize büyük bir iyilik yapmış gibi davranıyor. Bir Emlakçıya evi ve işi başkasına satmasının kendisi için daha iyi olacağını zaten söyledi."

"Ne kadar cömert." Aaron kendi başına bir kayayı atladı. "Ama hapse girdiğinde bu yerde eşitlik olmadığını unutuyor. Annem öldükten sonra da işi boka sardı."

"Amos Auto Body'yi başarılı hale getirdiğimize göre, vals yapmayı ve devralmayı hak ettiğini düşünmüyorum."

Dylan "biz" derken kibarlık ediyordu. Aaron, en azından ilk yıllarda, dükkâna pek itibar edebileceğini düşünmüyordu. Bütün erkek kardeşlerini okulda tutmaya çalışırken işi iflastan kurtaran Dylan'dı. Hafta sonları profesyonelce dövüşerek dükkânın gelir damlasını artırarak bunu yapana kadar ayakta kalmayı başarmıştı.

Aaron ahıra baktı. Bu günlerde ağırlıklarını ve diğer egzersiz ekipmanlarını orada tuttular. Ama yıllar önce, babası Mel Hafer'i arabasını tamir etmek için berbat bir iş çıkardığını söylediği için yerel bir meyhanede bıçakladığında, o ve bir arkadaşı geceyi çatı katında geçiriyorlardı. Mel ayrıca JT'ye, zavallı ölü karısının dönüştüğü şeyden iğreneceğini söylemişti. "Babam devralacağını mı sanıyor?"

"Şu anda çok güçlü gelmiyor. Mektubu... mütevazi, uzlaşmacıydı. Onu dahil etmenin yolunu net olarak görebileceğimizi umuyor. Böyle kahretsin. Ama bu, bir yıl önce yatağının altında ölümcül bir silah saklayan bir adam. Kendine güvenini yeniden kazandığında birkaç ay içinde nasıl olacak? Artık onu tanımıyoruz bile." Dylan nefesinin altından küfretti. "Ve başka bir kırışıklık var," diye ekledi.

"Daha da kötüye gidiyor mu demek istiyorsun?"

"O evli, Aaron."

Aaron aldığı kayayı düşürdü. "Ne? Kime?"

"Mahkumların takıldığı bir sitede tanıştığı bir kadın."

"Şaka yapıyor olmalısın! Ne tür bir kadın bir eş bulmak için hapishane sitesine gider?"

"Gerçekten bir cevap istiyor musun?"

"Numara." Tahmin edebiliyordu.

"Anya Sharp adında biri son birkaç aydır yazıp onu ziyaret ediyor. Üç hafta önce evlendiler ve ona göre, hayatlarına birlikte başlamak için serbest kalana kadar bekleyemezler."

"Burada?" Babaları onları rahat bırakamaz mıydı? Yeterince yapmamış mıydı? "Neden bize evleneceğini söylemedi?"

Dylan başka bir kayayı atladı. "İletişimdeki gecikme tamamen onun hatası değil. Tam olarak yakın temas halinde değiliz."

"Grady, Rod ve Mack onunla birkaç mektup alışverişinde bulundular. Onlara söyleyebilirdi."

"Babamı tanıyor musun? Bunun onu görünmek istediği kadar çaresiz ve ezilmiş gibi göstereceğini düşünmemişti. Kitaplarına para yatırmak için sürekli onların başında. Ona da aynısını yaptırdığını bilselerdi, onun da evlilik ziyaretlerinden zevk aldığını bilselerdi, kendilerini bu kadar rahatsız etmezlerdi."

Harun başını salladı. Babaları yaklaşık yirmi yıldır hapisteydi. O gittiğinde onun kaybını hissetmişlerdi ama artık geçmişten uzaklaştıklarında kesinlikle ona ihtiyaçları yoktu. "Bizim ona bakmamız için tam zamanında serbest bırakılıyor ve o da bizi buna hazırlıyor."

Dylan, "Hala çalışabilir," dedi.

"Ne kadar süreliğine? Her neyse, ona ne söyleyeceksin?"

"Bence onu satın alıp başka bir yere gitmesini istemeliyiz. Onun Whiskey Creek'te olmasının herhangi birimize nasıl yardımcı olacağını anlamıyorum. Ve şimdi bir karısı olduğuna göre, belki ona biraz para verirsek barışçıl bir şekilde gidebilir."

"Bana uyar."

"Olabilir diye düşündüm. Ama Mack için endişeleniyorum. Babam hakkında konuştuğumuzda hep savunmaya geçiyor."

"Onu affetmemiz gerektiğini düşünüyor. Ama babam bir erkeğin becerebileceği kadar batırdı ve ona en çok ihtiyacımız olduğu anda yaptı. Bana kalırsa, ona hiçbir şey borçlu değiliz. Sen devraldığında dükkân bir bok değmezdi. Şimdi bir değeri var, ancak onu inşa etmek neredeyse yirmi yıl sürdü - onun değil, bizim sıkı çalışmamız."

"Ya ev?"

"Belki satabilirdi. Ya da belki bankaya kaptırırdı. Kim bilir? Bildiğimiz tek şey, ödemeleri yapanın sen olduğun. Senin yüzünden buradayız, o değil. Bu yüzden ona fazla bir şey vermemeliyiz - sadece yeni bir başlangıç yapmaya yetecek kadar. O bizim babamız ama bizden faydalanmasına izin vermeyeceğim."

Dylan parçalanmış gibiydi. "Zamanına değmedikçe ondan kurtulacağımızı hayal edemiyorum."

Aaron, "Ve ondan kurtulmak önemli," diye onayladı. "Senin ve benim için pek değil. Ona güvenmemeyi biliyoruz. Ama Mack ve diğerleri? Onlara gönderdiği mektuplar beni hasta ediyor. Sürekli bir şeyler için sızlanıyor ve daha fazla para için yalvarıyor."

Dylan başka bir pürüzsüz taş arayarak yere bastı. "Ya ona tohumluk para verirsek ve o bunu boşa harcarsa? Yine de kapımıza dayanacak mı?"

"Onunla bir şey yapıp yapmaması ona bağlı olacak."

Aaron, Presley'nin eskiden yaşadığı evi gördü ve annesi kanserden ölürken orada olanları düşündü. O ve Presley komşuyken çok şey yaşamışlardı. Birbirlerini desteklemişlerdi, bir bağ kurmuşlardı. Belki de bu yüzden onu unutamıyordu.

"Sanırım haklısın."

"Chey ne düşünüyor?" Harun sordu.

Dylan'ın ifadesi daha da anlaşılmaz bir hal aldı. Sanki her şeyi ifşa etmiş, her şeyi ortaya koymuş gibi davranıyordu ama kendini tutuyordu. Karşılaştıkları sorun ne olursa olsun, her zaman ağır tarafını taşımaya çalıştı. Aaron, hayran

olduğu kadar bu eğilimden nefret ediyordu. Bu onu Dylan'a çok borçlu hissettiriyordu. "Bu konuyu onunla konuşmadım" dedi.

"Neden?" Harun bastı. "Artık ailenin bir parçası. Söz hakkı olması gerekmez mi?"

"Onu üzmekte bir anlam görmüyorum. Şu anda hayatında yeterince şey var."

"Presley'in geri dönmesini kastediyorsun."

Hafta sonu bahçede çalışırken kaçırdıkları yabani otları topladı. "Bu ve diğer şeyler."

Bebek isteyip de hamile kalamaması gibi mi? Kocası için endişelenirken kendi hayal kırıklığıyla başa çıkmakta olduğunu ve sebebinin kocası olduğu haberini nasıl karşılayacağını?

Aaron çok uzakta olmayan kayaların üzerinden akan nehri inceledi. Dylan'dan yeterince uğraşması istenmişti. Onun için gerçekten önemli olan en az bir şey bedava ve kolay gelmelidir. Ve eğer Aaron, Cheyenne'in bahsettiği kliniğe gitmeyi kabul ederse bu gerçekleşebilirdi...

"Bu ve diğer şeyler. Sadece onun mutlu olmasını istiyorum," diye mırıldandı Dylan.

O olacak, diye düşündü Aaron.

11

Aaron'ın mesajı gelir gelmez Cheyenne, Presley'i dürttü ve telefonunu uzattı. "Bakmak! Karar verdi!"

Presley, "'Yapacağım'," diye okudu. "Aman Tanrım! O içeride!"

Wyatt, Cheyenne'in yan masasındaki bardak altlıklarına ulaşmaya çalışmayı bıraktı, kıçına vurdu ve çığlık atıp kucaklaşırken onlara baktı. Neyse ki Dylan dışarıdaydı -Cheyenne nerede olduğunu söylememişti- bu yüzden kulak misafiri olmaktan endişe etmelerine gerek yoktu.

"İnanamıyorum," diye nefes aldı Cheyenne. "Çok heyecanlıyım ve korkuyorum."

"İyi olacak."

Cheyenne yüzünde dalgın bir ifadeyle geri çekildi.

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

Cheyenne'in güvenceye ihtiyacı olduğu sık sık değildi, özellikle de ondan. Cheyenne her zaman hayatını daha "birlikte" geçirmişti ama Presley, Cheyenne'in genetik bir avantajı olduğunu düşündü. Colorado'da zeki, çekici ve varlıklı bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelmişti. Dünyanın en kolay hayatını yaşamalıydı. Anita'ya kurban gitmemiş olsaydı, yapacaktı. Neyse ki, birkaç yıl önce artık tanımadığı insanlarla ilgili tüm o tuhaf anıların ardındaki gerçeği ortaya çıkarmayı başarmıştı ve şimdi öz ailesiyle yakın bir ilişkisi vardı. Birkaç ayda bir onları ziyarete gitti.

Öte yandan Presley, Anita'nın gerçek kızı olma talihsizliğine sahipti ve babasının nasıl biri olduğunu kim bilebilirdi? Anita'yla seks için para ödemeye razı olsaydı, pek takdire şayan olamazdı. Çoğu erkeğin arzu edilen bir fahişe olarak kabul edeceği biri değildi - sadece ucuz bir fahişe.

"Bence her halükarda yapacaksın, bu yüzden ona umut ve inançla yaklaşıp sürecin tadını çıkarmaya çalışsan iyi olur," dedi.

Cheyenne cevabını beğenmiş olmalı çünkü gülümsemesi rahatlamıştı. "Bebeğimi alacağım!"

Aaron'dan birlikte okudukları başka bir metin geldi.

Randevularımızı almak için bilgisayarın başına geçiyorsanız, Dylan eve gidiyor, bu yüzden tarayıcı geçmişinizi temizlediğinizden ve bu mesajları telefonunuzdan sildiğinizden emin olun.

Dylan'ın eve geleceğini nereden biliyor?

Presley, "Birlikte olmuş olmalılar," dedi. Geldiğinde, Cheyenne Eve ile telefondaydı ve Dylan'ı sorduğunda sadece omuz silkti.

"Eski eve gideceğini söylemedi. Neden bekleyip beni de yanına almıyor?”

Orada mıydı? Cheyenne, Aaron'a yazdı.

Presley cevap için onunla birlikte bekledi.

Birkaç dakika için. Özür dilemeye geldi, ama sana söylediğimi söyleme. Bu tür şeyler hakkında ne kadar özel olduğunu biliyorsun.

Cheyenne, bu konuda ne kadar özel olmak istediğimi biliyorsun, diye cevap yazdı. Eğer yapmazsan tek kelime etmeyeceğim.

Anlaşmak. Sadece benimle konuşmadan önce bu konudaki fikrini asla değiştirmeyeceğine söz ver.

Söz veriyorum, diye yanıtladı Cheyenne.

Dylan neden Aaron'a bir özür borçlu olsun ki? diye sordu Presley. "Savaştılar mı?"

"Cuma gecesi işin içine girdiler - Dylan'ın Cumartesi günü duvarımı yamalayıp bir delik açmasına yetecek kadar."

"Harun duvarı mı yumrukladı?" Presley, ablasının dirseğini yakaladı çünkü telefonuna bir çeşit aptal ifadesiyle bakıyordu.

"Hayır, Dylan yaptı."

"Aaron onu kızdıracak ne yaptı?"

"Kim bilir? Dylan bu tür şeyler hakkında ayrıntıya girecek biri değil."

"Ama bundan sonra Aaron'dan bağışçın olmasını istedin."

"Ara sıra bu alevlenmeler oluyor. Yeni bir şey değil. Bu sadece ilişkilerinin doğası."

"Ve seni rahatsız etmiyor mu?"

"Bazen, ama şu anda mutluyum, bu yüzden mahvetme." Aaron'a tekrar mesaj atacağını belirtmek için telefonunu kaldırdı.

Bu yüzden mi evet dedin? Artık ona kızgın olmadığın için mi?

Aaron'un cevabı neredeyse anında geldi.

Evet dedim çünkü hak ediyor. Sen de öyle.

Cheyenne özlemle gülümsedi. "Aaron, istediği zaman gerçek bir sevgili olabilir."

Presley bunu bilmiyor muydu! Yatakta da çok iyiydi. Ama o yorum yapmadı. Aaron'un bebeğine ikinci kez hamile olabileceği düşüncesi, kendisini dünyanın en büyük aptalı gibi hissettirdi. Geçmişte verdiği kötü kararlardan kıl payı kurtulmuştu ve bir şekilde sahip olduğu tek çocukla bir hayat kurmayı başarıyordu. Meydan okumalarını daha da zorlaştırmak için neden kaderi cezbetsin ki?

Cheyenne'in Aaron'a minnettar bir şekilde göndermesini izledi. Sen gelmiş geçmiş en iyi kayınbiradersin!

Onları aldığında bana kriko talimatlarımı ver, diye yanıtladı ve ikisi de çatladı.

"Böylesine dürüstçe özetlemeyi bir erkeğe bırakın." Cheyenne, Dylan'ın onları asla görmemesi için mesajlarını silerken yüzünü buruşturdu.

Presley, "Sanırım Prius'unuzu alıp Dylan eve gelmeden buradan gideceğim," dedi. Artık temiz olduğu için masaj masasını ve diğer eşyalarını dükkana götürebilmek için araçlarından birini ödünç almak için uğramıştı. "O zaman ikiniz kutlama seksi yapabilirsiniz, ancak o sadece şanslı olduğunu düşünecek ve ikiniz de hayatınızı kesintiye uğratan kız kardeşe karşı kibar olmak zorunda kalmayacaksınız."

"Bırak! Hayatlarımızı bölmüyorsun. Bekleyin ve masanıza sığdırmak daha kolay olacaksa Jeep'ini alın. Dylan da seni önemsiyor. Yüklemene bile yardım edecek. Ya da yapabilirim."

"Buna gerek yok. Ve Prius iyi çalışacak. Daha sonra bırakırım ama geç olabilir, o yüzden anahtarları paspasın altına bırakıp eve yürüyeceğim."

"Bu iyi." Cheyenne konuyu kafasına göre değiştirdi zaten. "Bir düşünün... bir bebek. Anne olacağım," dedi ama sonra alnı yeni bir endişeyle büzüldü. "Sürecin ne kadar süreceğini merak ediyorum"

Presley, "Doktorlarla yapılacak hiçbir şey bir gecede olmaz" dedi. "Makul bir zamanda bile hiçbir şey olmaz. O yüzden hazırlıklı olun."

Ama bunun Dylan kontrole gitmeden önce olması gerekiyor, yoksa bir anlamı olmayacak.

"Onu oyalamanız ve tohumlama sürecini hızlandırmanız gerekecek. Hangisinden bahsetmişken... Bunun için nasıl ödeme yapacaksın? Sigortanın böyle bir şeyi kapsadığından şüpheliyim."

"Hayır, ama düşündüğünüz kadar pahalı değil. Prosedürün kendisi sadece dört yüz dolar."

Presley, Wyatt'ın bir lambayı çekmesini engelledi. "Vay, bu bir sürpriz."

"Ama aynı zamanda ilaçlar, laboratuar çalışmaları ve ultrasonlar da olacak, bu yüzden... toplamda iki ila dört bin dolar kadar para bulmam gerekebilir."

"O kadar paran var mı?" Presley'in dünyasında sadece bin bir servetti.

"Dylan'la paylaştığımdan ayrı, küçük bir tasarruf hesabım var. Gerekirse sallayabilirim. Yeterince param yoksa Eve, Ted ya da diğer arkadaşlarımdan biri yardım ederdi ama onları buna dahil etmemeyi tercih ederim."

"Akıllıca bir karar." Presley bebek bezi çantasını topladı. "Ne kadar az insan bilirse o kadar iyi."

Presley, bunu mümkün kıldığı için Aaron'a minnettardı ama onun bu işteki rolünün onu hayatının merkezinde ve merkezinde tutmasından hoşlanmadı. Onu onsuz düşünmemek onun için yeterince zordu. "Kararına bağlı gibisin."

"Bu şimdiye kadar yaptığım tek çılgınca şeydi - en başta Dylan'la ilişkiye girmek dışında. Ve bakın ne kadar mükemmel çıktı."

Presley endişesine rağmen gülümsedi. Dylan, Cheyenne'in başına gelen en iyi şeydi. Ancak Presley'nin aldatma konusunda bu kadar endişelenmesinin bir nedeni de buydu. Bu tür sırları saklamanın kolay olmadığını deneyimlerinden biliyordu.

Wyatt, onun gitmeye hazırlandığını görünce, sendeleyerek yanına gitti. Cheyenne'i seviyordu ama geride kalmak istemiyordu.

Onu kollarına alıp kapıya doğru ilerlerken öptü.

Dylan geldiğinde Cheyenne araba koltuğuna sarılıyken o önde Wyatt'ı tutuyordu.

"Nereye giderdin?" Çıkarken Cheyenne aradı.

"Birkaç şeyle ilgilenmem gerekiyordu."

"Eve tam zamanında geldin," dedi Presley, Cheyenne yanlışlıkla kardeşini ziyaret ettiğini bildiğini söyleyemeden sohbete atlayarak. "Yoksa beni göremezdin. Yine," dedi gülerek.

Gelip Wyatt'ı ondan aldı, havaya fırlattı ve yakaladı. "Bu gece sana ne oluyor küçük adam?"

Wyatt ciyakladı ve tekme attı. "Anne!" istedi ve Dylan onu tekrar fırlattı.

Araba koltuğunu bitiren Cheyenne yoldan çekildi. Dylan'a, "Presley, bu gece birkaç şeyi hareket ettirebilmek için Prius'u ödünç alıyor," dedi. "Sıkılmazsın, değil mi?"

"Hiç de bile." Wyatt'ı koltuğuna oturtabilmesi için geri verdi. "Bir ele ihtiyacın var mı?"

"Hayır, sadece küçük şeyler yapmakla uğraşacağım." Dylan Amca için "Unca" dediğinde Wyatt'ı daha sıkı tuttu ve aniden idolü için sendeledi. "Sabahtan önce geri getiririm."

"Geri getirmene gerek yok." Wyatt'ın burnunu okşadı. "Eğer daha kolaysa, işe gitmeden önce gidip alabilirim."

Dürtüsel olarak kayınbiraderini yakaladı ve bebeği tutarken elinden geldiğince kucakladı. "Sen özelsin Dylan Amos. Ablamın sana sahip olmasına ve Wyatt'ın hayatında iyi bir adama sahip olmasına çok sevindim."

Dylan hazırlıksız yakalanmış gibiydi. Her zaman biraz kaba davranmıştı, böylesine coşkulu övgüler almaya alışık değildi. Ve bunu teslim edecek tipte değildi. Bırak onu ne kadar sevdiğini, ne kadar sevdiğini ona hiç söylememişti. Ama hissetti. Hayatına çok fazla güç ve destek kattı. Dylan'dan önce Cheyenne sahip olduğu tek aileydi. Anita'nın yanı sıra, elbette...

"İstediğin zaman arabalarımızdan birini ödünç alabilirsin," diye seslendi arkasından. Sesindeki sırıtışı duyabilse de arkasına bakamayacak kadar utanmıştı.

Cheyenne, "Riley de iyi bir adam," diye araya girdi.

Ama Riley ne kadar iyi olursa olsun, Presley onu istemiyordu. İstediği tek erkek Aaron'du.

* * *

Geri kalan eşyalarını taşımak Presley'in beklediği kadar kolay olmadı. Wyatt, evde değillerse bebek arabasında veya oyun parkında uyuma konusunda genellikle işbirlikçiydi, ama bu gece yoktu. Beşiğini istiyordu ve bunu ona bildiriyordu. Bu yüzden Presley işini bitirmeden pes etti ve onu eve götürdü. İstediği kadarını başaramamıştı, ki bu kullanmak için bir aracı olduğu için utanç vericiydi, ama bir anne olarak esnek olması gerekiyordu.

Üstelik o da yorgundu. Saat neredeyse on birdi - ama yine de uyuyamadı. Aaron'ı ve Cheyenne'e yardım etmeyi kabul ettiği gerçeğini düşünmeye devam etti. Bunun getireceği mutluluğu ve kararının ardındaki cömertliği takdir ettiğini söylemek istedi ama numarasını çevirmek konusunda tereddüt etti çünkü bunun onun sesini duymak için bir bahane olup olmadığından emin değildi.

Telefonunu aldı ve söylemesi gerekeni söylemeye karar vermeden önce iki ya da üç kez bıraktı. O zaman bile, sesindeki uykuyu duyar duymaz aramayı bitirirdi - ama o zaten kim olduğunu biliyordu.

"Pres?"

Annesinin öldüğü gece nasıl tepki verdiğinin hatırası zihninde canlanırken yüzünü buruşturdu. Lanet olası arayan kimliği. "Üzgünüm, seni uyandırmak istemedim," dedi ve ardından tıkladı.

Kahretsin, diye mırıldandı ve başını yorganın altına gömdü ama adam onu hemen geri çağırdı. Ve cevap vermeyince tekrar aradı. Ve yeniden.

Sonunda aldı.

"Presley, iyi misin?"

"Evet. Tabii ki. Daha sonra konuşabiliriz. Televizyon izliyor olabileceğini düşündüm." Daha önce hiç bu kadar erken yatmamıştı. "Sabah bağlanabiliriz. Ya da başka bir zaman."

"Yoo, kapatma. Bu iyi. Lütfen iki yıl önce olanlar için... kendimi affettirmeme izin ver..."

"Buna gerek yok. Tamam." O kaba uyanış olmasaydı, belki de hayatını başka bir yöne götürmek için itici gücü asla bulamazdı. Belki de Wyatt'ı iptal ederdi.

Belki de Aaron'un izin verdiği sürece, onun paltolarına tutunmayı kabul ederdi. O zaman nerede olurdu?

Elbette, hayatı daha iyiye gitmeden önce daha da kötüye gitmişti, ama bakın bugün neredeydi.

"Yani... Haberin var mı?" O sordu.

"Hakkında?"

"Hamile misin?"

"Henüz bilmiyorum." Bakkaldan bir test alabilirdi, ancak olası bir gebe kalmadan sonraki yirmi dört saat içinde doğru olup olmadıkları hakkında hiçbir fikri yoktu. Ve değillerse, neden parayı harcasınlar? Ayrıca, böyle küçük bir kasabada böyle bir şey satın alırken görülmek istemiyordu - herkesi değiştiğine ikna etmek için bu kadar uğraşırken dedikodular arasında dolaşmasını istemiyordu. Söz ona geri dönerse Cheyenne'in ne diyeceğini sadece hayal edebiliyordu...

"Ne zaman öğreneceksin?" O sordu.

"Size kesin bir gün verememem. Satın alabileceğim reçetesiz testler var ve bende Cheyenne'in Prius'u var ama Dylan sabah almayı planlıyor ve şu anda hiçbir şey açık değil."

"Yarın bir test alabilirim. Bu senin sorumluluğunda olmak zorunda değil."

"Zahmet etme. Elimden geldiğince ilgileneceğim ve sonuçları size bildireceğim."

"Peki."

Kuru boğazına karşı yutkundu. "Her neyse, Cheyenne'e yardım ettiğin için teşekkür etmek için aradım."

"Bu kadar?" Sesi hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Size zaten başka bir konuda cevabım olmadığını söyledim."

"Aradığını umduğum tek şey bir cevap değildi. Gelmemi istersen bu sefer daha dikkatli olacağım."

Gözlerini kapattı. Elbette dün gece ne elde ettiğini bekliyordu. Onunla ilişkilendirdiği tek şeyin bu olduğunu biliyordu. Ama daha fazlasını, sadece cinsel tatmin yerine gerçek aşkı beklemeseydi, Cheyenne'in Dylan'la olan ilişkisine asla benzemeyebilirdi. Ve bunu istedi, hayatını bir üst seviyeye çıkarmak istedi.

Daha azını kabul etmeyin!

"Uyumana izin vereceğim." dedi ve telefonu kapattı.

* * *

Presley onu bir kez aradığı için Aaron ondan tekrar haber alabileceğini düşündü. İnanmasını istediği kadar hayatına devam etmemişti ya da Pazartesi gecesi, özellikle de bu kadar geç saatlerde onunla temasa geçmezdi ve Pazar, olduğu kadar patlayıcı ve tatmin edici olmazdı.

Ama salı, çarşamba ve perşembe geçti ve hiçbir şey görmedi ve duymadı. Birkaç kez evinin ve stüdyosunun önünden onu bir anlığına görebilmeyi umarak geçti ama tek gördüğü büyük açılışının Cumartesi olacağını gösteren bir işaretti. Onu veya kamyonunu civarda fark ettiyse, bunu iletmedi. Onun işi dışında bir şey düşünemeyecek kadar meşgul olduğunu düşündü.

Cuma günü, onu beklemeye çalıştığı için aptal olduğuna karar verdi. İşte buradaydı, sürekli telefonunu kontrol ediyor, bir sesli mesaj ya da mesaj arıyor ve alamayınca üzülüyordu. Amaç neydi? Neden birdenbire onunla oyun oynuyor, gururunun yoluna çıkmasına izin veriyordu? Onu görmek istiyorsa, arayıp bu gece onunla çıkmak isteyip istemediğini sormalıydı.

Öyle yaptı. Ama ona Riley ile bir randevusu olduğunu söyledi.

"Seni nereye götürüyor?" O sordu.

Hafif bir duraklama oldu.

"Bu gizli bilgi mi?" Sesindeki kıskançlık yüzünden pişman oldu ama kadın onu çağırmadı. Belli ki başka bir erkekle birlikte olmasının onu rahatsız etmeyeceğinden fazlasıyla emindi.

"En sevdiğim restoranı seçebileceğimi söyledi."

"Ondan cömert. Yani Anneminki gibi mi olacaksın?”

"Süslü değil. Ona söylediğimde muhtemelen gülecek, ama... bunda bir şey var ve eve geldiğimden beri hiç gitmedim."

Tıpkı Annemin, çocukluğunda hiç sahip olmadığı ev yemeklerini yayınlaması gibi. Ve sahibi olan Millie, her zaman özlemini duyduğu, besleyici, anne benzeri figürü temsil ediyordu. Anladı, çünkü yerel restoranı aynı nedenlerle seviyordu. Oraya birlikte giderler ve yüzü açık hindili sandviçler, spagetti ve köfteler, köfte ve patates püresi veya tam dolu fırında patatesle ızgara domuz pirzolası sipariş ederlerdi. Ve her zaman, tatlı için elmalı turta modu. Bir ev bulmuş gibi yapmaya can atan kayıp çocuklar gibiydiler.

"Sanırım unuttun ama ben de hoşuma gitti," dedi.

"Biliyorum."

"Seni oraya götürürdüm. Eski günlerin hatırına, ekstra biberli ve peynirli biberli patates sipariş edebilirdik."

"Üzgünüm Harun. Haklı olabilirsin, belki aradığım kişi Riley değildir, ama ona bir şans vereceğim," dedi ve aramayı sonlandırdı.

* * *

Presley gergindi. Daha önce hiç böyle bir randevuya çıkmamıştı - bu kadar... uygun biriyle, anlaşabileceği ve Wyatt için gerçekten iyi bir baba olabilecek biriyle. Fresno'da çıktığı erkeklerin genellikle sicili vardı, başkasının çocuğunun sorumluluğunu üstlenmek şöyle dursun, evliliğe ya da çocuklara ilgi duymazlardı. Ya da işleri yoktu.

"Nasıl görünüyorum?" Cheyenne'e Wyatt'ı bırakmaya gittiğinde sordu. Ne giyeceğini bilmiyordu. Gardırobu azalıyordu; baştan beri ayrıntılı olmamıştı. Bütün parasını yaşam masraflarına harcadı.

Ablası Wyatt'ı Dylan'a verdi ve onu yatak odasına çekti, burada Presley kot pantolonunu, çizmelerini ve deri ceketini değiştirip askılı sandaletler, daha küçük küpeler ve birkaç bileklikle güzel bir kılıf giydirdi.

"Bu şeyleri nereden aldın?" diye sordu, bedenin kendisinden çok daha uzun olan ablasınınki yerine kendi bedeni olduğunu görünce şaşırdı.

"Senin için aldım."

"Seçtiğim şeyden hoşlanmayacağını biliyordun?"

"Haziran ayındaki doğum günün için aldım."

"Buna iki ay kaldı!"

"İleriyi planlıyorum."

Just Like Mom's'ta çok aptal görünecekti ama Cheyenne nereye gittiklerini umursamıyor gibiydi. Hatta onu banyoya sürükledi ve Presley'in kestirmesine biraz bukle ekledi.

Kısa süre sonra Presley kendini zar zor tanıdı. Boyları, renkleri ve saç uzunluklarındaki farklılığa rağmen, hiçbir zaman tamamen alakasız kız kardeşine o anda göründüğü kadar benzemediğini düşünerek aynaya baktı. Ama Riley'nin bu gece sergilediği şık havayı seveceğini tahmin etti. Müteahhit olabilir ama geçmişte tanıdığı göbek kaşındıran bira köpekleri gibi değildi.

"Peki?" Cheyenne parıldayan gözlerle cevabını bekliyordu.

"Hiç olmadığım kadar beyaz görünüyorum. Kesinlikle."

"Daha beyaz mı? Neden bahsediyorsun? Solgun?"

"Numara. Orta, hatta üst sınıf beyaz bir kadın gibi göründüğümü söylüyorum."

"Sen beyaz bir kadınsın."

"Kısmen. Belki. Kim bilir?"

"Durmak. Cildinizin renginin herhangi bir şeyle ne ilgisi var? Güzel olan sensin. Nothing Else Matters."

Presley neden rahatsız hissettiğinden emin değildi ama kız kardeşi bu kadar zahmete ve masrafa girdikten sonra Cheyenne'i hayal kırıklığına uğratmak istemedi, bu yüzden duygularını tarif etmeye çalışmadı. "Satın aldığın şeyi beğendim. Teşekkürler."

"Rica ederim." Cheyenne ona sarıldı. "Umarım gerçekten iyi vakit geçirirsin."

"Eminim yapacağım," dedi, ama sinirlerinin harekete geçme şeklinden, tek bir ısırık bile yutabileceğinden şüpheliydi. Uzun zaman sonra ilk bedava yemeğini alacaktı -çünkü çıktığı son erkek asla akşam yemeği için para ödeyememişti- yine de bundan zevk alacak durumda olmayacaktı. Ne kadar ironik.

Cheyenne dövmesine dokundu. "Bunu kaldırmayı hiç düşündün mü?"

Presley, sağ kolundan aşağı kayan jaguara baktı. "Numara." Kendi tarafında da gerçeği ve cesareti temsil eden bazı Çince karakterler vardı. Ama çıplak olmadıkça görülemezlerdi, bu yüzden onlardan bahsetmek için bir sebep yoktu.

"Sadece bir düşünce," dedi Cheyenne.

Bir dilek, daha olası. Cheyenne kadınlarda dövmelerden nefret ederdi. Yapışkan olduklarını hissetti.

Kapı zili çaldı ve Riley'nin geldiğini haber verdi. Presley ona Cheyenne'de olacağını haber vermesi için mesaj atmıştı.

Presley, Aaron'un sevgilisine verdiği tepkiyi, "Seni oraya ben götürürdüm" deyiş şeklini hatırladı. Bir kabinde uzanmak, sevdiği adamla gülerken aşırı yüklü biberli patates kızartması yemek kulağa eğlenceli geliyordu. "Geri dönmek için çok mu geç?" diye sordu.

Cheyenne ona kaşlarını çattı. "Durmak. Hepiniz hazırsınız, muhteşemsiniz ve çok eğleneceksiniz."

Dylan, oturma odasından geçerken ona ıslık çalacak kadar uzun süre Wyatt'la oynamayı bıraktı. "Vay! Riley dikkat etse iyi olur."

Gözlerini devirdi. "Görünüşümü sadece karına benzediğim için beğeniyorsun - en azından elimden geldiğince."

"Her zaman iyi görünüyorsun," dedi ona.

"Elbette yaparım." Bu sözleri o kadar alayla doldurdu ki, yanlış anlamadı. "Ama denediğin için teşekkürler."

Ona göz kırptı, sonra o kapıyı açarken kıkırdadı.

12

Presley beklediğinden çok daha fazla eğlendi. Başlangıç olarak, Riley ile konuşmak şaşırtıcı derecede kolaydı. Ve ikisinin de bir oğulları olması gerçeği,

Riley'ninki çok daha büyük olmasına rağmen, onlara pek çok ortak nokta sağladı.

Just Like Mom's'a gitmediler. Presley, kız kardeşinin satın aldığı zarif elbiseyi giyerek arabasında otururken burayı en sevdiği restoran olarak adlandırmakta tereddüt etmişti. Bu yüzden San Francisco'ya gitmelerini önerdiğinde, kabul etti. Sabah büyük açılışı vardı ve eve çok geç gitmek istemiyordu -San Francisco bir buçuk saat uzaklıktaydı- ama orada otururken o kadar yakışıklı görünüyordu ki, tamamı temizlenmiş ve cilalanmış, o reddedemezdi.

Neden fantezi yapmıyorsun? Yüksek topuklu ayakkabı giyiyordu, değil mi? Bu tek başına onu özel bir durum haline getirdi.

Onu iskeledeki ünlü bir deniz ürünleri restoranına götürdü ama hiç de iddialı değildi. Orada kendini rahat hissetti. Somon balığı ya da özellikle pahalı olmayan başka bir antre sipariş etmeyi planlamasına rağmen, Riley hiç denemediği için ıstakoz alması konusunda ısrar etti. Tatlı et ve tuzlu tereyağı, şarap ve keyifli sohbet arasında geldiğine memnundu. Uzaklaştığından beri sosyal düzeyde pek bir şey yapmamıştı.

Akşam yemeğinden sonra, körfezde parıldayan ayın güzelliğini alarak ve sokak sanatçılarının tadını çıkararak iskele boyunca yürüdüler. Riley ona paltosunu verdiğinde, esintinin kendisi için çok soğuk olduğunu söyleyerek bir peri prensesi gibi hissetti. Kalabalıklar arasında ona rehberlik etmek için elini tutan güzel bir adamla güzel bir şehirde güzel kıyafetler giyiyordu. Kendisiyle ilgili her zaman sahip olduğu beyaz çöp imajından daha önce hiç bu kadar uzak hissetmemişti.

Arabayla eve gittiklerinde ve Cheyenne'in kapısına kadar onu götürene kadar, kadın tekrar kendine geldi. Onu öpecek miydi? Onu istiyor muydu? İkinci bir randevu olur mu?

"Harika zaman geçirdim," dedi kapı eşiğine vardıklarında. "Eğlenceli bir gece için teşekkürler."

"Ben de eğlendim. Her şey için çok minnettar görünüyorsun, küçük şeyler için bile çok heyecanlısın. Bu...canlandırıcı."

"San Francisco'da ilk kez ıstakoz yemek küçük şeyler değil."

Veranda korkuluğuna yaslandı. "Manzara parasını ödediğim bir şey değildi ama görünüşe göre en çok bunu beğenmişsin."

Hepsini beğenmişti. Geçmişten çok farklı bir geleceğe inanmaya, gerçekten inanmaya başlamıştı. Cheyenne ile Anita'nın çıngıraklı arabasında ya da bir pire çuvalı otelinde, korkmuş ve yalnız -ya da annelerinin yatağında yabancı bir adamın varlığına müsamaha göstermek için- kucaklaşarak geçirilen tüm o geceler hiç bu kadar uzakta hissetmemişti. Çok daha sonra gelen geceler, kontrol ettiği geceler, anılarından, korkularından ve kendinden nefret etmesinden kaçmak için uyuşturucu kullandığı bile, sanki başka bir hayatta yaşanmış gibiydi. Kendisi hakkında çok daha olumlu hissetti ve Riley gibi insanlarla ilişki kurmak, gerilemeyeceğine dair güvenini verdi.

"Belki de dünyayı yeni bir şekilde gördüğüm içindir - ya da en azından onun olasılıkları," dedi.

Bundan ne çıkaracağını merak etti. Onu sorgulamasını bekledi ama yapmadı. Belki de onu inandığından daha iyi anlamıştı.

"Sana bu olasılıkları göstermeyi seviyorum," dedi. Sonra başını eğdi ve hafifçe dudaklarından öptü. "İyi geceler," diye mırıldandı ve arabasına geri döndü.

Presley, içeri girmeden önce onun gidişini izledi.

Wyatt için buradayım, diye fısıldadı kız kardeşinin yatak odasının girişine. Riley hakkında ne hissettiğinden emin olmadığı için bebeğini alıp kaçmayı ummuştu. Herkes uyuduğu için yapabileceğini düşünmüştü. Ama Cheyenne ayağa kalktı, bir bornoz giydi ve Wyatt'ı daha önce topladığı oyun parkına yatırdığı misafir odasına kadar onu takip etti.

"Böyle? Nasıl gitti?" diye sordu.

Presley köşede Wyatt'ın bebek bezi çantasını görmesine ve toplanıp koluna asmasına rağmen, bebeğine yaklaşmadı. Onu doğrudan bebek arabasına götürene kadar rahatsız etmeyecekti. "Eğlenceliydi."

"Seni nereye götürdü?"

"San Francisco."

"Kulağa romantik geliyor."

Presley, akşamı bir müzik kutusunun melodisi gibi kafasında tekrarlarken gülümsedi. "Öyleydi."

"Onu tekrar göreceğini düşünüyor musun?"

“Bu kasabanın büyüklüğünü göz önünde bulundurursak, yapacağımdan eminim.”

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Eğer bana sorarsa."

"Sana herhangi bir işaret vermedi mi?"

"Numara. Sadece iyi vakit geçirdiğini söyledi," dedi omuz silkerek.

Ablası sesini alçalttı. "Seni öptü mü?"

Presley kızardığını hissetti. Bu konuşma onu bir genç gibi hissettirdi. "Bir çeşit."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Çok saf bir öpücüktü."

“'İffet' bir sapkınlık mı?”

"Hiç de bile." Presley onu nazikçe dürttü. "Yatağına geri dön. Bunu daha sonra konuşabiliriz.”

Cheyenne, "Başlangıçta o kadar iyi uyuyamıyordum," diye itiraf etti.

“Yapay tohumlama konusunda endişeli misiniz?”

"Diğer şeylerin yanı sıra."

"Beğenmek..."

İçini çekti. "Dylan ve ben bu gece tartıştık."

Sık kavga etmezlerdi. "Neden?"

"Ceplerinden birinde babasından gelen bir mektup buldum. J.T yeniden evlendi. Buna inanabiliyor musun? Dylan'ın bir üvey annesi var ve bana söylemedi bile."

"Neden?"

"Beni üzmek istemediğini söyledi."

"Ama eninde sonunda öğreneceğini anlaması gerekiyordu."

"Bana söyleyeceğini iddia ediyor. Henüz buna alışamamıştı."

Dylan'ın yeni bir üvey annesi varsa Aaron ve diğerleri de öyleydi. Presley bunun Korkunç Beşli için ne anlama gelebileceğini düşündü. "O kim? Onun hakkında bir şey öğrendin mi?"

"Sadece onunla mahkumlar için bir bekarlar sitesinde tanıştığını."

"Orada bir erkek için alışveriş yapmak için ciddi şekilde seçeneklerin dışında olmalısın."

"Ya da tehlikenin heyecanına bağımlısın."

"Harun biliyor mu?" diye sordu Presley.

"Eminim öyledir. Hatırlıyor musun, ondan onun yapacağını söyleyen bir mesaj aldık-" Dylan'ın koridorda durmadığından emin olmak için arkasını kontrol etti "–istediğimizi yapalım mı?"

"Tabii ki. Birkaç gün önceydi."

"Sanırım o ve Dylan bunu o gece tartıştı."

"Bahse girerim haklısın. Ama sana babasından bahsetmemiş olmasının ikiniz arasında sorun yaratmasına izin vermeyeceksiniz..."

"Beni dışlayarak soruna neden oldu. Babasının evliliğinin o serbest bırakılmadan önce biteceği endişesinden beni korumak için yaptığını söylüyor. Ama bir şey için endişeleniyorsa, bunu bilmek istiyorum. Ben onun karısıyım, onu seven kişiyim, bu yüzden bunu bilmeliyim."

"Sanki hayatında neler olup bittiğini biliyormuş gibi mi?" karşı çıktı.

"Durmak. Nasıl hamile kalacağım konusunda başka seçeneğim yok. Bunu onun için yapıyorum."

"Ve babasının evliliğinin sona ereceğini ve sana ya da bir başkasına asla söylemek zorunda kalmayacağını umuyordu."

"Tarafını tuttuğun için teşekkürler."

"Onun tarafını tutmuyorum."

"Ondan gerçeği saklamamdan hoşlanmıyorsun."

"Sadece bunun bir seçim olduğunu anlamanı istiyorum ama... dürüst olmak gerekirse, muhtemelen aynısını senin yerin için yapardım," diye itiraf etti.

"En azından bunun için teşekkürler. Her neyse, Riley'le aranızın iyi gitmesine ve benim tavsiyeme uymasına sevindim."

"Hakkında?"

Sırıttı. "Ona yavaş gitmesini söyledim."

Presley onun kolunu tuttu. "Hey, ona koçluk yapmandan hoşlanmıyorum."

"O harika bir adam, Pres. Onu gözden kaçırmanı istemiyorum."

"Yapmayacağım. Eğer mantıklıysa, onunla birlikteyken olduğum kişiyi seviyorum." Belki de bu, Aaron'ın yanında hissettiği güçlü şehvet ve baş dönmesinden daha önemliydi. Belki de cinsel çekim yerine karşılıklı saygıya dayalı bir ilişki, onu dengede tutabilir, aksi halde yapabileceğinden daha fazlasını başarabilir hale getirebilirdi. Aaron ile böyle tek taraflı bir deneyim yaşadıktan sonra önemli olan ilişkide kesinlikle ona daha fazla güç verecekti.

"Yine de seni tekrar görmek istemedi mi?"

"Numara."

"Eminim sevecektir."

"Öyle ya da bu konuda güveç yapmıyorum. Yarınki açılışımla gerçekten başka bir şey düşünemiyorum."

"Sağ. Muhtemelen gerginsin. Sana söylemeyi hatırladım mı bilmiyorum ama bu sabah kahve içmek için buluştuğumuzda arkadaşlarıma birkaç broşür götürdüm."

"Kahveye postaladığım kişi hala kasanın yanında mıydı?"

"Öyleydi."

"Arkadaşların nasıl tepki verdi?"

"Birkaç tanesi gelmeyi planladıklarını söyledi."

Ücretsiz on dakikalık masajlar, kurabiyeler ve yumruklar sunuyordu. “Umarım müşteri olmak için yeterince yapabildiklerimi beğenirler.”

Ablası kolunu sıktı. "Bahse girerim Riley yapacak."

"Ona sahibim. Bu gece çok harcadı. Ve resepsiyon alanındaki tüm işleri o yaptı.”

"Bu arada harika görünüyor. Senden gerçekten hoşlanıyor olmalı."

Wyatt kıpırdanmaya başladığında, Presley Cheyenne'e susmasını işaret etti. Çok fazla uyanacağından ve tekrar uyuyamayacağından korkuyordu. Böylesine büyük bir günle yüzleşmek için biraz dinlenmesi gerekiyordu. Ama bu bir sorun haline gelmedi. Cheyenne bebek bezi çantasını aldı, yere koydu ve onu yatak odasından dışarı çıkardı.

"Onu bu geceye bırak," dedi. "Nasıl olsa sabah ilk iş onu geri getirmen gerekiyorsa, onu yerinden oynatmanın bir anlamı yok."

"Emin misin?"

"Pozitif."

Presley minnetle gülümsedi. İyi bir anne, baba ya da geniş bir aile ile kutsanmamıştı. Ama tamamen tesadüfen, her şey olduğunda Cheyenne daha küçük bir kız olduğundan, annesi onun en iyi kız kardeşlerini çalmıştı - Anita tarafından büyütülmek Cheyenne için bir lütuf olarak yorumlanamazdı. "Teşekkürler. Bunu takdir ediyorum."

"Kız kardeşler ne içindir? Yarın görürsünüz. Wyatt ve ben büyük açılışı kontrol etmek için uğrayacağız, o yüzden bebek arabasını bana bırakın."

Dylan bedava masaj yaptırmaya gelmeyecek mi?

"Çalışması gerekiyor."

"O zaman ona başka bir zaman masaj yapacağımı söyle. Yarın yapacağım on dakikalık örneklerden daha uzun. Onu hak etti."

Giysilerini bir gülümsemeyle eve taşıdı, ama evine yaklaşırken Aaron'ı sokağın karşısındaki kamyonunda otururken gördü ve gecesinin henüz bitmediğini fark etti.

* * *

Presley, Aaron'ın onu güzel bir kokteyl elbisesi ve yüksek topuklu ayakkabılarla caddeden aşağı indiğini gördüğünde eski haline hiç bu kadar benzememişti. Daha iyisini bilmeseydi, onun klas bir yabancı olduğunu düşünebilirdi - kısa, dalgalı saçları ve fincan tabağı kadar büyük kara gözleri olan küçük, kompakt bir kadın.

Onu farklı gösteren kısmen elbisesiydi. Daha önce Whiskey Creek'te yaşarken hiç böyle bir şey giymemişti. Onu bir sundress içinde ya da clubbing'e gittiklerinde çok daha seksi kıyafetler içinde görmüştü. Ama bu basit kolsuz numara...

Beğendi. Çok fazla. Bu onun gelişmiş vücudunu güçlendirdi, bir palto giymediği için oldukça belirgin olan bir şeydi bu. Bundan bahsetmişken, dışarısı daha kırk beş dereceyken hiç acelesi yokmuş gibi kaldırımda yalpalayarak ne yapıyordu?

Onu bulmayı umduğu şey bu değildi. O hülyalı gülümseme dahil tüm belirtilere bakılırsa Riley ile olan randevusu iyi geçmişti. Bebeği hangi cehennemdeydi? Kapıyı çaldığında evde kimse yoktu ve kız belli ki Cheyenne'den geliyordu ama yanında yoktu.

"Hey," dedi çıkarken.

Kamyonetini fark ettiği anda gülümsemesi kaybolmuştu. O da duracaktı. Şimdi ifadesi... temkinliydi.

"Hey." Tepkisi, onun isteyeceğinden çok daha az coşkuluydu. Bir şekilde kötü adam olacaktı. Nasıl olduğundan emin değildi. Yıllardır onun tek arkadaşıydı.

Yolcu koltuğuna attığı çuvalı kaptı ve karşıdan karşıya geçmeden önce kapıyı kapattı. "Yıllar önce eve dönmeni bekliyordum."

Bunu söylememeliydi. Riley ile geçirdiği zamanı izlemek için hiçbir nedeni yoktu.

Elbisesini düzeltti. "Ne kadardır bekliyorsun?"

"Uzun değil," diye yanıtladı. Ama bir saat ya da daha fazla olmuştu. Kendini terk etmeyi başaramamıştı. Daha sonra büyüdükçe, onun Riley'le eve gittiğinden, Riley'nin kendisine dokunduğu gibi ona dokunduğundan ve bu onu o kadar çok rahatsız ettiğinden daha çok korkuyordu ve Riley'nin evine gitti. Riley'nin kamyonunu genellikle park ettiği yerde görmediğinde, evine dönmüştü ama içindeki mide bulandırıcı his kaybolmamıştı.

En sonunda onu yalnız başına görene kadar endişesi hafiflemişti. Ancak bu rahatlama anının kısa ömürlü olduğu ortaya çıktı. Giyinme ve havada yürüme şekli, randevunun Riley'nin potansiyeli olduğuna ikna ettiğini gösteriyordu.

koca arıyor...

"Peki nasıl gitti?" O sordu.

Kendine sarıldı, kollarında oluşan soğuk yumruları ovuşturdu. Görünüşe göre şimdi onunla yüz yüze olduğu için soğuğu hissedebiliyordu. "İyi."

"Ne yapardın?"

“San Francisco'ya gittim.”

Neredeyse ceketini çıkarıp onun omuzlarına dolayacaktı, ama onun ona bir çeşit hamle yaptığını düşünmesinden korkuyordu. Zaten ona gelmesini istemediğini söylemişti.

En azından bu gece burada olmak için iyi bir nedeni vardı.

"Akşam yemeği için?" O sordu. "Tıpkı Anneminki gibi gideceksin sanıyordum." Saatler önce yerel lokantaya gitmediklerini anlamıştı - o ve Grady sokağın aşağısındaki arabaya gittiklerinde kontrol etmişti. Ama o bunu bilmiyordu.

“Farklı bir şey yapmaya karar verdik, şehir dışına çıktık. Istakozu ilk kez denedim," diye ekledi merakla. "Ve körfezin üzerindeki ay çok doluydu."

Gülümsemesinin solmasına izin vermeyi reddetti. Riley, Presley'i takip etmek için biraz çaba sarf ediyordu; Aaron ona bunu vermek zorundaydı. "Güzel. Demek ondan hoşlanıyorsun?"

"Tabii ki. Sevilmeyecek ne var?”

Bu ona pek bir şey söylemedi. "O senin tipin değil."

"O zaman kim?"

Onu anlayabilecek biri. Sürdüğü hayatla ilgili olabilecek biri. Daha çok onun gibi biri. Ama bunu söyleyemeyeceğini biliyordu; Aradığı ilişki türüyle gerçekten ilgilenmediği için doğru çıkmayacaktı. "Buralardan kimse yok."

Bakışları elindeki çantaya kaydı. "Bu da ne?"

Satın aldığı hamilelik testini göstermek için açtı.

"Tabii ki. Şimdi anlıyorum."

"Ne?" O sordu. "Ne anlıyorsun?"

"Neden buradasın. Bu arada, bunu nereden aldın?"

"Jackson. Merak etme. Onu buradan alacak kadar aptal değildim."

"İçeri gir. Uzun sürmeyecek."

"Wyatt nerede?" diye sordu onu verandaya götürüp anahtarlarını çıkarırken.

"Cheyenne onu bir gecede tutacak. Sabah büyük açılışım var."

"Bunun için heyecanlı mısın?"

Kapıyı iterek açtı. "Biraz. Hem de gergin."

"Neden gergin olacaksın?"

İçeri girerlerken, "Korkarım kimse gelmeyecek," dedi. "Burası küçük bir kasaba ve daha önce burada yaşadığımda tam olarak popüler değildim. Saygın bile sayılmadım."

"Sen her zaman iyi bir insan oldun. Sadece kafan karışmıştı."

"Nedenleri kimsenin umurunda değil." Kapıyı bir gürültüyle kapattı. "Ama Riley birkaç kişi getireceğini söyledi ve Cheyenne Eve ve diğerlerinin de gelmesini istedi, yani... belki iyi bir katılım olur."

Riley kesinlikle onu kazanmak için elinden geleni yapıyordu. Aaron bu adamdan daha önce hiç hoşlanmamıştı ama bu değişmeye başlamıştı.

"Umarım bundan gerçek müşteriler kazanırım." Kanepeyi işaret etti. "Oturmak ister misiniz?"

Kafasını salladı. “Burada yoga ve masaj için bir pazar olmamasından mı korkuyorsun?”

"Bu çok gerçek bir olasılık."

"Büyük bir şehre gidebilirdin. Seni buraya ne getirdi?"

"Chey ve Dylan'a yakın olmak istedim, Wyatt'ın çevresinde bir aile olmasını istedim. Ve düşündüm ki, eğer yeterince sıkı çalışırsam, bir şeyler kurabilirim. Burası evime en yakın yer.”

"İşe yarayacak." En azından, öyle olmasını umuyordu. O hak ediyordu.

"Muhtemelen haklısın," dedi. "Her şeyi çok fazla risk içeren bir işe soktuğum için biraz gergin hissediyorum."

Neden gergin olabileceğini anlayabiliyordu. Hiçbir zaman yolunda giden pek bir şey olmamıştı. Büyük açılışını da desteklemek istedi ama teklif edip etmeyeceğinden emin değildi. Onu orada isteyeceğinden şüpheliydi. Ayrıca, Riley taahhütte bulunma konusunda onu yenmişti, bu yüzden rekabet etmeye çalışıyormuş gibi görünüyordu.

"İyisin. Bana yaptığın masaj inanılmazdı.”

Beyazladı. "Bu herkese yapacağım türden bir masaj değil."

"Bunu önermiyordum. Sadece seni rahatlatmak istedim. Nefret ediyorum..." Söylemek istediklerini nasıl söyleyeceğine karar veremeyince sözlerinin peşini bıraktı.

"Ne?" Anahtarlarını sehpanın üzerine attı ve yukarı baktı.

Onunla olduğu için pişman olmasından nefret ediyordu. Ama onu umursamadığına o kadar emindi ki, önemsediğini söylese bile onu ciddiye almayacaktı.

"Boşver."

Ona baskı yapmadı. Aslında geri adım attığı için rahatlamış görünüyordu. "Peki. Hemen geliyorum," dedi ve çuvalla banyoya girdi.

* * *

Presley hamilelik testini kutusundan çıkarırken elleri titriyordu. Aaron'dan zaten bir çocuğu vardı. Başka birine hamile olsaydı ne yapardı? Ve nasıl tepki verirdi? Kesinlikle ikinci kez saklamaya çalışacağı bir sır değildi. Eğer hamileyse, bunu duyacaktı. Ama Wyatt'a sahip olduktan sonra, asla kürtaj yaptıramayacağını biliyordu. Bu onun için bir seçenek değildi. Bu da tek başına iki çocuk yetiştirmeye son verebileceği anlamına geliyordu...

"İşi batırırsan böyle olur," diye nefes aldı. "Bu senin kendi hatan. Sen daha iyi biliyordun." Kendini cezalandırmaya devam etmesi gerekiyordu; Aksi takdirde, Aaron'la tekrar birlikte olma arzusu kontrolü ele geçirecekti. Onu kamyonetinde otururken gördüğü an, Riley'le olan randevusunu, onun dışında her şeyi unutmuştu. Onlara. Onun için sağlayabileceği zevk, fiziksel olanın çok ötesine geçti. Ve Cheyenne, Wyatt'ı elinde tuttuğundan, bütün gece anneliğin hiçbir sorumluluğu olmadan önünde uzanıyordu. Bu onu daha da savunmasız hale getirdi.

"Bir şey mi dedin?" Aaron'ın sesi kapıdan geldi.

"Numara."

"Peki? Karar ne?"

"Üzgünüm. Sinirleri çalıştırıyor."

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra, "Eğer varsa, sonuçlarıyla tek başına yüzleşmene izin vermeyeceğim," dedi. Belki bu biraz daha kolaylaştırır."

Bunu söylemek güzel bir şeydi, ama tam olarak ne anlama geliyordu? Kürtaj için para mı ödeyecekti? Onu kliniğe mi götüreceksin? Ona bir tane alamayacağını söylediğinde nasıl cevap verecekti?

"Teşekkürler," dedi donuk bir şekilde. Onun desteğine dair gerçek bir umudu yoktu. Zaten onun istediği türden değil.

Cesaretini toplayarak, ne yaptığını anlamak için kitte bulunan bilgileri okudu.

Test şeridi, idrarındaki hamilelik hormonu olan hCG seviyelerini okuyacaktır. Döllenmeden altı gün sonra bu seviyelerde bir artış tespit edebilir. Geçen Pazartesi Aaron'la birlikteydi, bu da o kadar uzun olmadığı anlamına geliyordu.

Belki birkaç gün daha beklemek akıllıca olur.

"Daha bitirdin mi?" O sordu.

Elbette o da gergindi ve endişesini gidermek için sabırsızlanıyordu. Bu yüzden devam etmeye karar verdi. Adeti herhangi bir gün olabilirdi. Beklendiği gibi gelmezse, bir hafta kadar sonra başka bir test alacaktı ve pozitif çıkarsa, ona daha sonra söylemesi gerekecekti.

"Üç dakika sürer," dedi.

"Zamanlıyor musun? Yoksa yapmalı mıyım?"

"Yapacağım."

"Telefonumdaki kronometreyi kullanabilirim. Ama... içeri girme şansım var mı?"

"Numara." Kesinlikle hayır. Gerçeği ondan saklamayı kesinlikle planlamamıştı ama yeterince savunmasız hissediyordu.

"Neden? Her santimini gördüm, her santimine dokundum. Peki bu ani alçakgönüllülüğün nesi var?"

"Ani değil," dedi ona. "İki yıl sürdü." Ayrıca, sonuçları gören ilk kişi olmak istedi. Cevabınız evet ise, iyileşmesi için bir dakikaya ihtiyacı olacaktı.

"O zaman acele et."

Testi yaptıktan sonra plastik tepsiyi lavabonun üzerine koydu ve beklerken nefesini tuttu. Pozitif olsaydı pembeye, olmasaydı maviye dönerdi.

Tespit ettiği pembe miydi?

Aaron onu şaşırtarak, "Zamanı geldi," dedi.

Telefonu da aynı şeyi gösteriyordu. Yaklaştı, sonuçlara baktı.

Mavi. Tanrıya şükür. Tuvalete çökerek nefesini bıraktı. "Endişelenecek bir şey yok," diye seslendi. Teste güvenilebilirse. "Buna göre hamile değilim."

Hemen cevap vermedi, ama onun da kendisi kadar Tanrı'ya şükretmek için orada olduğunu hayal etti.

Her şeyi bir kenara attı, ellerini yıkadı ve onu koridorda beklerken bulmak için kapıyı açtı.

"Yakın bir şeydi," dedi.

"Çok yakın."

"Rahatladın mı?"

"Değil mi?"

Üzgün görünüyordu. "Korktuğum için üzgünüm. Sana neyi yanlış yaptığımı söyleyemem - eğer bir şey varsa."

"Bu tür şeyler bazen olur."

Birbirlerine baktıklarında sessizlik çöktü. İlk kıran Aaron oldu. "Yani... Sanırım gitsem iyi olacak."

"Tamam," dedi doğrulurken. "Testi satın aldığınız için teşekkürler."

"Sorun yok."

Kapıya geçmesini bekledi ama geçmedi.

"Eczanede büyük bir makyaj çantası varmış," dedi ona dönerek. "Neredeyse bir tane aldım."

"Makyaj ister misin?"

Kolonyasının kokusunu alabilecek kadar yaklaştı. "Tabii ki değil. Beğenebileceğini düşündüm. İçinde tüm bu katmanlar ve tonlarca şey var. Bir ayna ile."

Kulağa ilginç geliyor. Kontrol etmem gerekecek." Ya da değil. Uzun bir süre böyle bir şey için parası olmayacaktı.

"Bir dahaki sefere bir tane alacağım."

"Sorun yok. Benim için almayın."

"Bir kızın kullanabileceği türden bir şeye benziyordu."

"Her zaman Cheyenne vardır."

Ona kaşlarını çattı. Dylan, Cheyenne için bir tane alabilir. Kibar olmaya çalışıyorum."

"Olmana gerek yok," dedi. "İyiliğini geri alamam."

"Neden olmasın? Riley'e çok iyi davranıyorsun."

Bir elini duvara dayadı. "Riley farklı."

"Ne şekilde?"

"Bunu konuşmakla işimiz yok."

"Haklısın. İyi geceler."

Karşılığında iyi geceler dediğini düşündü, bu yüzden neden gitmediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ya da bir saniye sonra, sanki diline oksijenden daha fazla ihtiyacı varmış gibi, ağzı açık ve ıslak bir şekilde onu öperek ona karşı sıvanmaya nasıl geldi. Bir saniye ondan uzaklaşıyordu; bir sonrakinde görünmez bir güç devreye girdi - ve bu onun suçundan daha fazla değilmiş gibi görünüyordu. Ani öpücük... karşılıklıydı.

"Bunu yapamayız," diye soludu, dudakları boynundan aşağı inerken.

"Tamam," dedi ama ikisi de durmadı. Ne olursa olsun yoğunluk arttı. Kısa süre sonra, eli bacaklarının arasında saf Aaron büyüsü yaparken, o onun göğsünü emiyordu.

Presley onu o kadar çok istiyordu ki, duramayacak kadar çok. Geniş omuzlarına sarıldı, parmaklarıyla yaptığı şeye içgüdüsel olarak tepki verdi.

Neden diğer erkeklerden bu kadar farklıydı? Neden ona karşı koyamıyordu?

Bu soruları cevaplayacak kadar uzun süre konsantre olamadı. Gitmek istediği yere giden yolda hızla ilerliyordu. Ama kendini yanıt vermeyi, hissetmeyi bırakmaya zorladı ve yüzünü ellerinin arasına aldı. "Eve mi gidiyorsun? Eve gitmelisin."

Aniden geri çekildi, bluzunu açık bıraktı ve kıyafetleri darmadağınık oldu. "Gerçekten istediğin bu mu?"

Gözlerinde öfke parlıyordu. Aldığı karışık sinyallerden, kafa karışıklığından, hayal kırıklığından, hayal kırıklığından ve ardından pes etmesinin şaşkınlığından hoşlanmadı. Ama bu durumdan hiç de mutlu değildi. Böyle bir savaşa katıldı. Bazen zemin kazandı; bazen onu kaybetti.

"Peki. Kalabilirsin. Ama sadece bu gecelik," dedi ona. "Doğum kontrolünüz var mı?"

"Ben yaparım. Bolca. Ve yepyeniler. Geçen sefer kullandığım o eski bok parçası gibi değil."

"İyi. O zaman bu gecemiz var. Bu kadar. Daha sonra sahiplenici davranamaz ya da kimseye, özellikle Dylan'a söyleyemezsin."

Tereddüt etti, görünüşe göre yırtıldı. İstediği her şeyden daha azını kabul etmek Aaron'a göre değildi. Daha önce sahip olduğu tüm haklara, erişime ve ayrıcalıklara sahip olarak hayatına geri dönmesine izin vermemesi, kararları onun vermesine izin vermemesi hoşuna gitmedi.

Direncini, sadece çekip gitme eğilimini hissedebiliyordu.

Bir kısmı onun yapması için dua etti. Ortaya koyduğu cazibeyi ortadan kaldırması için ona ihtiyacı vardı. Ama onu tutan arzunun aynı iplerine dolanmış gibiydi, bu bir sürprizdi. Neden Sexy Sadie's'e gidip başka bir kız almadı?

"Senin küçük kirli sırrın olmamı istiyorsan, harcadığım zamana değse iyi edersin," diye hırladı ve bir sonraki bildiği şey, onu yatak odasına taşıyordu.

13

Sabah Aaron o kadar bitkindi ki zar zor hareket etti. Bir gecede hiç bu kadar çok ve bu kadar katı sevişmemişti. O ve Presley, devam edebilmek için birbirlerini doyurmak istediler.

Bunu başarmış olmalarını umuyordu. Eğer gerilerse sorumlu olmak istemiyordu; bir kere Dylan ve Cheyenne onu suçlayacaktı. Ona daha önce olduğu kadar aşık olmasını da istemiyordu çünkü onu incitme düşüncesine dayanamıyordu. Annesinin öldüğü geceki davranışı yüzünden iki yıldır kendini kötü hissetmişti.

Tüm iyi niyetine rağmen, gitmesine izin vermek zor olacaktı. Tüm kalbini ve ruhunu sevişmeye koyması, diğer kadınlarla tanıdığı deneyimlerden daha güçlü, daha erotik ve çok daha unutulmaz bir deneyim yarattı.

"Lütfen bana bunun güneş olmadığını söyle," diye mırıldandı, konuşacak kadar ayağa kalkarak ama gözlerini açamayacak kadar değil.

Göğsünü okşadı, saf güzelliğine hayran kaldı. Vücudundaki son gelişmeler çarpıcıydı. Ama göğüsleri aynıydı ve o bundan memnundu. Onları her zaman oldukları gibi sevmişti. "Öyle kork."

Kafası kalktı. "Saat kaç?"

Sesindeki telaşlı not onu kıkırdattı. "Rahatlamak. Henüz erken, zar zor altı."

"Bugün büyük açılışım var."

"Ne zaman orada olman gerekiyor?"

"Saat onda başlıyor ama ondan önce yapacak çok işim var."

Riley'nin kapılarının açılmasını hevesle beklediği düşüncesi, aksi halde harika bir sabah olan şeyi mahvetmekle tehdit etti. "Umarım kalabalık bir kitleniz vardır."

"Ben de." Ona dokunmadan yataktan fırladı.

"Bu kadar hızlı nereye gidiyorsun?" O sordu.

"Duş almam lazım."

"Sana söyledim - daha altı oldu."

"Ve sana yapacak çok işim olduğunu söyledim."

“Ama burada ya da orada otuz dakika dışında hiç uyumadın. Bir saatlik şekerleme için geri gel.”

"Yapamam. Kurabiye ve yumruk yapmam ve el ilanları basmam gerekiyor.”

"Yardım edeceğim," diye gönüllü oldu. "Bilgisayarınızdaki dosyayı açmanız yeterli."

"Sorun yok."

"Ya da kurabiyelerle başlayabilirim. Ama beni pişirmek muhtemelen akıllıca bir seçim değil. Doğru tatmalarını istiyorsan değil."

"İdare edebilirim. Tamamen kurtulmuşsun."

Teklifini düşünmek için biraz zaman alabilirdi... "Yani işimi yaptım demek istiyorsun."

"En azından iyi yaptın," dedi gülümseyerek.

Bu gülümsemeye rağmen, şaka yapıp yapmadığını anlayamadı ve olmadığı gibi rahatsız edici bir duyguya kapıldı. "Yani beni kahvaltısız mı gönderiyorsun?" Başka bir şey değilse de bir veda için onu geri çekmeyi umuyordu. Çok çabuk bitmişti. Hiçbir sonuç yoktu, sadece bir dizi yoğun doruk noktası.

Ama ona geri dönmedi; aceleyle banyoya girdi. "Kendin yapmak istersen kahvaltı yapabilirsin."

Aaron yatakta kaldı, tavana baktı. Dün gece istediğini elde etmişti; teorik olarak tatmin olması gerekir. Bir saniye önce tatmin olmuştu. Ama biraz fazla abartılı görünen görevden alınması, gecenin karanlığını mahvetmişti. Riley'yi stüdyosunda, arkadaşlarından oluşan bir sürüyü getirerek hayranlığını ve sadakatini kanıtlamayı beklerken hayal etmek de öyle.

"Neden Nature's Way'e gidip bir sürü kurabiye almıyorum?" O sordu. Umarım, Riley bunu zaten yapmıyordu.

Sesi ona duşun sesinin üzerinde geldi. "Bunu göze alamam."

"Ben ödeyeceğim."

"Gerek yok."

"Yardımımı istemiyor musun? Neden? Biz arkadaşız. Her halükarda öyleydik" diye ekledi. Geri taşındığından beri, emin değildi.

"Cumartesi günleri genellikle şafakta kalkıp arkadaşlarınız için markete koşar mısınız?"

"Hayır, ama diğer arkadaşlarımdan hiçbiri bana sormadı."

"İyiyim. Gerçekten," diye ısrar etti. "Her neyse, kimsenin seni mağazada bu kadar erken görmemesi, özellikle de daha sonra büyük açılışımda ortaya çıkacak kurabiyelerle, muhtemelen daha iyi."

Yastığını yumrukladı. “Bu konuşan vicdan azabı.”

Cevap vermedi.

"Yani gitmemi mi istiyorsun?"

Akan sudan başka bir şey duymadığında, kadının ona cevap vermeyeceğini düşündü. Ama sonra, "Önünüzde yoğun bir gün olduğundan eminim," dedi.

Bu aslında bir evetti.

Çok çabuk üşüyebileceğini söyledi, ayağa kalktı ve kıyafetlerini silkti. Dün gece için teşekkürler, diye mırıldandı ve cebinden anahtarlarını çıkardı.

Onunla kapıda, üzerinde sadece bir cübbeyle karşılaştı. "Gitmeden önce, ben sadece...sana her şeyin senin için yolunda gitmesini ve...ve her zaman mutlu olacağını umduğumu söylemek istiyorum."

Onu durdurduğunda hissettiği parlak iyimserlik göz kırptı. Ona onun için “ara” olmadığını söylemişti; birlikte takılan arkadaşlar olamazlar. Ama birbirlerine çarptıklarında sosyal olmalarını ne engelledi? Merhaba, nasılsın? - bu tür şeyler. Ondan hoşlandı. Onu tamamen kaybetmek istemiyordu.

"Ben Reno'ya taşınana kadar, hâlâ aynı kasabada yaşıyor olacağız Presley. Cidden benden tamamen uzak durmayı mı planlıyorsun?"

Sanki evet demek istiyormuş gibi tereddüt etti ama bu kadar bağışlayıcı görünmeye cesareti yoktu. "Daha ne kadar burada kalacaksın?"

"Kesin olarak söyleyemem. Ama sorun değil. İstemiyorsan herhangi bir iletişim kurmamıza gerek yok.”

Şaşırtıcı bir şekilde, geri pedal çevirmedi. Ciddiyetle başını salladı. "Peki."

Peki? Birkaç saat önce onun için bu kadar seksi olduktan sonra mı? Neredeyse kıyafetlerini yırtacaktı.

Onu kendisine doğru çekmek, ona dokunduklarında nasıl olduğunu hatırlatmak için cazip geldi. Ama onun orada ne kadar katı bir şekilde durduğunu, eski

cübbesini kapalı tuttuğunu gördü, o yüzden görmedi. Dün gece ne kadar yanlış yönlendirilmiş olursa olsun, bunu kabul etmişti.

"Hoşçakal Harun."

"Riley'nin seninle evleneceğinin garantisi yok," diye ağzından çıktı. "Aylarca süren harika seksten ve bir sürü eğlenceden vazgeçiyor olabilirsiniz - biz her zaman eğleniriz, değil mi? - hiçbir şey için."

Çenesini meydan okurcasına kaldırdı. "Hiçbir şeyim kalmayacağını garantilemenin en iyi yolu, seninle yatmaya devam etmek."

Çenesinin düştüğünü hissetti. "Onu istiyorsun?"

"Belki yaparım, belki de yapmam," diye yanıtladı. "Ama sırf başka birinden ellerimi alamadığım için bu kadar büyük bir umudu kaybetmekle aptallık etmiş olurum."

"Benden."

"Senden."

"Tanrım, beni deli ediyorsun" dedi ve dışarı çıktı.

* * *

Presley başını kapı çerçevesine dayadı. Aaron'la seks umduğundan daha muhteşem olmuştu. Tepeden tırnağa aşık olmakla karşılaştırılacak bir duygu yoktu. Herhangi bir ilacın sağlayabileceğinden çok daha yoğun bir yüksekti. Deneyimi geliştirmek için dün gece yeni bir unsur vardı: Kendini güçlü hissetmişti. Belki sadece yatak odasında Aaron ile gücü vardı, ama bu bile olağandışı ve biraz özgürleştiriciydi. Onun dikkatini, dokunuşunu her zaman çok istemişti. Sırf kendisi istediği için onunla seviştiği izlenimini edindiği münferit olaylar vardı. Kasabadan ayrılmadan kısa bir süre önce bu olayların daha sık olduğunu hissetmişti. Ancak geçen Pazartesi olduğu gibi, bu karşılaşma sırasında arzu dengesi o kadar da dengesiz olmamıştı. Onun onu istediği kadar o da onu istiyordu.

Ne olursa olsun, birlikte geçirdikleri zaman sona ermişti ve o bunun üzerinde durmayı reddetti. Geleceğini çizmişti. Bunu paylaşacak bir erkek bulup bulamaması, mutluluğunu astığı bir şey olmayacaktı. Hayatında Wyatt, Cheyenne ve Dylan vardı. Umutları ve hayalleri vardı. Ve artık bunları gerçekleştirmenin bir yolu vardı. Yanlış adamı özleyerek kendini köleleştirmeye

izin veremezdi, özellikle de dün gece bu özlemi bastırmak için elinden gelen her şeyi yaptığında ve eskisinden daha iyi olmadığını fark ettiğinde. Devam etmesi ve onu arkasına alması gerekiyordu.

Buhar oturma odasına girdi. Sıcak suyu boşa harcıyordu. Gözlerini kısa bir süreliğine kapayarak derin bir nefes aldı, önümüzdeki güne odaklandı ve hazırlanmak için acele etti. Sorunsuz gitmesi için açıklığa ihtiyacı vardı.

Fırında kurabiyeleri yerken ve makyajını yaparken Cheyenne onu aradı. Hazır mısın? ablası sordu.

"Hemen hemen." Onlar konuşurken rimelini bitirebilmek için gözlerini büyüttü. "Wyatt nasıl? kalktı mı? Yataktan kalkar kalkmaz arardım ama seni o uyandırmadan uyandırmak istemedim."

"Birkaç dakika önce gevezelik etmeye başladı. Ben de onu oturma odasına götürdüm ve şimdi omlet yiyoruz."

"Onu bir gecede tuttuğunuz için size ne kadar teşekkür etsem azdır." Yansımasına kaşlarını çatmak için durdu. Ve bak o zaman ne yaptın!

Cheyenne omuz silkerek, "Az önce uyudu," dedi.

Pek değil. Presley, Cheyenne'i normalde yataktan kalkacağından daha erken kaldırdığını biliyordu ve geceyi Aaron'la geçirmişti. Ablası, fedakarlığının bunu mümkün kıldığını öğrenmekten mutlu olmayacaktı. Onunla ilişkiye girmeme konusundaki kararlılığını bir kez daha bozmuş olması Presley'nin bu nezaketten yararlandığını hissetmesine neden oldu. "Benim için fazla iyisin."

"Sen de benim için aynısını yapardın. Büyük açılış için heyecanlı mısınız?"

"Heyecanlıdan çok gergin."

"Ben bir tabak sandviç ekmeği getiriyorum ve Eve de yengeç sosu getiriyor, o yüzden yeterince yemek yeme konusunda endişelenme."

"Ben sadece kurabiye yapıyordum."

"Bu, insanlara örnek masajlarını beklerken yapacak bir şeyler verecek."

Presley diğer gözüne rimel sürmeye başladı. "Teşekkürler. Bu ikiniz için de gerçekten çok hoş."

"Yeni broşürleri yazdırdın mı?"

"Sıradakini yapıyorum. Bir tarafta masaj spesiyallerim, diğer tarafta yoga programım olacak. Ayrıca bir kayıt kağıdım olacak, böylece randevuları hemen orada ayarlayabilirim."

"Kurulmaya ne zaman gideceksin?"

"Yarım saate kadar."

"Gelip yardım edeyim mi?"

"Belki Dylan işe gittikten sonra. Acelesi yok."

"Peki. Seni orada göreceğim."

Presley aramayı bitirdiğinde Riley'den bir mesaj aldı.

Dün gece harika zaman geçirdim. Randevu için teşekkürler ve bugün iyi şanslar. Yakında görüşürüz.

Okurken yüreği sızladı. Aaron'la yattıktan sonra onunla çıkmaya devam edemezdi. Hala eski seks partnerine bu kadar takıntılı olmasının Riley için adil olduğunu düşünmüyordu.

Onu arayıp söylemeli miydi?

Şimdi değil, diye karar verdi. Bir gün için yeterince endişeliydi. Ancak, aralarında işler sandığı kadar basit olmadığında, müşterilerini getirmek için bu kadar çaba sarf edeceği düşüncesinden nefret ediyordu.

Saate hızlı, endişeli bir bakış atıp ona mesaj attı.

Rahatsız ediciyse gelmek zorunda değilsin.

Dalga geçiyorsun? Hiçbir şekilde ücretsiz bir masajı kaçırmam.

Daha fazlasını söylemek istedi ama fikrini değiştirdi. Aaron Whiskey Creek'ten gidene ve tekrar net bir şekilde düşünebilene kadar onu ve diğer her erkeği kol mesafesinde tutardı.

TAMAM. Orada görüşürüz.

* * *

Dylan Grady, Rod ve Mack'e gidip Presley'in büyük açılışını desteklemek için işten izin verdiğinde, bunu Aaron'un duymaması gerektiğini anladığı bir şekilde yaptı. Dylan sesini alçalttı, ne söylerse söyledi ve devam etti. Sonra kardeşleri bir saat kadar ortadan kayboldu.

Aaron kendi kendine, grubun bir parçası olarak görünmesi onun için ortaya çıkmasının en doğal yolu olmasına rağmen onsuz gitmelerini umursamadığını söyledi. Eğer şimdi giderse, bunu kendi başına yapmak zorunda kalacaktı.

Ama neler olduğunu merak etmekten kendini alamıyordu. Presley, üzerinde çalıştığı sonuçları alıyor muydu? Kurabiyelerden ve masajlardan hoşlanan ve gelecekteki randevularını planlayan veya derslere kaydolan çok sayıda insan var mıydı?

Onun orada, çoğunlukla yalnız, endişe içinde oturduğunu düşünmekten hoşlanmıyordu. Masaj okulundan mezun olmak, taşınmak ve dükkân kurmak için çok uğraşmıştı; bu muzaffer bir gün olmalı, bir umut günü.

Sonunda merakına ve endişesine yenik düştü ve Dylan'a öğle yemeğine çıkacağını söyledi ve oraya gitti.

Park ederken, stüdyosunda küçük bir kalabalığın toplandığını gördü ve anında rahatladı. Heyecanlanması gerekiyordu.

Belli ki ona ihtiyacı olmadığı için, neredeyse ayrıldı. Ama sonra Riley'nin ayağa kalktığını gördü.

"Siktir," diye mırıldandı.

Yine de giderdi - keşke Riley sırıtıp el sallamasaydı.

* * *

Presley'nin uykusuzluğu, beklediğinden daha çabuk etkisini göstermeye başladı. Dün gece yeterince dinlenmek için çok fazla. Aksini yapmıştı. Ama yorgunluğunu belli etmeyecekti. Cheyenne stüdyoya gelmişti ama çoktan Wyatt'ı kestirmek için eve götürmüştü, bu yüzden artık onun dikkatini çekmek için telaşlanmıyordu. Ve bir sürü potansiyel müşterisi vardı, muhtemelen saat onda açıldığından beri en büyük gruptu. Bu fırsattan en iyi şekilde yararlanmalıydı, mümkün olduğu kadar çoğunu ödeme yapan müşterilere dönüştürmesi gerekiyordu. Bu yüzden gülümsedi ve içeri giren herkese neler

sunması gerektiğini -yoga ve masajın faydalarını- açıkladı. İnsanlara düzenli bir akışta masaj yaparken onlar da yemek ve yumruk yemeye yardım ettiler.

Her şey iyi gidiyordu. Şansına inanmakta güçlük çekiyordu. Aaron gelene kadar. İşine odaklanmış olmasına rağmen, içeri girdiği anda onu gördü, ama onunla konuşmadı. Bir fincan yumruk ve bir avuç kurabiye aldı, sonra sıradaki bir sandalyeye uzandı. Belli ki kendi ücretsiz masajını yaptırmayı planlıyordu.

Presley, bir oda dolusu seyircinin önünde sırtını ovmak için can atmıyordu. Gerçekten dikkat eden birinin duygularını tahmin edebileceğinden korkuyordu. Ama Aaron'ın yaklaşan masajından Riley'ninki kadar korkmuyordu. Aaron'ın dikkatli gözünün altında Riley'e dokunmak en hafif tabirle garip olurdu.

Belki Aaron beklemekten yorulur ve Riley'e varamadan ayrılırdı, diye düşündü. Söz verdiği gibi Riley, aralarında Kyle'ın da bulunduğu birkaç arkadaş getirmişti. Riley ve Aaron'un önünde oturuyorlardı. Ama çizgiyi aşmaya çalışırken, Aaron umduğu gibi ayrılmadı. Riley gömleğini çıkarıp masasına tırmanırken, ela gözlerinin onu delip geçtiğini hissedebiliyordu.

Kendini tutamayarak etrafına baktı. Aaron'un ona rahatsızlığından zevk aldığına dair bir ipucu vermesini ya da başka bir şey yapmasını bekliyordu. Bu yüzden gelmiş olmalıydı - kafesini şıngırdatmak için. Ama gülümsemedi. Özellikle masaj bittiğinde ve Riley gelecek yirmi randevu için kaydolduğunda, masaj boyunca gergin görünüyordu.

“Bu kadar çok satın almak istediğinden emin misin?” şaşkınlıkla sordu. En büyük paketini seçmişti.

Cevap vermek için onu yakınına çekti. Aaron'ın ifadesinin karardığını görmesine rağmen, ne hareket etti ne de konuştu. Bunun için minnettardı.

Riley, "Bir demet alırsam, belki başkaları da görür ve aynısını yapar," diye fısıldadı.

Aaron'dan uzaklaşıyormuş gibi görünen düşmanlığa karşı duyduğu gıdıklayıcı endişeye rağmen gülümsedi. "Bu inanılmaz derecede cömert," diye fısıldadı. "Ama sana şimdiden çok şey borçluyum. Onları ücretsiz yapacağım.”

"İstediğim tek ödeme bu." Ne yapmak istediğini anlamadan dudaklarını onunkilere değdirdi.

Aaron'ın sandalyesi duvara çarptı ve herkese onun artık oturmadığını bildirdi. “Paketle birlikte geldiğini sanmıyorum” dedi.

Aaron'ın şaka yapmadığı Riley'nin aklına gelir gelmez Riley ona doğru adım attı ve Presley'nin kalbi onun boğazına atladı.

Savaşmak üzere miydiler?

Kesinlikle öyle hissettiriyordu.

"Aaron, bu kadar uzun süre beklemek zorunda kaldığın için üzgünüm," dedi aralarında süzülerek. "Ama ben meşgul olmadığımda geri gelmenin sakıncası yoksa, masajını yaptıracağımdan emin olacağım."

Riley'e dönmeden önce bakışları ona dönerken nefesini tuttu. Riley, Aaron kadar güçlü ve kaslı görünüyordu ama Presley'nin Aaron'un onu çabucak işleyebileceğinden şüphesi yoktu. Bilebildiği kadarıyla, Riley hiçbir zaman hiçbir şey için savaşmak zorunda kalmamıştı.

Ancak bu, geri adım atmaya istekli olduğu anlamına gelmiyordu. Anlayabildiği kadarıyla -çenesinin agresif çıkıntısından, kavgacı duruşundan, bölgesini işaretlediğini düşündüren o öpücükten bile- Aaron'u kasten tahrik ediyor gibiydi.

“Öfke tekrar seni alt mı ediyor?” Riley yumuşak bir sesle konuştu ama bu sözler alay amaçlıydı ve bunda hata yapmanın hiçbir yolu yoktu.

Kendine dikkat et, dedi Aaron, sesi alçak, kasları gergindi.

"Ya da ne?"

Aaron'ın gözleri Riley'nin yumruklarına kaydı. "Çeneniz kapalıyken güzel bir kızı öpmek zordur."

Riley, "Bir şeye başlarsan, kendimi tutmayacağım," diye uyardı.

"O zaman kıçını sana teslim edeceksin."

Riley'nin gözleri kısıldı. "Kim olduğunu sanıyorsun bilmiyorum. Ama karışmaya hakkın yok. Sırf bir kez bir kadınla yatmış olman, onun iki yıl sonraki hayatı hakkında sana söz hakkı vermez."

O ve Aaron en son iki yıl önce birlikte yatmamışlardı; dün gece birlikte yatmışlardı - o kadar kısa süre önce Presley, Aaron'ın Riley'nin davranışlarından neden rahatsız olduğunu anlayabildi. Ama Aaron ona ihanet etmedi.

"Onunla hiç yatmamış birinden daha fazla hakkım var," dedi.

"Geçmiş umurumda değil," diye tersledi Riley. "Artık umurumda. Onun üzerinde hiçbir iddianız yok. Benim dediğim de o."

Yine Aaron, neyin geçmişte olduğu ve neyin olmadığı konusunda onu düzeltmedi. Tanrıya şükür. Presley yeterince utanmıştı - ya da bunun için çok endişelenmeseydi olurdu. Riley'nin arkadaşlarının onun arkasında toplandığını hissedebiliyordu, ihtimallerin onun lehine değiştiğini biliyordu ama Aaron'ın bunu hesaba katacağından şüpheliydi. Onun umduğu gibi çekip gitmedi, bu da gerekirse hepsini üstleneceğini kanıtlıyor gibiydi.

Riley'e dik dik dik dik baktı.

"Bunu zorlama," diye yalvardı, Aaron'ın kolunu tutarak. "İkimizin de böyle bir belaya ihtiyacı yok."

O bir pislik, dedi Aaron.

"Neden?" diye sordu. "Seni rahatsız edecek bir şey yapmadı." Aaron hiçbir zaman kendisine ya da başka bir kadına bir taahhütte bulunacak kadar umursamamıştı. Hormonlar ve erkek egosu onu buna sürüklemişti ve aynı şey muhtemelen Riley için de geçerliydi.

Hadi Harun, dedi. "İşe geri dön. Burada kavga edecek bir şey yok. Neden hapse girdin?”

Riley, Aaron'a bu kadar yakın durmasından hoşlanmadığını belirten bir kaşlarını çattı. Ona hitap etmek, Riley ile paylaştığının ötesinde bir yakınlık düzeyine işaret ediyordu. Ama o ve Aaron'ın bir geçmişi vardı. Ve Riley'nin arkadaşları araya girmeye karar verirse onun incindiğini görme düşüncesine dayanamıyordu.

Aaron, "Böyle olsun," dedi ama Riley, ayrılmadan önce arkadaşlarıyla birlikte kenara çekilmeye yetecek kadar geri adım atmaya zorladı.

Aaron'ın gidişini izlerken Riley, "O adamın sorunları var," diye mırıldandı.

Presley onu savunmak istedi. Tüm olanlar onun suçu değildi. Riley onu böyle öperken biraz kendini beğenmiş davranmıştı. Sanki Aaron'ı kıskandırmaya çalışıyor gibiydi.

Ama belki Riley, Aaron'la arasında göründüğünden daha fazla şey olduğunu hissedebilir ve tehdit edildiğini hissedebilirdi. Belki de içgüdüsel olarak iddiasını ortaya koymak istedi, böylece kafa karışıklığı ve umarız meydan okuma olmasın.

"Al, hadi sırtını silelim de gömleğine masaj yağı bulaşmasın," dedi Riley ve hafif bir tereddütten sonra, yapmasına izin vermek için döndü.

"Merak etme. Gerçekten hiçbir şey yapmazdı," dedi herkese ve sıradaki kişiyi aldı.

14

Presley sonunda stüdyoda işini bitirip Wyatt'ı almaya gittiğinde saat altıyı geçmişti ama Dylan hâlâ işteydi. Kız kardeşini yalnız bulmak tamamen iyi bir şey değildi. Bu Cheyenne'in yalnızca ona odaklanabileceği anlamına geliyordu - ve yaptı.

"Ee...nasıl gitti?" Kapıyı tutarken sordu.

“Beklediğimden çok daha iyi.” Presley içeri girer girmez Wyatt ciyakladı ve koşarak geldi.

Cheyenne, Presley onu kollarına atıp tombul yanağına bir öpücük kondururken bekledi, sonra "Kaç kişiniz var?" diye sordu.

"Sayımı kaybettim." Oğlunun gömleğini kaldırdı ve karnına üfledi, ona sevdiği kıkırdamayı verdiğinde gülümsedi.

“Bir basketbol sahası figürüne ne dersin?”

Oğlunun kollarında olması çok tatmin ediciydi. Onun sağlam ağırlığı, o bebek gibi yumuşak teni, hatta şampuanının kokusu bile, ona sahip olduğu sürece dünyanın geri kalanının yıkılabileceğini hissettiriyordu. Ama onu tekrar güldürebilmek için gömleği kendisi kaldırdığında, onun yerine onu sıktı. Oynamaya devam ederlerse konuşamazdı ve Cheyenne'i bekletmek kabalıktı. "Yaptığım masajlara bakılırsa en az kırk," dedi. "Ellerim uyuşmuş."

“Ve herkes masaj için kalmadı.”

"Doğru. Bazı insanlar sıra çok uzadığında ayrılmak zorunda kaldı.”

Cheyenne heyecanla alkışladı. "Bu harika bir katılım. Yeterince yiyecek var mıydı?”

"Hemen hemen. Sen gittikten sonra arkadaşın Callie geldi, limonatamın bittiğini ve geri kalan her şeyin bittiğini gördü ve daha fazlasını almaya gitti. Onu geri ödememe bile izin vermedi.”

“Callie harika bir insan. Peki çabaya değer miydi? Çok fazla randevu aldınız mı?”

"Yaptım. Tam bir haftam var ve sonra biraz. Başlamak için kötü bir yol değil."

“Yoga dersleri ne olacak?”

“O kadar popüler değillerdi ama tüm broşürlerimi dağıttım. Pazartesi günü birinci sınıfa kaç kişi geleceğini göreceğiz.”

Cheyenne, Presley onu tuttuğu için ona ve Wyatt'a da sarıldı. "Bu harika, Pres. Senin için heyecanlandım."

“Büyük ölçüde sen ve Dylan sayesinde. Haberin yayılmasına nasıl yardımcı olduğun ve arkadaşlarının ve arkadaşlarının gelmesini sağladığın için minnettarım. Ayrıca Wyatt'a baktığın için teşekkür ederim. Onun bütün gün orada olması çok dikkat dağıtıcı olurdu.”

"Merak etme," dedi. "Ben de bu çocuğu senin kadar seviyorum."

Eve, dinlenebileceği ve gününü düşünebileceği bir yere gitmeye can atan Presley, bebeklik eşyalarını toplamaya başladı. İşi söz konusu olduğunda, rahatlamış ve heyecanlanmıştı. Ama kişisel cephede daha az rahat hissetti. Riley masajından sonra uzun süre kalmamıştı, ama yarın akşam onu yemeğe davet etmişti ve o bunu arkadaşlarının önünde yaptığı için reddedememişti.

"Her şeyi aldın mı?"

Cheyenne'in sesindeki değişiklikle Presley başını kaldırdı. Nedense ablasının hevesi sönmüştü. "Sorun nedir?"

"Bana söylemeyecek miydin?"

"Size ne diyeceğim?"

Aaron'ın ortaya çıkıp olay çıkardığını mı?

Presley iç geçirdi. Cheyenne onu test ediyor olsaydı, başarısız olurdu. Ama bu konuşmadan kaçınmayı umuyordu. Bu çok fazla aldatma içerirdi ve yalan söylemek, bunun ötesine geçmek için harcadığı tüm çabaya rağmen eski haline dönmekten korkmasına neden oluyordu. "Nasıl öğrendin?"

"Riley aradı."

"Üzüldü mü?"

"Kafası karışmış. Aaron'ın senin üzerinde bir iddiası varmış gibi davrandığını söylüyor."

Bir bakıma yaptı. Geceyi onun yatağında geçirmişti, değil mi? "Harun hiçbir şey yapmadı. Önemli bir şey değildi."

"Önemli değil mi? Riley neredeyse kavga edeceklerini söyledi!"

Aaron ayağa kalktıktan sonraki ilk birkaç saniye içinde Presley onun yumruk atabileceğinden korkmuştu. Ama olay gergin bir andan başka bir şey değildi, bu yüzden onu küçümseyebilirdi ve öyle yapmayı tercih etti. "Her şeyi kışkırtan Riley'di."

"Nasıl?"

Bu kadarını söylememiş olmayı diledi. Aaron'ın bir baş belası ve Riley'nin örnek bir vatandaş olarak ün yapması nedeniyle, olanları gören başka birinin onu aynı şekilde algılayacağından şüpheliydi. Ama Riley kesinlikle üstünlük kurmaya çalışmıştı. Neden tüm suçu Aaron'a atsın? "Açıklaması zor."

Cheyenne onun kaçtığını fark ederek gözlerini devirdi. "Bir şans ver."

"Riley ve ben sadece bir randevuya çıktık ve yine de..." Wyatt'ın oyuncaklarını toplamayı bitirirken duraklayarak onu diğer kalçasına kaydırdı "-o bir çeşit... sanki birlikteymişiz gibi davranıyordu."

"Yani senden hoşlanıyor!"

"Sınırları aştı"

"Böyle? Bunun Aaron'la ne ilgisi var? Aaron, Riley'le ya da başka biriyle olman neden umurunda olsun ki?"

"Eminim yapmaz. Pek sayılmaz. Az önce Riley'nin yerini almak için böyle bir gösteri yaptığı ortaya çıktı."

Cheyenne kaşlarını çattı. "Yani bunun Riley'nin hatası olduğunu düşünüyorsun."

"İkisi de öyleydi. Riley, Aaron'ın derisinin altına girdi ve Aaron neredeyse ona bunun için bir ders verecekti. Bu kadar."

"Bu yeterli." Cheyenne, Wyatt'ın açılmamış olan ayakkabısını bağladı.

Presley, "Onu orantısız hale getirmeyelim" dedi.

Ablası ona şüpheli bir bakış gönderdi. "İlk başta Aaron'un açılışında ne yaptığını anlamıyorum."

"Herkes gibi beni desteklemek için geldi. Sanki hiç arkadaş olmadık, Chey."

"Bu doğru, ama... sosyalleşebileceği başka birçok kadın var. Keşke seni unutsaydı."

"İki yıl yaptı. Ama şimdi döndüğüme ve Riley ilgilendiğine göre hiçbir şeyi kaçırmadığından emin olmak istiyor. Zamanla, daha önce tanıdığı kızla oldukça iyi olduğumu anlayacak ve bu her şeyin sonu olacak."

Cheyenne dudaklarını bir yana büktü. "Tahminim? Senin onunla hiçbir ilgin olmaması onu çıldırtıyor. Kadınların direnişiyle karşılaşmaya alışık değil."

Dün gece pek bir direnişle karşılaşmamıştı, sonunda değil, bu yüzden Cheyenne'in yüzüne bakamadı. "Muhtemelen bunun da bir unsuru var."

"Sürekli etrafta vızıldaması beni tedirgin ediyor. Wyatt, babasının tüküren görüntüsü!"

Aaron kasabadan ayrılana kadar Presley geri taşınmamalıydı, ama o kadar yurdunu özlemişti, yalnızdı ve Wyatt'ı izleyen birine karşı daha fazla dayanamıyordu. Şimdi zor durumdaydı.

Başka endişeleri de vardı - dün gece yaptığı hamilelik testinin yüzde yüz doğru olmayabileceği gerçeği gibi. Öyle olsa bile, o ve Aaron daha sonra sevişmişlerdi. Elbette her seferinde prezervatif kullanmışlardı, ancak geçen Pazartesi olduğu gibi her zaman birinin başarısız olma şansı vardı. Wyatt'a hamile kaldığında da bir tür başarısızlık yaşamış olmalılar. Çok tehlikeli

yaşıyordu ve tam da hayatıyla ilgili bir şeyler yapmaya başladığı sırada. Aptalca!

"Daha önce de söylediğimiz gibi, yakında gidecek."

"Tanrıya şükür," diye mırıldandı Cheyenne.

Presley, Wyatt'ın bebek bezi çantasını aldı ve kapıya yürüdü. Dylan'ı işte bu kadar uzun süren ne?

Cheyenne, bebek arabasını yüklemesine yardım etti. "Dükkânda fazladan meşguller."

"Bu, büyük açılışım için kardeşlerini göndermesini daha da güzel kılıyor."

"Aaron'u o göndermedi."

"Ayrı geldi."

"Biliyorum. Her neyse, Dyl seni benim sevdiğim gibi seviyor."

"Ona sahip olduğun için şanslısın."

"Birini bulacaksın," dedi. "Ve belki o biri Riley olur."

Son kısmı duymamış gibi davranan Presley veda etti ve Wyatt'ı eve itti. Sonra, onu yerleştirir yerleştirmez Riley'i aradı ve akşam yemeğini iptal etti. Stüdyodaki olay için özür dilemesine rağmen, ona öyle olmadığını söyledi. Bir süre kimseyle çıkmayacağını, oğluna ve işine konsantre olması gerektiğini söyledi.

Cuma günü birlikte geçirdikleri zamandan ne kadar zevk alsa da, görüşmeyi bitirdikten sonra garip bir rahatlama duygusu hissetti ve o gece daha sonra regl başladığında rahatlaması daha da arttı.

* * *

Aaron, önümüzdeki iki hafta boyunca Presley'den tek kelime duymadı; onu da görmedi. Onu çok düşündü ve sık sık arama isteği duydu. İşlerinin nasıl gittiğini duymakla ilgileniyordu. Yoga derslerinde çok sayıda insan alıyor muydu? Yeterince masaj yaptırıyor muydu?

Check-in yapacaktı. Onun geçinmekte zorlandığını biliyordu ve onun için endişeleniyordu. Ama kıskançlığının onu açılışta Riley Stinson'la yaptığı sidik yarışına sürüklemesine izin verdikten sonra, ondan uzak durarak ona daha büyük bir iyilik yapmaya karar verdi. Arkadaşlığını istemiyorsa, stüdyodaki o öpücüğü her hatırladığında Riley'nin suratına yumruk atmak istese bile, ona daha tatmin edici bir şey bulması için yer vermesi gerekiyordu.

Neyse ki, eli kendi hayatıyla doluydu. Bir günden diğerine, bir franchise açıp açmama konusunda tereddüt etti. Dylan'la birlikte babalarına gönderdikleri mektubun JT'yi başka bir yere taşınmaya ikna etmeyeceğinden endişeliydi. Ve bu iki şey üzerinde kafa yormadığı zamanlarda, ikisini de süreçten rahatsız edecek hiçbir şey yapmadan Cheyenne'i nasıl hamile bırakacağını bulmaya çalışıyordu.

Şimdiye kadar, kocasının onayı olmadan yapay olarak döllenmesine izin verecek yerel bir klinik bulamamıştı. Bu yüzden ondan eşi gibi davranmasını istemişti ama o o kadar ileri gitmeye isteksizdi. Doktorun ya da bir hemşirenin onu muayene odasına götürmesinden korkuyordu -belki de prosedürün nasıl tamamlanacağını göstermek için- ve baldızının asla görmemesi gereken kısımlarını görecekti. Yardım etmeye istekliydi, ancak bunlar beynine basılmasını istediği türden görüntüler değildi. Buna pratik, hatta kişisel olmayan bir şekilde yaklaşmaya çalışsa da, bu yine de Dylan'a fazla müdahaleci ve saygısız görünüyordu.

Bir alternatif olarak, onun bekar bir kadın olduğunu iddia etmeyi düşünmüşlerdi, ancak bölgedeki tüm kliniklere çoktan başvurmuştu ve yeni soruşturmasını eski soruşturmasıyla ilişkilendirebileceklerinden endişeliydi. Pek çok insan, yapay olarak döllenen bekar bir kadına hâlâ kuşkuyla bakıyordu, zaten bu yüzden başlangıçta evli olduğunu kabul etmişti.

O ve Cheyenne en son konuştuklarında, hala hangi yolu izlemeleri gerektiğini merak ediyorlardı. Daha fazla araştırma yapacağını söylemişti. Dylan, Nisan ayı başlarında bir Perşembe öğleden sonra Amos Auto Body'deki herkesi dükkanın önüne çağırdığında ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bir şişe şampanya taşıyordu, Aaron onu neyin bu kadar mutlu etmiş olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Neler oluyor?" diye sordu.

Aaron, kardeşleriyle birlikte cevabı bekledi ama Dylan onlara bir cevap vermedi. Bunun yerine, her birine birer bardak aldırdı ve törenle şampanyayı döktü.

Görünüşe göre, Rodney'nin bulabileceği en iyi içme cihazı, su soğutucunun üzerindeki kırmızı Solo bardağıydı. "Bize neyi kutladığımızı söyleyecek misin?"

Onlara en son katılan Mack, boyama gözlüklerini çıkardı ve diğerlerinin arasından geçti. “Bana babamın hapisten erken çıkacağını söyleme!”

Aaron ve Dylan öyle bir durumda şampanya paylaşmayacaklarını belirten bir bakış attılar ama Dylan, "O kadar da heyecan verici değil," dedi.

Sesindeki alaycılığı duyan Mack kaşlarını çattı. "Neden onu görmek istemediğini, hatta onun hakkında konuşmak istemediğini anlamıyorum. Neredeyse yirmi yıl oldu. Hatalarının bedelini ödedi. Neden ona bir şans daha veremiyoruz?”

Dylan, "Gelecekteki davranışın en iyi göstergesi geçmiş davranıştır" dedi. "Ama babam hakkında daha sonra konuşabiliriz. Bu anı benim için mahvetme küçük kardeşim.”

"Piyangoyu kazandın mı?" Rod sordu.

Dylan, "Kazanmak için piyango oynamam gerekir," diye yanıtladı.

"Peki nedir?" Bu, babalarıyla ilgili işi bırakacak kadar merakı olan Mack'ten geldi.

"Cheyenne hamile." Dylan'ın gülümsemesi tekrar genişledi, sanki onu tutamıyormuş gibi. "Buna inanabiliyor musun? Bir bebeğimiz olacak.”

Aaron daha yere çarpmadan çenesini yakaladı. Dylan neden bahsediyordu? Son duyduğunda, Cheyenne hâlâ bir klinik arıyordu. Bu değişmiş miydi? Sonuçta ona ihtiyacı yok muydu?

Rahatlama hissetmek istedi. Bunun yerine, üzerine belli bir huzursuzluk çöktü. Ona haber vermek için mesaj bile atmadan aniden hamile kalması... en iyi ihtimalle merak uyandırıcıydı.

"Ne zaman meşgul olacaksın diye merak ediyordum." Rod kahve kupasını kaldırdı. "Tebrikler!"

Dylan'ın göğsü şişti. "Ölebileceğim için çok mutluyum."

Bu oldukça mutluydu, özellikle de sabırlı kardeşi için.

Aaron tepki veremeyecek kadar şaşırmış halde kadeh kaldırmayınca Grady onu dürttü. "Senin sorunun ne?"

Boğazını temizledi. "Hiçbir şey değil. Benim bir sorunum yok. Ben sadece... Dyl için heyecanlıyım, hepsi bu." Plastik Big Gulp bardağını kaldırdı. "Şerefe."

Amca olacağız, dedi Mack.

Rod, Dylan'ın arkasını sıvazladı. "Ne istiyorsun - erkek mi kız mı?"

"Ben de alırım. Sadece bebeğin sağlıklı olmasını istiyorum." Dylan şampanyasını içti. "Ama ya seçmek zorunda kalırsam? Bu ailede yeterince erkek var. Küçük, tatlı bir kız istiyorum."

"Cheyenne ne zaman geliyor?" diye sordu.

Henüz bilmiyorum, dedi Dylan. "Tam olarak resmi değil. Doktora gitmesi gerekiyor ama bu sabah erkenden evde hamilelik testi yaptı ve pozitif çıktı."

Pek resmi değil... Aaron içkisine baktı. Bunun bir nedeni var mıydı?

"Bunlar güvenilir mi?" diye sordu.

Dylan omuz silkti ama belli ki bu omuz silkmenin gösterdiğinden daha fazla yatırım yapmıştı. "Öyle olmalılar."

Aaron kesinlikle öyle olduklarını umuyordu. Presley'e yaptırdığı testin sonuçlarına güveniyordu. Ve Cheyenne'den kurtulduğu için çok heyecanlanırdı.

Bu gerçek olabilir mi?

"Babasının kalbini çalacak bir kıza bu." Mack fincanını kaldırdı.

Aaron kadehe katıldı ve anın tadını çıkarıyormuş gibi yaptı. Ama şampanya bitip diğerleri işe gider gitmez Cheyenne'i aramak için dışarı çıktı.

"Bu doğru? Hamile misin?" cevapladığı anda sordu.

Evet demesi için dua ediyordu ama bu soruyu karşılayan tereddüt midesindeki düğümleri daha da kötüleştirdi. "Şey?"

"Numara. Ama Dylan'a öyle olduğumu söylemek zorundaydım. Pazartesi günü doktora gitmeyi planlıyordu. Bu haberi dün gece geç saatlerde bana verdi,

rastgele bahsetmişti. Sonra ne yapacağımı bulmak için saatlerce dönüp durdum. Ona çok geç olmadan iptal etmesi için bir sebep vermem gerekiyordu."

"Yuh." Aaron burnunun kemerini sıktı. "Şaka yapıyor olmalısın." Şimdi geri adım atmanın bir yolu yoktu - planladığından değil ama en azından seçeneği vardı. Daha da kötüsü, giderek daha katı zaman kısıtlamaları altındaydılar. Cheyenne'in hamile kalmasına yardım etmesi gerekiyordu ve bunu bir sonraki regl döneminden önce yapması gerekiyordu, yoksa kardeşi perişan olacaktı.

"Üzgünüm Aaron," dedi. "Ona yalan söylemek istemedim ama... Başka seçeneğim olduğunu hissetmedim."

Aaron, taşma yeri olarak kullanılan çakılın üzerinden bir kayayı tekmeledi. "Cheyenne, bence ona ne yaptığımızı söylemeliyiz. Demek istediğim... henüz doğru kliniği bile bulamadın." Ve yapacağının garantisi var mıydı? Özellikle şimdi prosedür bu kadar çabuk olmak zorundayken?

"Bu kadar," dedi. "Bu engeli aşmanın bir yolu olabilir, ama..."

Onu tedirgin eden "ama"ydı... Durduğunda, onun sinirini toparladığını sandı.

“Döllemeyi kendimiz yapmaya ne dersin?”

Omurgasını düzeltti. "Ne? Nasıl? Ve nerede?"

"Korkma. Temelde aynı şey olacak. Sadece bir doktoru dahil etmeyeceğiz. Bunu bu gece Presley'de yapabiliriz."

"Spermimi alıp... ve onu kendin yerleştirmeyi mi düşünüyorsun?"

"Evet. Hindi baster yöntemi denir. Açık nedenlerle."

Sunulan görüntüyü reddetmeye çalıştı. "Sanırım ayrıntıları duymamayı tercih ederim."

Anladım, dedi gergin bir kahkahayla. "Üzgünüm. Ama... pek çok avantajı olacak. Ücretsiz olacak, yani bir tane. Ve sürmezse, işlemi tekrarlamak zor olmayacaktır. Başka bir randevu için beklemek zorunda kalmazdık, vb. Sen ne diyorsun?"

Şakaklarını ovuşturdu. Kendini neyin içine atmıştı? "Alternatifim ne?"

"Doğru kliniği aramaya devam edebilir ve içeri girmeyi umabiliriz. Ama çok uzun sürerse..."

"O zaman Dylan'a hamile olmadığını söylemen gerekecek."

"Evet."

Ağabeyinin ofiste dolaşıp o şampanyayı döktüğünü hayal etti ve işin bu noktaya gelmesine izin veremeyeceğini biliyordu. Bok.

"Yani ne diyorsun?" diye sordu.

Bir yedek plandan ilk bahsettiğinde, rotayı değiştirmeye karşı çıkacağını varsaymıştı. Ama önerisi onu ne kadar rahatsız etse de, bazı açılardan rahatlamıştı. Neden bu işi bitirmiyorsun? Tonlarca evrak işi ve bir sürü garip soruyla karşı karşıya kalacağı bir kliniğe yürümek yerine özel bir evde birkaç dakika geçirmek ona iyi geliyordu. Belki şanslı olacaklardı ve kendin yap tohumlamaları ilk kez olacaktı. O zaman bütün işi bitirecekti. Daha da iyisi, üçü dışında kimse bunu bilmeyecekti. Yaptıkları hiçbir tıbbi çizelgede listelenmeyecekti, bu da onu çekme olasılığını çok daha makul hale getiriyordu. Daha fazla güvenlik. Cheyenne için daha az masraf. Kolaylık ve rahatlık sağlayan yerel bir ev.

Kahretsin, göründüğü kadar kolay olsaydı, işe şampanya getirirdi. Bonus olarak, Presley'deki tohumlama işini üstlenmeyi kabul etmesi, onu tekrar görebileceği anlamına geliyordu. Hayatına çok yakındı ve bir o kadar da yoksundu ve bu onu çıldırtıyordu. "Tamamlandı. Ne zaman?"

"Pres'e onun evini kullanıp kullanamayacağımızı henüz sormadım ama umursayacağını hayal edemiyorum."

Kardeşlerinden biri onu aramaya gelmeden önce işe geri dönmesi gerekiyordu. "Bana evet ya da hayır diye mesaj at ve bana zaman ver."

"Yapacağım. Bugün son yoga dersi yedide başlıyor, bu yüzden sekiz buçukta bitmesi gerekiyor."

Kapatmak üzereydi, ama bunun üzerine tereddüt etti. "Dylan o zamana kadar evde olur. Ona ne söyleyeceksin?"

"Presley'in geç masaj yaparken Wyatt'ı bir saat izlememe ihtiyacı olduğunu söyleyeceğim."

"Ya senin evinde bebek bakıcılığı yapmanı isterse?"

"Onu Wyatt'ın kendi evinde daha mutlu olacağına ikna edeceğim."

"Seninle Presley'e gitmeye karar verebilir."

"Yaparsa iptal edip yarın ya da ertesi gün tekrar denememiz gerekecek."

Ona her zaman son saniyede mesaj atabilirdi. O halledebilirdi. Dylan'ın bu işin ortasında görünmesini istemiyordu. "İyi."

"Teşekkürler Harun," dedi. "Gerçekten onu takdir ederim."

Güneşe gözlerini kısarak baktı. Mart ayında deneyimledikleri soğuk cephe tamamen ortadan kalkmış gibi görünüyordu. Sıcak bir gün olacaktı. "İşe şampanya getirdiğini biliyorsun, değil mi?"

Garip bir sessizlik vardı. Sonra, "Evet. Hamileliği doktor tarafından onaylanana kadar beklemesini sağlamaya çalıştım ama çok heyecanlıydı."

Aaron içini çekti. "Umarız öyle kalır."

15

O öğleden sonra Aaron bir araba boyamayı yeni bitirmişti ve Dylan yaklaştığında ahırı yıkamakla meşguldü. Dylan boya odalarına o kadar sık gelmezdi. Parçaları sipariş etti, kitapların bakımını yaptı ve ofisi o kadar meşgul etti ki fazla üstyapı yapma şansı yoktu. İşi yönetmeyi severdi. Aaron asıl onarımları yapmayı tercih etti. Yıkılmış bir arabayı alıp yeniden eski haline getirmeyi, elleriyle çalışmayı severdi. Ama öne çıkmak için -bir gazoz almak ya da yazın serinlemek için bir nedeni yoksa- Dyl'i gün içinde pek sık görmüyordu. Bu yüzden, özellikle Dylan'ın yüzünde böylesine kasvetli bir ifade olduğu için, ağabeyi tarafından ayırt edilmekten biraz çekindi. Yakında baba olacağı haberiyle silahlanmış olarak işe geldiğinde hissettiği katıksız sevinç neredeydi?

Aaron basınçlı yıkama makinesini kapattı. "Ters giden birşey mi var?"

Dylan, Grady, Rod veya Mack'in duymasını istemiyormuş gibi etrafına bakındı. "Öğle yemeği için Cheyenne ile tanıştım."

Cheyenne'den bahsetmek Aaron'ın endişesini hafifletecek hiçbir şey yapmadı. Yengesi Dylan'a ne yapmayı planladıklarını söylemeye mi karar vermişti? Eğer öyleyse, Aaron onu hikayenin dışında bırakmış olmasını umuyordu. Dylan, tüm bunlara onsuz karar verilmiş olmasına sevinmeyecekti. "O iyi mi?"

"O iyi, ama... postayı yanında getirdi."

Bir nebze olsun rahatlayan Aaron, tutmakta olduğu asayı kapattı. "Babamdan bir cevap aldın."

“'Cömert' teklifimiz için bize teşekkür ediyor ama para peşinde değil. Whiskey Creek'i özlüyor ve geri dönmek istiyor."

"Lanet etmek."

"Ayrıca kaybettiği zamanı telafi etmek ve oğullarını tanımak istediğini iddia ediyor."

"Böyle şeyler söylerken, Mack'in dışarı çıkacağı için heyecanlı olmasına şaşmamalı." Aaron gözlüklerini çıkardı ve boynuna sarkmasına izin verdi. "Zavallı çocuk sonunda gerçek bir babası olacağını düşünüyor."

“Özellikle şimdi babam yeniden evlendiğinden, bunun ne kadar zor olabileceğinin farkında değil.”

Aaron ıslak ellerini tulumuna sildi. “Babamın samimi olduğu izlenimini mi edindin? Yoksa geri dönüp işine girerse daha fazlasını elde edeceğine mi inanıyor?”

Dylan başını salladı. "Söylemenin yolu yok. Ve... bilmen gereken bir şey daha var."

"Bu da ne?"

Cheyenne'e bile bir şey söylemek istemedim ama karısı son üç gündür beni arıyor."

"Numara! Ne istiyor?”

“Gelecek hafta sonu gelip bizimle buluşup buluşamayacağını soruyor. Eğer tanışırsak babamın buna bayılacağını söylüyor. Onu tekrar ziyaret ettiğinde vermek için birkaç fotoğraf çekmek istiyor.”

"Tanımadığımız bir kadının ortaya çıkması, muhtemelen onu kollarını açarak karşılamamız gerektiğini hisseden bir kadın çekici bir ihtimal değil."

Dylan yanaklarını şişirdi, sonra nefesini bıraktı. "Kabul ediyorum."

"Peki şimdi ne? Hayır diyebilir miyiz?"

"Nasıl olduğunu anlamıyorum," diye yanıtladı Dylan, "onunla iyi ilişkiler sürdürmek istiyorsak olmaz ve bu, babamızın nasıl biri olduğunu görene kadar önemli olabilir."

"Ama bu yabancının hayatımda olmamasını tercih ederim! Kahretsin, babamı hayatımda istemiyorum bile."

Dylan'ın JT'ye sadık kalmaya çalıştığı zamanlar olmuştu, son zamanlarda durmuştu. Aaron, incik olayından sonra ikisinin de aynı sonuca varacağına inanıyordu: babalarına güvenilemezdi. "Senin gibi, geçmişi yalnız bırakmayı tercih ederim," diye itiraf etti. "Sonunda özgürüm ve hayatımın o kısmından kurtuldum. Neden geriye bakmak isteyeyim? Ama... belki de fazla kapalı fikirliyiz. Belki Mack ve diğerleri için iyi bir şey olur."

Kardeşleri adına karar vermek muhtemelen adil değildi. "Yani oy kullanacağız?"

"Elbette. Hepimiz yetişkiniz."

"Yaparsak, bizi oylayacaklar. Babama ve evli olduğu her kadına bir şans vermek isteyeceklerdir, ancak Amos Auto Body bizim geçim kaynağımız. Babamın geçmişimizi yaptığı gibi geleceğimizi de mahvetmesine izin veremeyiz."

"Onu böyle görmeyecekler."

"Peki ne yapacaksın?"

"Onu bırak."

"A kadar..."

"Mümkün olduğunca. Şanslıysak, durum kendiliğinden çözülür. Bir şekilde." Dylan iç geçirerek ofise geri döndü. "Ama bazen korkarım ki bunca yıl önce olanlar asla tam olarak arkamızda kalmayacak," dedi omzunun üzerinden.

Gözlüğünü tekrar takamadan Aaron'ın telefonu cebinde titredi. Ona kimin ulaşmaya çalıştığını görmek için çıkardı ve Cheyenne'den bir mesaj geldiğini gördü.

Bu gece çalışmayacak.

Dylan'ın gittiğinden ve cevabını mesaj atmadan önce geri dönüp dönmeyeceğinden emin olmak için kontrol etti.

Presley yapamaz mı?

Öyle değil. Daha önce düşünmüyordum. Yumurtlamam gerekiyor.

Dylan'a zaten hamile olduğunu söyledikten sonra neden acele edeceğini görebiliyordu.

Peki bunun ne zaman olacağı hakkında bir fikriniz var mı?

Döngümü çiziyordum. Önümüzdeki hafta sonu olmalı. Emin olmak için ovulasyon testi yaptırdım. Bu ay en verimli olacağım iki günü tahmin edecek. Bunu takip edeceğiz. Şansımızı artıracak.

Bunu yalnızca bir kez yapmak istediği için, her gösterge en uygun zamanı önerene kadar beklemeye istekliydi. Presley'e ne planladığımızı anlattın mı?

Evet. Yardım etmekten mutlu ama bunu bir hafta ertelememiz gerektiğini biliyor.

Harika. Doğurganlığımı artırmak için herhangi bir şey yapmam gerekiyor mu? Bir çeşit vitamin ya da bitki al ya da... başımın üstünde mi durayım? Herhangi bir şey?

ÇOK KOMİK! Bunun erkek tarafı hakkında biraz okudum. Kısıtlayıcı giysiler giymeyin. Belirli ekipmanların çok ısınmasına izin vermeyin, bu da şu andan itibaren hiçbir jakuziye girmemeniz gerektiği anlamına gelir. Büyük olaydan birkaç gün önce seks yapmayı erteleyebilirseniz, bu da sperm sayınızı artırarak yardımcı olacaktır. Ama bununla ilgili. Ama kliniklerin kız dergileri sağladığını duydum. Seni neyin tahrik ettiğini bilmediğim için gerekirse kendi malzemeni getirmek isteyebilirsin.

Her zaman Presley'i düşünebilirdi. Bu günlerde, onun hakkında herhangi bir görüş veya düşünce, libidosunda bir artışa neden oldu.

Ben bu işin sonunu halledeceğim.

Değişimlerinin bittiğini düşündü, ama ona tekrar mesaj attı.

Bu arada evde tohumlama kitleri satan bir site buldum. Bu günlerde çevrimiçi olarak alabileceğiniz şeyler çılgınca. İhtiyacımız olan her şeye sahip olacak gibi görünüyor. Ve iki günlük kargoları var. Paket geldiğinde evde olduğum sürece, Dylan görmeden saklayabilirim, biz altınız.

Her zaman işte olduğundan, bu çok zor olmamalı. Ya da Presley'e gönderebilirsin.

İyi fikir.

Yani doğru zaman geldiğinde bana haber verecek misin?

Bir hafta kadar sonra sana mesaj atacağım.

Telefonumu el altında tutacağım.

"Merhaba Harun."

Araya giren Aaron, Mack'in aralarındaki mesafeyi kapattığını görmek için arkasını döndü.

"Naber?" diye sordu telefonunu cebine koyarken.

"Günü neredeyse bitirdin mi?"

Malcolm Field'ın Toyota Land Cruiser'ı için ihtiyaç duyduğu bazı parçalar gelmişti. Bunları kurması gerekiyordu, yoksa Dylan Malcolm'a yapacaklarını söylediğinde onlar bunu asla yapamazlardı. "Birkaç saatim daha var, neden?"

"Daha sonra dışarı çıkmak ister misin diye merak ediyordum."

"Nereye?"

"Seksi Sadie'nin mi?"

“Oldukça kısa bir sürüş mesafesinde başka barlar var.”

"Neden şehri terk ettin? Sabah yine işe gitmek için kalkmamız gerekiyor.”

Ama Amador City'e ya da Jackson'a gitselerdi, Noelle Arnold'la karşılaşması daha az olasıydı. Telefonu yüzüne kapattığından beri onunla konuşmamıştı ve huzuru ve sessizliği seviyordu. "Bir şeyleri değiştirmek güzel olabilir."

"Bir dahaki sefer. Lana geliyor. Onu yeni bir yere gönderirsem kaybolabilir."

Lana, Mack'in sevimli kız arkadaşıydı. Sıcak bir kalbe sahip olmasına rağmen, Aaron'un gördüğü kadarıyla, hayatında tanıştığı en zeki kız değildi. "Onu almıyor musun?"

"Numara." Anlamlı bir şekilde gülümsedi. "Seninle tanışması için bir arkadaş getiriyor."

Şüphecilik, Aaron'ı daha az hevesli yaptı. "Yani bu bir kör randevu."

"Kesinlikle hayır. Onlardan nefret ediyorsun. Sadece yerel bir barda bir şeyler içmek için buluşan bir grup insan."

"İki çift."

"İki adam iki kızla içki içmek için buluşuyor - ayrı ayrı geliyorlar."

"Saçları ayırıyorsun."

Aaron isteksiz davranmaya devam edince, Mack onu kolundan dürttü. "Haydi, ağabey. Senelerdir dışarı çıkmadın. Ve Lana bu kızdan hoşlanacağından emin."

Bugünlerde Dylan neredeyse Cheyenne ile evlenmeden önceki kadar kötüydü. Artık pek dışarı çıkmıyordu. Biri için çok fazla saat çalışıyordu. Ve ilgisini kaybetmişti. Ama aile favorisine hayır diyemezdi. "İyi, gideceğim."

İki saat sonra, Aaron işten çıkıp duş aldığında, Mack ve arkadaşlarıyla takılmaya bir dereceye kadar ilgi göstermeyi başardı. Ama Sexy Sadie's'e vardıklarında ve Aaron, Presley'in Riley ile birlikte orada olduğunu görünce, gelmemiş olmayı diledi.

* * *

Presley buna inanamadı. Son randevularını bozmadığından beri, Riley'nin kendisine uzattığı davetlerin hiçbirini kabul etmemişti. Ancak iki hafta boyunca güçlü kalmak ve Aaron'u görmemek kendine olan güvenini artırmıştı. Sadece bu da değil, Riley onu tam zamanında, vaktinden önce yaşlandığını, geceleri münzevi gibi yaşadığını hissettiği anda yakalamıştı ve bu hayır demesini

zorlaştırmıştı. Ertesi sabah çalışmak zorunda olduğu için onu geç saate kadar dışarıda tutmayacağına söz vermişti. Ayrıca oğlu Jacob'ı, Wyatt'ı ailesinin evinde izlemesi için sıraya koymuştu, böylece Wyatt'ın güvenli bir yerde olduğu konusunda rahat hissedecek ve Cheyenne'den bir iyilik daha istemek zorunda kalmayacaktı.

Tüm itirazlarını o daha onları yapamadan aşmıştı, bu yüzden kabul etmişti. Bir içki içip bir saat kadar dans etmekten zarar gelmeyeceğini düşündü.

Ama Aaron'la karşılaşmayı hiç beklemiyordu. Belki bu bir hafta sonu olsaydı, yollarının kesişebileceği konusunda gergin olurdu. Daha önce Whiskey Creek'te yaşarken Sexy Sadie's'e sık sık gelirlerdi. Ancak Cheyenne'e göre, Amos çocukları bugünlerde o kadar uzun saatler harcıyorlar ki, hafta boyunca nadiren barlara gidiyorlar.

"Muhtemelen Aaron'ı içeri girerken görmüşsündür," diye mırıldandı Riley. "Bu iyi olacak mı? Yoksa gitmeyi mi tercih edersin?"

Aaron'un yönüne bakmadı, göz teması kurmak istemedi. Riley'e başka bir yere gitmeyi tercih ettiğini itiraf edebilirdi ama onlar daha yeni varmışlardı, Aaron ve en küçük erkek kardeşinden hemen önce. Bu kadar erken kalkıp dışarı çıkmak gülünç olurdu. "Bu iyi. Tabii ki."

"Harika." Masadan kalktı. "Sana bir içki ısmarlayayım. Ne alırsınız?"

"Kızılcık suyu?"

"Bu kadar?"

Bir kadeh şarap içmeyi planlamıştı ama şimdi cesaret edemiyordu. Kalabalık, sesler, mekanın kokusu bile onu iki yıl geriye götürdü. Aaron'ı görmek de öyle. Ve bunun güçlü bir etkisi oldu...

Başını salladığında, Riley bara gitti ve Aaron ve Mack'in köşedeki koltukları bulmasını gizlice izledi. Aaron'un orada olduğunu bildiğini söyleyebilirdi. Bunu kitapçıda olduğu gibi hissedebiliyordu. Ama ona yaklaşmadı.

Muhtemelen kendisinden on yaş küçük iki kadın Amos kardeşlere katılırken keskin bir kıskançlık hissetse de, bunun belli olmaması için kendini uyardı.

Neyse ki, Riley bir an sonra geri döndü. Sonra konsantre olması için içkisini aldı - onun için çok az şey olsa da.

"Masaj işiniz nasıl gidiyor?" diye sordu Riley.

"Çok iyi." Konuşurken gülümsedi ama Aaron'ın sesini dinlemekten kendini alamadı. Kız kimdi? Presley onu daha önce hiç görmemişti. Sarışın Mack, Shearwood Ormanı'nda çalışmak için kolları sıvamıştı. Presley, bir hafta önce saçlarını kestirmeye gittiğinde onu orada görmüştü.

"İşin hangi bölümü daha iyi gidiyor?"

Dikkatini tekrar Riley'e verdi. “Kesinlikle masaj ama yoga derslerim büyüyor. İlk gün sabah belki on, akşam beş kişi geldi. Cuma akşamı dersi hala mücadele ediyor. Bunu iptal etmem gerekebilir ama ne olacağını göreceğiz."

"Masaj tarafı geçinmek için yeterli mi?" Bunu endişeyle sordu, ki bu çok hoştu.

"Neyse ki, öyle." Açılmak için yapması gereken her şeyi düşünürken, başına bela olan endişeyi hafifletecek kadar para kazanıyordu. İşler aniden durabileceğinden, iç huzurunun devam edeceğinden emin olamıyordu - ama süreceğini umuyordu.

"Belki de yoga derslerinin reklamını yapmalısın, komşu kasabalardan bazılarını çekmeye çalışmalısın," diye önerdi.

“Çeşitli yerel gazetelere ilan vermeyi düşündüm. Belki yaparım." Yatırım yapacak daha çok parası olduğunda.

Yavaş bir şarkı geldi - Phil Collins'in "In the Air Tonight" - ve başını dans pistine doğru salladı. "Dans etmek ister misin?"

* * *

Lana'nın onunla tanışmak için getirdiği kız Bobbi çekiciydi. Ve tatlı görünüyordu. Ama Aaron onunla daha yeni tanışmıştı ve daha şimdiden soyadını hatırlayamıyordu. Presley, Riley Stinson'a sokulduğunda onu dinlemekte zorlanıyordu. Riley'nin stüdyoda ona verdiği öpücük Aaron'ın zihninde oynamaya devam etti, onu tekrar tekrar kızdırdı ve aynı zamanda utandırdı, çünkü bunun kendisine ulaşmasına izin vermişti.

Presley'nin orada olduğunu bile görmezden gelmeye çalıştı ama gözlerinin kendi iradesi varmış gibi görünüyordu. Zevk alıp almadığını görmek için izlemeden edemedi. Riley'e dokunmak zorunda olmadığı herhangi bir yere dokunuyorsa. Riley ellerini olması gerektiği yerde tutuyorsa...

"Merhaba? Harun, orada mısın?" Mack, Aaron'ın yüzünün önünde parmaklarını şıklattı.

Aaron konuşmanın bir kısmını kaçırdığını fark etmemişti. Göz kırparak kendi masasına odaklandı. "Ne dedin?"

Mack, dans pistine sinirli bir bakış attı ama Presley'i gördüğünde ikiyle ikiyi bir araya getirmedi. Barın içi karanlıktı ve oldukça kalabalıktı. “Bobbi bir kaynakçıdır. Kendini okula böyle sokuyor. Onun işi olağandışı değil mi? Daha önce hiç bir kadın kaynakçıyla tanışmadım.”

Bu harika, dedi Aaron, ama hevessizliği masanın altından ağabeyinin tekmelenmesine neden oldu. Birasının kalanını geri atarak ayağa kalktı. "Bir içki daha alacağım. Başka isteyen var mı?"

Bardaklarının hala dolu olduğunu belirttiler. "İyiyiz," dedi Mack, "Sana ne oluyor?"

"Anladım. Hemen döneceğim."

O uzaklaştığında, Aaron bir rahatlama hissetti. Presley'i Riley'nin kollarında görmekten mutlu değildi, ama en azından artık onları kendi partisinin yakından incelemesi altında izlemek zorunda değildi.

Barda durup barmenin kendisini fark etmesini beklerken “Bu Gece Havada” bitti ve “Sana Son Zamanlarda Söyledim Mi” geldi. Aaron, Riley ve Presley'nin tercihen gözden uzak bir yerde oturmalarını umuyordu ama oturmadılar. Presley ona bakana kadar yavaş bir daire çizerek dans etmeye devam ettiler ve o anda gözleri buluştu.

Aaron bakışlarını başka yöne çevirmesi ve önemli bir şey değilmiş gibi davranması gerektiğini biliyordu. Ama olması gerektiği gibi davranmak o kadar kolay değildi.

Önce bakışlarını ondan çekti.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Barmendi. Aaron neredeyse bir bira daha ısmarladı ama fikrini değiştirdi. Uzun zamandan beri ilk defa ezilecek gibi hissediyordu. "Ben düz bir viski alacağım."

Aaron masaya dönüp yeni içkisini neredeyse birasını içtikten sonra bitirdiğinde Mack, "Vay, iyi ki seni eve bırakmaya geldim," diye şaka yaptı.

Lana, "Bobbi, hala yürüyebiliyorken onu dans pistine çıkarsan iyi olur," diye şaka yaptı. Sonra Mack'i götürdü ve Bobbi ona belli belirsiz bir gülümseme sundu.

"İyi misin?"

"Ben iyiyim" dedi. "Neden?"

"Gerçekten burada olmak istemediğin izlenimini edindim."

"Elbette yaparım." Bu bir yalandı. Bunu örtbas etmek için elini ona uzattı. "Hadi dans edelim."

16

Dans pisti o kadar büyük değildi ama o ve Aaron'ın yan yana dans etmek zorunda kalmamalarına yetecek kadar yer vardı. Presley, yalnızca onu kasten kalabalıklaştırdığını varsayabilirdi.

Riley onu tamamen görmezden geldi. O ve Aaron birbirlerine birkaç bakış attılar ama konuşmadılar.

Sonunda gözlerini kapadı ve başını Riley'nin omzuna yasladı. Karşılık olarak kollarını kızın etrafına sardı ama kadın ona herhangi bir sinyal göndermeye çalışmıyordu; o sadece Aaron'ı bir boa yılanı gibi saran o kıvrımlı esmerle onu görmemeye çalışıyordu. Onun kollarında olmanın nasıl hissettirdiğini, Aaron'ın müziğe nasıl kendinden emin bir şekilde sallandığını, vücudu sanki birbirleri için yaratılmışlar gibi onunkinin üzerinde olmanın her ayrıntısını hatırlayabiliyordu. Riley iyi bir dansçıydı. Bazıları onu çekici bile bulabilir. Ama aynı değildi.

Presley bir an için Aaron'ın kokusunu alabildiğine inandı, sanki onu Riley değil de kendisi tutuyormuş gibi. O sırada uzaklaştı ve tuvaleti kullanması gerektiğini söyledi.

"Seni kovalamasına izin verme," diye fısıldadı Riley.

Güldü. "O değil. Bir dakika içinde geri döneceğim."

Riley ikna olmuş görünmüyordu ama daha fazla tartışmadan bahaneyi kabul etti. "Tamam, ben masada olacağım."

Başıyla onaylayarak barın arkasındaki ıssız koridora kaçtı ve aceleyle bayanlar tuvaletine girmeden önce büyük bir nefes aldı. Neyse ki boştu; toparlanması için birkaç dakikaya ihtiyacı vardı.

Kapı açıldığında, lavabonun üzerine eğilip kalbinin atışlarını yavaşlatmaya çalışıyordu. Bir kadının tezgahlara yönelmesini bekleyerek başını kaldırdı ve Aaron'ı gördü. "Ne yapıyorsun?" diye sordu. "Buraya giremezsin!"

"Uzun kalmayacağım. Ben sadece... Sana söyleme şansını istedim..." Kelimeleri bulmakta zorlanıyor gibiydi. "Açılışta nasıl davrandığım için özür dilerim. Bunu senin için mahvetmek istemedim."

Ona ulaşmaktan korkarak tırnaklarını avuçlarının içine kıvırdı. Öyle olsaydı, kendini kaptırmak ve banyoda sevişmek çok kolay olurdu. Bu düşünce aklından geçerken bile gözleri kilitli sürgüye kaydı ve adam da benzer bir dürtü algılamış gibiydi.

Ama Riley'e ya da başka bir randevuya asla böyle bir şey yapmazdı. Bugünlerde yok çok şükür.

Eforla bir elini klasik durma pozisyonunda kaldırdı. "Bunu sen mahvetmedin. Ayrıca, sadece sen değildin. Biliyorum ki."

Rahatlamış görünüyordu. “Ama hala Riley ile görüşüyorsun? Ondan hoşlanıyorsun yani?”

"Bir çeşit."

"Bir çeşit?"

“Şu anda kimi veya neyden hoşlandığımı bilmiyorum.” Başka bir gülümsemeye zorladı. "Ama sevimli bir kız bulmuş gibisin."

"Kim?"

Kaşları kalktı. "Burada biriyle birlikte değil misin?"

"Ah, Bobby. Mack'in bir arkadaşı."

"O da senin arkadaşın olmaya hevesli görünüyor." Hepsi değil miydi? Bunu çok kez görmüştü.

Omuz silkti. "O benim için çok genç."

"Bu gece burada başka bir sürü çekici kadın var."

"Fark etmedim."

"Etrafına bir göz atman gerekecek."

"Neden uğraşayım? Gözlerimi senden alamıyorum."

Fırında çalışan Lorna Mae, Presley cevap veremeden saldırıya geçti ve neredeyse Aaron'a kapıyla çarpıyordu.

"Hata!" Bunu sarhoş bir kıkırdama izledi. "Lafını bölüyor muyum?"

Aaron'ın çenesindeki bir kas gerildi ve Presley, sahip oldukları mahremiyeti çoktan kaybettiklerinden dolayı hüsrana uğradığını görebiliyordu. "Hayır, zaten gidiyordum," dedi ve dışarı çıktı.

Presley dans pistine döndüğünde bardan gitmişti. Ama Riley olacağını söylediği yerde, masada onu bekliyordu.

Onu görünce ayağa kalktı. "İyi misin?"

Başını salladı.

"Harun ne dedi? Senin peşinden gittiğini gördüm."

"Fazla değil. Geri döndüğünde ne yaptı?"

"Kardeşine bir şeyler fısıldadı. Sonra hepsi kalkıp gittiler."

"Üzgünüm Riley," dedi. "Daha önce Aaron konusunda sana karşı dürüst olmalıydım, ama...Onu unutmadım. İki yıl sonra, düşündüm ki... Ara sıra görülen görme ile başa çıkabileceğimi düşündüm. Mesafemi koruyacağımı ve fazla temas olmayacağını. Ama geri döndüğümden beri, sadece... Hayal ettiğim gibi olmadı."

Riley kaşlarını çattı. "Çünkü gelip sana hâlâ ilgi duyduğunu gösteriyor. Ama görebileceği başka kadınlar da var, kaybedecek çok şeyi olmayan kadınlar. Seni kullanmasına izin verme, Presley."

"İnsanları kullanacak tipte biri değil, Riley. Bunun için fazla hassas, fazla bağımsız."

Bir şey olursa, daha da şüpheci hale geldi.

"Buna inanmayabilirsin," diye ekledi, "ama daha önce birlikte yattığımızda, o kışkırttığı için değildi. O bendim."

"Yani sana iyilik mi yaptı?"

Riley'nin sesindeki alaycı notu duydu. Aaron'u onun tanıdığı gibi tanımadığı için asla anlamayacaktı. Ama o doğruyu söylüyordu. Aaron'a bağlandığında hem muhtaç hem de çaresizdi. Kalbinin iyiliğinden onunla arkadaş olmuştu ve sonra bu dostluğu olması gerekenden daha ileriye götürmesine izin verecekti. Fiziksel zevkten zevk almadığına inanacak kadar aptal değildi. Yaptığına hiç şüphe yoktu, özellikle ikisi de birbirlerinin ihtiyaçlarını karşılamada bu kadar başarılı olduktan sonra. Ama bu onun cinsel bir ilişki başlatmadığı gerçeğini değiştirmiyordu. Yapmıştı ve bunu devam ettirecek olan da oydu. Annesinin öldüğü gece onun evine geldiğinde, sonunda sabrı tükenmişti, bu yüzden Whiskey Creek'ten ayrıldı. Bir gün bunun olmasını bekliyordu.

"Umurunda," dedi Riley. "O sadece benim istediğim şeyleri istemiyor." Ve bu tür saplantılı aşkta kendine saygı yoktu.

"Onu kötülemeye çalışmıyorum Presley. Ama ya umursarsa? Belli ki yeterli değil, yoksa durumunuz farklı olurdu."

"Benimle evlenmek istediğini söylüyorsun."

"Neden? Neden hayatının geri kalanını seninle geçirmek istemiyor? Oğluna baba olur musun?"

O, oğlunun babasıydı, bu da onu bırakmayı daha da zorlaştırıyordu. "Dylan eskiden aynı şekildeydi," diye tartıştı. Cheyenne ile tanışana kadar çok tarafsızdı. Bu onu kötü biri yapmadı."

"Hayır, olmadı. Ben de çıktığım her kızla evlenmek istemedim. Aaron'ın eninde sonunda aşık olacağından eminim—doğru kadınla tanıştığında. Doğru kadınla tanışırsa. Fakat..."

Sözlerinin peşini bırakmadı ve Presley bunun dürüstlüğü fazla ileri götürmekten korktuğu için olduğunu tahmin etti. "Ama o kadın ben olsaydım, bunu şimdiye kadar bilirdim," diye bitirdi.

İçini çekti. "Bu benim düşündüğüm şey. Kız kardeşin böyle düşünüyor ve Dylan da öyle düşünüyor."

"Cheyenne, Aaron'a karşı bazı hislerim olabileceği konusunda seni uyardı mı?" Herhangi bir sayıda arama sırasında kendisini ve durumunu tartıştıklarını hayal etti ve bu rahatsız etti. Ablası sırdaşıydı. Cheyenne'in Riley'e bilgi verdiğini hissetmek istemiyordu.

"Yaptı," diye itiraf etti. “Bu körlüğe ben gelmedim, o yüzden orada endişelenecek bir şey yok. Bana önerebileceğin tek şey arkadaşlıksa, benim için sorun yok. Belki bir gün ilişkimiz ilerler, belki de olmaz. seni zorlamıyorum. Ama er ya da geç Aaron'u unutman gerekecek." Ona göz kırptı. "Bana kalırsa, daha erken de olabilir."

"Bazen onu asla unutamayacağımdan korkuyorum," dedi.

Elini tuttu. “Ben olmayabilirim ama boşluğu doldurabilecek birini bulacaksın. Yani-” ayağa kalktı “-dans pistine geri dönmek ister misin?”

Parmaklarını onunkilerin arasından geçirerek başını salladı.

* * *

Seksi Sadie'nin peşinden gittikleri Lana'nın evinden ayrıldıklarında Mack, "Vay canına, bu gece tam bir kahkaha fıçısıydın," dedi. "Ve sen ne kadar... bir saat kırk dakika dışarıda kalmaya razı oldun?"

Aaron, kardeşine hoşnutsuz bir bakış attı. "Yorgunum, tamam mı?"

Mack kolunu direksiyona attı. “Bobby ile konuşmadın bile!”

"O hala üniversitede! Ne demem gerekiyordu? 'Büyüyünce ne olmak istiyorsun?' Kaynak onun geleceği olamaz, yoksa hala okulda olmazdı.”

“Onunla birkaç yıl geçirmen umurunda değildi. Senin ateşli olduğunu düşündü."

"On yıl birkaç yıldan fazla," dedi kuru bir sesle.

"Ne zamandan beri kiminle parti yapacağın konusunda bu kadar seçici oldun? Seninle evlenmeyi planlamıyordu. Sadece iyi vakit geçirmek istiyordu."

Aaron emniyet kemerini gevşetti. "Sanırım tek gecelik ilişki aşamasını biraz geçtim."

Mack ışıkta durdu. "Yani bu ciddileşmeyi planladığın anlamına mı geliyor? Sen? Ailedeki en büyük partizan mı?"

İkinci soruyu yanıtlayarak ilk soruyu geçiştirdi. "Fark etmediysen, artık o kadar fazla parti yapmıyorum."

"Çünkü..."

"Bir süre sonra, her şey çok... tekrarlayıcı gelmeye başlıyor - sanki aynı partiye tekrar tekrar gidiyormuşsunuz gibi."

"Harika. Bu bana dört gözle bekleyecek bir şey veriyor."

Mack yirmi beş yaşına geldiğinde evlenecekti. Her zaman bir kız arkadaşı vardı. "En iyimizin başına gelir."

Kardeşi ona kaşlarını çattı. "Ama bu gece büyümek zorunda mıydın?"

Aaron, Mack'in Lana'nın arkadaşı için daha keyifli bir randevu olmadığı için hoşnutsuz olduğunu biliyordu ama gülmeden edemedi. "Geç olsun güç olmasın."

Işık yeşile döndüğünde, Mack kamyona biraz gaz verdi ve yolun geri kalanını sessizce sürdü. Bu sessizliği ancak onlar arabaya bindikten sonra bozdu. "Bu yüzden mi hâlâ taşınmaktan bahsediyorsun?" O sordu. "Sıkıldınız ve yeni deneyimler, yeni zorluklar mı arıyorsunuz?"

"Belki." Bir şey aradığını itiraf etmeliydi, hayatında bir sonraki adımda ne olması gerekiyorduysa.

"Biz burada olduğumuz zaman değil, Reno'nun Whiskey Creek üzerinde nasıl bir gelişme olacağını anlamıyorum." Mack, Aaron'ın hareket etmesi fikrine en başından karşı lobi yapmıştı. Mack sevdiklerini çok yakınında tuttu. Ama aynı zamanda Dylan'ın da favorisiydi ve bu bir zamanlar Aaron'ı biraz kıskandırmıştı. Aaron her zaman tuhaf bir adam olmuştu. Mack'e karşı hiç kullanmadığından değil. Yapamadı. Mack'i de çok seviyordu. Ama Mack'in anlamasını bekleyemezdi.

Aaron, "Muhtemelen olmayacak," diye itiraf etti. "Ama taşınmaya karar verdim. Bir noktada kendi başıma vurmak zorundayım. ”

"Neden?"

"Zamanı geldi." Sonunda kararını verdiğini fark etti. Belirsizlik gitmişti. Babaları geri dönerken ve üvey annesi, Dylan'ı aileye kabul edilme fırsatı için rahatsız ederken, tüm bunlardan kaçınmayı tercih etti.

Mack ona kaşlarını çattı. "Bu berbat."

"Uzak olmayacağım."

“Üç saat tam olarak yakın değil. Her şey değişecek." Mack bir üvey annesi olduğunu bile bilmiyordu. Biraz değişiklik oldu. Ama o ve Dylan bundan henüz kimseye bahsetmemişlerdi. Anya'yı yeterince uzun süre ertelemeyi umuyorlardı ki, onunla tanışmaları gereken zamana kadar JT serbest bırakılacaktı. Aslında o ve JT'nin o zamandan önce boşanacaklarını umuyorlardı, ama eğer buna sahip olamazlarsa...

Tabii ki, Anya'nın JT'yi iyileştirmeye yardımcı olma olasılığı da vardı, bu tüm senaryoların en iyisi olurdu, ancak tanışma şekilleri -birbirlerini gerçekten tanımamaları gerçeği- onlara bir şey vermedi. çok umut.

Mack vitesi park konumuna getirdi ve motoru durdurdu. "Daha ne kadar burada kalacaksın?"

Harun kapıyı açtı. "Belki iki ay."

17

Presley, Riley onu eve götürdüğünde çok daha mutluydu. Aaron'la olamadığı için her zaman üzülürdü. Ama Riley ile yaptığı bu samimi konuşma, Aaron'a hâlâ âşık olduğunu kabul etmesi gardını düşürmesine yardımcı olmuştu. Şimdi Riley ondan kalbi de dahil olmak üzere vermeye hazır olmadığı hiçbir şey bekleyemezdi ve bu onu onun dostluğuna çok daha açık hale getirdi. Belki Cheyenne gibi onunla arkadaş olabilirdi. Kız kardeşinin grubu içindeki yakınlığı her zaman kıskanmıştı.

Sexy Sadie's'den ayrıldıktan sonra Just Like Mom's'a gittiler ve mekan kapanmadan geç bir akşam yemeği yediler. Sonra Jacob ve Wyatt'ı aldılar ve film izledikleri eve getirdiler. Gece yarısına kadar her şey yolunda gidiyordu.

Sonra Aaron aramaya başladı...

Presley, telefonunun titremesini üç veya dört kez durdurmasına rağmen, Riley hiç yorum yapmadı. Belki de onlar bardayken Aaron hakkında söyleyeceği her şeyi söylemişti. Ya da Jacob yanlarında olduğu için fark etmemiş gibi yapıyordu. Sebep ne olursa olsun, Presley ona ulaşmak isteyenlere gönüllü olmadı. Akşamı mahvetmek istemiyordu.

Ancak Riley ve Jacob eve gittiklerinde, Aaron'u görmek, ona dokunmak, onun sesini duymak için aynı eski dürtüyü hissetti. Ama geri aramadı. Riley'nin ona er ya da geç onu unutması gerektiğini söylediğini hatırladı ve kabul etti. Pek çok çiftin ayrıldığını ve sonsuz bir döngü gibi görünen bir şekilde tekrar bir araya geldiğini gördü. O ve Aaron hiçbir zaman "resmi" olmadılar, ama neden duygularının alt akıntısının onu geriye sürüklemesine izin verdi? Onu görmek sadece onun değerli sırrını riske atacak ve Cheyenne, Dylan ve Whiskey Creek'teki herkesin önünde onu aptal durumuna düşürecekti. Bu yüzden, sanki onu dışlıyormuş gibi yatak odasının kapısını kapattı ve yatağa gitti.

Ama uykuya dalmadan hemen önce telefonu tekrar titredi ve bu sefer kendini durduramadı. Ona ulaşmak için neden bu kadar kararlı olduğunu öğrenmek için ihtiyacı olduğu bahanesini kullanarak yanıtladı.

Aaron açıkça bıkmış bir şekilde, "Zamanı geldi," dedi.

Yüzüne bir yastık çekti. "Ne zamanı?"

"Zaman Riley eve gitti. Geri kalanımız gibi sabahları çalışmak zorunda değil mi?"

"Aslında öyle. O ve Jacob altı ya da yedi saat içinde bir garaj inşa edecekler. Umarım yeterince uyuyabilirler." Yastığı kenara fırlattı. "Burada olduğunu nereden bildin?"

"Aksi takdirde telefonumu kabul edeceğini varsayıyorum."

Az önce onun haklı olduğunu kanıtlamıştı. "Ne istiyorsun Harun?"

"Eğer düzenlemeleri o kadar kısa sürede yapabilirsem, Haziran ayının ilk günü Reno'ya taşınacağımı söylemek istiyorum. Bir yere yerleşeceğim ve devam edip bir kira sözleşmesi imzalayacağım."

Bu sadece altı haftadan biraz daha uzun bir süreydi. "Eminim kardeşlerin senin gitmeni görmekten nefret edeceklerdir."

"Ve sen? Bu konuda nasıl hissedeceksin?"

Onun gitmesi düşüncesinden nefret ediyordu. Ama kasabanın her yerinde onunla karşılaşmak zorunda kalmasaydı, onu saplantı haline getirmekten vazgeçmesi daha kolay olurdu, bu yüzden en iyisi olduğunu düşündü. "Seni özleyeceğim."

Bir öneride bulunmak istiyorum, dedi.

Aniden dikkatli bir şekilde yataktan fırladı ve dar yan bahçesine bakan pencereye gitti. "Ne?"

"Hala buradayken seninle çıkmak istiyorum."

"Numara."

Hızlı konuştu ama hemen ona döndü. "Sadece birkaç haftalığına!"

"Yapamam."

Sessizlik. Sonra, "Riley ile çıkacaksın ama benimle çıkmayacak mısın? Siz zaten ayrıcalıklı mısınız?"

"Elbette eski değiliz..."

"Böylece başka erkekleri görebilirsin."

"Evet ben-"

"O zaman neden ben de arada bir seni dışarı çıkaramıyorum?"

Çünkü onu unutmaya yeniden karar vermişti! Ve Riley ona konuşup bir şeyler yapması için birini vererek ona yardım edecekti. Kendisine teklif edilen eli almayı planladı.

"Bu iyi bir fikir olmaz."

"Sen ciddisin? Benimle çıkmayacak mısın?" Haklı olarak şok olmuştu. İki yıl önce, ilişkilerini bu şekilde meşrulaştırmaya çalışsaydı, Minnettarlık ve rahatlama gözyaşlarına boğulurdu.

"Hadi Harun. Çıkmıyoruz. Bizde hiç olmadı."

"Bir şekilde çıktık," dedi.

"Buna lanet arkadaş diyorlar."

"Vay. Bunu söylemene şaşırdım. Artık yemin bile etmiyorsun."

"Gerçek her zaman güzel değildir."

"Ben patates diyorum, sen po-tah-to diyorsun."

Hayır, flört etmekle yaşadıkları arasında bir fark vardı ve bu fark önemliydi. "Aaron, ilişkimiz dengesizdi. Neden buna geri döneyim ki? Neden? İlk seferinde hayranlığıma katlanmak senin için yeterince zordu."

"Bunun aynı olacağını sanmıyorum."

"Tabiki olacak. Hemen alıştığımız şeye geri döneceğiz." Bedeni şimdi bile, bir miktar inanç hissettiğinde bile onu özlüyordu. O olmadığı anlarda bu arzu ne kadar güçlü olurdu?

"Peki ya yine birlikte yatakta kalırsak? Bu dünyadaki en kötü şey olmazdı. Bu konuda çok uyumluyuz. Ama önce seni yemeğe, dansa, sinemaya götüreceğim - ne istersen. Bu flört, değil mi?"

Başını hafifçe cama vurdu ama bunu daha çok yapmak istiyormuş gibi hissetti. "Tam olarak değil."

"İyi. sana dokunmayacağım. Sadece... buluşacağız ve altı hafta sonra nerede olduğumuzu göreceğiz."

"Ya Riley?"

"Ondan ne haber?"

"Onu görmeyi bırakmayacağım."

"O zaman onunla da çık," dedi isteksizce.

"Ama onunla olmamdan hoşlanmıyorsun."

"Bana sadece altı hafta ver, kahretsin!"

Döndü ve adımlarını hızlandırmaya başladı. "Neden? Bu sefer farklı olacağına seni ikna eden nedir?"

"Biz farklıyız Presley. İkimiz de. hissetmiyor musun? Değişiklikler ince olabilir. Yüzeyin altını kazdığınızda, temelde her zaman olduğumuz kişiyiz. Ama... yeterli olabilir."

"Ne için yeterli? Seni iki yıl öncesine göre daha fazla önemsemek için mi?"

"Söz vermiyorum ama son bir şans istiyorum."

Neye? Kalbini ikinci kez mi yok edeceksin? Peki ya Wyatt? "Üzgünüm, iyi olmanı dilerim ama... devam etmeliyiz."

"Altı hafta içinde şimdi olabildiğince kolay bir şekilde devam edebiliriz!"

Oğluna aşık olup onu merak etmeye başlamadıysa hayır. Aaron'la ne kadar çok zaman geçirirse, her kelimeyi, her bakışı korumak o kadar zor olacaktı.

Gerçeği keşfedebileceği düşüncesi onu o kadar korkuttu ki, cevap mutlak hale geldi. Bu fikrimi değiştirmez, dedi ve aramayı sonlandırdı.

* * *

"Hey, sana bir sorum var."

Mack kafasını onarım bölmesine soktuğunda Aaron, güçlendirilmiş bir Camaro'ya yeni bir ön panel takıyordu. Sözünün kesilmesini istemiyordu. Çok az uyumuştu ve güne iyi bir ruh hali içinde başlamamıştı. Dün gece Presley ile yaptığı konuşmayı tekrar etmeye devam etti, Sexy Sadie's'de dans ederken onu Riley'nin kollarında görmeye devam etti. "Bu ne?" diye bağırdı.

Mack'in kaşları havaya kalktı. "Seni kötü bir zamanda mı yakaladım?"

Aaron anahtarını alet kutusuna fırlattı ve sert bir çınlamayla yere düştü. "Bundan bıktım," dedi sanki o kısmı yerine oturtmak onu krize sokmuş gibi. Ama sorun iş değildi.

"Presley dün gece Riley Stinson ile bardaydı."

Ne de olsa Mack fark etmişti. "Ve?"

"Senin sorunun bu mu? Neden bu kadar meşguldün?"

Aaron aletlerini düzenlemeye başladı. "Sorunuz bu mu?"

"Hayır, bu bir algı."

"O zaman sorunuza geçelim."

"Lana az önce beni aradı."

Mack hâlâ bir soru sormamıştı ama tavrıyla ilgili bir şey Aaron'un tüm dikkatini çekti. "Ne söylemesi gerekiyordu?"

"Shearwood Ormanı'nda saç yaptığını hatırlıyor musun?"

"Ehliyetini aldığında hepimizi oraya sürükledin ve saçlarımızı kesti. Nasıl unutabilirim? Devam etmek."

"İyileşti," dedi savunmacı bir şekilde kaşlarını çatarak. "Her neyse, o yerde çok dedikodu duyar."

Dedikodu? "Unut gitsin." Aaron elini kaldırdı. "İnsanların benim hakkımda söylediklerini duymamayı tercih ederim. Umrumda değil."

"Bununla ilgileneceksin."

Aaron onu inceledi. Sonra başını salladı. "Devam etmek."

"Riley'nin annesi bu sabah geldi."

“Hala oğluna Presley'in büyük açılışında nasıl davrandığımdan şikayet ediyor?”

Kafasını salladı. "Presley ve Riley dışarı çıkabilsin diye Jacob'a dün gece Presley'in küçük oğluna bakmasına yardım etti."

O ağrılı noktaya geri mi döndün? "Hiç amacına ulaşmayacak mısın?"

Mack, Aaron'ın kolunu gerçek bir endişeyle kavradı. "Aaron, Wyatt'ın senin o yaşta yaptığın gibi göründüğünü söyledi. Onu gördüğü an, sana yeniden

baktığını düşündüğünü söyledi. Ayrıca en düşük dolarına onun senin olacağına bahse gireceğini söyledi.”

Aaron şaşkın bir sessizlik içinde durdu. Wyatt onun değildi. Presley de o kadarını söylemişti. Dylan ve Cheyenne ona inandılar. Wyatt, Arizona'daki bir adama aitti...

Adını bilmediği bir adam...

Dylan'a bulunmasının imkansız olduğunu söylediği bir adam...

Ona hiçbir şekilde yardım etmeyen bir adam...

Ama Whiskey Creek'ten ayrıldıktan sonra hamile kalmıştı, değil mi?

Durum böyle olmalıydı. Doğum kontrolü konusunda her zaman dikkatli olmuştu. Bir arıza hakkında bildiği tek zaman, yaklaşık bir ay önce o geceydi.

"Söyleyecek hiçbirşeyin yok?" Mack bastı.

Aaron konuşabileceğinden emin değildi. Kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki, göğsünden fırlayacak diye korktu. Presley bu kadar önemli bir konuda yalan söylemez, değil mi? İki kelime oluşturmayı başardı. "Çılgınca."

“Bana her zaman dikkatli olmam, koruma kullanmam için azarlama şeklin, diye düşündüm... Bunun doğru olamayacağını düşündüm. Ama... doğum kontrolü başarısız olabilir. Demek çocuğunu gördün. yapmadım. Sana hiç benzemiyor, değil mi?”

Aaron bir benzerlik görmemişti. Ama birini aramıyordu. Ancak şimdi konu gündeme geldiğine göre, birisinin Wyatt'ın onu kayırdığını düşünebileceğini görebiliyordu. Wyatt, annesinin gözlerine sahipti, ama...

Presley, babasının uzun boylu olduğunu söylüyor...

Ondan faydalanan bir serseriydi sadece... Ama onunla teması yok, ona nasıl ulaşacağını bilmiyor.

Bu konuşma parçaları ve bir ayrıntı daha aklına geldi. Ayrılmadan birkaç ay önce Presley, en azından söyleyebildiği kadarıyla, başka kimseyle yatmıyordu.

Mack, Aaron'ın yüzünü incelemek için başını eğdi, çünkü Aaron hepsini bir araya getirmeye çalışırken ayaklarının altındaki betona bakıyordu. "Üzgünüm dostum. Umarım seni üzmemişimdir."

Aaron ağabeyinin bakışıyla karşılaştığında, Mack kamburlaştı ve ayaklarını karıştırdı. "Hayalet görmüş gibisin."

"Bir saniye önce söylediğin şey doğru değil," dedi. "Bu doğru olamaz."

"Eminim haklısın. Ben sadece... Bilmen gerektiğini hissettim. Sadece bu da değil, insanlar spekülasyon yapıyor. Benden duymazsan başkasından duyarsın diye düşündüm."

Dylan, Bayan Stinson'ın ne dediğini biliyor mu?

Mack omuz silkti. "Bundan ona bahsetmedim ve o bana açmadı, o yüzden sanırım açmadı."

Camaro'yu unutan Aaron, en büyük kardeşini aramak için en küçük kardeşinin yanından geçti.

"Ters giden birşey mi var?" Dylan, kapı ön büronun iç duvarına çarptığında sordu.

Aaron, Wyatt'ın gerçek babalığını ondan saklayıp saklamadığını görmek için kardeşini Presley'nin bebeği hakkında sorgulamayı planlamıştı. Ama ağzını açtığı an, başlangıçta hiçbir değeri olmayan bir söylenti üzerine gaz döküyor olabileceğini fark etti. Neden şüphe yaratalım?

"Bu ne?" Dylan sordu.

"Bir yere gitmem gerekiyor," diye yanıtladı.

Dylan tezgahın arkasından çıktı. "Şu anda? Jason Peel, Camaro'sunu bugün geri almayı umuyor."

Aaron, Wyatt'ı zihninde canlandırdı ve mide kaslarının gerildiğini hissetti. Bu onun bebeği olabilir mi? Onun oğlu? "Jason beklemek zorunda kalacak."

* * *

Aaron, Presley geldiğinde evde olmadığına sevindi. Onunla yüzleşmeden ve Bayan Stinson'ın Wyatt hakkında hiçbir şekilde haklı olmadığına dair güvence

talep etmeden önce, söz konusu çocuğu görmek, onu daha anlayışlı bir gözle incelemek istedi.

Ted Dixon'ın nişanlısı Sophia DeBussi'nin kızı Alexa bebek bakıcılığı yapıyordu. Sadece on dört yaşında, tatlı, güzel bir kızdı. Birkaç ay önce Ted ve Sophia'nın Sevgililer Günü partisinde tanışmışlardı, bu yüzden çok şükür onu tanıdı ve kapıda görünce korkmuşa benzemiyordu.

Daha az tehditkar görünmek için geri çekildi. "Merhaba."

Utangaç bir gülümseme dudaklarını kıvrıldı. "Merhaba."

"Sanırım Presley hâlâ işte mi?"

"Evet." Telefonunu kontrol etti. "Bir saat daha evde olmayacak. Saat üçte masaj yaptı."

"Bu gece yoga yok mu?" konuşarak sordu.

"Yeterli kayıt olmadığı için Cuma günkü dersi iptal etmek zorunda kaldı."

"Bu çok kötü." Anlayışlıymış gibi yaptı ama iptal edilen bir ders için fazla empati yapamayacak kadar kafası karışmıştı. "Wyatt nasıl?"

Gülümsemesi genişledi. "Harika! O çok tatlı, değil mi?"

Soru yok. Ama aynı zamanda bir Amos ailesi benzerliği var mıydı? "Uyanıyor mu yoksa..." Öğleden sonra, her zaman şekerleme yapma şansı vardı. Aaron bile bunu biliyordu.

"Yarım saat önce kalktı. oynuyorduk." Wyatt'ın oyuncak denizinin ortasında oturduğunu göstermek için kapıyı daha da açtı.

Yeni yürümeye başlayan çocuk bakıp sırıttığında, Aaron aniden göğsünün üzerinde bin kilo kum varmış gibi hissetti. Bebekken fotoğrafını çekmek için evinin önünden geçmişti; Fırsatını bulur bulmaz bunu karşılaştırma için çıkarmayı planladı.

"İndiğinde Presley ile burada buluşacağım," dedi Alexa'ya, "bu yüzden senin yerine ben devralacağım."

"Yok canım?"

"Uygun mu?"

"Sanırım, ama... Presley hiçbir şey söylemedi."

"Onu arayabiliriz ama masajını bölmek istemem."

"Hayır, bu iyi olmaz. Yani... gidip annemi aramalı mıyım?"

"Seni biraz erken almasının sakıncası yoksa, bu harika olur."

Tereddüt etti, ama adam ona ödeme yapmak için cüzdanını çıkardı ve bu yeterince resmi görünüyordu ki, aklındaki herhangi bir soruyu dile getirmedi.

Ona parayı uzattığında, şaşkınlıkla baktı. "Bu genellikle yaptığımdan daha fazla. Sadece birkaç saattir buradayım."

Uygun olduğunu düşündüğü miktarı tahmin etmişti, ancak fazladan endişelenmedi. "Bunu bir bonus olarak kabul et."

Yüzü kızararak faturaları cebine attı. "Teşekkürler. İçeri gel. Annemi arayacağım. Hemen yaparsam, muhtemelen onu tırnak randevusundan önce yakalayabilirim."

Aaron, Alexa ile birlikte Sophia'yı beklerken gözlerini Wyatt'tan alamıyordu. Küçük bir konuşma yaptılar ve onunla televizyon izliyormuş gibi yaptı, ama gerçekten dikkat etmiyordu. Alexa'nın sinyali olan korna sesini duyduklarında, rahat bir nefes aldı.

"Bu o," dedi ve bir sırt çantasını tek omzuna atıp acele etmeden önce Wyatt'ı öpmek için eğildi.

Sonra Aaron, plastik bir sopayı sürükleyen ve plastik bir topa şaplak atmak için kullanan Presley'in bebeğiyle yalnız kaldı.

Aaron ona, "Sana beyzbol hakkında bir şeyler öğretmek zorunda kalacağım," dedi ama böyle düşünmek bile onu korkuttu. Bu çocuk onun muydu?

Aaron konuştuğunda Wyatt'ın gözleri parladı. "Ba!" dedi topu göstererek.

Aaron kendi resmini çıkarıp yerden geçerken karnına sert bir yumru oturdu. Onu kaldırmaya çalışırsa Wyatt'ın mutsuz olacağından korkuyordu. Ya çocuk ağlamaya başlarsa ve durmazsa? Aaron bugün Cheyenne'i ya da onu emanet edebileceği başka birini burada tutmamıştı ve o asla küçük bir çocuğa

bakmamıştı. Ama Cheyenne'de ilk karşılaştıklarında Wyatt ondan korkmamıştı. Burada da cesur olabilirdi - ve Aaron sopasına dokunmaya çalışmadığı sürece öyleydi.

"Nereden geldin?" Harun ona sordu.

"Ba!" Oyuncağını gururla uzattı.

Aaron bebeklik resmini inceleyerek benzerlikler ve farklılıklar aradı.

Presley'nin rengi oğlununkinden daha koyuydu. Wyatt'ın çikolata rengi gözleri vardı ama saçları Aaron'ınki gibi daha çok kum sarısıydı. Aaron, babasının kesinlikle beyaz bir adam olduğu sonucuna vardı. Uydu. Presley'nin Cheyenne'e söylediği gibi, uzun boylu olduğuna da şüphe yok. Altı ikide Aaron kısa değildi. Ama saç rengi ve boyutu? Bu, yavrular söz konusu olduğunda kesinlikle kesin bir kanıt değildi.

Bununla birlikte, onu da dışlamadı.

Aaron, Wyatt'ı kanepeye taşıdı ve oturdu. İlk başta, Presley'in oğlu, evinde aniden ortaya çıkan yabancıya şaşırmış ve biraz da ilgisini çekmiş görünüyordu. Ama bu sürmedi. Birkaç saniye sonra Aaron'ın takıntısından sıkıldı ve aşağı inmeye çalıştı. Sonra Aaron'ın telefonu çaldı ve zil sesi tyke'ın dikkatini çekti.

"Pon!" Aaron'un harekete geçmesini bekledi ama Aaron telefonu ön cebinde bıraktı. Muhtemelen Dylan, Camaro'yu bitirmek için ne zaman geleceğini merak ediyordu ve Aaron'ın ona verecek bir cevabı yoktu.

"Pone?" Wyatt gürültüye parmağını dürttü ama bu Aaron'ın fikrini değiştirmedi. Şu anda başka hiçbir şeyin önemi yoktu; bakmayı bırakamadı. Sorusuna cevap verecek bir şey, bir özellik ya da ifade görmeyi umuyordu.

Wyatt'ın dikkati gürültüden ve bunun ne anlama geldiğiyle o kadar dağılmıştı ki sopasını düşürdü ve Aaron'un hücresine kendisi gitmeye çalıştı. "Pon!"

Aaron çocuğun kişiliği olduğunu kabul etmek zorunda kaldı ve zeki görünüyordu. Kararlılığı ve ısrarı Aaron'ı güldürebilirdi - eğer Presley eve döndüğünde öğreneceklerinden bu kadar korkmasaydı.

18

Presley, stüdyosundan kiralık evine aceleyle giderken heyecanlandı. Bu hafta çok fazla masaj randevusu almamıştı. Açılıştan beri giderek azalıyorlar. Ama gerçek aday olmayan insanların ilgisini kaybettiği için bunu bekliyordu. Geri dönen müşteriler iyi bahşiş verdi, bu yüzden genel olarak hala yoldaydı. Sokağın aşağısındaki kuyumcu dükkânının sahibi Bill Hunsacker, ona fazladan yirmi dolar vermişti.

Bu hafta ne kadar kazandığını zihninde toplayıp paranın hangi faturaları karşılayacağına karar verirken anahtarını kapıya soktu ve kapının kilitli olmadığını fark etti.

Whiskey Creek güvenli bir yerdi ama Alexa sadece on dört yaşındaydı. Presley, Fresno'nun şüpheli bir bölgesinde yaşadıktan sonra risk almaya inanmadı.

"Hey, kapı neden açık?" içeri girerken seslendi. “Yürüyüşe çıkıp geri döndüğünüzde kapıyı kilitlemeyi mi unuttunuz?”

Bebek arabası, genellikle park ettiği ön verandadaydı. Yani şimdi gitmediklerini biliyordu. Televizyon da açıktı. Ama Alexa ve Wyatt oturma odasında değildi ve Alexa cevap vermedi.

"Merhaba? Lex, ben geldim!"

Salonda ayak sesleri duyuldu. Presley bakmadan önce kanvas çantasını sehpanın üzerine bıraktı ve sonra dondu. Aaron bebeğini tutarak koridorda durdu.

"On dakika önce eve gelemez miydin?" diye kuru sordu.

Wyatt'ın pantolonu kapalıydı ve bezi yamuktu. Aaron orada dururken komik görünse de, ifadesi ilk bez değiştirmeyi denedikten sonra rahatsız oldu, Presley gülmedi. Yapamadı. Korku kustu, neredeyse boğazını tıkadı.

Neden onun evindeydi? Ve bakıcısı neredeydi?

"Kamyonunuzu görmedim."

"Dışarıda, hayat kadar büyük."

“Sürücüde değil...”

"Sokağın karşısı."

Başını salladı. Bütçesine o kadar odaklanmıştı ki, dikkat etmemişti. "Alexa nerede?"

"Annesi onu bir saat önce aldı."

"Çünkü..."

"Buradaydım. İkimize de ihtiyacın olmadığını düşündüm."

Kendi başına böyle bir karar almış olması, onun endişelenmesi için bir nedeni olduğunu bilmesine ve bu da gözlerinin dolmasına neden oldu. Onları durdurmaya çalışarak gözlerini çabucak kırptı ama kirpikleri kirpiklerinin üzerinden kayıp yanaklarından aşağı indi.

"Neden ağlıyorsun?" O sordu. Suçluluğunu ve dehşetini gizleme çabasına rağmen, onun şüphelerini pekiştiriyordu ve şüpheleri onu kızdırıyordu. Haklı olarak öyle. Ama ilk konuştuğu andan itibaren sesindeki suçlamayı duymuştu, neden burada olduğunu anlamıştı. Bu karşılaşmanın -ve sonucunun- korkusu onu neredeyse bunaltmıştı.

"Ben-bilmiyorum."

"Yok canım?"

"Harun-"

"Anne!" Wyatt öne doğru eğilerek onun tanıdık kollarına tırmanmaya çalıştı ama Aaron onu almasına izin vermedi.

"Bu doğru mu?" Wyatt'ı tuttu ama ulaşamayacağı bir yerde tuttu. "Bu çocuk benim mi?"

Böyle bir karşılaşmayı hayal ettiği zamanlar olmuştu, genellikle gece geç saatlerde. Ama hiç bu kadar ağlamaklı ve dili tutulmuş olmasıyla başlayan bir senaryo hayal etmemişti.

Kısa bir an için yalanlarını desteklemek, onların yanında durmak aklına geldi ama boşunaydı. Aaron bir kez şüphelenmeye başladığında oyunun biteceğini her zaman biliyordu. Tek yapması gereken babalık testi talep etmekti. Üç veya dört hafta içinde DNA tüm şüpheleri ortadan kaldıracaktı.

"Sana bir iyilik yapmaya çalışıyordum." Nefes almakta zorlandığı için sesi fısıltıya dönüşmüştü.

"Bir iyilik? Bebeğimi doğurmak ve seni bir iki saatliğine kullandığı varsayılan Arizona'lı bir pisliğin birine aitmiş gibi davranmak? Bu bana bir iyilik mi yapıyor?"

Arizona'da neler olduğunu bilseydi, onun uyuşturucu bağımlılığının bataklığı tarafından yutulmaya ne kadar yaklaştığını bilseydi, belki bir iki ons anlayabilirdi. "Bilerek hamile kalmamışım, Aaron. Bu duruma düşmek istememiştim."

"Peki nasıl oldu?"

"Hiçbir fikrim yok! Adetim gelmeyince ben de senin şimdiki kadar şaşırdım. Her zaman doğum kontrolünü kullandık, bu yüzden... belki sen onun babası değilsindir."

Yeterince şüphe yaratabilseydi, çekip gider miydi? Neden? Bu Pandora'nın kutusunu açmasına gerek yoktu.

"Başka kim olabilir ki?"

Ona önerecek bir adayı yoktu. Buralarda tanıdığı herkesi tanıyordu ve bu konuyu tekrar açarsa Arizona'dan biri olduğuna inanmazdı. Doğrulama talep etmesini beklemeden birini parmağıyla işaret edemezdi ve ona bunu verme şansı yoktu. Hamile olduğunu öğrendiğinde, başka bir erkekle seks yapalı en az altı ay olmuştu. Panik ve umutsuzluk içinde, regl gelmediği o kısa sürede kötü davranmıştı ve geriye dönüp baktığında bunu ne kadar sevimsiz ve değersiz olduğunu kanıtlamak için yaptığına karar vermişti. Ama bu Wyatt'ın babalığını değiştirmedi. "Adını alamadım."

Yaklaştı. "Ne zaman oldu?"

"Bunu da sana söyleyemem."

Bir lanetle parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Yani gitmeden önce hamile miydin? Daha sonra olma ihtimali yok mu?" Tereddüt edince kaşlarını kaldırdı. "Babalık testi yaptıracağım, o yüzden bana doğruyu söylesen iyi olur."

O kadar tahmin etmişti. Yanaklarını sildi. "Kısmen bu yüzden ayrıldım. Ama başka birine ait olabileceğini düşünmek yardımcı oluyorsa, o zaman düşün."

"Yardım eder?" diye yankılandı. "Doğru değilse bunun nasıl bir faydası olacak?"

"Doğru olup olmaması önemli değil! Tüm sorumluluğu aldım. Senden hiçbir şey istemedim ve asla da istemem. Sadece yürü!"

"Nasıl? Gerçek şu ki yalan söylüyorsun!"

"Haberlerden memnun olmayacağını biliyordum," diye tersledi ve sonunda ona geri dönecek kadar toparlandı. "O zaman hepimiz için en iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım."

“Oğlumun babasız büyümesinin en iyisi olduğunu mu düşündün?” Yaralı görünüyordu, bu onu şaşırttı. "Mükemmel değilim Presley, ama gerçekten o kadar kötü müyüm?"

"Onu kürtaj edebilirdim. Neredeyse yaptım. Eğer bununla uğraşmış olsaydım, bu konuşmayı yapıyor olmayacaktık. Peki onu sır olarak saklamam nasıl büyük bir suç olabilir? Sana ondan bahsetmiş olsaydım bile onu istemezdin!”

Wyatt yeterince içmişti. Yaygara koparark ve kıvranarak Aaron'ın elinden kaçmak için savaştı.

Aaron onu yere bıraktı, ama onu almak için çömeldiğinde Aaron onu durdurdu. "Mümkün değil. Onu olduğu yerde bırakın."

"Neden?"

Wyatt'a sopasını uzattı. "Çünkü ona sarılmana ve bana bir tür devmişim gibi bakmana izin vermeyeceğim. Kızmaya hakkım var, kahretsin."

Wyatt bir bacağının etrafına baktı, şimdi serbest bırakılıp üzülmemesi gerektiğinden emin değildi. Ağlamaya devam etmedi ama bir yetişkinden diğerine bakarken dudağı titriyordu.

"Kızmaya hakkın var," diye onayladı. "Ama seçeneklerim nelerdi? Onu kapınıza mı bırakmam gerekiyordu? Ona kendim bakacağım ama onu tutma kararımda söz hakkın olmadığı halde onu beslemene ve giydirmene yardım etmeni mi istiyorum? Yoksa onu evlatlık mı vermeliydim? Bu seni daha mutlu eder miydi? Hamileliği neredeyse sonlandırdığımı söylemiştim. Arizona'da bir kürtaj kliniğine gittim, biliyorsun." Wyatt, Aaron'ın etrafında gezinmeyi başarırken sesi kırıldı. Yanına vardığında halinden memnun görünüyordu, ama onu almaya cesaret edemedi. Aaron'ın anlamasını sağlamaya çalışmakla çok meşguldü, Wyatt'ın ve Aaron'un uyandırdığı güçlü duygularla mücadele etmekle çok meşguldü.

Aaron birkaç saniye ona baktı. “Bununla devam etmeni engelleyen ne?”

Bu onun en karanlık anıydı, ama aynı zamanda daha iyi bir yaşam için savaşmaya karar verdiği dönüm noktasıydı. Wyatt onun motivasyonu olmuştu. Aaron'ın bir parçası olması, onun tutabileceği bir parça olması canını yakmadı. Ama bütün bunlara girmek için bir sebep yoktu. Hiç aşık olmamış bir adam anlayamaz.

"Yapamadım," dedi. "Ve yapmadığım için ne kadar mutluyum anlatamam."

İster o kadar yakın konuşma, ister gözlerindeki yaşlar, Aaron'ın sert, öfkeli dış yüzünü bir şey çatlattı. İçini çekerek kaşlarını çatmayı bırakıp adımlarını hızlandırmaya başlayınca onun yumuşadığını hissetti. "Benimle iletişim kurabilirdin, kahretsin. Bana söyleyebilirdin. Birlikte karar vermeliydik! Seni kürtaj yaptırmaya ya da istemesen ondan vazgeçmeye asla teşvik etmezdim.”

“Yani teklif ederdin... ne? Koparent? Yoksa bana her ay bir çek mi gönderirdin?”

“Yapmam konusunda anlaştığımız her şeyi yapardım!”

O, başını salladı. "Kabul edelim Harun. Bir çocuk için hazır değildin. Maddi olarak yardım etmiş olabilirsin, ama yeni sorumluluğunla birlikte gitmeme sevinirdin. Yani seni suçlamadığım için kızgın mısın?”

Ona hoşnutsuz bir bakış gönderdi. “Kristal küreniz yoktu. Nasıl tepki vereceğimi biliyormuş gibi davranmayı bırak.”

“Kristal küreye ihtiyacım yoktu. Benim hakkımda ne hissettiğini biliyordum, tek taraflı ilişkimizden ne kadar yorulduğunu. Bu yüzden hayatına tamamen özgürce devam etmene izin verdim. Bebeğimizi istedim, sen istemesen bile. O zaman adil görünüyordu. ”

“İşte yine onu istemediğimi söylüyorsun. Ama bana karar verme şansı vermedin. Bu yüzden üzgünüm - açıkça yalan söylediğinden bahsetmiyorum bile! Gerçeği bilmeyi tercih ederdim!”

Elbette haklıydı. Onun yaptığı şeyi yapmasına neden olan her şeyden çok korkuydu - bir şekilde durumu kontrol altına almaya çalışacağı korkusu. Ya velayet davası açarsa? Şimdi değilse, sonra? Onu özellikle umursamadığı için bu çok gerçek bir olasılıktı.

Wyatt'ın alnındaki saçlarını düzeltmek için uzandı. "Seni şüphelendiren ne?"

Odanın diğer ucunda dönerek ellerini ceplerine soktu ama oğlunu kollarına aldığında itiraz etmedi. "Riley'nin annesi koca ağzını şehrin her yerinde gevezelik ediyor."

"Bayan. Stinson? Ama nasıl-"

"Bu sabah saçını yaptırmaya gitti ve Shearwood Ormanı'ndaki herkese onun benim tüküren görüntüm olduğunu söyledi."

Benzerliği gördü mü? Öyle ya da böyle belirtmedi.

Oğlunu tutarken ayakta durmaya devam edemeyecek kadar fiziksel ve duygusal olarak çok bitkin olan Presley, en sevdiği sandalyeye çöktü. "Bütün aldığı bu muydu?"

"Bir kez merak etmeye başladım-" kanepeye düştü "-sadece... biliyordum."

Sesindeki kadercilik onun yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm Harun."

Cevap vermeyince, Wyatt'ın bezini düzeltmeye koyuldu, böylece amaçlanan işi yapacaktı. Tırnakları yeniden tutturmaya çalışmak, Aaron'ın şoke olmuş tavrının yanı sıra ona konsantre olacak bir şey verdi. Ama onu ayarlamak sadece bebek bezini mahvetti. Bebeği gerektiği gibi değiştirememesi konusunda onunla dalga geçmiş olabilirdi, ama şu anda bunun pek iyi geçeceğinden şüpheliydi. En azından o çabayı göstermişti.

"Artık bildiğine göre, ne yapacaksın?" diye sordu.

Bakışlarını halıdan kaldırdı. Dylan sırrın içinde miydi?

"Numara. O da senin yaptığına inanıyor."

Gözlerine şüphe girdi. "Peki ya Cheyenne?"

Presley kız kardeşine yapacağı iyiliği düşündü ve cevabının fikrini değiştirmemesi için yeterince inandırıcı olması için dua etti. "Kimseye söylemedim."

Ayağa fırladı. "Saçmalık!"

Presley, Cheyenne'in çıkarlarını daha iyi savunamadığı için kendini çok kötü hissetti, ancak söylediği hiçbir şey Aaron'u şimdi ikna edemezdi. O ve Chey çok yakındılar. "Haklısın. Ama... sana söylemek istedi. Yapmam için bana yalvardı."

"Sperm bağışlamamı istemesinden önce mi sonra mı? İki çocuğum olmasını hiçbiriniz umursamadınız mı?" Bir elini yüzünü ovuşturdu. "Bok. Doğum kontrolü konusunda her zaman çok dikkatli olan biri için şimdi her yerde bebek sahibi oluyorum."

Wyatt kucağından fırladı ve sopasını almaya gitti. "İki çocuğun olmayacak Aaron," dedi. "Dylan ve Cheyenne birine sahip olacak ve diğerine sahip olacağım - sonunda kiminle evlenirsem onunla."

Gözleri kısıldı, bu yüzden bu güne karşı elinde tuttuğu çözümü ortaya çıkarmak için onu kazanmaya çalıştı. "Ebeveynlik haklarınızı imzalayabilirsiniz. O zaman Wyatt için hiçbir sorumluluğun olmayacak. Hiçbiri."

"Ah, ve bu çok cazip bir teklif."

Bu kadar alaycı olmasını beklemiyordu. "Hiçbir sorumluluğu olmayan bekar bir adam olarak hayatınıza devam etmekte, yer değiştirmekte ve uygun gördüğünüz şekilde yaşamakta özgür olacaksınız."

"İlk seferinde ne teklif ettiğini anladım," dedi.

"Seni neden bu kadar kızdırıyor?"

"Artık bildiğime göre, bunu yapabileceğimi mi düşünüyorsun?"

Onu ilk gördüğünde hızla çarpmaya başlayan nabzı yeniden hızlandı. Aaron biraz yumuşamış olabilirdi ama bu umduğu gibi gitmiyordu.

"Neden?" diye sordu. "Daha sonra, hazır olduğunuzda her zaman bir aileniz olabilir. Hızlı bir imza ile geçmişinizde endişelenmeniz gereken hiçbir şey kalmaz. Kimse sana hak iddia edemez."

Yanağında bir kas hareket etti; o da en az onun kadar duyguyla mücadele ediyordu. "Riley gibi biri oğlumu yetiştirirken."

"Belki. O ya da bir başkası." Derin bir nefes alarak ayağa kalktı. Onu ikna etmesi gerekiyordu. Sanki hayatı için savaşıyormuş gibi hissediyordu - ve bir bakıma öyleydi. Çocuğunun tam velayetini ve kontrolünü elinde bulundurduğu,

bildiği gibi yaşam için savaşıyordu. “Yatak odamda formum var. Onu alacağım."

İtiraz etmedi, ama geri döndüğünde dudağı kıvrıldı. "O kadar elinize mi geçti?"

Önüne koydu ve eline aldığı kalemi ona verdi. "Sana daha önce söylemeyi düşünmüştüm."

"Demek her ihtimale karşı hazırlandın."

"Wyatt benim için dünyalar demek," dedi usulca.

Cevap vermeyince biraz daha bastırdı. "Ona iyi bakacağım, Aaron. Söz veriyorum. Evlensem de evlenmesem de, sana destek için uğramam konusunda endişelenmene gerek yok. Ne kadar çok çalıştığımı, hayatımı değiştirmek için neler yaptığımı gördünüz.”

Kalemi imzalamadan belgenin üzerine attı. "Evet, beni nasıl vazgeçirdiğini gördüm. Sanırım bunun için de sana teşekkür etmem gereken yer burası, ha?”

“İstediğin buydu!”

Gidiyordu. Niye ya? Gitmesine izin veremezdi. Wyatt'ı ondan almakla tehdit etmeyeceğine dair bir güvence, hatta bir ipucu almalıydı.

Harun mu? Onu kapıya kadar takip ederken, gözyaşlarını tutamadı ama anlaması için yalvarmamak, Wyatt hiç doğmamış gibi yoluna devam etmesi için elinden gelen tek şey buydu. Yardımcı olacağını düşünseydi, yalvarmaya başvururdu. "Ne yapacaksın?"

"Beni fena dövüyor." Wyatt'a bakmak için yeterince uzun süre durakladı. Sonra başını salladı ve kapıyı arkasından kapattı.

* * *

"Sorun nedir?"

Cheyenne onun sesindeki gözyaşlarını duymuştu. Presley kendini toparladıktan sonra bu aramayı yapmayı tercih ederdi ama kız kardeşinin gözünün kör olmasına izin veremezdi. Tek bildiği, Aaron şu anda onların evine gidiyordu. "Yalnız mısın?"

"Pek değil ama... bana bir dakika ver."

Presley biraz hışırtı duydu, ardından bir kapının kapanma sesi. Ablası tekrar konuştuğunda, sanki kendini banyoya kilitlemiş gibi bir yankı geldi. "Neler oluyor?"

"O bilir."

"Kim bilir? Dylan değil. O iyi görünüyor..."

"Harun!"

"Wyatt hakkında mı?" Fısıldadı, ama buna rağmen sesi yükseldi.

Sıcak gözyaşları Presley'in yanaklarından aşağı yuvarlandı. "Evet."

"Numara! Nasıl öğrendi? Ona söylemedin..."

"Tahmin etti. İşten eve geldiğimde beni burada bekliyordu."

Sessizlik çöktü, birkaç saniye süren bir sessizlik. Sonra Cheyenne, "İyi misin?" dedi.

"Karnım ağrıyor."

"Nedenini anlayabiliyorum. Haberi nasıl karşıladı?"

"Hemen beklediğimiz gibi." Burnunu sildi ve gözlerini kuruladı. "Mutlu değil. İkimiz tarafından da aldatılmış ve ihanete uğramış hissediyor."

Cheyenne küçük bir alarm çığlığı attı. "Ona Wyatt'ın onun olduğunu bildiğimi söyledin mi?"

"Ona bilmediğini söyledim ama bana inanmadı. Üzgünüm."

İnledi. "Bunun iyi bitmeyeceğinden korktum. Şimdi Dylan, ona Wyatt hakkında da yalan söylediğimi öğrenecek."

"Ona çok daha büyük bir şey hakkında yalan söyleyeceksin."

"Bu onun iyiliği için. Bu aynı şekilde yorumlanamaz. Bu senin içindi. Seni onun üstüne koydum."

Presley kanepeye çöktü. Wyatt sahanın ortasında bloklarıyla oynuyordu ama bir şeylerin yanlış olduğunu görebiliyordu. Tekrar uzaklaşmadan önce bacağını okşamak için gelmeye devam etti. "Whiskey Creek'e geri dönmem bir hataydı," dedi. "Beklemeliydim. Ama bunun bir fark yaratacağını düşünmedim. Gittiğim iki yıl içinde Aaron bir kez bile benimle iletişime geçmeye çalışmadı."

"Aslında..." Cheyenne boğazını temizledi.

"Ne?"

"Birkaç kez numaranı istedi. Belki... birkaç kez."

"Neden bana söylemedin?"

"Neden yapayım? Çok iyi gidiyordun. Azmini zayıflatmak istemedim. Ve çok daha fazlasını deneyebilirdi. Sana gerçekten ulaşmak isteseydi yapardı."

Cheyenne'in bunu ondan sakladığını anlayan Presley doğruldu. Onun gitmesine çok kolay izin vermişti ve bununla baş etmesi acı verici bir şeydi.

Ama bilseydi, ilişkiyi sürdürmeyi kabul edebilirdi. Belki Cheyenne ona bir iyilik yapmıştı. Aaron umursadı. Ona umursadığını söylemişti. Hiçbir zaman yeterince umursamamıştı. "Her halükarda, benden kurtulduğu için rahatladığını, döndüğüm gerçeğine aldırmadığını sanıyordum. Arkadaşlığımız için savaşacağını hiç hayal etmemiştim."

"Kaba olmak istemem Pres, ama bence görüştüğü kadınlardan sıkıldı. Noelle pek iyi bir arkadaş değil. Ve ondan uzak durmaya çalışıyorsun, yani yeni bir meydan okumasın."

Presley başını ellerinin arasına aldı. Bunu daha önce gündeme getirmişti, ama... "Bu ikimiz için de pek gurur verici değil, Chey. Bu onu sığ, beni de çılgın bir aptal gibi gösteriyor."

Ablası hemen cevap vermedi. "Söylememeliydim. Sadece tekrar incindiğini görmek istemiyorum."

Presley incinmek istemedi. Son iki yılın karanlık labirentinde zorlukla gezinebilmişti; kesinlikle bu yolculuğa baştan başlamak istemiyordu.

"Teşekkürler. Bence." Cheyenne'in Aaron'un kollarındayken nasıl olduğunu gerçekten anladığına inanmıyordu. Sanki onun için gerçekte olduğundan çok daha önemliymiş gibi hissettiriyordu. Ama onun sadece Aaron için bir meydan

okuma olmadığında ısrar etmenin ne anlamı vardı? Asla birlikte olamayacaklarını kabul etmek zorundaydı.

Cheyenne konuşmayı hızla daha güvenli bir alana yönlendirdi.

"Hâlâ Wyatt hakkında nasıl bir tahminde bulunduğunu anlamıyorum."

“Tek gereken, birinin benzerliklere dikkat çekmesiydi” dedi. "Sonra tıkladı ve sorgulamayı hiç düşünmediği bir şey bariz görünüyordu. Onu yanıldığına ikna etmek için daha çok uğraşırdım ama gerçeği çok kolay kanıtlayabilirdi.”

"Babalık testi yaptırmayı mı planlıyor?"

"Öyle diyor."

"Gerçekten bilmek istemedikçe o kadar ileri gitmez."

"Görünüşe göre, yapıyor. Aaron'un kusurları olabilir ama zorluklarla yüzleşmekten korkmuyor."

"Bu, Wyatt'ın hayatına katılmayı planladığı anlamına mı geliyor?"

"Sadece tahmin edebilirim. Ona haklarını imzalaması için bir şans verdim, eğer yaparsa, Wyatt ve ben onu bir daha asla rahatsız etmeyeceğimi söyledim.

"Ve?"

"O almadı."

Presley, kız kardeşinin bu bilgiyi sindirmesini bekledi. "Peki nereye bıraktın?" diye uzun uzun sordu.

"Havada."

"Bir dakika..."

Presley, kız kardeşinin çekimlerinden bunun ayrı bir endişe olduğunu söyleyebilirdi. "Bu ne?"

"O burada - Aaron burada." Sonraki sözleri bir fısıltı gibi geldi. Dylan'a suni tohumlamadan bahsedeceğini düşünmüyorsun, değil mi? Sadece bizden intikam almak için mi?"

“Böyle bir şeyi kin ya da... intikam için yapacak kadar kinci değil. Ama yapsa bile, henüz tohumlama yapmadık, bu yüzden Dylan fazla kızamaz.”

"Aaron, Dylan'a hamile olmadığımı söyleyebilir."

Presley ayağa fırladı. Dylan senin zaten hamile olduğunu mu düşünüyor?

"Bu yüzden seni daha önce aramaya çalıştım," dedi. "Ama şimdi bunu boşver. Gitmeliyim."

Başka bir şey söyleme şansı yoktu. Ablası gitmişti.

19

Aaron, Dylan'ın ön verandasında durup ağabeyine konuşmak için bir saniyesinin olup olmadığını sorarken, Cheyenne'in mutfağın yanında arka planda havada asılı kaldığını görebiliyordu. Onun gergin olduğunu görmek zor değildi. Ama endişesini gidermek için bir şey söyleyemiyor ya da yapamıyordu. Onun Presley'e olan sadakatinin, ona olan sadakatinden daha güçlü olacağını anlamış olsa da, bu küçük bir mesele değildi. Bir çocuktan bahsediyorlardı. Onun çocuğu. Wyatt'ın babalığını iki yıl boyunca ondan bir sır olarak saklamıştı. Ve yardıma ihtiyacı olduğunda ona gelme, ona herkesten daha fazla güvendiğini söyleme cesaretini göstermişti. Bunun ona hissettirmesini nasıl bekliyordu?

Kullanılmış? Çünkü bu hemen hemen her şeyi özetledi.

Elbette, dedi Dylan. "İçeri gel."

Harun başını salladı. Sakıncası yoksa bir gezintiye çıkmayı tercih ederim.

Dylan ona göz kırptı. Aaron onu daha önce hiç bu şekilde evden dışarı sürüklememişti. Genel olarak, tartışacakları bir şey varsa, bunu işte veya telefonda halledebilirler. Ama tereddüt etmedi. "Hemen döneceğim," dedi Cheyenne'e.

"Neler oluyor?" diye sordu ikisi de Aaron'un kamyonuna binerken.

Aaron motoru çalıştırdı, iki blok sürdü ve parka yanaştı. Uzaklara gitmelerine gerek yoktu. Sadece birkaç dakika mahremiyet istiyordu. "Presley'den yeni geldim."

Dylan ifadesini nötr tutmayı başardı. "Onun ilgilendiği yerde istediğini yapacağını açıkça belirttin, yani... neden bana söylüyorsun?"

"Çünkü oraya senin düşündüğün sebepten dolayı gitmedim."

"O zaman neden oraya gittin?"

Derin bir nefes aldı. "Oğlumu görmeye gittim."

Dylan'ın yüzündeki sakin maske çatladı. "Senin oğlun? Söylediğini düşündüğüm şeyi mi söylüyorsun?"

"Wyatt benim."

"Ve onu desteklemek için hiçbir şey yapmadın mı? Yoksa Presley mi?"

"Nasıl yapabilirdim?" diye bağırdı. "Bugün öğrendim."

"Vay be." Dylan alnını ovuşturdu. "Emin misin?"

"Bunu doğrulamak için bir babalık testi isteyeceğim. Ama inanması kolay, öyle değil mi?"

"Şimdi bana söylediğine göre, öyle ama... bunu daha önce, onun hamile olduğunu ilk öğrendiğimizde konuşmuştuk. Bana bebeğin senin olamayacağını, onunla olduğun her an prezervatif kullandığını söyledin."

"Yaptım." Ve bildiği kadarıyla, hepsi işe yaramıştı. Yakın zamana kadar...

"Nasıl..."

Omuz silkti. "Hiçbir şey kusursuz değildir. Lisede sağlık dersleri aldınız. Hap bile her durumda yüzde yüz etkili değil."

"Ama sen ona inandın..."

"Tamamen. Buradan ayrıldıktan sonra olanlar -ya da sizin ima ettiğiniz şey- ve çocuğunun babası hakkında söyledikleri sayesinde, sorgulamadan kabul ettim."

Dylan radyoyu kapattı; Aaron açık olduğunu fark etmemişti bile. "Tamam, ama Presley zor durumda kaldı. Wyatt'ın ihtiyacı olan her şeye sahip olabilmesi için erişte yiyerek yaşadığı aylar oldu. Senden yardım alabilecekken neden yalan söylesin ki? Her zaman onun sahip olduğundan daha fazla paran oldu."

Harun başını salladı. "Anlamadığım şey bu. Bana bir iyilik yaptığını söyledi. Zaten onu istemezdim. Ama neden bana kendi adıma karar verme şansı vermiyor?”

"O zamanlar iyi bir yerde değildi."

Doğru olmasına rağmen, bunu kabul etmek zordu. Çok kızgındı.

Dylan, "Belki de senin ona çok fazla sorun çıkaracağını düşündü," dedi. "Adım atman için seni mahkemeye vermesi gerekeceğini."

Yanağını kaşıdı. "Ama Wyatt'ı yaratmaktan eşit derecede sorumluyum, bu yüzden üzerime düşeni yapmaya istekli olurdum."

"Ve şimdi?"

"Hala istekliyim. Ama o benim yardımımı istemiyor. Benden ebeveyn haklarımı imzalamamı istedi.”

Dylan'ın gözlerinde birdenbire anlayış belirdi. Ama Aaron'un beklediği gibi tepki vermedi. "Ey! Şimdi anladım."

"Neyi alayım?"

"Senin Wyatt'ı istemeyeceğinden korktuğu için değil. Yapacağından korkuyordu."

"Ne?"

"Yardım edeceğini biliyordu, Aaron. Belki başka kimse görmedi ama ben seninle yaşıyordum. Eskiden ona nasıl baktığını hatırlıyorum. Onu sana aşık eden şeyin bir parçası olduğuna şüphe yok. Ama bir düşünün - finansal olarak katılan bir adamın, çocuğunun hayatına dahil olmakta ısrar etmesi çok daha olasıdır.”

"Böyle olması gerekmiyor mu?" Harun sordu. "Çocuk için en iyisi bu değil mi? Benim katılımım neden kötü bir şey olsun ki?”

"Konu o değil. Her zaman onun sahip olduğundan daha fazla kaynağa sahip oldun. Belki iki yıl önce şu an olduğun yerde değildin ama yine de ondan çok daha istikrarlıydın. Güvenilir bir işin, evin, yakın bir ailen vardı. Annesi yeni ölmüştü. Tek kız kardeşi Cheyenne evlenmeyi planlıyordu. Ve onun seninle

olmak istediği şekilde onunla olmak istemedin. Buradan ayrıldığında bebeğinden başka bir şeyi yoktu. Geçimini sağlamanın bir yolu bile değil."

Aaron şakaklarını ovuşturdu. Dylan oldukça acıklı bir tabloyu anlattı ama Aaron, Presley'i ve onun hayatının o noktasında nerede olduğunu pek çok kez merak etmişti. O gece kapıya geldiğinde ona nasıl davrandığına üzüldü, geri dönüp daha nazik olmayı diledi. Ama bir şekilde atlatmıştı. Onu da aşmıştı. Ve bu günlerde onunla ilişki kurma riskini almak istemiyordu. Wyatt'ı bildiğine göre bu ona hangi seçenekleri bıraktı?

"Yani, ne yapayım?" O sordu.

Dylan bir an cevap verdi. "Wyatt harika bir çocuk, Aaron. Ondan vazgeçmeden önce uzun uzun düşünürdüm."

"Eğer ondan vazgeçmezsem Presley ve ben onu paylaşmanın bir yolunu bulmamız gerekecek. Bundan mutlu olmayacak."

"Onu korkutacak. Ama bunu adil bir şekilde halledebilirsin."

Aaron oturduğu yerde kıpırdandı. "Ondan uzak durmamı istediğini sanıyordum."

Dylan'ın çenesindeki sakal, elini yüzünde gezdirirken törpülendi. "Daha önce oldu."

"Daha birkaç gün önce ona karşı büyük bir sadakat hissediyordun."

"Hala o sadakati hissediyorum. O benim baldızım. Ama sen benim kardeşimsin. Sanırım bu yüzden Cheyenne bana söylemedi."

"Yani başından beri bildiğinin farkında mısın? Ve buna üzülmüyor musun?"

"Numara. Beni seçim yapmak zorunda bırakmadığı için memnunum. Sana söyleyeceğimi biliyor olmalı."

Harun gülümsedi. Elbette Dylan ona söyleyecekti. Dylan her zaman kendi çıkarlarını gözetmişti. "Yetiştirmenin zor olduğunu kabul ediyorum. Ve hala zaman zaman kafaları çarpıyoruz. Bazen içimdeki öfkenin nereden geldiğini bile bilmiyorum. Ama..." Ağabeyine yaptığı her şeyi takdir ettiğini, onu sevdiğini söylemek istiyordu. Asla dışarı çıkıp söylemezdi. Bunu kendisinin de göstermediği çok zaman olmuştu - ama Dylan bunca yıldan sonra hâlâ oradaydı, onunla herhangi bir tehdidin arasında durmaya hazırdı.

"Ama ne?" diye sordu Dylan.

Bir şekilde kelimeler Aaron'ın boğazına takılmış gibiydi. Yıkılmadan konuşamıyordu ve bunu yapmasının hiçbir yolu yoktu. Her ikisini de utandırmadan önce duygularını dizginlemeye çalışarak güçlükle yutkundu ama Dylan neler olup bittiğini anlayınca onu kurtardı.

"Tamam. Biliyorum," dedi ve çıkmadan önce Aaron'ın omzunu sıktı. "Geri yürüyeceğim."

Gözyaşları yine de geldi, ama en azından o yalnızdı.

* * *

Cheyenne, kapının açılıp kapandığını duyduğunda gergin bir şekilde kıpırdandı. Dylan geri döndü, ama kızgın mıydı? Daha önce ondan hiçbir şey saklamamıştı -sadece Wyatt'ın babalığı ve son birkaç haftadır yaptığı planlar- bu yüzden onun nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Eski bir nedenle yalan söyleyeceğini düşünmemesini umdu. Ya da onu sevmediğini.

"Üzgünüm Dyl," dedi onunla koridorda buluşarak. "Gerçekten üzgünüm. Üvey annenle ilgili haberleri benden sakladığın için sana kızdım ve şimdi senden çok daha büyük bir şeyi sakladığımı öğrendin ama...Başka ne yapacağımı bilemedim."

Kızgın olmaktan çok düşünceli görünüyordu. Ama ona dokunmadı; hoş karşılayacağından emin değildi. Kardeşlerine karşı ne kadar koruyucu olduğunu bilerek, bu onların ilk ciddi kavgası olabilirdi. Sadakat kurallarını çiğnemişti ve Amos için sadakat aşktan daha önemliydi.

"Bana kırgın mısın?" diye sordu.

"Numara."

"Hüsrana uğramış?" Bu daha da kötü olacağı için yüzünü buruşturdu. Sanki onu olduğu gibi kabul ediyor ve seviyormuş gibi ve ne olursa olsun her zaman sevecekmiş gibi, her zaman kendini iyi hissetmesini sağlamıştı. Bunu yapmış olması, onu kendisi için çok değerli bir şeyi kaybetme riskine soktu.

"Presley'in sırrını saklayarak sana ihanet ettiğimi mi düşünüyorsun?" diye sordu. "Sana söylerdim, ama... yapmamam için bana yalvardı. Ve ben... Aaron öğrenirse bunun her şeyi mahvetme riskini göze alamazdım. Nasıl tepki vereceğini tahmin edemiyordum. Hayatının nasıl geçtiğini biliyorsun. Sadece bu

da değil, Aaron'ın bebeği istemeyeceğini söylediğinde ona inandım. İki yıl önce nerede olduğunu düşününce mantıklıydı ama..."

"Fakat?"

Ellerini önünde birleştirdi. "Zaman geçtikçe ve Aaron'u anlamaya başladıkça ve onun hayatının kontrolünü ele geçirdiğini gördükçe, ağzımı kapalı tutmak benim için daha zor oldu. Bu yüzden yanlış şeyi yaptım, ama bu doğru sebeplerden dolayıydı - Presley'in iyiliği için. Umarım buna inanırsın. Bu kadar parçalanmış hissetmek korkunçtu. Sana neredeyse milyonlarca kez söyledim."

Kelimeler döküldü ama sonunda gülümsüyordu. "Şşşt," dedi ve onu kendine çekti. "Tamam."

Rahatlamayla, kollarını ona doladı. "Gerçekten mi Dil? Anladın? Çünkü öğrenirsen vereceğin tepkiden çok korktum."

"Benden nasıl korkabilirsin?" diye mırıldandı saçlarına.

"Senden değil - benim hakkımda hissettiklerinden."

Yüzüne bakabilecek kadar geri çekildi. "Hiçbir şey seni sevmekten vazgeçmemi sağlayamaz."

"Ama Aaron ve çocuklar hakkında ne hissettiğini biliyorum..."

"İşte bu yüzden doğru olanı yaptın. Senin yerinde olmak istemezdim - gerçeği bilerek ama söyleyemediğimi hissederek. Beni o noktada olmaktan, birine ya da diğerine ihanet etmekten kurtardın."

Başını omzuna yasladı ve rahatlatıcı, tanıdık kokusunu içine çekti. "Bu kadar. İkisine de sadık kalamadım ve bu çok zordu çünkü ben de Aaron'u seviyorum."

Yavaşça sırtına masaj yaptı. "Yaptığını biliyorum."

Artık sırrın evliliğine nasıl zarar verebileceğinin ötesinde düşünebildiğine göre, düşünceleri Aaron'a ve onun tepkisinin ablası ve yeğeni için ne anlama gelebileceğine döndü. "Aaron haberleri nasıl alıyor?"

"Beklediğiniz gibi kendini kör hissediyor. Bununla başa çıkması biraz zaman alacak."

"Ama Wyatt'ın hayatının bir parçası olmak isteyip istemediğine dair bir fikrin var mı?"

"Henüz değil."

"Haklarından vazgeçerse, Presley ondan hiçbir şey istemeyecektir."

"Bence bunu açıkça belirtti."

"Ve?"

"Doğrudan bir vuruştu."

Oturmaları için onu oturma odasına çekti. "Bu ne anlama geliyor?"

"Duygularını incitti, Chey. Presley'le asla evlenmek istememesi, onu umursamadığı anlamına gelmez. O umursuyor, sadece farklı bir seviyede. Oğullarının hayatına katılımını bile reddetmesi... bu canını sıkar, değil mi? Bu yüzden sarsılmış görünüyordu."

"Bunun için üzgünüm. Tüm bu erkek kabadayılıklarının altında Aaron'ın hassas olduğunun farkındayım."

“Bu konuya özellikle duyarlı çünkü her ne sebeple olursa olsun her iki ebeveyni de kaybettik. Çocuğunun yanından ayrılmazdı.”

Bu Cheyenne'i ürpertti. "Presley'i de umursamıyorsa, onun Wyatt'ı almasına izin vermesi daha iyi olur."

"Buna ikna olmadım."

Aaron'u sürekli olarak görmek zorunda kalmasının ne kadar zor olduğunu anlıyor musun? Hâlâ ona aşık, Dyl."

"Bu onun için talihsizlik ama bu noktada endişemiz Wyatt için olmalı. Hayatının bir parçası olmak isteyen bir babası varsa, bunu hak ediyor.”

"Başka bir deyişle, yetişkinlerin karışması gerekecek."

"Aynen öyle."

"Yani onun dahil olmak isteyeceğini düşünüyorsun."

“Kardeşimi, eğer oğlundan vazgeçerse bildiğimi sandığım kadar iyi tanımıyorum.”

"Onu biliyorsun." Cheyenne uzun bir iç çekişle nefesini verdi. "Zavallı Presley. Onun üstesinden gelebilmesi için dua ediyorum.”

"Ona ihtiyacı olan desteği sunmak için elimizden geleni yapacağız. Belki de sonunda, bu en iyisi olacak.”

Endişesine rağmen gülümsemeyi başardı. "Böyle akıllı bir adamla evlendiğime inanamıyorum."

Dudaklarını öpmek için eğildi. "Şansın biraz değişti, bebeğim."

Alay ediyordu, ama cevap verdiğinde ciddiydi. "Seninle bulduğum mutluluğa ulaşmak için yaşadığım gibi on çocukluk daha yaşardım."

Bir elini karnına bastırdı. "Beklemek için sadece iyi şeyler var."

Taze bir suçluluk dozu her şeyi mahvetti. Wyatt'la ilgili haberleri adım adım öğrenmişti. İkilemini anlamıştı, sadece Dylan'ın anlayabileceği gibi. Ona daha çok güvenmeliydi.

Bütün yalanları ortadan kaldırmalı mı? Doktora gittiğini ve spermini test ettiğini mi söyledin? Suni tohumlamayı zaten araştırdığını açıklayabilir, bunu bir alternatif olarak sunabilir. Ama artık Aaron'ın yardım etmeye istekli olup olmayacağına dair hiçbir fikri yoktu. Fikrini değiştirmişse onu suçlayamazdı.

Dylan bilseydi ve kabul etseydi belki Grady, Rod veya Mack yapardı...

Eğer ona söylerse, aslında hamile olmadığını da kabul etmesi gerekecekti ama artık sırlara karşı iştahı kalmamıştı. "Dil?"

Grady'den işle ilgili bir mesaj gelmişti ve telefonuna bakıyordu. "Ne?"

"Doktorla olan randevunu iptal mi ettin?"

"Tabii ki. Zaten hamileysek neden saklayayım?”

Gözlerini kapattı. "Sadece merak ediyordum." Söylemesi gereken şeyi nasıl söyleyebilirdi? Doğru kelimeleri bulamıyordu.

Fırlatmaya karar verdi ama telefonuyla işi biter bitmez onu kendine çekti.

Bebek için ne kadar mutlu olduğumu anlatamam, dedi. "Aaron ve Presley ile birlikte çılgın günler olabilir ama bizde bu var. Bebeğimin senin içinde büyüdüğünü düşündüğümde hiçbir şey için üzülmeme imkan yok."

Söylemek üzere olduğu sözler - eğer biyolojik bir baba olamıyorsa, nasıl başka seçenekleri deneyebilecekleri hakkında - boğazında düğümlendi. Yine de onları zorlamaya çalıştı. Eğer ona söyleyecekse, şimdi tam zamanıydı. Prosedürü gerçekleştirdikten sonra -aaron'un hâlâ oyunda olması pek olası olmayan bir durumda- geri dönüşü olmayan noktayı geçmiş olacaklardı.

Ama sonra, "Belki berbat çocukluklarımız oldu, ama bundan gayet iyi çıktık" dedi. Birbirimize sahibiz ve yakında bebeğimiz olacak."

Bundan sonra Cheyenne mutluluğunu yok edemedi. "Gelecek, olmasını istediğin her şey olacak," diye söz verdi onun yerine.

* * *

"Peki Aaron ne yapacak?" Presley, Cheyenne'i iki kez aramıştı, ancak kız kardeşi üçüncü denemede cevap vermedi.

"Bilmiyoruz, Pres. Dylan'a söylemedi. Sadece üstesinden gelmeye çalışıyor, değil mi Dyl?"

Dylan arka planda mırıldanırken Presley bacaklarını göğsüne daha sıkı sardı. Wyatt'ı yatırdıktan sonra kanepede kıpırdamadan oturuyordu. Akşam yemeği yememişti ama aç da değildi. Eğer gevşeyebilirse, yemekten çok uykuya ihtiyacı vardı. Ama Aaron'u aramaya cesaret edemediğinden Cheyenne ve Dylan'dan bir miktar güvence almayı umuyordu. "Dyl'le konuşmama izin ver," dedi.

"Sadece bir saniye."

Telefon el değiştirdi ve hatta kayınbiraderi geldi. "Senin çocuğunun bu kadar tatlı olmasına şaşmamalı. O benim kan akrabam" diye şaka yaptı.

Ona kızgın olmadığını takdir etti. Cheyenne bunu ona zaten söylemişti ama ona kişisel bir özür borçlu olduğunu hissetti. "Umarım şimdi benden nefret etmiyorsundur, Dyl. Sana söylerdim ama Aaron'a söylemenden çok korktum."

"O benim erkek kardeşim."

"Öyleyse neden bunu kendime saklamanın en iyisi olacağını düşündüğümü anlıyor musun?"

“'En iyi' ile aynı fikirde olduğumdan emin değilim. Ama duygusal olarak en iyi yerde değildin ve bu benim anlamamı mümkün kılıyor.”

"Kabul etmediğini söylüyorsun."

"Erkek olmak ve bir erkeğin bakış açısından görmek, korkarım yapamam, hayır."

Dizlerini çok daha sıkı sardı. "Ama beni affedebilir misin?"

"Tabii ki."

"Ne kadar üzüldü?" diye sordu, aklı hemen Aaron'a geçerek. "Yani... o mantıklı olacak, değil mi?"

“Ebeveynlik haklarını imzalayıp imzalamayacağını mı soruyorsun? Çünkü yapacağından şüpheliyim ve bunu teşvik edemem.”

"İki yıl önce Wyatt'ı istemezdi."

"İşler değişir. İnsanlar değişir. Bunu ikiniz de kanıtladınız."

"Ama bence karar vermem gerektiğinde ikimizin de istediğini yapmalıyız. Aaron sık sık çocuklara hazır olmadığını söylerdi.”

"Peki ya Wyatt?" karşı çıktı.

"Ondan ne haber? Ben onunla ilgileniyorum. Ve bir gün ona iyi bir baba bulacağım."

“Aaron'un hayatında bir rol oynamasına izin verirseniz, şimdiden iyi bir babası var.”

Umutlarının tükendiğini hissetti. “Aaron'u hayatıma alamam. Onu nasıl aşacağım? Sürekli bir hatırlatma olarak oradaysa nasıl devam edeceğim? Bunun Wyatt'a nasıl faydası olacak?"

"Diğer insanlar her zaman bu tür şeylerle uğraşır, Presley."

O zaman diğer insanlar ondan daha güçlü ya da daha zekiydi. Belki de o kötü genleri yine yoluna giriyordu. Anita'nın kızından fazla bir şey bekleyemezsiniz, dedi acı acı.

"Eğer istemiyorsan annen gibi olmak zorunda değilsin," dedi ona. "Hayatının kontrolü sende. Sadece yirmi dört ayda neler yapabildiğine bir bak. Daha fazla zamanla neler yapabileceğinizi hayal edin."

Ama Aaron'ı bırakmak uyuşturucuyu bırakmaktan daha zordu. "Eve geldiğimden beri birlikte yatıyoruz," diye ağzından çıktı. "Arizona'dan beri kimseyle birlikte olmadım. Ama Whiskey Creek'te Aaron etraftayken bir hafta dayanamadım."

Hemen cevap vermedi.

"Dilan?"

Bir küfür mırıldandıktan sonra, "Başka birine bu kadar yapışmış birini hiç görmemiştim, bu beni ona kızdırıyor" dedi.

"Bana zarar vermeye çalışmıyor. Sadece... Bilmiyorum. Görünüşe göre birbirimize cinsel olarak bağımlıyız."

"O zaman biraz kısıtlama yapması gerekiyor."

"İkimiz de yapıyoruz. Ama ondan uzak durmaya çalıştım. İnatçı kalbim gitmesine izin vermiyor."

"İnatçı haklı," dedi. "Cheyenne ikinizden haberdar mı?"

"Numara."

"İyi. Ona söylemeyeceğim."

Presley, Cheyenne'in arka planda şikayet ettiğini duyabiliyordu.

Dylan, "Bu benim intikam sırrım olacak," diye şaka yaptı.

Presley gülecek gibi hissetmiyordu. "Keşke bana ondan nasıl kurtulacağımı söyleyebilseydin," dedi.

"Kararını vermelisin küçük kardeşim. Hangi adamla birlikte olursan ol, sana tüm kalbini vermesini talep et. Ya yapmazsa? O senin zamanına değmez."

"Güvenim olduğunu sanmıyorum," diye itiraf etti.

“Bu senin arka planın konuşuyor” dedi. "Dinleme. Daha önce sana yalan söyledi. Sen her erkeğe layıksın."

Ablası tekrar sıraya girdi. "Ona ne söyledin?" diye sordu. Sanki telefonda güreşiyorlarmış gibi biraz uğultu vardı. Ama Presley fazla dikkat etmiyordu. Kararını ver... Bir şekilde eski şüphelerinin ve güvensizliklerinin tekrar aklına gelmesine izin verecekti ve bu o kadar hızlı ve pürüzsüz olmuştu ki, o fark etmemişti bile.

"Haklısın," dedi.

"Kim haklı?" diye sordu Cheyenne.

"Dilan."

"Ne hakkında?"

Presley ayağa kalktı. "Bir seçeneğim var."

"Anlamıyorum."

“Neyi kabul edip neyi etmeyeceğimi seçebilirim.”

Sonra duyduğu Dylan'ın sesiydi.

"Artık anladın," dedi.

20

Yaklaşık yirmi dört saat endişeyle bekledikten sonra, Presley'in telefonu ertesi akşam yedi kırk'ta çaldı ve arayan kimliği Aaron'un numarasını tespit etti. Ondan ne zaman haber alacağını bilmiyordu ama bir noktada onunla temasa geçeceğini varsaymıştı. Bir baba olduğu gerçeğini düşünmek için bir iki günü olmuştu. Şimdi görünüşe göre durumu tartışmaya hazırdı.

Presley işteyken böyle hassas bir konuyu ele almamayı tercih etti. On dakikadan daha kısa bir süre içinde ortaya çıkacak bir müşterisi vardı, bir saat süren tam vücut masajı bekliyordu, bu yüzden zamanı kısıtlıydı. Müvekkilini kırmızı, şiş

gözlerle selamlamak profesyonelce olmazdı - ki bu, Aaron'la konuşması sırasında ağlamaya başlarsa olurdu. Ama kaderini öğrenmek için o kadar endişeliydi ve herhangi bir yanlış adımın onu daha fazla kızdırabileceğinden o kadar korkuyordu ki cevap vermekten kendini alamadı.

"Merhaba?" Kendi sesinin nefes kesici kalitesini duyunca, onun ne kadar korktuğunu anlayıp anlayamayacağını merak etti. Ama hiçbir belirti vermedi. Cevap bile vermedi. "Merhaba? Harun?"

"Buradayım." Sonunda konuştu ama sesi düz ve sertti.

Kollarındaki ani soğuk darbeleri ovuşturdu. "Neden cevap vermiyorsun? Beni duyamadın mı?"

"Seni gayet iyi duydum. Bu konuşmayı yapmaya gerçekten hazır olup olmadığımdan emin değildim."

"Hala kızgınsın."

"Olmaya hakkım yok mu?"

"Yapmalısın. Ama...en iyi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım, Aaron. Ne isteyeceğini düşündüm."

"Bebeğimizle ne yapacağınıza bana sormadan karar verdiniz."

"Bir kere bilsen, geri dönüşü olmayacaktı. Seni karar vermekten kurtardım! Engelsiz ve rahatsız edilmeden yoluna devam etmene izin verdim!"

"Bu saçmalık," diye çıkıştı. "Benim hatırım için Wyatt'ı bir sır olarak saklamadın. Kendin için yaptın."

Saate sinirli bir bakış attı. Bunun yüzüne patlamasına izin verecek zamanı yoktu. "Bak, üzgünüm. Ama artık buradayız. Peki ne yapmak istiyorsun?"

"Bu kadar kolay atlatabileceğimi mi sanıyorsun? Belki gerçekten üzgün olsaydın yapabilirdim, ama değilsin. Sadece öğrendiğim için üzgünsün. Bana anlatacakmışsın gibi değil."

Ne söyleyebilirdi? Bunu bekliyordu. Hatta bazıları bunu hak ettiğini bile iddia edebilir. Ama annesi ölürken, kendi bağımlılığı ve kendine güveni çok düşükken hamileliğini ilk öğrendiğinde çok karanlık bir yerdeydi. Bebeği tutmaya karar verdikten sonra tek bir çıkış yolu varmış gibi görünüyordu - o da uzaklaşmak,

baştan başlamaktı. Aaron'la temas halinde kalsaydı, Wyatt'a yardım etmek için bile olsa, kendini toparlayabileceğinden şüpheliydi. Onun için çok fazla baştan çıkarıcıydı. "Muhtemelen hayır," dedi.

"Ve sonra zaten birlikte bir çocuğumuz olduğunu bilerek benimle seks yaptın!" dedi, bunun her şeyi nasıl daha da kötüleştirdiğine işaret ederek. "Seni tekrar hamile bırakabilirdim."

“Gebeliğin seksten kaynaklanabileceği gerçeği sizin için bir sürpriz mi? Sana bir tür sorumluluk reddi borcum olduğunu mu söylüyorsun? 'Zaten senden bir çocuğum var, bu yüzden hayatına devam etsen iyi olur.' İlk başta seni davet ettiğimi hatırlamıyorum. Tüm karşılaşma bir...kazaydı, bir hataydı."

"Sen de benim kadar çok istedin."

“Eski duygular ve arzular önümüze çıktı. Ama artık geçmişte kaldı ve bununla ilgili değil.”

"Bunu nasıl bilebilirim? O hamilelik testini yaparken yalan söylüyor olabilirdin. Lanet banyoya girmeme izin vermedin."

"Yapma! Senin bebeklerini doğurmaya çalışıyormuşum gibi davranıyorsun. Wyatt bir kazaydı Aaron. Tıpkı yakın zamanda elimizdeki kırık lastik gibi. Doğum kontrolüne rağmen hamile kaldım ve o zamandan beri kesinlikle daha fazla bebek istemek için kapınızı çalmıyorum. Tek başıma bebek sahibi olmak kolay mıydı sanıyorsun? Nereden başladığımı, ne kadar az şeyle çalışmam gerektiğini biliyorsun."

"Bu senin hatan!" neredeyse bağıracaktı. "Bu kadar zor olmak zorunda değildi. Sana yardım ederdim."

Sesini alçalttı. "Bana kürtaj yaptırmamı söylerdin."

İnkar etmedi.

"Belki de bunu duymak istemedim, tamam mı?" devam etti. "Belki de bebeği isteyen tek kişi ben olduğum için ondan sorumlu olmam gerektiğine karar verdim."

"Beni kızdıran da bu! Ne yapardım nereden biliyorsun? Bana asla kendim için karar verme şansı vermedin."

"Nasıl tepki vereceğin konusunda yanılıyor muyum? Heyecanlanır mıydınız? Ebeveyn olmaya hazır olduğunuzu söyler miydiniz?"

"Muhtemelen 'heyecanlı' olduğumu söylemezdim. Ama ben senden daha az hazır değildim ve sen başardın. Seni kürtaj yaptırmaya zorlamazdım, o yüzden duygularını dikkate almıyormuşum gibi davranmayı bırak."

"Beni hayatından çıkarmak istedin! Annemin öldüğü gece eve gitmemi söyledin ve ben ağlarken kapıyı yüzüme kapattın. Bundan sonra sana bebekten bahsedeceğimi mi sanıyorsun? Asla! Seni tuzağa düşürmeye ya da hayatımın bir parçası olmaya ikna etmeye çalıştığımı düşünürdün. Bir borç, bir yükümlülük olmamayı seçtim. Bunu anlamıyor musun?"

"Seni istemediğimi bildiğini anlıyorum, bu yüzden onu almama izin vermeyecektin."

Bu sözler ona fiziksel bir darbe gibi çarptı. Aaron'ın hislerine karşılık vermediğini her zaman sezgisel olarak anlamıştı, ama bunu asla bu kadar açık bir şekilde dile getirmemişti. Ayrı oldukları onca zamandan sonra bile, bu kabulün ona hala acı verebilmesine hayret ederek suçlamayı reddetmek için ağzını açtı. Bunun, gitmesi ve Wyatt'ı tek başına büyütmeye karar vermesiyle hiçbir ilgisi yoktu.

Ama sonra kendini yakaladı. Sadece dürüst olmasını söylemişti. Belki o da aynısını yapmalıdır. Ayrılmasının nedeni bu olmayabilirdi, peki ya o zamandan beri? Peki ya Whiskey Creek'e döndükten sonra? Artık Wyatt'a sahip olduğu ve onu çok sevdiği için Aaron'ın sevemeyeceği tek kişi olmak istemiyordu. Ayrıca Aaron gibi, çok karizmatik biriyle oğlunun aşkı için rekabet etmek istemiyordu.

"Her şey böyle başlamadı," dedi yumuşak bir sesle. "Ama... sır saklamaya devam etmemin nedeni bu olabilir."

Aniden itiraz etmeyi bırakıp adamın haklı olabileceğini kabul etmesi, ateşi öfkesinden alıyor gibiydi. "Bekle, özür dilerim" dedi. "Bunun göründüğü kadar sert olmasını istemedim."

Müvekkilinin dışarıdaki kaldırıma çıktığını gördü ve bir şekilde işe başlamak için gücü ve zihinsel dayanıklılığı bulması gerektiğini biliyordu. Ve bunu Aaron'la konuşmaya devam ederek yapmayacaktı. "Tabii ki sen yaptın. Ama gitmem gerek. İstediğin buysa, sana ziyaret hakkı vereceğim. Wyatt'ı bir hafta sonu götürmek istersen mesaj atman yeterli. Bundan sonra bu şekilde iletişim kurmayı tercih ederim," dedi ve müşterisini bağlantıyı keserken selamladı.

* * *

Aaron telefonunu kanepeye düşürdü, minderlerine yaslandı ve gözlerini kapadı. Tam olarak ne yaptığından emin değildi, ama bunun iyi olmadığını biliyordu. Sanki güzel bir şey alıp yere vurmuş gibi midesi bulandı. Presley her zaman özgüveniyle mücadele etmişti. Şimdi nihayet biraz geliştirdiğine göre, onu sevebileceği kadar inanılmaz bir ses çıkararak onu yere sermek istememişti. Hayatı boyunca, onu paramparça eden yeterince insan olmuştu. Farklı olduğu ve onun gerçekte kim olduğunu görebildiği için kendisiyle gurur duymuştu. O gün Sexy Sadie'nin yerinde ona bu yüzden ulaşmıştı; hayran olunacak çok şey olduğunu bu şekilde öğrenmişti. Ne kadar gösterişsiz olduğunu, en ufak bir nezaket için ne kadar minnettar olduğunu, ne kadar esnek ve memnun etmesi kolay olduğunu seviyordu. Ayrıca onun sokak zekasından ve espri anlayışından da keyif aldı.

Öyleyse neden onu çabucak kesmişti?

Çünkü sinirliydi ve hüsrana uğradı ve öfkesinin onu alt etmesine izin verdi. Yine. "Bok!"

"Sorun nedir?"

Aaron, Grady'nin içeri girdiğini görmek için gözlerini açtı. "Hiçbir şey."

"Dün konuştuğumuz şey bu muydu? Wyatt mı?"

Ağabeyi, Wyatt hakkındaki söylentilerin doğru olup olmadığını sormak için bu sabah erkenden iş yerinde onu köşeye sıkıştırmıştı. Aaron öyle olduklarını kabul etmişti. Sonra, şok olan ama bir o kadar da heyecanlı olan diğer kardeşlerinden haber almıştı. Dylan, çocuk sahibi olmasını önemsemeyen tek kişiydi. Aaron'ın böyle bir bombayla başa çıkmak için biraz alana ihtiyacı olduğunu anlamıştı.

"Evet."

"Onu görmene izin vermeyecek mi?"

Bu değildi. Presley ziyaret hakkı teklif etmişti. Wyatt'ı görmek için bir zaman ayarlamak isterse ona mesaj atmasını söylemişti. Ama bu da diğerleri kadar üzücüydü. Ondan bir dev adım daha atmıştı.

"Göreceğiz. Onu yarın alabilir miyim diye soracağım."

"Bunu kabul edeceğini mi sanıyorsun?"

"Neden? Işim bitti. Ve on sekiz aydır ona sahip. Tanışma şansım olmalı."

Grady hevesle ellerini ovuşturdu. "Bu, biz de tanışabileceğimiz anlamına geliyor. bekleyemem Dylan onun sevimli olduğunu söylüyor."

"Onu görmedin mi?"

"Henüz değil."

"Kesinlikle sevimli."

Kardeşi bir şey daha söyledi ama Aaron onu duymadı ve ne olduğunu anlamak için durmadı. Anahtarlarını mutfak tezgahından aldı, arabasına koştu ve Presley'e doğru sürdü. Mesajlaşmanın canı cehenneme; aynı küçük kasabada yaşıyorlardı.

Kapıyı kimse açmadı, bu yüzden stüdyoyu denemeye karar verdi.

O içeri girdiğinde masaj yapıyormuş gibi yapıyordu. Kapının üzerinde Masaj Seansı yazan bir tabela vardı. Aşağıda, müsait olacağı zamanı gösteren bir kağıt saat asılıydı. Dokuz okudu.

Saatini kontrol etti. Kırk beş dakika beklemesi gerekecekti, ama oradan ayrılıp geri gelmeyecekti. Onu özleseydi, Cheyenne'e giderdi, çünkü Cheyenne'de muhtemelen Wyatt vardı. Ve Presley oraya gittiğinde, onunla özel olarak konuşmak için daha da uzun süre beklemek zorunda kalacaktı. Kapının açıldığını duyana kadar resepsiyon alanında oturdu. Sonra ayağa kalktı.

Onu gördüğü an gerildi. Ağlıyor gibiydi, bu onu daha da kötü hissettiriyordu.

"Burada bir müvekkilim var," diye fısıldadı, sanki onlar yalnız kalmadan önce onun bir tartışma başlatmasından korkuyormuş gibi sözcükleri aceleye geldi.

Endişesini hafifletmeyi umarak başını salladı ve tekrar oturdu ve çok geçmeden babasıyla birlikte Gas-N-Go'nun sahibi Joe DeMarco ortaya çıktı. Aaron onu çok iyi tanımasa da kasabada birbirlerini pek çok kez görmüşlerdi.

Joe, Presley'e ödeme yapmadan önce merhaba dedi. Sonra masaj için ona teşekkür etti ve dışarı çıktı.

O gider gitmez Aaron tekrar ona yaklaşmaya çalıştı. "Üzgünüm," diye başladı. "Telefonda bu kadar salak olmak istemedim." Verdiği hasarı düzeltebilmek için

onu yumuşatmak için onu kendine çekmeye çalıştı, ama kız sanki onun yerine onu yumruklamak istermiş gibi ulaşamayacağı bir yere atladı.

"Sorun değil," dedi. "Sana söylediğim gibi, muhtemelen söylediklerinde doğruluk payı var. Yaptığım şeyi bana neyin yaptırdığını hiçbir zaman tam olarak bilemedim. Her neyse, geçmişi değiştiremem. Bu yüzden iyi bir gelecek inşa etmeye odaklanmaya devam edeceğim."

"İyi yoldasın. Yaptığın değişiklikler için sana hayranım."

Bu iltifatı pek ciddiye almıyor gibiydi. Kesinlikle ona teşekkür etmemişti. Belki de daha önce nasıl davrandığını telafi etmek için kibar olmaya çalıştığını düşünüyordu. "Gidecek çok yolum var ama en azından başladım. Her seferinde bir gün, değil mi?"

"Herkesin yapabileceği tek şey bu."

"Yani... Wyatt'a geri dönelim," dedi. "Babalık testi yaptıracağız. Kanıt olmadan ilerlemek istemem, senden daha fazla. Ama sonra bir seçimle karşı karşıya kalacaksın, o yüzden şimdi düşünsen iyi olur. Bu durumdaki çoğu baba gibi, nafaka ödemeyi ve ziyaretler yapmayı seçebilir ya da haklarınızı imzalayıp bir daha bizden haber almamayı seçebilirsiniz."

Öfkesinin bir kısmının geri döndüğünü hissetti. "Hala bunun için mi zorluyorsun?"

"Çekici bir seçenek olmalı. Wyatt'ın büyüdüğünde seninle iletişim kurmaya çalışmayacağını garanti edemem elbette. Ancak bunu olası kılmak için bazı adımlar atabilirim."

Boyun eğmekle ilgilenmediğini zaten biliyordu. Ancak az önce söylediklerini merak ediyordu. "Ve bu adımlar şunları içerecektir..."

"Adınızı veya sizinle ilgili diğer ayrıntıları açıklamamaya dikkat edin."

"Tanrım," diye mırıldandı.

Çenesini kaldırdı. "Sadece sana bağlı olduğunu söylüyorum. Seni hiçbir şeye zorlamaya çalışmadım. Ve şimdi denemiyorum."

"Ama neyi tercih edeceğin gayet açık."

“Yola bakıyorum, sonunda ortaklar bulduğumuzda geleceğin ikimiz için nasıl olacağını hayal etmeye çalışıyorum. Yaparsak..." diye ekledi.

Söyledikleri hoşuna gitmemişti. Sesinin bu kadar uzaktan gelmesi de hoşuna gitmemişti. Cevabı onu korkuttu. Bu ona, kadının söz konusu olduğu yerde artık fazla bir güce sahip olmadığını gösteriyordu. Ve şimdi onun oğlu vardı.

“Başından beri sevgin ve nezaketin konusunda cömert davrandığını biliyorum, Pres. Bu sadece sensin. Ayrıca bilerek hamile kalmadığını da biliyorum. Her şeyi tek başına yaşamak zorunda kaldığın için kendimi kötü hissediyorum. Her şey kadar suçluluk duygusuyla da tepki vermiş olma ihtimalim var. İlişkimizin yaptığı şeye dönüşmesine asla izin vermemeliydim.” İçini çekti. "Herkes seni kullandığımı düşünüyor. Amacım asla bu değildi, ama...belki bunu yapıyordum ve sonra kendi kendime, sana istediğini verdiğimi söyleyerek haklı çıkardım."

Neşesizce güldü. "Bana istediğimi veriyordun. Bununla ilgili soru yok."

Ve yine de artık ilgilenmiyor gibiydi. Her nasılsa, onu isteseydi her zaman elde edebileceğini kabul etmişti. "Sahip olduklarımız hakkında yeterince iyi şeyler vardı, sanırım gitmesine izin verdim."

“Bu anlaşılabilir, çünkü senin için bu kadar kolaylaştırdım.”

Acı gerçeğe gözünü kırpmadan bakmanın bir yolu vardı. Buna da her zaman hayrandı. “Ama asla son birkaç haftadaki kadar habersiz olmamalıydım” dedi. "Annenle olan bitene göz yumdum, görmezden gelmeye çalıştım. Ve ondan sonra, bir bebeğin olacağını öğrendiğimde, bunu benden daha fazla merak etmeliydim. Doğum kontrolü konusunda bu kadar dikkatli olmasaydık, sanırım yapardım.”

Ellerini arkasında birleştirdi. "Biliyor musun, ya da muhtemelen Chey ya da Dylan'dan duyduğun çilemin bölümlerinden tahmin ettin, ben ayrıldıktan sonra diğer erkeklerle bazı sorunlarla karşılaştım, tüm ayrıntıları asla öğrenmemiş olsan bile," dedi. ve konuşurken bile anılardan çekiniyormuş gibi hemen yüzünü buruşturdu. "Zamanlama sadece bir ay kadar gecikti ve sen benim hamileliğimin günlerini takvimde işaretlemiyordun."

"İkimiz de hata yaptık. Geçmişi bırakalım ve bundan sonra Wyatt için en iyisine odaklanalım derim. Bunu yapabilir misin?"

Zayıf bir gülümsemeyi başardı. "Tabii ki. Yani... babalık testinin nasıl alınacağını bulmamı ister misin?"

"Yapacağım. Ama ben zaten Wyatt'ın benim olduğuna inanıyorum ve bu onun hayatının bir parçası olmak istediğim anlamına geliyor. Uzaklaşmak için ne kadar çekici görünmeye çalışsan da bunu asla yapamam."

Bir an için onu vurmuş gibi göründü. Sonra ayağa kalktı, ama kendini güçlükle bir arada tuttuğunu biliyordu. "Peki."

Onu hayatından bu kadar tamamen çıkarmak istemesi Aaron'ı rahatsız ediyordu. Ayağa kalkıp doğru olanı yapmaya çalışacaktı ve kadın en büyük korkuları doğrulanmış gibi davranıyordu. "Bu seni hayal kırıklığına mı uğrattı?"

"Eminim ikimiz için de adil olacak bir şey bulabiliriz."

Sözleri ölçülü ve kibardı - onun tanıdığı, kalbini her zaman koluna takmış fevri, tutkulu kadın gibisi yoktu. Dönüşümden nefret ediyordu. Ama dostane bir çözüme doğru biraz ilerleme kaydettiklerine göre artık bir tartışmaya yol açmamaya kararlıydı.

"Harika," dedi başını sallayarak. "Öyleyse onu birkaç saatliğine almama izin vererek başlamamızın bir yolu var mı? Yarın işten çıkıyorum ve...Onu daha yakından tanıma şansını istiyorum."

Bakışlarından kaçındı. "Sanırım bu iyi olur."

"Endişeniz varsa ikiniz de gelebilirsiniz." Evet demesini umuyordu. Bu şekilde çok daha eğlenceli olacağını biliyordu. Birlikte biraz zaman geçirdiklerinde kesinlikle gevşeyecek ve arkadaşını tekrar bulacaktı.

Ama o cevap veremeden kapının üzerindeki zil çaldı ve ikisi de dönüp Riley'nin içeri girdiğini gördü.

Riley, Presley'in şişmiş gözlerine bir bakış attı ve aceleyle yanına gitti. "İyi misin?"

Aaron onu yumruklamak istemeye geri döndü. Riley, Aaron bir tür zorbaymış gibi davranıyordu, sanki başka birinin korumasına ihtiyacı varmış gibi.

Her zamanki gibi iyi, dedi ona. "Biz sadece... bazı detayları belirliyoruz. Beni arabada bekler misin? Sadece birkaç dakika olacak. Sonra her şeyi açıklayacağım."

"Emin misin?" diye sordu ve Aaron'ın varlığına ne kadar az ihtiyaç duyduklarını ona göstermemek için yapabileceği tek şey buydu.

Başını salladı. "Eminim."

Riley, Aaron'a son bir kınama bakışıyla dışarı çıktı.

Aaron, Presley'e bir adım daha yaklaştı ve sesini alçalttı. "O adam hakkında ciddi olamazsın."

"Yapma," dedi. "Artık birbirimizin romantik çıkarları hakkında yorum yapmamaya karar verelim."

“Romantik çıkarlar mı? Onunla yatmayacaksın!"

"Harun-"

Bir elini kaldırdı. "Üzgünüm. Haklısın. Bu haddini aşan bir şeydi.”

"Teşekkürler."

"Peki ya yarın?"

"Wyatt'ı saat onda alabilirsin. Ama onu herhangi bir yere götürmeden önce sana bez değiştirmeyi öğretmem gerek."

"Bize katılmayacak mısın?"

"Numara."

Kaşlarını çattı. "Neden?"

"Riley beni pikniğe götürüyor."

Aaron burnundan nefes aldı ve havanın ağzından çıkmasına izin verdi. "İyi. O zaman yarın görüşürüz."

"Güle güle."

Kesinlikle ayrılma zamanı gelmişti ama durum o kadar gerçeküstüydü ki ayaklarını kıpırdatamıyor gibiydi. Presley her zaman kendisini ona adamıştı. Şimdi oğlunun annesiydi ve önümüzdeki yirmi yıl boyunca birbirleriyle uğraşacaklardı, ama ondan hoşlanmamaya bile mi kararlıydı?

"Sen ve Riley bu gece nereye gidiyorsunuz?" O sordu.

"Bir şeyler yemek için."

Ve sonra ne?

Sorması gerektiğini daha iyi biliyordu.

21

"Yani doğru mu?" diye sordu Riley. "Wyatt, Aaron'a mı ait?"

Presley ağzına koyduğu salatayı yutmak için kendini zorladı. Aaron stüdyoda onunla karşılaştığından beri aç olmamıştı. Ancak Riley, Cheyenne'den Wyatt'ı yemeğe çıkarabilmesi için fazladan bir saat daha tutmasını istemişti ve Cheyenne memnuniyetle kabul etmişti. "Evet."

Ağzının sert ifadesine bakılırsa, bu haberi duymaktan memnun değildi. Neden olmayacağını anlayabilirdi. Aaron hayatının bir parçası olmaya devam edecekti - ve birlikte olduğu herhangi bir erkeğin hayatının bir parçası olmaya devam edecekti, özellikle de o adam kalıcı bir fikstür haline gelirse.

"Hamile olduğunu öğrendiğinde neden ona söylemedin?" O sordu. “Ayağa kalkıp baba olacağını düşünmedin mi?”

“Bebeği tutmak benim kararımdı. Onu büyütmenin benim sorumluluğum olması gerektiğini düşündüm.” Ağzına salatadan bir lokma daha attı. Yemekleri gelene kadar küçük bir konuşma yaptılar, Aaron konusunda dikkatli bir şekilde kaçındılar ama görünüşe göre sohbetin keyifli kısmı sona ermişti. Buna yakındı. Aaron, Wyatt'ı öğrendiğinden beri hissettiği onca endişe ve endişeden sonra rahatlamak istedi. Ama bu imkansız olurdu. Haber yayılacak ve onu tanıyan herkesin bir fikri, sorusu olacaktı.

Riley bir hamburger ve patates kızartması sipariş etmişti; peçeteyle ağzını sildi. "Bebek yapmak için iki kişi gerekir, Presley."

Bunu herkes söyledi. Ama hiç kimse ilişkilerinin nüanslarını anlamadı - Aaron'a onunla arkadaş olduğu için borçlu olduğu minnettarlığı. Ona o yalnız yıllarda takılmak için çok sevdiği birini verdiği için. Dikkat ve eğlence için. Fiziksel ihtiyaçlarını bu kadar ustaca ve eksiksiz karşıladığı için bile. "Açıklaması biraz zor ama hamilelik ondan çok benim hatamdı."

Böyle bir topal açıklama sadece başka bir yüz buruşturmasına neden oldu. "Bu, sanki hamile kalmaya çalışıyormuşsun gibi geliyor."

"Kesinlikle denemedim," dedi kederle. "Çocuk yetiştirecek durumda değildim ve anne olarak başarısız olmaktan çok korktum." Sanki annesi başarısız olmuştu. "Demek istediğim... Bana aşık olmadığını biliyordum ama yine de onu görmeye devam ettim, onunla yatmaya devam ettim. Sanırım sahip olduklarımı hak ettiğimi söyleyebilirsin."

“Birçok insanın dengesiz ilişkileri var. Bu, ilgisiz tarafı tüm sorumluluktan kurtarmaz.”

Bahsettiği ilişkilerin kendisininki kadar dengesiz olduğunu düşünmüyordu. "Yakup'un annesiyle böyle mi oldu?"

Bu konu Riley için Aaron'ın kendisi için olduğundan daha rahat olamazdı, ama bu konuda konuşmak konusunda isteksiz görünmüyordu. Belki de bir noktada onun kendi geçmişini ortaya çıkarmasını beklemişti.

"İlk başta değil. Phoenix...farklıydı. Birlikte olduğum diğer kızlardan daha karanlık bir özelliği vardı. Arkadaşlarım ondan etkilendiğim için deli olduğumu düşündü. Onu alamadılar. Ama onu ilginç, ilgi çekici biri olarak gördüm.”

Aniden, çok ana akım olarak görülen Riley'nin birkaç kaba kenarı olan biriyle çıkmakla ilgilenebileceği gerçeği o kadar sıra dışı görünmüyordu. "Benim gibi?"

"Bazen bana onu hatırlatıyorsun," dedi. "Biraz."

Salatasına biraz daha sos ekledi. “İkiniz ne kadar süredir birliktesiniz?”

"Belki üç ay."

"Uzun değil."

"Numara. Yine de konuşmaya başladığımızda ikimizin de bakire olduğunu düşünürsek ilişki gerçekten hızlı ilerledi.”

Presley sudan bir yudum almak üzereydi. Dikkati dağılmış, bardağını masaya bıraktı. "Hayatta yattığın ilk kızı hamile mi bıraktın? Bu nasıl bok gibi bir şans?”

Çiğniyordu, bu yüzden ona alaycı bir gülümseme gönderdi.

"Sen çok gençtin!" haykırdı.

"Genç ve aptal," diye ekledi konuşabildiğinde.

"Aranıza giren bebeğin haberi miydi? Çocuk sahibi olma düşüncesi ilişki üzerinde çok fazla baskı yarattı mı?"

"Bu değildi. Olaydan sonraya kadar hamile olduğunu bilmiyordum."

Olay. Phoenix'in bir sonraki aşk ilişkisini annesinin Buick'iyle bitirmesinden bahsediyordu. Ama Presley neden bunu söylemek istemeyebileceğini anlamıştı. Lori Mansfield'ın ölümü trajik ve dehşet vericiydi. Bugün toplulukta hala hüzünlü bir yankı vardı. Lori'nin ailesi kimsenin unutmasına izin vermeyecekti. Her yıl ölümünün yıldönümünde mum ışığında bir nöbet düzenlediler ve Phoenix şartlı tahliye için her uygun olduğunda, şartlı tahliye kurulunun önüne çıkmak ve serbest bırakılmasına karşı lobi yapmak için toplayabildikleri kadar çok insan topladılar. Presley, kasabadan ayrıldıktan sonra dini olarak takip ettiği Gold Country Gazette'de bununla ilgili makaleler görmüştü. Cheyenne'den haber almak dışında evinin tek tadı bu olmuştu.

"Peki neden ondan ayrıldın?" diye sordu.

"On yedi kişi için fazla yoğun bir ilişkiydi. 7/24 birlikte olmak istedik. Notlarım ve sporum düşmeye başlıyordu ve ailem çıldırıyordu. Liseden hemen sonra evlenmemi istemediler. Bu yüzden bana sabit bir kız arkadaşım olamayacağını, birkaç kızla çıkmam gerektiğini söylediler."

Presley gözlerinin büyüdüğünü hissetti. "Ve dinledin mi?"

Omuz silkti. "Haklı olduklarını biliyordum - aramıza biraz mesafe koymazsam ikimizi de mutlu etmeyecek bir hayata kilitlenebilirdim. Yanlış zamanda tanışmıştık."

"Ve sanırım ailen onunla evlenmeni istemedi. Buradaki zavallı beyaz çöplerden gelen sadece Cheyenne ve ben değiliz."

"Büyük ölçüde adaletsiz olabilir, ama bu doğru," diye itiraf etti. "Yargılayıcı olmadıklarını söylemeye çalıştılar. Hala öyle diyorlar. Bunun yerine 'gerçekçi' diyorlar. Ama eminim Phoenix'in durumu ve ailesi bir rol oynamıştır. Onu ne kadar hatırlıyorsun bilmiyorum ama annesi neredeyse seninki kadar kötüydü."

"Ben hatırlıyorum." Bazı yönlerden Lizzie Fuller, Anita'dan daha kötüydü. Anita bencil ve ihmalkar davranmış ve özellikle uyuşturucu ve fuhuş söz konusu

olduğunda, genellikle yasanın yanlış tarafında yürümüş olsa da, Phoenix'in annesi fiziksel olarak taciz edildi ve zihinsel olarak rahatsız oldu. Presley dürüst olmak gerekirse daha zor bir çocukluk geçirdiğini söyleyemezdi.

Riley, "Sosyal hizmetler her zaman onun evine gelirdi," diye mırıldandı.

Presley'in hatırlayabildiği kadarıyla, Fullers kasabanın birkaç mil dışında bir toprak parçasına denk gelen harap bir mobil evde yaşıyordu.

"Bayan Fuller şimdi nerede?" diye sordu.

"Hala aynı yerde."

"Ya oğulları?"

"Kim bilir? Buralarda yaşamıyorlar ve anladığım kadarıyla hiç ziyaret etmiyorlar."

"Onları duydum ama onlarla tanıştığımı sanmıyorum."

"Çünkü sen ve Cheyenne onlar varken burada yaşamıyordunuz. Üçü de on altı yaşına geldiklerinde evden ayrıldılar. Hatta o yaşta biri kendini özgürleştirdi. Diğer ikisi hemen kaçtı. Şimdi Lizzie yalnız yaşıyor ve temelde bir münzevi."

Presley suyundan biraz daha yudumladı. "Bu onu kasabada neden görmediğimi açıklıyor."

"Bugünlerde pek kolay dolaşamıyor. Yaklaşık dört yüz kilo ağırlığında."

"Phoenix için üzülüyorum." Presley bunu ifşa etmesi gerektiğinden emin değildi. Bir katil hakkında böyle bir şey söylemenin politik olarak doğru olmadığını biliyordu. Ama bu doğruydu. Kendi geçmişi onu sempatik yaptı. Kötü kararlardan kendi payına düşeni almıştı. Bir insanın canını almak için hiçbir mazeret yoktu ama kırık bir kalp, kıskançlık, korku, saplantı - bunlar güçlü duygulardı ve çok kötü kararlara yol açabilirdi. On yedi yaşındayken bu Buick'in direksiyonunu yanlış yöne çevirmek aslında iki can aldı, çünkü asla eskisi gibi olamayacak ya da aynı umutlara sahip olmayacaktı.

Neyse ki, Riley gücenmiş görünmüyordu. "Bazı yönlerden, ben de öyle," dedi. "Tanıdığım kız kimseye zarar vermezdi. Sert biriydi, çekiciliğinin bir parçası olan, hesaba katılması gereken bir güçtü. Ama o kötü değildi."

Presley son bir ısırıkla tabağını itti. Bu onun için sorunları hakkında konuşmaktan çok daha ilginçti. Ayrıca, Riley'nin şimdiye kadar gördüklerinin ötesinde kim olduğuna dair bir fikir verdi. "Ona bunu yaptıran ne? Böyle bir şeyden önce birinin aklından gerçekten ne geçer?”

"On yedi yaşındaydı, hamileydi ve kimseye söylemeye korkuyordu. Sevdiği ilk erkek, karşılığında ona sevgi gösteren ilk erkek bendim ve birdenbire hayatıma devam ettim.” Tabağına bakarken dudaklarını büzdü. “Sanırım bunun mükemmel bir fırtına olduğunu söyleyebilirsin.”

"Bu kalp kırıcı."

Ağzına bir kızartma attı. "Çılgınca olan şey, Jacob'ın neredeyse bizimki kadar yaşlı olması. çok gençtim. En azından ben kendime bunu söyleyip duruyorum.” Tekrar düşünceye daldı. "Yine de, kesinlikle daha iyi idare edebilirdim ve geçirdiğim her günü diliyorum."

"Kısmen sorumlu hissediyormuşsun gibi geliyor."

"Ben yaparım. Bundan kaçmanın bir yolu olduğunu sanmıyorum. Daha akıllı, daha kibar, Phoenix ile arkadaş kalmaya daha istekli olsaydım, Lori bugün hayatta olur muydu?

"Geri görüş her zaman yirmi/yirmidir."

"Birazdan çıkar," dedi.

"Ama Lori'nin anne babası..."

"Onu sonsuza kadar hapiste tutamam. İkinci derece cinayetti, planladığı bir şey değildi. Ve onu bir yetişkin olarak denemelerine rağmen, o sadece on yedi yaşındaydı. Çocuğunu büyütme fırsatını, hayatının yaklaşık on altı yılını ve burada sahip olduğu arkadaşları kaybetti.”

Presley ona daha yakından baktı. "İkinci bir şansı hak ettiğini mi, hak etmediğini mi söylediğinden emin değilim."

"Yaptıklarının bedelini ödedi. Umarım bir daha buraya gelmez."

"Başka nereye gidebilirdi ki?"

"İşte sorun bu. Başka bir yeri yok."

Presley, onun için iyi olmadıklarını bilmesine rağmen, patates kızartmalarından birini denedi. "Ondan hiç haber aldın mı?"

"Jacob'a mektuplar gönderiyor ve saatte bir kuruş yaparak kazanabileceği parayı ya da çamaşırhanede çalışarak kazandığı parayı gönderiyor."

“Dışarı çıktığında o paraya ihtiyacı olmayacak mı?”

"Eminim işine yarar. Ama ona verecek bir şey istiyor.”

“Ona geri yazıyor mu?”

Riley cevap vermedi; düşünceli bir şekilde kahvesine baktı.

"Riley?"

"Ona mektuplarını hiç vermedim ve parayı üniversite fonu için biriktiriyorum - çok fazla değil."

"Çünkü..."

“Aralarında bir ilişkiyi teşvik etmeye cesaret edemem.” Bu kararla işkence görmüş gibi görünüyordu ama buna kendini adamıştı. "Lizzie bu haliyle ve Phoenix'in başına gelenlerle, muhtemelen normal olamaz."

Ancak Presley de “normal” değildi. Bunu anladı mı?

"Jacob bir noktada onunla yüzleşecek, Riley. Lori'nin ailesinin onu sonsuza kadar hapiste tutamayacağını kendin söyledin."

"Bu yaz çıkacağını sanıyor."

"Ama serbest bırakılsa bile, ondan nefret eden bir topluluğa gerçekten geri dönmeyecek - ve annesi olmadan daha iyi olacak, değil mi?"

"Dediğim gibi, gidecek başka yeri yok. Ve onun için önemli olan tek şeyin Jacob'ı tanıması olduğunda ısrar ediyor."

"Seni tekrar görmekle ilgileniyor mu?"

"Numara."

"Nasıl söyleyebilirsin? Belki de takıntı azalmak yerine büyümüştür. Hapishanede başka ne düşünecekti ki?"

"Hâlâ bana karşı hisleri olduğuna inanmamı sağlayacak hiçbir şey söylemedi. Mektupları tamamen Jacob hakkında."

"Bu, serbest bırakılacağı gün konusunda seni tedirgin etmiş olmalı."

İçini çekti. "Endişelendiğimi kabul edeceğim."

Garson tabakları almaya geldi. Presley biraz kahve istedi ve Riley bir parça muz kremalı turta ile birlikte yeniden doldurulması gerektiğini belirtti.

"Sanırım hepimizin sorunları var," dedi kıkırdayarak.

Geriye yaslanarak bacaklarını uzattı. "Ee... Aaron hakkında ne yapacaksın?"

Ona güvendiği için, kendi durumunu tartışırken daha rahat hissetti. "Ne yapabilirim?" diye sordu. "O Wyatt'ın biyolojik babası. Hakları var."

"Onun da yükümlülükleri var."

"Eğer kastettiğin buysa, konu finans olduğunda adil olacağına eminim. Aaron her zaman para konusunda cömert olmuştur."

Riley onu daha yakından inceliyor gibiydi. "Yani belki gerçeğin ortaya çıkması bir lütuf olur."

"Maddi yardım iyi olacak" dedi. Ama Aaron'ı her zaman görmek? "Ne yazık ki, hepsi bu kadar değil."

"Başka yönlerden zor olabileceğinden mi korkuyorsun?"

"Beni endişelendiren Aaron değil." İnatçı olabilir. Ama onun hakkında, Riley ile kötü konuşamazdı. Sadece çok sadakatsiz hissettirdi. "Eninde sonunda evlendiğinde, başka bir kadınla, tanışmadığım bir kadınla uğraşıyor olacağım. Ya ikisi bir şeyi yapmam gerektiğini düşündükleri şekilde yapmadığıma karar verirlerse? Yoksa Wyatt'ın onlarla yaşamasının daha iyi olacağına mı inanıyorlar?" Kucağındaki peçeteyi düzeltti. "O zaman işler sarpa sarabilir, özellikle de Aaron'ın muhtemelen benden daha fazla kaynağa sahip olacağını düşündüğünüzde. Yani... bilmiyorum. Kontrol eksikliği, çatışma olasılığı. Bütün bunlar beni korkutuyor."

“Evlendiğinizde denge lehinize değişebilir. Belki bol miktarda kaynağa ve desteğe sahip olan siz olursunuz.”

Başını salladı ve buna izin verdi. Gelecek ne getirirse getirecekti; Sorunu ödünç almak istemedi. Ama bir koca bulsa bile Aaron'la dövüşmek isteyeceğinden şüpheliydi.

Onu bu pozisyona asla zorlamamasını umabilirdi.

* * *

Presley'nin Riley ile çıktığı bilgisi sayesinde Aaron'ın uyuması sonsuza kadar sürdü. Bu yüzden Cheyenne onu aradığında uyandırılmaktan memnun değildi.

"Gece yarısından sonra olmalı," diye homurdandı onun sesini duyar duymaz telefona. Saatin o kadar geç olduğunu biliyordu çünkü o zamana kadar Presley'in yanından geçme dürtüsüne direnmeye çalışarak saati izlemişti.

"Üzgünüm. Yataktan fırlamadan önce Dylan'ın uykuya dalmasını beklemek zorunda kaldım. Benimle mezarlıkta buluşabilir misin?”

"Mezarlık? Gecenin bir yarısı bu biraz ürkütücü değil mi?”

"Neler oluyor?"

"Ben sadece konuşmak istiyorum."

Genelde mezarlıktan kaçınırdı. Annesi oraya gömüldü ve geçmişi tekrar ziyaret etmemeyi tercih etti. "Döllenme hakkında mı?"

"Ve birkaç şey daha. Gelebilir misin?"

Derin bir nefes alarak uykuyu yüzünden sildi. "Peki. On beş dakikaya oradayım."

Güle güle demeden telefonu kapattı ve o da kendini yataktan kaldırıp giyinmeye zorladı.

Anahtarlarına uzandığında kendini yeniden insan gibi hissetti. Sadece Cheyenne'in ona başka sürprizleri olmamasını umuyordu. Dylan ve onun için bir çocuk babası olmayı kabul etmek ve sonra onun zaten Presley'in çocuğunun babası olduğunu öğrenmek bir bahar için yeterli heyecandı.

Evden çıkarken serin esen esinti için can atıyordu. Ama hava yağmurla ağırlaştı. Motoru çalıştırırken kaşlarını çattı. Belirsiz hava ve ayın üzerinde hızla ilerleyen kara bulutlar, mezarlıkta durmayı daha da ürkütücü hale getirecekti. Ne buluşma yeri....

Ancak Cheyenne'in evine yakındı ve onlara biraz mahremiyet vermeliydi.

Cheyenne geldiğinde onu bekliyordu. Onu, annesinin mezarından çok uzakta olmayan, yaşlı meşe ağacının altındaki bir bankta otururken görebiliyordu ve bugünlerde Anita'ya karşı neler hissettiğini merak ediyordu. Onun hakkında neredeyse hiç konuşmadı.

Bir kez sorduğunda, karmaşık olduğunu ve Dylan'ın ona zorlamadığını gösteren bir bakış gönderdiğini söyledi.

"Burada tek başına oturmayı rahatsız edici bulmuyor musun?" yaklaşırken sordu. "Çoğu kadın bu saatte buraya gelmekten korkardı."

"Bana göre huzurlu," dedi omuz silkerek.

Onu rahatsız ettiği için biraz utandı. "Öyle diyorsan."

"Anita, çok geç kalmamın cezası olarak bir keresinde beni bu ağaca bağlamıştı," diye açıkladı. "Bütün geceyi geçirmemi sağladı - ta ki Eve'in ailesi ertesi sabah beni kurtarana kadar. İlk başta korkudan aklımı kaçırdım ama bu beni bu yerle barışmaya, burada bana zarar verecek hiçbir şey olmadığını fark etmeye zorladı."

Yaklaştığında, onun aslında Küçük Mary'nin mezarına Anita'nınkinden daha yakın oturduğunu gördü. Altı yaşındaki Mary, bir zamanlar Victoria'nın bitişiğindeki apartmanda yaşıyordu, şimdi Eve Harmon'un B ve B'si, hem Eve hem de Cheyenne burada çalışıyor. Mary, Whiskey Creek kurulduktan kısa bir süre sonra 1800'lerde bodrumda öldürüldü. Hiç kimse onun katilinin kim olduğunu çözememişti ve o zamandan beri hayaleti görülüyordu.

"Seni ve Presley'i büyüten kadın hakkında duyduğum hikayeler beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor" dedi.

Soğuk bir rüzgar saçlarını karıştırırken sweatshirtünün kollarını ellerinin üzerine indirdi. "O senin ortalama annen değildi."

"Hayır" dedi ve yanına oturdu. "Peki...neden buradayız?"

Yüzüne baktı ama hemen bakışlarını kaçırdı. "Öncelikle senden özür dilemek istedim. Dün gece Dylan'la konuşmaya geldiğinde fırsatım olmadı."

"Presley'in sırrını saklamak için mi?"

"Neden yaptığımı anlıyorsun değil mi?" yalvarırcasına sordu.

Öne eğildi ve dirseklerini dizlerine dayadı, uzak köşedeki kendi annesinin mezarını görmemeye çalıştı. "Az çok."

“Başından beri bu konuda çok kötü hissettim Aaron. Ama Presley'nin sahip olduğu tek şey Wyatt'tı, onu uyuşturucudan uzak tutan ve doğru yönde ilerleyen tek şey. İki yıl önce buradan ayrıldığında nasıl olduğunu hatırlıyorsun."

"Tabii ki."

"Onu bulamadığımız o süre içinde nereye gittiğini sordun."

"Arizona değil miydi?"

"Öyleydi. Ama sonunda beni aradığında kürtaj kliniğindeydi. O kısmı dışarıda bıraktım. Ayrıca onu oraya götüren ve sonrasında eve götürmeyi planlayan adamla ilgili kısmı da atladım. Ona ne yaptığını görmeliydin - kesikler, morluklar."

Aaron bunu düşünmekten bile hoşlanmıyordu.

Cheyenne, "Bebeği tutmaya karar vermesi, onu hayatını değiştirmeye motive eden şeydi," diye devam etti Cheyenne. "Söylemesi kolay tabii. Ama o kürtaj kliniğine gitmeseydim, ablamı sonsuza kadar kaybetmeye ne kadar yaklaştığımı görmeseydim, yaptıklarımızı asla saklamazdım. Buna inanmanı bekleyemem biliyorum ama gerçek bu Aaron. Dylan'a bile söylemedim ve onu ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

Ellerinin bacaklarının arasına sarkmasına izin verdi. "Bunu bana söylemek için gece yarısı dışarı çıkmana gerek yoktu. Ve Presley'in yaşadıkları için üzgünüm. Kısmen suçlu hissettiğimi itiraf edeceğim.”

"Seni suçlamıyor."

"Biliyorum." O affediciydi. Onu hiçbir şey için suçlamamıştı, hiçbir şey beklemiyordu. Sadece onu sevmişti.

Cheyenne çantasına uzandı ve Wyatt'ın bir fotoğrafını çıkardı. "Bunu senin için getirdim. Presley muhtemelen size bir tane verir ya da onun birkaç fotoğrafını çekebilirsiniz, ama... Vermek zorunda olduğunuz zor kararların ortasındayken bunu çekmenin iyi olacağını düşündüm."

Hâlâ Wyatt'ın babası olduğuna inanmakta güçlük çeken Aaron, melek gibi görünen küçük çocuğa baktı. Sonunda bakışlarını çektiğinde Cheyenne'in gözleriyle buluşmak için başını kaldırdı. "Ondan vazgeçmemi isteseydin bunu bana şimdi vereceğini hayal edemiyorum."

Kollarını beline doladı ve başını omzuna yasladı. "Eminim iyi bir babaya ihtiyaç duyabilir ve senin de öyle olacağından aynı derecede eminim."

Bir umut kıvılcımı hissetti ama Presley'in bu kadar açık ifade ettiği şeyden kaçınamadı. "Kız kardeşinin beni cesaretlendirmeni isteyeceğinden şüpheliyim. Wyatt'ı transfer edeceğimi umduğu izlenimini edindim."

"Bunu umuyor olabilir, ama umarım resimde sen varken uyum sağlama yeteneğini hafife alıyordur. Bu noktada tek ümidim bu."

Gülümsemeden edemedi. "Teşekkürler."

Ayrılmak için ayağa kalktı ama kadının işi bitmemişti. "Ayrıca size suni tohumlama yapmak için endişelenmenize gerek olmadığını söylemek istedim. Şu anda çok geniş kapsamlı bir şey hakkında karar vermeniz için çok fazla şey oluyor. Olduğun kadar istekli olman gerçekten çok hoştu, ama...bütün bunlardan sonra içim rahat değil."

Bu yüzden gecenin bir yarısı onu aramıştı. Dylan'ın önünde her şey söylenebilirdi. "Eğer ilerlemezsek, Dylan hamile olmadığınızı öğrendiğinde gerçekten hayal kırıklığına uğrayacak."

"Bunun için üzgünüm. Kesinlikle bu noktaya gelmesini istemedim. " O, başını salladı. "Zamanlamam berbattı. Bu sadece Wyatt değil, yeterli olsa da. Babanın serbest bırakılması, yeni evliliği ve bunun senin ve kardeşlerinin hayatlarına ne yapacağı konusunda stresli olduğunu biliyorum. Çok şey oluyor."

Onu ayağına çekti. "Cheyenne, fikrimi değiştirmedim."

Yüzünde şüpheli bir ifade belirdi. "Bunu kastetmiş olamazsın."

"Evet yapabilirim. Haydi Yapalım şunu."

Kaşları havaya kalktı. "Olanlardan sonra bile mi?"

Dylan'ın dün gece kamyonundan inmeden önce omzunu sıktığı anı, Aaron'ı hayır diyemediğine ikna etti. Kardeşine çok şey borçluydu. "Yapabileceğim en az şey bu."

22

Riley onu öpmeye çalışmamıştı. Wyatt'ı Cheyenne'den almasına yardım etmiş ve ikisini de eve bırakmıştı. Sonra araba koltuğunu içeri getirmişti çünkü Wyatt tekrar uyumuştu. Ama Riley kalmak istememişti. Ona sarılmıştı ve iyi uyumasını söylemişti.

O gittiğinden beri, Presley onun evinin etrafında dolaşıyordu, anahtarları belliydi ve belli bir neden yokken huzursuzdu. Aksi takdirde, Aaron'un mesajı saat iki buçukta geldiğinde uyanık olmazdı.

güvende misin?

Neden umursasın ki?

Bir iç çekti ve tuşa bastı, Evet.

Nasıldı? cevabi geldi.

İyi. Riley iyi bir adam.

Bu yüzden söylemeye devam ediyorsun.

Muhtemelen Riley'e karşı hiçbir cinsel çekim hissetmediği gerçeğini örtbas etmek için böyle söyleyip duruyordu.

Cevap vermedi ama bu Aaron'ın ona tekrar mesaj atmasını engellemedi.

Seni görmek istiyorum.

Bu gece herhangi bir şey hakkında konuşmak için çok geç Aaron.

konuşmak istemiyorum.

Gözlerini kapatarak başını duvara yasladı. Güvende misin? Peki neden o vardı?

Çünkü o da onu görmek istiyordu. Kötü. Onu özlemişti. Ama bu zayıflığa bir daha boyun eğmeyecekti. Kendine olan saygısını koruması ve ilişkide gücünü kaybetmemesi her zamankinden daha önemliydi.

Wyatt'ı aldığında görüşürüz, diye cevap yazdı ve telefonunu kapattı.

* * *

Aaron ertesi sabah saat onda onun evine geldiğinde Presley yeni yıkanmıştı. Kokusundan anlayabiliyordu. Onunla sevişirken burnunu saçlarına bastırdığı tüm zamanları hatırlatan bu kokuyu seviyordu.

"Güzel görünüyorsun," dedi. Hiç kimseyi gerçekten kazanmaya çalışmamıştı, ama şimdi deniyordu. Riley'le yapacağı pikniği iptal edip onun yerine onunla gelmesini sağlayabileceğini ummaktan kendini alamıyordu. Hâlâ bir zamanlar zevk aldıkları yoldaşlığı yeniden kurmak istiyordu.

Ayrıca oğlu olduğuna inandığı çocukla uzun bir süre yalnız kalma düşüncesi de biraz endişeliydi. Gerçeği öğrendiği günkü kısa bebek bakıcılığı sorunsuz gitmemişti. Değiştirmek zorunda kaldığı o bezde olandan daha kötü bir şey görmemiş ya da koklamamıştı. Sadece hatırası onu susturdu.

Presley iltifat için ona teşekkür etmedi. Sundressinin pamuklu baskısını düzeltti ve yine, söylediği pohpohlayıcı her şeyin, onun ciddi olamayacağı varsayımıyla bir kenara bırakılacağı izlenimini edindi.

Ondan fazla bir şey beklememeyi ona öğretmişti ve ona iyi öğretmişti. Ama güzel görünüyordu - yumuşak, bol altın-kahverengi tenli, kadınlarından hoşlandığı şekilde. Ancak o da yorgun görünüyordu. Koyu halkalar iri gözlerinin altını çiziyordu ve ne zaman gelse endişeyle ellerini ovuşturuyordu.

"İhtiyacınız olan her şeyi topladım," dedi ve kapının yanında bekleyen plastik kaplı bebek bezi çantasını aldı. "Burada yiyecek ve atıştırmalıklar var. Kıyafet değişikliği. Ekstra çocuk bezi. Islak mendil. Bebek bezi döküntü merhem. Ve bir şişe süt."

"Anladım." Yerdeki oyuncaklara baktı ama bebeği görmedi. "Wyatt nerede?"

"Mama sandalyesinde. Onu getireceğim, böylece sana bebek bezini nasıl değiştireceğini göstereyim."

Onu mutfağa doğru takip ederek, "Bebek bezi değiştirmek roket bilimi değildir," dedi.

Ona sorgulayıcı bir bakış atmak için arkasını döndü. "Gerçekten mi? Sonuncusunu yapma şeklinden anlayamadım."

"Bu benim hatam değildi. Bir patlama yaşadı. Sonra onu değiştirmemi istemedi. Ağlamaya ve kıvranmaya devam etti ve onu ne kadar tutabileceğimi bilmiyordum. Onu incitmek istemedim."

Bunun için minnettarım, diye mırıldandı.

"Onu asla incitmeyeceğimi biliyorsun, değil mi?"

Başını salladı. "Bunu biliyorum."

Bu kabul onu biraz daha iyi hissettirdi, ancak ona karşı davranış biçimi arzulanan çok şey bıraktı.

"Her neyse, bu başlamak için iyi bir şey değildi," dedi. "Her yerde pislik var. Masanın üstünde. Üzerimde. Başka bir bebek bezini atmak zorunda kaldım."

O güldüğünde, çok iyi tanıdığı kadına ulaşmayı umarak ona sırıttı. Ama onunla göz göze geldiği an yüzündeki sıcaklık kaçtı ve o arkasını döndü. "Bir anne olarak üzerime düşeni yaptığımı hissetmek için üzerinden geçeceğiz."

Wyatt'ın yatak odasına koridorda eşlik ederken, onunkine baktı. Ne görmeyi beklediğinden emin değildi. Kaldığı geceyi hatırladı ve özellikle şimdi hayatında böyle bir yol ayrımındayken, tekrar kalmanın nasıl hoş karşılanacağını merak etti. Reno'ya taşınmaya karar vermişti ve şimdi de bu. Bu onun planlarını değiştirmeli mi? Whiskey Creek'te mi kalmalı? Ya da ne zaman onun yerine geçecek bir menajer bulabilse geri mi dönecek?

Tanıdık olanı arzuladı, onu arzuladı. Ama odasına baktığında, Riley'nin onun yatağında yerini aldığına dair bir işaret görmekten de korkuyordu.

"Onu değiştirdiğinizde, bazen ona bir oyuncak vererek dikkatini dağıtmanız yardımcı olur" dedi. Aaron'ın dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı vardı.

Hızlı bir gösteriden geçerken, arkasında durdu, ellerini onun beline ve göğüslerinin üzerine kaydırma dürtüsüne zar zor direndi.

"Ne kadar kolay olduğunu gördün mü?"

"Neredeyse ıslanmamıştı bile."

Gözlerini devirdi. "Pratik, sonunda mükemmelleşecek."

“Ona ne zaman öğle yemeği yedireceğim? öğlen mi? Yoksa sadece kahvaltı mı yaptı?”

"Yedide uyandı. Kahvaltı yedi buçuktaydı.”

Yorgun olmasına şaşmamalı. Pek uyumuyordu.

"Buraya geldiğimde mama sandalyesindeydi."

"Atıştırmak. Onu on iki buçukta ya da birde besleyebilirsiniz. Telaşlı davranacak ve size haber verecek.”

"Anladım." Wyatt'ın odasında durup birkaç saniye birbirlerine baktılar. Sonra oğlunun yanağını öptü ve isteksizce onu teslim etti.

"En sevdiği oyuncaklarından birkaçını göndereceğim. Ve bir sıkıntın olursa beni arayabilirsin. tereddüt etmeyin. Bir saat kadar sonra onu geri vermek istersen, senin hakkında kötü düşünmeyeceğim.”

"Hadi ama, o kadar büyük bir pısırık değilim."

“Önlemeye çalıştığım bu tür bir düşünce. Kanıtlaman gereken bir şey olduğunu düşündüğün için oraya takılma."

"Yapmazdım," dedi. "Ama ben de pikniğinizi bölmek istemiyorum."

Gözlerini kıstı. "Sanki bundan gerçekten zevk alıyormuşsun gibi geliyor."

Onunla olma fikrinden nefret ediyorum, diye itiraf etti. "Benimle neden çıkmayacağını bilmiyorum."

"Bu konuyu aştık."

"Beni kötü adam yapıyorsun ve Riley'e haksız bir avantaj sağlıyorsun!"

Onunla tartışabileceğini düşündü, ama yapmadı. “Riley beni asla reddetmedi. Ondan korkacak bir şeyim yok."

"Yani tavuk boku mu oluyorsun?"

"Senin için söylemesi kolay. Söz konusu olan senin kalbin değil!"

"Bu sefer daha dikkatli olacağım." Olabildiğince samimiydi, ama sözlerini iltifatlarından daha fazla ciddiye almıyor gibiydi.

"Bu anlamsız! Bana aşık olman için gerekenlere sahip değilim ve benimle sadece Wyatt yüzünden ya da yatakta iyi olduğumuz için çıkmanı istemiyorum. Bir şekilde çözdüğümüze göre artık her şeyi karıştırmaya gerek yok."

"Sadece kısa bir süreliğine buradayım." Planına sadık kalırsa. "Altı hafta istiyorum! Bu seni nasıl daha kötü durumda bırakabilir?"

Kız ona baktı ama arkasında gerçek bir öfke olmadığını görebiliyordu. Kadının ona o sert yüzü gösterdiği izlenimini edindi, o teslim olmadan geri çekileceğini umuyordu.

Hadi, dedi elini tutarak. "Bir şansa daha ne dersin?"

Bir an için onun kabul edeceğinden emindi. Ama sonra omuzlarını düzeltti, çenesini kaldırdı ve açıkça reddetti. "Hayır, ama çaba gösterdiğin için teşekkürler."

O yemin ettiğinde, biraz şok olmuş gibiydi. "Sana ne oluyor?" diye sordu.

"Masaları üzerime çevirmekte eğleniyor musun?"

"Keşke." Wyatt'ın bebek bezi çantasını almak için dışarı çıktı. Sonra, birkaç dakika sonra, kendini ilk kez arka koltuğunda bir bebekle kamyonunda buldu.

* * *

Vay, onu eve getirmene izin verdi, dedi Mack.

Aaron, bir elinde hala araba koltuğuna bağlı olan Wyatt'ı, diğer elinde de bebek bezi çantasını tutuyordu. "Bu doğru."

Mack onun ikisini de yere bırakmasını izledi ve köpekleri görür görmez heyecanla çığlık atan Wyatt'ı serbest bıraktı. "Gog!" ağladı ve Aaron onu kaldırırken işaret etti. "Oooh, kahretsin!"

Mack gülmeye başladı. "Yüzündeki ifadeye bak. Bu çok sevimli."

Aaron, "Bebek bezini değiştirmek zorunda kalana kadar her şey eğlence ve oyun," diye homurdandı.

"Evet, ama bu senin işin, ağabey."

"Sen nasıl bir amcasın bu arada?"

Mack cevap vermedi. Wyatt aşağı inmek için savaşıyordu ki bu Aaron'ı şaşırttı. Shady ve Kikosan'dan korkacağını düşünmüştü. Bir çikolata laboratuvarı ve bir golden retriever, ondan çok daha büyüktüler.

"Bırak onu," dedi Mack. "Bakalım ne yapıyor."

Aaron, Wyatt'ı iki ayağının üzerine koydu ve köpekler yüzünü yaladığında, o tekmeleyip zevkle çığlık atarken ikisi de güldüler.

Mack ellerini kalçalarına dayadı. "Korkmamasından etkilendim."

Aaron ona "gerçek ol" bakışı attı. "Çocuğum kuyruğunu sallayan bir köpekten asla korkmaz," diye dalga geçti ama Mack'in vereceği tepkinin aynısını bekliyordu.

"Eminim pek köpeğin etrafında olmamıştır."

"Açıkçası onların ne olduğunu biliyor."

İkisi de Wyatt'ın Shady'nin kuyruğunu çekmesini izledi. Sonra o tökezleyip bezinin üzerine düştüğünde güldüler, köpek ne olup bittiğini görmek için etrafta döndü.

"Gog!" Wyatt işaret ederek tekrarladı.

Aaron, "Korkmuyor," dedi hayretle.

"O çok şaşkın." Mack çömeldi. "Hey küçük adam." Wyatt'ı almaya çalıştı ama Wyatt'ın hiçbiri yoktu. Tek umursadığı yeni dört ayaklı arkadaşlarıydı. Bu yüzden onu tutmaya çalışmaktan vazgeçtiler ve aynı anda hem onu hem de bir futbol maçı izlerken bir saat oynamasına izin verdiler. Sonra Grady ve Rod içeri girdi.

"Hey, bak kim geldi!" Grady, Wyatt'ı gördüğü anda söyledi.

O noktada Wyatt, hırpalanmaktan bıkmış olan ve Wyatt onlara doğru yürürken uzaklaşan Shady ve Kikosan'dan başka bir şeye odaklanmaya hazır görünüyordu.

"Bu harika!" Rod onun yanına oturdu. "Çocuğun var. İnanamıyorum."

Aaron, Ben de yapamam, dedi.

"O ne yapar?"

"Ne demek... o ne yapıyor?"

"Sanırım yakalamaca oynayamıyor. Ve maçı izlemekle pek ilgilenmiyor gibi görünüyor. Peki... bu yaşta onunla ne yapabiliriz?"

Bu adil bir soruydu. Aaron da aynı şeyi merak ediyordu. Henüz pek fazla seçenek yok gibi görünüyordu. "Bana sorma. Bu işte yeniyim."

"Köpeklerle oynuyor," diye gönüllü oldu Mack.

"Ve bezini dolduruyor." Aaron, önceki gibi bir deneyim yaşamayacağını umuyordu. "Ama sonunda iyi şeylere ulaşacağız."

"Profesyonel bir beyzbol oyuncusu olduğu ortaya çıksa harika olmaz mıydı?" diye sordu.

"Hey, bedava bilet alırdık." Mack açıkça bu fikri beğendi.

"Belki atletik olmayacak," diye araya girdi Rod.

Aaron ona kaşlarını çattı. "Elbette atletik olacak."

"Sadece onun yerine zeki olabileceğini söylüyorum - bir beyin cerrahı."

Önümüzde uzanan olasılıklar heyecan vericiydi. Aaron, Wyatt'ın kendisinin de Presley'nin de katlandığından daha iyi bir çocukluk geçirmesini umuyordu. Bundan emin olmaya karar verdi ve geçmişini geride bırakmak için bu kadar uğraştığı için Presley'e minnettardı. "Akıllı ve atletik olacaksın, değil mi Wyatt?" Kardeşine gülümsedi. "Ve yakışıklıyı da unutmayalım."

Aaron adını söylediğinde, Wyatt sendeledi ve Aaron'un onu kucağına almasına izin verdi. Aaron, ikisinin nasıl etkileştiğini görmek için izleyen Rod, Mack ve Grady'nin Wyatt'ın buna tahammül edip etmeyeceğini merak ettiğinden

şüpheleniyordu. Ama çocuk gayet memnun görünüyordu, sanki Aaron'ın onu tutmasını istiyormuş gibi.

Sonra olağanüstü bir şey oldu, Aaron'ın çok daha fazla zaman alacağını düşündüğü bir şey. Bu çocuğun görünüşü ya da hissi ya da sihirli bir nitelik, baba ile oğul arasındaki bir kimya, Aaron'u aniden saran dokunaklı ve alışılmadık bir duygu uyandırdı ve onu şaşırttı.

"Vay canına," Wyatt'a bakarken nefes aldı ve Wyatt gözlerini kırpmadan ona baktı.

Grady solundaki sandalyeden konuştu. "Vay, ne?"

Aaron onun yüksek sesle konuştuğunu fark etmemişti. Kardeşlerine baktı ama dikkatini Wyatt'a verdi. "Kolaydı."

Mack, "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrimiz yok," diye şikayet etti.

Tabii ki yapmadılar. Ve Aaron açıklayacak kelimeleri bulamıyordu. Ya da belki de içten içe kendi oğlunu sevemeyeceğinden korktuğunu itiraf etmek istemiyordu. Başından beri hayatının bir parçası olmamak, onu diğer babaların doğal olarak hissettiklerinden bir şekilde mahrum bırakacağından korkmuştu.

Ama şimdi bu korkularının yersiz olduğunu biliyordu. Bir oğlu olduğunu yalnızca birkaç gündür biliyordu ve o zamandan beri çok az teması olmuştu. Yine de küçük adam, Aaron'un kalbinin bir parçasını çoktan çalmıştı.

* * *

Presley, Riley ile yaptığı pikniğin tadını çıkarmaya çalışıyordu. Sierra Nevada etekleri yılın bu zamanında muhteşemdi, bu yüzden başka hiçbir şey olmasa da manzaranın tadını çıkarıyor olmalıydı. Ama Wyatt ve Aaron'ı düşünmekle meşguldü. Ne yaptıklarını hayal bile edemiyordu. Aaron'ı çocukların yanında hiç görmemişti. Bildiği kadarıyla çocuklardan hiç bahsetmemişlerdi, üstelik çocuk istemediğini söylediğinde atılmış ifadeler dışında - kesinlikle henüz değil. Bir de deneyim eksikliğini vurgulayan o bebek bezi olayı vardı...

Gizlice telefonundan saate baktı. Riley'nin fark etmediğini düşünmüştü. Piknik sepetini toplamakla meşguldü. Ama başını kaldırdığında, ona kaşlarını çattığını gördü.

"O kadar endişeli misin?"

Endişe doğru kelime değildi, tam olarak değil. Belki de gerçekten olmak istediği yerde olmadığı için pişmanlık duyuyordu. Aaron'ı geri çevirdiğinde beyni doğru seçimi yaptığı konusunda ısrar etse de, kalbi ve vücudu o kadar emin değildi. En çok sevdiği insanlarla birlikte olmak için büyük bir fırsatı kaçırmış gibi hissediyordu.

"Hiç çocukların yanında olmadı."

"Ama nazik olacağına güveniyorsun."

"Tabii ki. Wyatt'ı asla kasten incitmezdi. Sadece şu anda sudan çıkmış bir balık."

"Arayıp kontrol etmek ister misin?"

Hayır demek üzereydi, ama sonra bozuldu. Neden onun içini rahatlatmıyorsun?

"Çok iyi bir sinyalimiz yok" dedi.

"Geri dönüyoruz. Şehre yaklaşana kadar bekleyin."

Yolda pek konuşmadılar. Riley, ilişkilerinin asla olduğundan farklı bir şeye dönüşmeyeceğini anlamış mıydı? Belki de pratik olarak bakıyordu: Ondan etkilenmiş, potansiyeli araştırmış ve olasılığı ortadan kaldırmıştı. Artık başka birine geçebilirdi.

"Bugün çok sessiz olduğum için üzgünüm," dedi.

Radyonun sesini ayarladı. "Son zamanlarda olan her şeyle, bu anlaşılabilir bir durum."

"Harun benden onu görmemi istiyor."

"Ne zaman?"

"Yani, onunla çık."

Kaşları kalktı. "Ve sen bunu düşünüyorsun?"

"Sadece altı hafta daha buralarda olacak."

"Ve daha sonra?"

"Ve sonra gidecek ve onu eskisi kadar sık görmek zorunda kalmayacağım. Belki o zaman onu atlatabilirim."

Çenesini ovuşturdu. “Hala iletişiminiz olacak. Artık Wyatt'ı bildiğine göre, onunla en az on sekiz yıl boyunca iletişim kuracaksınız."

"Ama burada olmayacak... burada, köşeyi dönünce."

"Bu bir fark yaratır mı?"

Presley omuz silkti. "Seninle takılmam onu deli ediyor."

"O halde onun ilgisine karşı temkinli olmalısınız. Her şey rekabetle ilgiliyse, sürmez. Seni aldatmasına izin verme."

"Bunun için teşekkürler."

Onun alaycılığını duymuştu. "Ne?"

"Benimle ilgilenebileceğini düşünmek bu kadar imkansız mı?"

"Gerçekle yüzleşmelisin yoksa onu asla unutamazsın."

Duymak istemiyordu ama Riley haklıydı. Ablası da aynı şeyi söylerdi, bu yüzden konuyu açmamıştı. Ve Cheyenne ile bu tepkiyi erkek rekabetine bağlayamazdı. Cheyenne, Aaron'ı sevdi ve yine de mesafesini koruması konusunda onu uyardı.

"Haklısın," dedi. Bir kere yak beni, yazık sana; iki kere yak beni, utan bana.

23

O ve Riley şehre döndüklerinde, Presley Aaron'ı kontrol etmeye çalışmıştı. Ona ulaşmamıştı, bu onu endişelendiriyordu - ve artık evde yalnız olduğuna göre, dikkati dağılmadan saplantı haline gelebilirdi. Bu yüzden sadece otuz dakika sonra onu geri aradığı için şanslıydı.

"Neden aramama cevap vermedin?" diye sordu.

"Telefonumu duymadım" dedi. "Naber?"

"Nasıl gittiğini görmek istedim."

"Bu iyi."

İyi? Bu muydu? "Wyatt'ı yakında eve mi getiriyorsun?"

"Yakında değil. Onu birkaç saat daha alabilir miyim?"

“Bu, ilk ziyaret için oldukça uzun bir konaklamaya dönüşüyor. Ne yapıyorsun?"

"Alışveriş."

“Bir bebekle bu kolay değil. Onu izlememi tercih etmez miydin?”

"Yeni aldığım bebek arabasında uyuyor."

"Benimkini kullanabilecekken neden bir bebek arabası aldın?"

"Bu çok daha güzel" dedi. "Bu Cadillac versiyonu. Onu seveceksin.”

"Ama bebek arabaları pahalı."

Tıpkı tüm bebek ekipmanları ve Wyatt'ın kıyafetlerinin çoğu gibi, kendi eşyalarını da ikinci el almıştı.

"Çok kötü değildi. Yani ne diyorsun? Onu daha uzun süre tutabilir miyim? Nasılsa geri dönmemiz bir saatimizi alacak. Buradayken birkaç yere daha gidebiliriz."

"burası neresi?"

"Sacramento."

"Oğlumu ta Sacramento'ya mı götürdün?"

"O benim de oğlum, unuttun mu?"

"Yani DNA testini yaptın mı?"

"Süründük ve örnekleri laboratuvar için postaya verdim, ancak birkaç hafta boyunca sonuçları alamayacağız."

"Seni şehirden çıkaran bu mu?"

"Numara. Whiskey Creek'te Oyuncaklar “R” Us yok.”

Onun bunalmasını ve Wyatt'ı elinden almak için can atmasını beklemişti ama kulağa pek öyle gelmiyordu. "İyi. Devam et ve ne yapıyorsan bitir."

"Belki Wyatt yokken biraz dinlenebilirsin. Sesin yorgun geliyor."

Yorgundu. Yeterince uyuyamamıştı. Bir işi, bir bebeği ve yanlış adama olan saplantıyı bir arada yürütmek kolay değildi. Biri onu gece ayakta tutmuyorsa, diğeri öyleydi. "Bu cazip. Ama stüdyoda yapmam gereken birkaç şey var. Fırsatım varken oraya gitmeliyim.”

"Uyu," diye ısrar etti. "Bunu yaparsan çok daha iyi hissedeceksin. Wyatt bende ve ona iyi bakıyorum."

Arkadan biri "Eğleniyoruz" diye seslendi.

Presley, Aaron'un yalnız olduğunu varsaymıştı. "Kim o?"

"Grady bizimle geldi."

"Tam olarak ne için alışveriş yapıyorsun? Aldığın bebek arabasının yanı sıra tabii.”

"Daha fazla çocuk işi. Başka?"

“Ama ikiye katlamaya gerek yok. Neye sahip olduğumu bile bilmiyorsun."

"Sahip olduğun şeyi gördüm."

Cinsel ima barizdi. Dalga geçiyordu - bu onu da şaşırttı. Ona eğlendiğini ve kendisini rahatsız, baskı altında veya ona kızgın hissetmediğini söyledi. Bunu Grady'nin yanındayken söylediğine inanamıyorum.

"Senin ve benim bir oğlumuz var, Pres. Ağabeyimin birlikte yattığımızı anlayabileceğinden eminim.”

"Hala birlikte uyuduğumuzu düşünecek!"

O kadar uzun sürmediğini ona hatırlatacağını düşündü. Ama yapmadı. Tekrar konuştuğunda, “Piknik nasıldı?” diye sordu.

Özellikle heyecan verici değil. Çoğunu onunla ve Wyatt'la olmayı ne kadar çok istediğini düşünerek geçirmişti. "Gerçekten eğlenceli," diye yalan söyledi.

Sesini alçaltması, Grady'nin onu duymaması için arkasını döndüğüne inanmasına neden oldu. "Ne kadar eğlenceli?"

"Seni ilgilendirmez," diye yanıtladı, ama onu başka bir erkekle düşünmekten hoşlanmadığı için bir miktar tatmin hissetmeden edemedi.

"O gitti mi?"

Riley'nin adını kullanmak konusunda isteksiz görünüyordu. "Evet."

"İyi. Biraz uyu. Birkaç saat sonra görüşürüz."

Zaten yatağa tırmanıyordu. Wyatt'ın onu çok erken uyandıracağı korkusu, onu Cheyenne'den almak zorunda olduğu bilgisi ya da ileride bir masaj randevusu ya da yoga dersi alacağı bilgisi, üzerinde baskı oluşturacak bir şey olmadan kendi kendine bir öğleden sonra geçirdiğinden beri sonsuza kadar gibi geliyordu. . Yumuşak bir bahar öğleden sonrasıydı ve o yapayalnızdı ve Wyatt'ın güvende olduğundan emindi.

Şu an için her şey yolundaydı. Geleceği düşünmeyi reddetti...

Aaron'a, "Yapacağım şey bu," dedi. O zaman bırakmış olmalı çünkü vedalaşmayı hatırlamıyordu. Bir sonraki bildiği şey, üç saat yirmi dakika sonraydı ve adam onun kapısını çalıyordu.

"Hey, demek biraz kestirdin," dedi kadın sonunda açıldığında.

Yeteneklerini toplamak için çabalarken, bir esneme örttü. Güneş arkasında batarken, siluetinden fazlasını görmek zordu, ama bir elinde hala araba koltuğuna bağlı Wyatt'ı taşıdığını görebiliyordu. Diğerinde bebek bezi çantasını kavradı. Wyatt'ı ve onun tüm eşyalarını taşımasının bu kadar zahmetsiz olmasını diledi.

"Bu kadar uzun uyumak istemedim." Aaron onu yere bırakır bırakmaz oğlunu araba koltuğunun bağlarından kurtarmak için eğildi. "Ama itiraf etmeliyim ki iyi hissettirdi."

"Belki de beni Wyatt'ın hayatına dahil etmek o kadar da kötü olmaz, ha?"

Wyatt'ı öpebilirdi ama yüzü yapış yapıştı. "Anne!" dedi, kollarını boynuna dolayıncaya kadar alkışladı.

Aaron'a, "Her zaman şimdi olduğun kadar iyiysen hayır," dedi.

Ona abartılı bir bakış attı. “Ben ne zaman güzel olmaktan başka bir şey olmadım?”

"Anlarını yaşadın."

"Annenin öldüğü gece bir pislik olduğum için özür diledim. Kendimi kötü hissettiğimi biliyorsun."

"Ben bundan bahsetmiyorum. Her neyse, geçmiş geçmişte kaldı. Beni ilgilendiren gelecek. Daha sonra evlenince ve memnun edecek bir karın olduğunda nasıl olacaksın?”

"Seni bu kadar endişelendiren bu mu?"

Wyatt ona sarılırken sırtını okşadı. "Tabiki öyle. Beni en çok korkutan ihtimal bu.”

Bebek bezi çantasını boş araba koltuğuna koydu. "Yani güvenmediğin kişi ben değilim."

"Tek başına olduğun sürece değil."

"Presley, bir kadına onu sevdiğimi bile söylemedim. Olacağımı nereden biliyorsun?"

Onun ters davranmadığını hissetti; onu iyi tanıyan birinden güvence arıyordu. Ama korkacak bir şeyi yoktu. Kadınları cezbetti ve bir gün birileri olacaktı. "Şansım olursa, çocuğu olmayan bir kadına aşık olacaksın ve o Wyatt'ı isteyecek."

Kolunu yakaladı. "Wyatt'ı senden asla almam."

"Bu bir söz mü?" diye sordu yüzünü inceleyerek.

Bakışları dudaklarına kaydı. "Evet."

Kalbi aniden boğazında atmaya başladı. Çok yakındı ve birlikte geçirdikleri gecenin anıları da öyleydi. Geri adım attı. "Umarım değildir," demeyi başardı. "O benim için her şey demek."

Artık ona dokunmasa da, Wyatt'ın dizini ovmaya yetecek kadar yakındı. "Nedenini anlayabiliyorum."

"Baba!" dedi Wyatt işaret ederek.

Presley şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Sandığım şeyi mi söyledi?"

Aaron'ın yüzündeki gurur onu sevindirdi. Bu kadar mutlu görünmesi onu da mutlu etmişti. Onunla olsun ya da olmasın, en azından bu günlerde iyi durumda görünüyordu. Bunu görmek, inanmak hoşuna gidiyordu. İkisi de çok yol kat edeceklerdi.

"Grady ve ben ona bunu öğrettik."

"Nasıl?"

Dudakları sevecen bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Her doğru yaptığında ona bir M&M verdik.”

Nefesi kesildi. "Ona şeker mi yedirdin?"

Onu sakinleştirmek için elini kaldırdı. "Biraz. Yapmamamız gerektiğini biliyordum ama..." O çocuksu sırıtış tekrar ortaya çıktı. "Tanrım, durmak çok zordu. Onları çok severdi.”

Ara sıra o da Wyatt'ın bazı şeyler yüzünden duyduğu heyecana yenik düşüyordu, bu yüzden Aaron'a pek kızamıyordu. Wyatt'ın ona ilk kez Da dediğini duymaktan duyduğu zevki hayal etmek çok kolaydı.

"Sorun değil," dedi. "Ara sıra, araba koltuğunda hareket etmesine ihtiyaç duyduğumda ve telaşlı davrandığında bir enayi oldu. Ama ikimiz de onu aşırı şımartacak olursak, pek iyi olmayacak."

"Sanırım yapacak" dedi. "Onunla harika bir iş çıkardın, Pres. Mutlu, uyumlu. Grady, Rod ve Mack onun ne kadar korkusuz olduğuna inanamadı.”

İltifatı beklemiyordu. "Teşekkürler."

Eli, Wyatt'ın dizinden onun çenesine gitti ve başını indirirken tuttuğu çenesine gitti. Onu öpecekti. Neyin geleceğini biliyordu ama yine de onu durduracak iradeye sahip değildi.

Dudakları buluştuğunda, içinden geçen şarj nefesini kesti. Aynı gerilimi onda da hissetti, ama o sadece ona yumuşak bir öpücük verdi. Sonra alnını alnına bastırdı. "Benimle çık," diye mırıldandı. "Seni yatağa itmeyeceğim. Söz veriyorum. Bir daha sevişelim mi sevişmeyelim mi... Bunu tamamen sana bırakıyorum. Dışarı çıkıp eğleneceğiz."

"Aaron-" Geri çekilmeye çalıştı ama adam kollarını kavradı.

"Hayır deme" dedi. "Hareket edene kadar hayatının bir parçası olmama izin ver. Bu sadece altı hafta."

Ama kazandığı tüm zemini kaybederse, o gittiğinde onu geri kazanabilecek miydi?

Tereddüt etmeye devam ettiğinde, "Wyatt'la ne kadar eğlenebileceğimizi bir düşün," dedi.

"Ya Riley?" Doğrusu, Riley reddetmek için pek bir sebep değildi. Onu bir arkadaş olarak önemsiyordu, başka bir şey değil ve o bunu anlamıştı. Ama Aaron yapmadı ve çaresizce aralarına koyabileceği bir şey ya da biri arıyordu.

Yüzünü buruşturdu. "İstersen onunla da çıkabilirsin. Bunu sana daha önce söylemiştim. Senden her geldiğimde savunmayı bırakmanı istiyorum."

Wyatt aşağı inmek için kıpırdanıyordu. Presley, oyuncaklarına ulaşabilmesi için onu yere koymak için çömeldi - bu da ona düşünmesi için birkaç saniye daha verdi. Ama ekstra süre bir şey değiştirmedi. Ne zaman dövüldüğünü biliyordu. "İyi. Sanırım sen taşınmadan önce bir ya da iki kez yemeğe çıkabiliriz."

Artık amacına ulaştığına göre, Aaron'un ifadesi aydınlandı. "Aç mısın? Seni hemen dışarı çıkaracağım. Wyatt bizimle gelebilir."

Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Hayır, yeni uyandım ve berbat durumdayım."

"Bana harika görünüyorsun."

Elbette yaptı. Görünüşünü düzeltip düzeltemeyeceğini düşünürken gözlerini devirdi.

"Sana ne kadar güzel olduğunu söylediğimde bana asla inanmıyorsun," diye şikayet etti.

Çünkü ona inanamadı. Acıdığı için onunla arkadaş olmuştu. Onun sevgisine zar zor tahammül edebilmişti. Ve onu çok özlemiş gibi davranmamıştı. Gerçekten güzel olduğunu düşünseydi, şimdiye kadar anlardı. Ayrıca, hayatının ilk otuz yılındaki davranışlarının çoğu, kendisini güzelden başka bir şey hissetmesine neden olmuştu. Cheyenne güzel olandı. Presley kıyaslamada her zaman solgundu. "Saçımı taramam için bana bir dakika ver."

"Sana söylediklerim hakkında bir şey söylemeyecek misin?"

Koridorda aceleyle koşarken onu oturma odasında bekletti. "Sadece Wyatt'ı izle, tamam mı?"

Yatak odasından çıktığında Aaron'ı ağır bir kutuya benzeyen bir şey taşırken buldu. Birkaç kutu daha oturma odasını kaplamıştı. "Bütün bu şeyler nedir?" diye sordu.

"Bebek mobilyaları."

"Beşik mi aldın?"

"Eski beşiğini benim evime taşıyabileceğimizi düşündüm ve sen de bu güzeli alabilirsin." Yandaki resmi görebilmek için en büyük kutuyu çevirdi. "Ayrıca beşikten daha fazla büyüdüğünde ona bir yatak aldım."

"Anlıyorum." Bir kutudan diğerine baktı. Bir çekmece takımı ve bir alt değiştirme masası içeren mobilyaların yanı sıra bir salıncak, bir üç tekerlekli bisiklet, bir vuruş tişörtü ve - "Bu bir trambolin mi?" diye sordu.

Başparmaklarını ceplerine soktu. "Evet. Eğlenceli, değil mi?"

“Ama... o bir trambolin için yeterince yaşlı değil. Sadece dört aydır yürüyor.”

"Etrafında dolaşan bir ağ var."

"Hala düşebilir!"

"Eğer orada olmadığından emin olmak için oradaysam hayır. Ve büyüyecek."

Pencereden, kiralık eviyle arka çit arasındaki yabani otlarla dolu toprak parçasına baktı. "Arka bahçemde böyle bir şey için yerim olduğunu sanmıyorum."

"O zaman benim evimde tutarız. Beş dönümde kesinlikle yer var. Ahırın yanından geçebilir."

İçinde daha fazla spor malzemesi olan bir alışveriş çantası açtı. Hepsi yepyeniydi, paranın satın alabileceği en iyi şeydi. "Ne kadar harcadın?" şaşkınlıkla sordu. Bir alışveriş çılgınlığı hakkında konuşun. Bütün bunlar onun aylık kirasından daha pahalı olmalı!

"Bilmiyorum." Omuz silkti. "Ekleme yapmadım."

Bu da miktar hakkında endişelenmesine gerek olmadığı anlamına geliyordu.

Heyecanlı görünmediğinde, ona sorgulayıcı bir bakış attı. "Sorun nedir?"

Aaron, Wyatt'a kendisinden çok daha fazlasını sağlayabilirdi. Özellikle Wyatt büyüdüğünde onunla nasıl rekabet edebilecekti?

"Hiçbir şey" dedi ve zorla gülümsedi. "Hadi gidelim."

* * *

"Üzgün müsün?" Harun sordu.

Just Like Mom's'ta bir kabinde otururlarken Presley salatasındaki marulu dürttü. "Hayır neden?"

Masada daha fazla yer açmak için etrafa baharatlar gezdirdi. "Sessizsin. Aldığım her şey için heyecanlanacağını düşünmüştüm."

"Güzel şeyler almışsın."

Eğildi ve çenesinin altında bir parmağıyla yüzünü kaldırdı. "İstediğini saklayabilirsin. Sırf gösteriş olsun diye mi soktuğumu sandın? Seni mutlu edeceğini düşündüm."

Onu neşelendirmeye çalıştığını biliyordu, ama karşılayamayacağı her şeyi ona vermek yardımcı olmadı. Oğullarına verebileceklerini çok kıskanıyordu. Aaron ve Wyatt zaten birbirlerine aşık olmuşlardı. Bunun eninde sonunda olacağını ummuştu. Aaron veya Wyatt'a kim karşı koyabilir? Ama... ayrıca biraz daha

uzun süre Wyatt'ın evreninin merkezinde olmayı da ummuştu. O ve babası sadece bir öğleden sonra birlikteydiler!

“Yeterli bebek mobilyam ve oyuncağım var” dedi. "Hiçbir şeye ihtiyacım yok."

Çatalını yarıya kadar ağzına götürdü. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Benim aldığım seninkinden çok daha iyi."

"Eminim öyledir."

"Baba!" Wyatt, Aaron'ın dikkatini çekmeye çalışıyordu ama yeni sözünün ve onun temsil ettiği şeyin tadını çıkarma şekli Presley'i daha da kötü hissettirdi.

Aaron baktığında, Wyatt ağzını kocaman açarak Aaron'ın domatesli bisküvi çorbasından bir kaşık daha istedi.

Aaron buna uydu, sonra katı yiyecekler yiyebildiğinden beri Wyatt'ı besliyormuş gibi kendi peçetesini kullanarak Wyatt'ın çenesini sildi.

O çorbayı sevdiğine inanamıyorum, diye mırıldandı Presley.

Wyatt tepsisine şaplak attığında Aaron güldü. "O bunu sever."

"Bunu görebiliyorum." Aaron'ın oğullarını beslemeye devam ettiğini izlerken, Wyatt çoktan kaçıyormuş gibi hissetti. Ama bu, birkaç dakika önce içeri girdiklerinde ve Wyatt'ın Aaron'un onu taşıyabilmesi için eğildiği dakikayla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. Bu Presley'i tamamen şaşırtmıştı ve en büyük korkularını artırmıştı. Bir kez daha soğuğa itilmişti.

Çatalını bıraktı.

Aaron, "Oha, buna neredeyse hiç dokunmadın," dedi.

Ona doğru itti. Bıraktığı her şeyi her zaman bitirirdi. Yemek yemeyi ne kadar sevdiğini bildiği için yemeklerinin bir kısmını ona ayırırdı. "Çok aç değilim."

"Masaj ister misin?" O sordu. “Profesyonel olduğunuzun farkındayım ama bu muhtemelen kendinize asla bir tane alamayacağınız anlamına geliyor. Ve bu gece bir film izlerken sana bir tane verebilirim."

"Sabah ilk işim dersim var. Eve gitsem iyi olur."

Ne olduğunu tam olarak anlayamamış gibi ona baktı. Ama sonra garson çekle geldi.

* * *

Çalışma haftası Aaron için ıstırap verici bir yavaşlıkla geçti. Belki de bu, dükkanda olmak istemediği içindi. Yeni işi açmak için gerekli her şeyi yaparak Reno'ya kadar dolaşmak da istemiyordu. Sonunda beğendiği bir yer bulmuştu ve şu anda kiralama için görüşmelerde bulunuyordu, ancak zamanını Wyatt ile geçirmeyi tercih etti. Geceleri iner inmez, duş almak için aceleyle eve gider ve Presley's'e giderdi, burada ya çalışabilmesi için Wyatt'ı izlerdi ya da o oradayken onunla oynardı.

Wyatt ona aşina olmaya yetmişti - Aaron'un sesini duyar duymaz koşarak geldi. Bu özellikle sevindiriciydi. Ama Presley diğer yöne gitmişti. Çok geri çekildi. Bazen onu koridorda Wyatt'ı sırtına bindirirken ya da havaya fırlatırken izlerken yakalardı ama Wyatt'ı onlara katılmaya davet ettiğinde, Wyatt'ın mutfağı ya da banyoyu temizlemesi ya da ödeme yapması gerektiğini söylerdi. faturalar.

Aaron oradayken bir gece, Riley geldi ve Aaron onlar dışarı çıkarken Wyatt'ı gerçekten izledi. Perşembe günüydü. Wyatt'ı uyutana kadar her şeyin yolunda olduğunu düşündü. Sonraki üç saati oturma odasında volta atarak, onun ne zaman döneceğini merak ederek geçirdi. Whiskey Creek'te Sexy Sadie's dışında hafta içi gece on birden sonra açık kalan pek bir şey yoktu.

Sonunda kapıdan gelen sesleri duyduğunda, aceleyle açıp kapıyı açmayı planladı. Riley'nin onu verandada ya da başka bir yerde öpmesini istemiyordu. Ama son anda kendini toparladı ve kanepeye döndü.

"Nasıldı?" ne zaman geldiğini sordu - çok şükür, yalnız.

"Eğlence. Üzgünüm, çok geç çıktık. Erken kalkman gerektiğini biliyorum."

"Yardım etmekten çekinmem."

"Bunu takdir ediyorum."

Belli ki onun gitmesini bekliyordu, ama aralarındaki gerginlikten bıkmıştı. Arkadaş canlısı olmak için elinden geleni yapıyordu. Hatta Cuma ya da Cumartesi için ona çıkma teklif etmişti ama o onu geri çevirmişti - muhtemelen her iki gece de geç saate kadar çalışmak zorunda kalacağını söylemişti. Daha sonra, Cheyenne'in tahminleri doğru çıkarsa, suni tohumlamayı bu hafta sonu

yapacaklarını hatırlatmıştı ve Cheyenne müsait olacağını söylemişti, bu da ona sadece bahaneler uydurduğunu hissettirdi.

"Eminim bu elbiseyi beğenmiştir."

Hangisini giydiğini hatırlayamıyormuş gibi yere baktı. "Ah, bunu bir süredir yaşıyorum. İkinci el mağazasında bana dört dolara mal oldu."

"Sana yakışmış."

"Teşekkürler." Anahtarlarını çantasına düşürdü.

Ciddiyim, dedi. Her zaman güzel bir vücudu olmuştu, ama bu günlerde trafiği durdurabiliyordu - ekstra ilgiyi fark etmiş veya buna güvenmiş gibi görünmüyordu.

"Buna minnettarım," diye yanıtladı, ama bu sözler baştaki teşekkür kadar inandırıcı değildi. "Wyatt bu gece nasıldı?"

"Grady geldi. Wyatt'a amca demesini biz öğrettik." Tartışabilmeleri gereken tek konu oğullarıydı. Wyatt, hayatına inanılmaz bir katkı sağlamıştı, ona eksik olduğu amacı vermişti. Ama Presley'i ona yaklaştırmak yerine, Wyatt'tan ve sahip oldukları eğlenceden ya da Aaron'ın ona öğrettiği şeylerden bahsetmek, onu daha da uzaklaştırıyor gibiydi.

"Hayatında birdenbire bu kadar çok erkeğin olması harika," dedi.

Harun ayağa kalktı. "Yok canım?"

Çantasını sehpanın üzerine koyarken ona bakmadı. "Tabii ki."

"Dürüstçe böyle hissettiğin izlenimini almıyorum." Satın aldığı hemen hemen her şeyi evine götürmesini istemişti.

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu. "Her gece Wyatt'ı görmene izin verdim. Onunla geçirdiğin zamana hiçbir kısıtlama getirmedim. Hiçbiri."

"Ve bunun için minnettarım, ama... bir sorun var."

"Numara. Anladığım kadarıyla sende sadece... ne var? Beş hafta? Onunla olabildiğince fazla zaman geçirmene izin vermeye çalışıyorum."

"Wyatt'tan bahsetmiyorum, kahretsin!"

Gözleri genişledi. “Başka ne hakkında şikayet edebilirsin? Sana başka ne borçluyum?”

Hayal kırıklığını nasıl açıklayacağını tam olarak bilemeden, ona doğru ilerledi. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Bana bir şey borçlu olmanı istemiyorum. Sadece...bazen bana sanki...hâlâ beni istiyormuş gibi bakıyorsun. Ama cevap vermeye çalıştığım anda benden kaçmak için elinden geleni yapıyorsun.”

"Bu doğru değil."

"Bu kesinlikle doğru. Geçen gece dışarı çıktığımızda, iki metre yakınına girmeme izin vermedin."

Bakışları en sevdiği sandalyeye kaydı ama orada oturmak onun yanından geçmesi gerektiği anlamına geliyordu. "Kimsenin yanlış anlamasını istemedim."

"Ne hakkında yanlış fikir?"

“Birbirimizi gördüğümüzü!”

"Birbirimizi gördüğümüzü sanıyordum!"

"Tahmin edebilecekleri şekilde değil."

"Yatağa gitmediğimiz anlamına geliyor. Ama anlaşma buydu. Sana istediğine inandığım şeyi veriyorum - resmi ve saygın bir şey."

"Resmi?" diye alay etti. "Hiçbir kadını o şekilde göremezsin."

"Her zaman bir ilk vardır."

"Peki neden ilk benimle olsun ki?"

"Belki kabul etmek istemiyorsun ama aramızda hala bir sürü... duygu var."

Yaklaşınca geri çekildi. "Aaron, senin tarafında hiçbir zaman duygular olmadı."

"Nereden biliyorsunuz?"

"Güven bana, söyleyebilirim."

"Öyleyse Riley'le çıkman neden beni deli ediyor?"

Ağzı açık kaldı. Sesindeki öfkeye şaşırdığı belliydi. Ama daha fazla geriye gidemedi. Benden ne istediğini bilmiyorum, dedi.

"Evet yaparsın." O istemediği sürece ona dokunmayacağına söz vermişti, ama onu çok özlemişti, onu her gün gördüğü için her zamankinden daha çok özlüyordu.

Ellerini beline dolayarak onu ağzıyla buluşacak şekilde kaldırdı. Onu kendinden uzaklaştırmasını bekliyordu. Ama ağızları buluştuğunda ve dilleri birbirine dokunduğunda, bir boyun eğme sesi çıkardı ve onun vücudu anında tepki verdi.

"İşte, Pres. Sana dokunmama izin ver," diye fısıldadı. "Sana dokunmak için can atıyorum."

Onun da buna inandığından emin değildi. Söylediği ya da yaptığı her şeyden şüphelenmiş görünüyordu, ama gömleğinin düğmelerini açıp çıkardığında, istediğini alacağını biliyordu - ve bu onun da istediğini alacağı anlamına geliyordu.

24

Beş hafta içinde gitmiş olacaktı; bu fırsattan yararlanmalıydı. Presley'nin düşünmesine izin verdiği tek şey buydu - ta ki onu koridordan yatak odasına sürükleyene kadar. Eve geldikten sonra, bir arzu tsunamisi tarafından sürüklendiklerinde, bedenlerini ilk karşılaşması kadar hızlı ve sert bir şekilde birleştirmeyi istemişti. Ama acele etmemesi ve onunla "haklı" sevişebilmesi için yavaşlamalarında ısrar etti.

İşte o zaman tereddüt etmeye başladı. İstediğini elde ettiği sürece neden yavaşlamayı umursasın ki? Daha önce kendini hiç üzmemişti. Her zaman iyi bir aşık olmuştu, her zaman onun da sonunda olduğu kadar tatmin olmasını sağlamıştı, ama bunu birlikte olduğu her kadın için yapardı.

Bu gece karşılaşmalarını o kadar ciddiye alıyordu ki, kadın kolayca yanlış bir fikre kapılabilir, bunun olduğundan daha önemli olabileceğine kolayca inanabilirdi ve bu onu korkuttu. Bu bir yanılsamaydı. Her nasılsa, son iki yılda kaçtığı aynı sahte umut çukuruna düşmemek zorundaydı ve içinden akan duygularla bunu nasıl yapabileceğini bilmiyordu.

Onu durduracaktı. Tehlikeyi sezdi ve sonunda bir an için kaybettiği zihnin varlığını yeniden kazanmıştı. Ama çok beklemişti. Bir erkeği bu kadar heyecanlandıran ve sonra son anda firar eden biri olmak istemiyordu. Daha önce hep doğurmuştu; elbette ona güvenebileceğini hissedecekti. Bu yüzden onun yerine zihnini ayırmaya çalıştı. Bu onun için bir şey ifade edemezdi. Her öpücüğe, her iç çekişe, her dokunuşa dayanamazdı.

Bu sadece fiziksel bir his. Karşılıklı zevk. Arkasında bir anlam yok.

Ama ondaki değişikliği hemen fark etti ve onu kendisine bakmaya zorladı.

"Sorun nedir? Nereye giderdin?"

Açıklayamazdı, açıklayamazdı. Çelişkili duygularını ortaya çıkarmak onu çok daha savunmasız hale getirecekti. Bu yüzden ona şeytani bir gülümseme gönderdi, sırtına doğru itti ve dilinin vücudunun en hassas kısmında hareket etmesi dışında hiçbir şey düşünmemesini sağladı.

Buna rağmen son anda onu durdurmaya çalıştı. Başını tuttu ve içinde bitirmek istediğini söyledi. Ama bunun çok riskli olacağını, prezervatif kullansalar bile başka bir hamilelikle sonuçlanabileceğini söyledi ve onu kenara itti.

Bundan sonra, onu eve göndermekten hiç çekinmedi. Ona umduğu şeyi verdiği için, bir şekilde onu yanlış yönlendirdiğinden şikayet edemezdi. Bu yüzden hemen kalktı ve kıyafetlerini aldı.

"Bu gece Wyatt'ı izlediğiniz için teşekkürler," dedi.

Ona uzattığı makaleleri almak için hiçbir harekette bulunmadı. "Bu kadar?" dedi. "Senden ne haber?"

"Benim için endişelenme. İyiyim."

“Seni çıkarmak bir angarya değil. Ve seni tatminsiz bırakmak, bunun böyle bitmesini istemiyorum."

"Dediğim gibi iyiyim. Ben sadece... hiç havamda değilim, hepsi bu."

"Bir saniye önce havandaydın."

"Yorgunum."

Tamamen şaşkın görünüyordu. "Ama hiçbir şey yapmana gerek yok!"

"Sen de yorulmuş olmalısın. Ve sabah çalışmak zorundasın.

Yine de kıpırdamadı. "Riley ile olmayı tercih ettin mi?"

Genellikle Riley'den bahsettiğinde biraz kıskançlık, hatta biraz kibir sezebilirdi - Aaron'ın rekabetçi doğası ortaya çıkıyordu. Ama bu soruyu sorduğunda sesi incinmiş küçük bir çocuk gibiydi. İçinde bir korku ya da belki bir şok mu vardı? Yoksa yine bir şeyler mi hayal ediyordu?

Muhtemelen daha sonra onu zavallı bir sevgili olmakla suçlayamayacağından emin olmaya çalışıyordu.

"Riley ile yatmadım," dedi.

"Sorduğum bu değildi."

"Yatağımda kimin olmasını tercih edeceğimi bilmiyorum. Ben kimseyle bu tür bir ilişki içinde değilim."

Kıyafetlerini aldı ama onları yere geri attı. "Buraya gel. Yorgunsan, sadece uyuruz."

Kalmasını istemiyordu. Eğer onu yatağında tutarsa gecenin geri kalanında tetikte olması gerekirdi. Ama o onu yanına çekti ve o yüzüstü yatıp yan yatacak olmasına rağmen kollarını ona doladı.

"Gece kalamazsın! Riley, sabah işe giderken kamyonetini burada görebilir," dedi, ona batmak ve sarılmak için doğal eğilimiyle savaşarak.

"Rahatlamak." Eli şimdiden karnından aşağı kayıyordu. Hedefine ulaşmadan önce onu durdurdu, ama ertesi sabah uyandığında kollarını başının üstünde tuttu ve ağzı ve parmaklarıyla o kadar kötü bir büyü yaptı ki, adını soluyor ve onu alması için yalvarıyordu.

İlgilenmediğini sanıyordum, dedi.

Çaresizce ona baktı ama konuşmayı reddetti. Her zaman ilgilenmişti, ama neden ona itiraf etme zevkini veriyorsun?

"Hadi, bana ne istediğini söyle," diye ikna etti.

Dudaklarını büzerek başını salladı ve kaşlarını çattı.

"Bugünlerde pek iyi oynamıyorsun."

"Yatağıma girmene izin verdim." Kendini kontrol ediyormuş gibi görünmeye çalışsa da, sesi arzu doluydu. "Dün gece sana verdiğim şey oldukça güzeldi."

“Bununla tartışamam, ama hiçbir zaman istediğimden daha azına razı olan biri olmadım. Öyleyse seni biraz daha esnek hale getirmek için neler yapabileceğimize bir bakalım...” Başını indirerek onu doruk noktasına getirdi - sonra durup ona sırıttı. "Sana tekrar soruyorum. Ne istiyorsun?"

Vücudu beklentiyle titriyordu. Onu o kadar uğraştırmıştı ki, onu inkar etmek imkansızdı. "Seni istiyorum," diye itiraf etti.

Kaşlarını kaldırdı. "Bunu daha az isteksizce söyleyebilirdin."

Sertçe yutkundu ama başka bir şey eklemedi. Küçük bir isyan olmasına rağmen, onun için önemli bir isyandı. Ama parmağını yalayıp göğsünün ucunda gezdirdiğinde buna razı olmayacağını biliyordu. "Ne kadar kötü?" kulağına nefes aldı.

Ona baktı. "Bana işkence etmeyi bırak."

"Sana istediğin her şeyi vermeye hazırım. Beni ne kadar istediğini söyler söylemez."

"Ne kadar olduğunu biliyorsun."

Üzerini örttü ama daha fazla uzatmadı. "Riley'den daha fazla mı?"

Gözlerini kapattı. "Evet."

"Kabul ettiğin zaman geldi." Prezervatif takma gösterisi yaptı. Sonra ona bakmak için durdu ve onun ifadesinde olağandışı bir şey gördüğünü düşündü, daha önce orada gördüğünden çok daha fazla sahiplenici bir şey. Ancak duyguların genellikle abartıldığı veya çarpıtıldığı tutku sancılarında olan hiçbir şeye güvenemezdi. Bunu deneyimlerinden biliyordu. Ne hissettiğini doğru bir şekilde analiz edemeyecek kadar ileri gitmişti ve sonunda arabayı onun içine sürmeden önce ona fazla zaman vermedi.

"İşte bu," diye nefes aldı.

Dişleri bir gülümsemeyle parladı. Sonra onu tekrar tekrar doruğa getirdi.

Her yeni zevk dalgası çarptığında, yüzündeki memnuniyet arttı ama rol yapmaya çalıştığı kadar kontrollü değildi. Kendi zirvesine ulaşmaktan kendini alıkoymak için daha çok savaştıkça her kası gerildi. "Yine," dedi ona, sesi pürüzlüydü.

O andan itibaren sevişmeleri daha da yoğunlaştı. Zevkin en güçlü silahları olduğu, her birinin beceri ve doğrulukla kullanabilecekleri, sözsüz bir savaşın ortasındaydılar. Kalbine tutunmak için mücadele ediyordu ve o da ona onu ne kadar kolay geri alabileceğini göstermek için mücadele ediyordu. Ama bu mücadele her hissi çok daha keskin hale getirdi. Aaron'ın dokunuşuna, sesine, hatta kokusuna bile tüm sinirleri dikkatlice ayarlanmış gibiydi.

"İnatçı oldun," diye mırıldandı, ona güzel ve mükemmel olduğunu söyleyecek kadar uzun süre durduğunda ve o sadece kaşlarını çattı. O inatçı değildi; geçmişten ders alıyordu. Onun hakimiyetine izin vermeyecekti. Mümkün değil. Önceki gibi değil. Ve onun direncini hissedebildiği için, şüpheciliğinin üstesinden gelmeye ve onu boyun eğmeye ikna etmeye çalıştı.

Cheyenne'in sesini oturma odasından duyana kadar, güç mücadelelerinden başka hiçbir şeyin önemi yok gibiydi.

"Pres?"

Aaron yuvarlandı ve kıyafetlerine daldı. Presley de yataktan fırladı ve giyinmek için acele etti. Ama hassaslaşmış, terden ıslanmış cildinin üzerine giysilerini çekmek kolay değildi. Zayıf ve titrek bir sesle, "Bekle Chey. Hemen çıkacağım."

"Neler oluyor?" ablası geri aradı.

"Ben, uh, geç kalıyorum."

"Ama iyi misin? Wyatt iyi mi?"

"İyiyim. Wyatt hala uyuyor."

"Anne!" Wyatt beşiğinden aradı. "Anne!"

Ya da öyleydi, diye ekledi.

"Onu daha kaldırmadın mı?" diye sordu Cheyenne. "Stüdyoya erken varmaya ne oldu? Onu yarım saat önce benim evimde tutman gerekiyordu."

Presley, Aaron'ın bir şey söylememesi gerektiğini belirtmek için parmağını ağzına bastırdı. Belli ki ablası kamyonetini görmemişti, yoksa bundan bahsederdi. Hala onun gözünden kaçma şansı vardı. "Uyuyakalmışım."

"Acele etmezsen dersini kaçıracaksın. Belki otuz dakikan var. Wyatt'ın kahvaltısını halledip onu toplayacağım. Bu yardımcı olmalı."

"Tamam teşekkürler."

Presley, Wyatt'ı yataktan kaldırırken kız kardeşinin bebek konuşmasını duyabiliyordu. "Biz gidene kadar benim banyomda kal, tamam mı?" Aaron'a fısıldadı. "Kapıyı kilitleyip ondan sonra gidebilirsin."

"Neden saklanmam gerekiyor? İkimiz de rıza gösteren yetişkinleriz. İkimiz de bağlı değiliz. Hatta yüksek sesle ağladığımız için bir çocuğumuz bile var. Neden merhaba diyemiyorum ve buna izin veremiyorum?"

"Çünkü ne kadar aptal olduğumu bilmesini istemiyorum!"

Onu incitmek niyetinde değildi. Bu yorum, onun içsel diyaloğunun ve onunla tekrar yatağa düştüğü için kendini azarlama biçiminin bir uzantısıydı. Ama sanki onu tokatlamış gibi göründüğünde, onu nasıl aldığını anladı. "Üzgünüm. Kulağa öyle geliyormuş gibi demek istemedim."

Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Evet söyledin" dedi ve çıktı.

Kapıyı çarptığında ev sallandı ve bir an sonra Cheyenne kafasını odaya uzattı. "Düşündüğüm kişi miydi?"

Presley derin bir iç çekti ve yatağına çöktü. "Evet."

* * *

Riley, Presley'in Cuma sabahı yoga dersine geldi. Bunun çok hoş olduğunu düşündü - her seferinde bunu denemeye karşı gösterdiği direnç göz önüne alındığında - ders bittiğinde onunla kahve içmeye gitmeyi kabul etti. Görünüşe göre, iş arasındaydı ve bir sonraki randevusu öğlene kadar değildi, bu yüzden ikisinin de zamanı vardı. Ve onun sınıfına geldiği için Black Gold'daki arkadaşlarıyla her zamanki buluşmasını kaçırmıştı.

Bu arada kız kardeşini bebek bakıcılığına bırakmak yerine Chey'i de davet etmek için aradı. Chey, Wyatt'ı almaya geldiği için Cuma sabahı kahve içmeyi de ihmal etmişti, bu yüzden onu bebek arabasıyla itti.

"Harika bir gün değil mi?" açık bir masada onlara katılırken sordu.

Presley, kız kardeşi için aldığı kapuçinoyu Cheyenne'e yaklaştırdı. Sonra oğlunun emniyet kemerini çözdü ve Wyatt'ı kucağına çekti. Şimdiye kadar, havanın farkına bile varmamıştı. Aaron gittiğinden beri kendini pek enerjik hissetmiyordu. O zamandan beri onu aramak, özür dilemek istemişti ama fırsatı olmamıştı. Stüdyoya gitmek için acele ediyordu. Sonra sınıfını yönetti. Ve şimdi Riley'i eğlendiriyordu.

Caddeye baktı, akan trafikte Aaron'ın kamyonunu aradı. Onu görebileceğinden şüpheliydi. Muhtemelen işteydi. Ama ne zaman Whiskey Creek'e gitse onu arardı. Bu, ona ilk aşık olduğunda edindiği bir alışkanlıktı.

“Bu sabah iyi bir katılım oldu mu?” Cheyenne oturmadan önce cüzdanını ve ev anahtarlarını masaya bıraktı.

"Fena değil." Presley, Riley'e gülümsedi. "İlk erkeğim oldu."

Cheyenne uygun şekilde etkilenmiş görünüyordu. "Vay canına, Riley. Burada, Gold Country'de cinsiyet normlarını çiğniyorsunuz, değil mi?”

“Yoga kıyafetlerimden anlayamadın mı?” şaka yaptı.

"Şortları gördüm ama basketbol ya da tenis oynadığını sandım."

"Hayır." Göğsünü şişirdi. “Ben lotus yapıyordum ve... Diğer poz neydi? Tam baykuş mu?”

"Dolu güvercin," diye düzeltti Presley.

Cheyenne, "Umarım bir fotoğrafınız vardır," dedi. "Belki bir gün onunla şantaj yapabileceğiz."

Aaron'ın gidişiyle bu kadar meşgul olmasaydı, Presley bu şakadan hoşlanabilirdi. Ama o son birkaç saniye ve onun yüzündeki ifade zihninde dönüp duruyordu. Bir dahaki sefere, diye mırıldandı ve Wyatt'a bir parça bisküvi verdi.

Riley, Sweet'N Low'u bulmak için şeker paketlerini karıştırdı; bulamayınca içeri girdi.

"Riley için endişeleniyorum," dedi Cheyenne, masanın şemsiyesinin gölgesi yüzünü aydınlık ve karanlığa bölerek.

Presley arkasına yaslandı. "Neden?"

"Senden gerçekten hoşlanıyor. Ve bu sabah gördüklerimden sonra..."

Aaron'a hâlâ aşık olduğumu biliyor.

"Ama hâlâ onunla yattığını biliyor mu?"

Ona söylemesi gerekiyor muydu? O ve Riley birkaç kez öpüştüler ama asla öpüşmediler bile. İlişkilerinin, ona bu tür bir bilgiyi borçlu olduğu aşamaya geldiğinden emin değildi. Bunun olacağından asla emin değildi. "Riley ve ben sadece arkadaşız."

"Seni etkilemeye çalışmasaydı, yoga dersine gelmezdi."

Presley omuz silkti. "Önerdin mi?"

"Numara."

"Ona koçluk yaptığını biliyorum."

"Artık değil. Aaron, Wyatt'ı öğrendiğinden beri değil."

"Harun zaten beş hafta sonra gidecek."

“Sence... sırılsıklam aşkın burada bitecek mi?”

"Zorunda olacak, değil mi?"

Cheyenne ikna olmuş görünmüyordu. "Bu sabah dışarı çıkma şekli... onu bu gece tekrar ziyaret etmem uygun olacak mı?"

"Neden onu tekrar elde edeyim?" diye sordu koltuğunda kıpırdanarak.

Cheyenne sabırsız bir sesle sesini alçalttı. “Yapay tohumlama için. Başka?"

"Bu gece mi?"

"Muhtemelen bu hafta sonu olacağını söylemiştim."

"Ama bunu asla onaylamadın."

"Çünkü hâlâ gemide olduğundan emin olmak için mesajıma cevap vermesini bekliyorum."

"Ne kadardır bekliyorsun?"

"Birkaç saat." Cheyenne açıkça endişeliydi.

"Çıkaramaz mıyız?" diye sordu Presley.

Ablası ona inanamaz bir bakış attı. "Dalga mı geçiyorsun? Dylan zaten hamile olduğumu düşünüyor. Ve yumurtluyorum. Bunu kanıtlamak için bir test yaptım. Bir an önce harekete geçmeliyiz."

Riley dönüş yolundaydı, bu yüzden Presley bir şey arıyormuş gibi bebek arabasının üzerine eğildi. "Onunla temasa geçeceğim."

Cheyenne'in cevap verecek zamanı yoktu.

Riley, "Yoruldum ve kahveli kekten bir parça aldım," dedi. "Çok fazla şeker yemediğini biliyorum," diye ekledi Presley'e, "ama ikiniz bunu denemelisiniz."

Presley gülümsemeyi başardı, ona uzattığı çatalı kabul etti ve küçük bir ısırık aldı. Haklıydı - kahveli kekle ya da ardından gelen konuşmayla ilgilenmiyordu. Ama o askere gitti, gülümsedi ve ayrılana kadar küçük bir konuşma yaptı. Sonra bir sonraki masajını iptal etti ve Amos Auto Body'ye doğru yürüdü. Aaron'ın iş yerine gelmeyi gerçekten istemiyordu. Kardeşlerinden çok fazla ilgi göreceğini biliyordu. Ama bu geceki büyük "prosedür"den önce Aaron'la konuşmazsa, kendisini boyun eğmekte haklı hissedebileceğinden korkuyordu.

* * *

Dylan, Aaron'u ön büroya çağırmak için PA sistemini kullandığında, Aaron, tamir bölümlerinden birinde hidrolik asansörü tamir etmesine yardım eden Mack'e bakmak için döndü. "Beni istiyorsa, neden kıçını buraya getirmiyor?"

Ellerindeki yağı silen Mack sırtını uzattı. "Beni aşar."

Aaron betonun her tarafında yatan parçalara kaşlarını çattı. Mola vermek için iyi bir zaman değildi. "Burada iyi misin?"

"Cehennem, hayır," dedi Mack. "Bunu tekrar bir araya getirmekte benden daha iyisin. Bekleyeceğim. Her neyse, bir içkiye ihtiyacım var."

Ön tarafa yürüdüler ve kapıdan geçer geçmez, Mack otomat makinesine yöneldi ve Aaron'ı lobinin ortasında dikilmiş, basit beyaz pamuklu bir elbise giyen Presley'e bakarak bıraktı. koyu ten.

Ne zamandan beri bu kadar güzelleşti?

Ön camın yanındaki plastik sandalyelerden birinde oturuyordu ama onu görünce ayağa kalktı. "Merhaba."

Bakışlarının vücudundan aşağı kaymasını engellemek neredeyse imkansızdı. Bugünlerde ona açıklayamayacağı bir şey yaptı ve bu elbise durumu daha da kötüleştirdi.

Baştan çıkarılmamak için dışarı baktı, belki Cheyenne'in onu sürdüğünü ya da bir araba ödünç aldığını düşündü. Dükkan Presley'nin stüdyosundan en az bir mil uzaktaydı. Ama bir aracı olduğunu gösteren herhangi bir kanıt görmedi. "Buraya nasıl geldin?" O sordu.

"Yürüdüm."

Ayaklarındaki deri sandaletleri, dudak parlatıcısıyla uyumlu ojeyi fark etti. Pembe? O kadar muhafazakar biri olmuştu ki - ama dövmesi ona göründüğü kadar geleneksel olmadığını hatırlattı. Bu vahşi çizginin, şanssız başlangıcın ve o zamandan beri kendi kendine yaptıklarının birleşimiydi. "Bu bir yürüyüş."

"Güzel bir gün. aldırış etmedim."

Hiç şikayet eden biri olmamıştı. Onun bu yönünü de seviyordu - her durumdan en iyi şekilde yararlanmaya istekli olmasını seviyordu. Geçmişi kuşkusuz bazı yaralar bırakmıştı ama aynı zamanda hayattaki basit şeylerden mutlu olan bir kadın da yaratmıştı.

Dylan'ın tezgahın arkasında durup bilgisayarda çalıştığı yerden onları izlediğini hissedebiliyordu. "Naber?"

Dün gece ve şehre döndüğünden beri her karşılaşmasında yaptığı gibi buraya onu çıldırtmak için mi gelmişti? Onunla sevişirken bile ona gerçekten ulaşamıyordu. Bir kadınla hiç bu kadar dengesiz olmamıştı. Eskiden tutarlıydı, öngörülebilirdi, her zaman orada onun dikkatini bekliyordu. Ama şimdi... aynı

tuzağa düşmemeye kararlıydı ve bir zamanlar özgürce verdiği şeyi elinde tutuyordu.

Onunlayken mutlu olamazdı, olmadığında da mutlu olamazdı çünkü...

Tam olarak emin değildi. Tek bildiği, artık ona karşı iki yıl önceki kadar kararsız hissetmediğiydi. Onu her gece evine çeken tek şeyin Wyatt olmadığını öğrenmek kuşkusuz onu şaşırtacaktı. Onu görmeyi de bir o kadar sabırsızlıkla bekliyordu. Ama ona söylese inanmazdı. Onu umursadığına inanmayacaktı, onu çekici bulduğuna bile inanmayacaktı.

Bu noktada, yapmamış olmayı diledi. Geçmişi aşmaya çalışmaktan bıkmıştı. Bunun üstesinden gelemezdi - eğer ona izin vermezse. O sadece Wyatt'ın babası olacaktı ve Presley'i rahat bırakacaktı. İstediği buydu, değil mi?

"Konuşabilir miyiz?" diye sordu.

"Hakkında..."

Boğazını temizledi ve Dylan'a gizli bir bakış attı. "Wyatt. Başka?"

Bunun çocuğuyla hiçbir ilgisi olmadığını hissediyordu ama biraz mahremiyet isteyen tek kişi o değildi. Başıyla onaylayarak ön kapıyı tuttu ve dışarı çıkıp binanın etrafında yürüdüler.

"Bu sabah söylediklerim için özür dilerim." Başını kaldırıp ona bakarken dudağını ısırdı ve kasabaya döndüğünden beri hissettiği hayal kırıklığı yeniden alevlendi. Bir an aralarında hiçbir şeyin değişmediğini düşündü; sonra her şey varmış gibi geldi.

"Seni gücendirmek istemedim," diye ekledi cevap vermeyince. "Ve söylediğim şeyin bunu yapacağını bilmiyordum."

"Çünkü taş gibi bir kalbim var."

"Taş değil." Normalde pürüzsüz olan alnı, doğru kelimeleri bulmak için çırpınırken buruştu. “Duyarlı ve... ve nazik olabilirsiniz. Ve sen her zaman—”

"Zayıfın yanında ol," diye araya girdi. "Bunu bana daha önce söylemiştin."

"Bunu olması gerektiği gibi bir iltifat olarak almıyor gibisin."

“Zayıfları koruduğum için övgü istemiyorum. Bana kalırsa bu her erkekten beklenmelidir. Her neyse, artık mazlum olarak kabul edilemezsin. Ayaktasın ve harika gidiyorsun. O halde neden gelip duruyorum sanıyorsun?”

"Sen Wyatt'ın babasısın," dedi. "Neden başka? Onu zaten seviyorsunuz ve ayrılmadan önce mümkün olduğunca onunla birlikte olmak istiyorsunuz.”

“Ama bunda hiçbir rol oynamıyorsun?”

Gözleri onunkilerden kaydı. "Eminim Wyatt ile olan ilişkini desteklememi istersin."

"İşte bu yüzden pantolonunun içine girmeye çalışıyorum."

Bir ayağından diğerine geçti. "Aynı yerde bir parça kıç bulabilirsen, neden olmasın?"

"Bok." Kafasını salladı. Geçen birkaç haftadan sonra hala onu kullandığına inanıyorsa, onu ikna etmenin bir yolu yoktu. Geçmişte onu yakmıştı ve kasıtsız olsa da, kadının ötesine geçemeyecek kadar travmatikti. Belki denemekle aptallık etmişti ama orada bir şey vardı, başka hiçbir kadın için hissetmediği bir şey. "Ve döndüğünden beri benim için çok uğraştın," dedi kuru bir sesle.

"Sahibim!" diye karşılık verdi.

Son iki ayda üç ya da dört gece birlikteydiler, ama onun istediği kadar sık değil. Her yaklaştığında onu itmeye çalıştı. Ancak onun direncini yenmek için büyük çaba sarf ettikten sonra, uysal hale geldi. En azından dün gece durum böyleydi. Sonra yataktan kalkar kalkmaz şu an olduğu kişiye geri döndü. Birlikte ne kadar eğlenirlerse geçirsinler, duygularının nereye varacağını görmek için ne kadar hevesli olursa olsun, kız onun sözünü kesti ve daha da yüksek bir duvar ördü.

“Birkaç gece pek fazla sayılmaz. Ve her seferinde arkanı dönüp yüzüme tükürdün."

"Ayaklarına kapanıp bayılmamı mı tercih edersin? Bunu daha önce çok sevdiğin için mi?"

"Daha öncesinden bahsetmiyoruz. O zamandı, şimdi bu.”

"Boşver." Ona el salladı ve o memnun oldu. Hayal kırıklığı için onu suçlasa da, bunun adil olduğundan tam olarak emin değildi. Ne istediğini veya neye ihtiyacı olduğunu tam olarak belirleyemiyordu. Sadece ona verdiğinden daha fazlası

olduğunu biliyordu. Ve belki de daha önce çok inatçı olduğu için bunu hak etmişti.

"Bizden bahsetmemeyi tercih ederim," dedi. "Yapamam. Zamanım yok."

"Neden?"

"Saat dörtte masajım var. Geri dönmeliyim. Bir tanesini buraya gelmek için iptal ettim bile. Bir randevuyu daha kaybetmek istemiyorum."

"İptal ettin - Bekle. Bunu neden yaptın?"

"Bu sabah söylediklerimin seni bu gece ortaya çıkmaktan alıkoymayacağından emin olmak için."

Ne hakkında konuşuyordu? Ona şüpheyle baktı. "Nerede görünüyor?"

"Evimde."

"Davet edildiğimi hatırlamıyorum. Beni kendinden uzaklaştırmakla çok meşguldün."

Tekrar etrafına baktı ve sesini alçalttı. "Cheyenne ile randevun var."

"Buna randevu deme," dedi yüzünü buruşturarak. "Kardeşimden bahsediyoruz."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Yani yumurtluyor mu?"

"Evet. Sana mesaj atıyor ama cevap alamıyor."

Ellerini ceplerine soktu. "Bu sabah o kadar acelem vardı ki telefonumu evde unuttum."

Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "Bu, onunla devam edeceğin anlamına mı geliyor?"

Keşke mecbur olmasaydı... Ama Dylan'ı böyle bir hayal kırıklığına hazırlayamazdı. "Ne zaman?"

"Geç. Dylan uyuduktan sonra sıvışabilir. İkimize de mesaj atması gerekecek. Gece yarısına kadar veya daha sonra televizyon izleyebilirdi."

"Peki."

"Ona geri dönecek misin?"

"Ona yapacağımı söyledim, değil mi?"

Derin bir nefes aldı. Görünüşe göre kız kardeşi için işleri berbat ettiği için gergindi. "Peki. İyi. Bunun için teşekkürler."

"Sadece bir yakalama var."

Sesindeki değişiklikle arkasını döndü ve ellerini önünde kenetledi. Belki de ona bakış şeklinden, "yakalamasının" neleri içereceğini söyleyebilirdi.

"Bu da ne?" diye sordu.

"Sana bir öpücüğe mal olacak."

"Neden?"

"Çünkü sonunda biraz kozum var."

"Yapma." Ne derse desin kefaletle çıkmayacağını biliyordu. "Beni öpmek istemenin tek nedeni, öpmeni istemediğimi bilmen."

Neredeyse güldü. "Ne zamandan beri?" O sordu. "Bunu söyleyebilirsin, ama vücudun bana başka bir şey söylüyor."

Daha da savunmacı bir duruş alarak kollarını kavuşturdu. "İyi. Hızlı yap."

O da kollarını kavuşturdu ve kül bloklu duvara yaslandı. "Beni öpmek zorundasın."

"Neden bu oyunları oynuyorsun?" diye sordu.

"Oyun değil."

Kızgın görünüyordu, yaklaştı, ellerini omuzlarına koydu ve dudaklarını onunkilere bastırabilmek için parmak uçlarında durdu. İlk başta bunun, paylaşacakları en kötü öpücük olacağını düşündü. Ama kollarını onun etrafına kaydırdığında, her zaman yaptığı gibi onun içinde eridi. Sonra dudaklarını

ayırarak ona tam olarak istediği şeye izin verdi - ona gerçekte nasıl hissettiğini gösterebilecek bir veda yolu.

Onun ikna olmasını beklediğinden değil.

En azından çekinecek olan o değildi. Öpüşmeyi kesip başını kaldırdığında, aslında biraz sersemlemiş görünüyordu.

"Sen kazandın," dedi ona en güzel gülümsemesini sunarak.

Ona baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Gelip Cheyenne'e istediğini vereceğim. Ve sonra gelecekte seni yalnız bırakacağım."

"Ne?"

"İstediğin bu, değil mi?"

"Ama...Peki ya Wyatt?"

"Onu görebilmem için bir program yapacağız."

Normalde yaptığı gibi onu stüdyosuna götürmek yerine dükkâna geri döndü. Onu bu kadar kolay bırakmayacağını umuyordu. Onun savaştığı gibi sahip oldukları şeyler için savaşmasını istedi. Ama affetmeye, unutmaya ve yeniden denemeye, onu sevebileceğine biraz inanmaya istekli değilse, yapabileceği hiçbir şey yoktu.

25

Presley bütün gün endişeliydi. Kendi kendine, rahatsızlığının Aaron'la oto tamirhanesinde karşılaşmasıyla hiçbir ilgisi olmadığını söyledi. Geri çekilip çekilmemesi umurunda değildi. Başından beri yapmasını istediği şey buydu, değil mi? Her fırsatta yanında olup onu baştan çıkarmasaydı belki onu unutabilirdi.

Sadece tohumlama ve bundaki rolü konusunda gergindi. Neyse ki, Wyatt gece için oradaydı, bu yüzden onun için endişelenmelerine gerek yoktu. Cheyenne'in internetten sipariş ettiği kit de ellerindeydi. Her alet, şifonyerinin üzerine, bu amaçla temizlediği bir parça mumlu kağıt üzerine dizilmişti. Şırıngayı ve

aşılama kateterini ayrı paketlerinden çıkarmış ve takmıştı. Ayrıca tüm evrakları okumuştu. Cheyenne'in vajinasına bir spekulum sokması ve onu genişletmesi, bir el feneri ile serviksini bulması ve Aaron'un spermini açıklığa yerleştirmek için kateteri kullanması gerekiyordu.

Prosedür kulağa yeterince basit geliyordu - Presley'nin serviksi görse bile tanımayacağından korkması dışında. Sadece bu da değil, ya spermi doğru yere bırakamayacak kadar çok titriyorsa? Doğru bir şekilde bir araya gelmesi için, kendisine söylendiği kadar yavaş bir şekilde kateterden dışarı çıkmaya zorlamak için mi?

"İyi misin?" Cheyenne, oturma odasında oturup Aaron'ın onlara katılmasını beklerken birbirlerine bakarak sordu.

"İyi," diye yanıtladı. "Sen?"

Kız kardeşi başını salladı, ama ikisi de sık sık saate baktılar ve sonunda Aaron'un vuruşunu duyduklarında ayağa fırladılar.

"O burada," diye nefes aldı Presley.

Cheyenne, Presley'nin ona ödünç verdiği bir cübbenin bağlarını sıkılaştırdı. "Cevap vermemi ister misin?"

“Aslında...Sanırım seni görmek zorunda kalmasa daha iyi olurdu. Yatak odasında beklemek isteyebilirsin."

Kız kardeşine iki kez sorulması gerekmiyordu. Koridorda aceleyle ilerlerken Presley derin bir nefes aldı ve kapıyı açtı. "Merhaba."

Aaron başını eğdi ama cevap vermedi. Verandanın ışığını kapalı bırakmış olmasına rağmen, biri onun geldiğini görürse diye, çenesinden ve duruşunun sertliğinden onun da onlar kadar gergin ve gergin olduğunu söyleyebilirdi.

"Önce bir içki ya da başka bir şey ister misin?" içeri girerken sordu.

"Numara."

Hiçbir şey taşımıyordu. Onu heyecanlandırmak için bir Playboy ya da başka bir dergi getirebileceğini düşünmüştü. "Hazır mısın peki?"

"Hiç olmadığım kadar hazırım."

Ona kullanması gereken steril bardağı verdi.

Tek kelime etmeden kabul etti ve banyoya girdi.

Presley onun belki on dakika beklemesini bekliyordu. Bunu geçtiğinde, sorun yaşayıp yaşamadığını merak etmeye başladı. Yirmi dakika sonra, endişeli bakışlarını göndermeye devam eden Cheyenne ile beklemek için yatak odasına girdi. Dylan gece uyanıp onun gittiğini görseydi konser biterdi ve hepsi bunu biliyordu.

"Sence başı dertte mi?" diye fısıldadı Cheyenne.

Öyle olmalıydı, yoksa şimdiye kadar ortaya çıkardı. Ancak Presley, hissettikleri baskıyı artırmak istemedi. "İyi olduğundan eminim."

"Belki çok üzgün ya da isteksizdir ya da..."

"Vücudu harika çalışıyor. O iyi olacak."

"Bunun vücuduyla olduğu kadar kafasıyla da ilgisi var. Kafası buna dahil değilse, başımız belaya girebilir."

Presley bunu anlamıştı, bu yüzden o da kıpır kıpırdı. "Dergi getirmedi," diye sırıttı.

"Neden?"

"Ne bileyim ben?"

"Ona biraz verelim mi?"

Bu bir düşünceydi. Presley, "Sanırım mağazaya koşmayı teklif edebilirim, ancak açık ve yeterince uzak bir yer bulmak uzun zaman alabilir, bu yüzden kimliğimi açıklayamazdım," dedi Presley. Yine de, banyo kapısının açıldığını duyduğunda kapıyı çalmak üzereydi. "İşte burada."

Onu karşılamak için dışarı çıktı ve neredeyse nasıl gittiğini soracaktı, ama yüzündeki ifade ona iyi bir ruh halinde olmadığını söyledi. Kupayı ona verdi ve Wyatt'a bakmadan gitti.

Presley onu yatıştırmak için peşinden gitmek istedi. Cheyenne ve Dylan'a bebek yapma şansı vermek çok cömertti. Bu konuda kendini kötü hissetmesini

istemiyordu. Ama Cheyenne yatak odasında bekliyordu ve evinden bu kadar uzun süre çıkmadığı için gergindi.

Ayrıca Presley, Aaron'un spermini tazeyken kullanırlarsa hamile kalma şanslarının daha yüksek olacağını düşündü.

Aaron'ı ve her zaman uyandırdığı duygu karmaşasını unutmaya çalışarak, spermini yatak odasına taşıdı.

Kız kardeşinin gözleri bardağa, ardından Presley'e kaydı. "O iyi mi? Kapının kapandığını duydum."

"Zaten gitti."

İçini çekti. "Muhtemelen bu da öyledir. Eminim bundan sonra yapacağımız şeyin hiçbir parçasını istemiyor."

Presley kendini biraz iğrendirdi. Kız kardeşini hamile bırakmak için sevdiği adamın spermini kullanıyordu. Başlamak zordu. Ama bunu en iyi sebeplerden dolayı yapıyordu. Ve mekaniği de perspektif içinde tutmaya çalışıyordu. Bu tıbbi bir prosedürdü, ülke çapındaki doğurganlık kliniklerinde yapılanlardan başka bir şey değildi. Sadece onun evinde olması ve doktor ya da hemşire rolünü oynaması garip geldi.

"Her şey hazır mı?" diye sordu.

Cheyenne ona işkence dolu bir bakış attı. "Bu garip, değil mi?"

"Kesinlikle. Bana senin on dört yaşındayken ve benim sana nasıl tampon takılacağını öğretmem gerektiğini hatırlatıyor."

"Bana hatırlattığın için teşekkürler."

"Biz kardeşiz. Bu tür şeyleri birbirimiz için yapıyoruz."

"Keşke rollerimiz değişseydi"

"Olmadıklarına sevindim!" Presley spermi şırıngaya çekti. "Hadi şu işi bitirelim."

Cheyenne bir an için gözlerini sımsıkı kapadı, sanki sinirin geçmesi için dua ediyormuş gibi. Sonra bornozunu çıkardı ve literatürün önerdiği gibi yastıkları kalçalarının altına yerleştirerek yatağa tırmandı.

* * *

Aaron, prosedürün nasıl gittiğini öğrenmek için ne mesaj attı ne de aradı. Presley, önümüzdeki birkaç gün boyunca ondan haber alamadı. Cheyenne ona bir teşekkür mesajı gönderdiğini, ancak yanıt alamadığını söyledi. O hafta Wyatt'ı görmeye bile gelmedi. Presley, Reno'ya gidene kadar ikisini de görmezden gelip gelmeyeceğini merak etmeye başlamıştı. Ama ertesi hafta sonu erkenden uyandı ve onu bahçesinde çiti onarırken buldu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu kapıda, onu uyandıran sesin kaynağına gözlerini kısarak bakarken.

Omzunun üzerinden baktı ama cevap vermedi.

Harun mu? dürttü.

"Ne yapıyormuşum gibi görünüyor?" O sordu.

"Çitimi tamir ediyormuşsun gibi görünüyor."

"Bunun bir süredir yapılmasını istiyorsun, değil mi?"

Ama ondan bunu yapmasını istememişti. Onu yaklaşık iki ay önce Ted Dixon'ın imza gününde gördüğü geceden beri bundan bahsetmemişti. Çit, Riley'i ya da başka birini işe alacak parası olduğunda halletmek istediği bir şeydi. Kendi başına halletmemişti çünkü kırık direği destekleyen büyük beton yığınını kazamayacağını biliyordu. "Bunu yapmanı beklemiyordum. Bu senin sorumluluğunda değil."

Bir daha dönüp ona bakmadı. O küreği kullanmakla çok meşguldü ve onu her yere ittiğinde korkunç bir tırmalama sesi çıkardı. "Sen benim çocuğumun annesisin değil mi? Ve Wyatt da burada yaşıyor."

Bornozunu sıkılaştırdı. Aaron'u görmek bile, sıcak ve terliyken bile ona dokunma isteği uyandırdı. "Belki Wyatt'ı unutmuşsundur diye düşündüm."

"İkinizi de unutmadım."

Bunu nasıl karşılaması gerekiyordu? Söyleme şekli, kulağa iyi bir şey olarak gelmiş gibi gelmedi.

“Yani bunu çocuk nafakanızın bir parçası olarak sayabilirim?” diye sordu. Aylık bir miktar üzerinde anlaşmamışlardı. Ona teklif ettiği oyuncaklara ve mobilyalara çok para harcamıştı. Ve düzenli olarak geldiğinde, yiyecek ve çocuk bezi getirmişti. Yani Presley buna izin vermişti. Düşünceli ve cömert olduğu sürece, belirli bir meblağ üzerinde anlaşmak zorunda olduklarını hissetmiyordu. Asla onun için mali bir yük olmak istememişti, asla onların bir dolara indirgenmesini istememişti.

"Babalık testi dün geldi," dedi ona.

"Ve?"

“Elbette olumluydu. Senin için de bir çekim var.”

Ellerini sabahlığının ceplerinde kenetledi. "Senin paranı istemiyorum."

“Şimdi benim param da yeterince iyi değil mi?”

"Wyatt'ı istediğin zaman görebilirsin. Geri döndüğümde böyle olacağını hayal etmemiştim.”

"Biliyorum. Bana ondan bahsetmeyecektin bile. Beni hayatından tamamen çıkarmak istedin. Ama bunu alamayacaksın. Oğlumu görmeye hakkım var.”

"Seni asla durdurmayacağımı söylemiştim. Çiti falan tamir etmene gerek yok.”

"Bok." Küreği yere attı. "Wyatt hakkında tartışmıyorum. Onu görmeme izin vereceğini biliyorum."

"Öyleyse ne bu kadar kızdın?"

"Seni görmek için ne yapmam gerekiyor?"

"Sorma," dedi ama bu onu yıldırmadı. Üç uzun adımda aralarındaki yeri kapladı.

"Hala beni umursuyorsun." Ona bir işaret arar gibi baktı. "Yaptığını biliyorum."

Bunu inkar edemezdi, özellikle gözleri aniden yaşlarla dolunca.

"Beni susturmayı kes," diye fısıldadı.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu. "Bu sefer nasıl farklı olacak?"

"Bu kasabada bir ayım kaldı - berbat bir ay. Bana bir şans ver, Pres. Bana o kadar uzun ver. Ne istediğinizi belirleyemezsek -düşündüğünüz gibi ben bunu beceremezsem- hayatıma devam edeceğim ve bu ayrılığı elimizden gelen en iyi şekilde atlatacağız."

"Wyatt için ziyaret ayarlarken." Bunun her şeyi ne kadar zorlaştıracağını sadece hayal edebiliyordu.

"Tabii ki. Boşanmış insanlar bunu her zaman yapar."

"Ama biz zaten biliyoruz..."

"Hiçbir şey bilmiyoruz," diye sözünü kesti. "Belki seni sevdiğimi söyleyemem. Belki de asla söyleyemeyeceğim. Ama sana şunu söyleyebilirim. Bu günlerde tek düşündüğüm sensin - sen ve Wyatt."

Bu yeterli olur mu? Yoksa başka bir acı verici hata yapmaya mı cezbediyordu?

Tarih kesinlikle onun aleyhine olacaktır. Cheyenne ve Dylan muhtemelen gizlice aynısını yapacaktı. Ama kalbi, risk ne olursa olsun yumuşaması için yalvarıyordu. Ya gerçekten bir aile olabilmeleri için uzak bir şans varsa?

Gerçek olamayacak kadar iyiydi. Presley buna güvenemezdi ama sonra onu öptü ve kadın kayboldu. Ona yapışan teri ya da kiri umursamıyordu - hatta ön bahçesinde herkesin görebileceği şekilde duruyor olmaları bile umurunda değildi. Onu öpmek, ona mümkün olduğunca yaklaşmak istiyordu. Onun üzerindeki etkisinden kurtulmak için tüm çabalarına rağmen hiçbir şey değişmemişti.

"Ben de senin verandanı boyayacağım," diye söz verdi ona. "Ve eğer mücevher istiyorsan sana mücevher al."

Teselli ödülleri, diye düşündü - ona tam olarak veremediği bağlılığın yerini alacak hediyeler. Ama teklifini çekici kılmak için o kadar uğraşıyordu ki, kadın yine de eridi. Hatta onu her ikisi için de yeterince sevdiğini söylemeye kararlıydı. Bu sözler diline oturdu ama onları boğdu. Onun nesi vardı? O kadar aptal olamazdı. Ona ay verecekti. Ama umutlarının çok fazla yükselmesine izin vermeyecekti ve kesinlikle onu aşk itirazlarıyla boğmayacaktı.

"Tamam," dedi ve uyanık olan ve onu arayan Wyatt'ı almak için içeri girdi.

* * *

Cheyenne, kocasının ellerini vücudunda hissettiğinde, uykunun son kalıntılarını üzerinden atmaya çalıştı. O olmasaydı, Dylan kalkıp işe gidecekti. Genelde erken giderdi.

"Hey," diye fısıldadı, gözlerini açtığında.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu ama belliydi. Geceliğini kaldırmış ve karnını öpüyordu. Bebeği bekledi, hamile olduğu bilgisini tattı - ve hamile olması için dua etti. Suni tohumlama yapalı bir hafta olmuştu ama işe yarayıp yaramadığını bilmiyordu. Bir sonraki hamilelik testinde ortaya çıkmasını umduğu hCG'yi üretmesi için vücuduna zaman ayırmaya çalışıyordu.

Çocuğumuzun daha hızlı büyümesini diliyoruz" dedi.

"Göstermem birkaç ay sürer."

"Onun içinde hareket ettiğini hissetmek için sabırsızlanıyorum."

"Bebeği inciteceğinden korktuğun için benimle sevişmekten zaten korkuyorsun. Bu daha da kötüleşecek mi?" alay etti.

"Sana uzun süre karşı koyamam." Elini bacaklarının arasına kaydırırken onu öptü ve o gözlerini kapattı.

"Bütün gün seninle yatakta kalmak istiyorum," dedi ona. "Bana işten izin alabileceğini söyle."

Boynunu öptü. "Özür dilerim bebeğim."

"Ama patron sensin."

"Evde kalmayı çok isterdim ama Aaron izin istedi ve ikimiz de gitmiş olamayız."

"Evet dedin?" Sesine yeterince hayal kırıklığı aşıladı.

"Hayır söyleyemedim. Geçen hafta geri kalanımızın iki katı saat harcadı. Gece ayrıldığımda oradaydı - sabah geldiğimde oradaydı. Neredeyse hiç eve gidip gitmediğini merak ediyorum."

"Neden bu kadar çok çalışıyor olabilir?"

"Reno'ya taşınmadan önce bizi yakalamak istediğini söyledi."

"Bu onun için güzel."

"Ancak, tüm meselenin bu olduğunu düşünmüyorum."

"Daha ne olabilir ki?"

Hemen cevap vermedi. Göğüslerine yaptıklarından çok dikkati dağılmıştı.

"Dil?"

"Bir şey onu rahatsız ediyor."

Suni tohumlama olup olmadığını merak ederken bir suçluluk sancısı hissetti. Aaron onun teşekkür mesajına hiç cevap vermemişti. Tohumlamanın işe yarayıp yaramadığını görmek için de aramamıştı. Ondan hiç haber almamıştı ve Presley de aynısını söyledi. "Beğenmek..."

"Kim bilir? Babam yakında hapisten çıkıyor olabilir. Ya da babamın çok az zaman geçirdiği biriyle evli olması, neredeyse hayatımızı zorlaştıracağı kesin. Hareket de olabilir. Gitmesine hepimiz üzüldük."

Yüzünü tuttu, böylece onu öpmeye devam edemedi. Konuşmaya konsantre olmak için bir saniye istedi. "Sen bile?"

"Muhtemelen herkesten çok ben. O zor olabilir. Bir şeye karar verdiğinde ne kadar kararlı olduğunu bilirsiniz. Sorumlu olan sizseniz bu sinir bozucu. Ama aynı zamanda delicesine yetenekli ve dükkânda kesinlikle güvenebileceğim biri - artık parti yapmayı bıraktığına göre."

Cheyenne, Aaron'ın kasabadan ayrıldığına içten içe memnundu. Dylan'ı görmek için uğradığında oğlunu ya da kızını oto tamirhanesine taşımasını izlemek, orada olmasaydı bebeğine sahip olmak çok daha kolay olurdu. Ama böyle düşündüğü için bile bencil hissediyordu. Aaron için adil değildi. Bu yüzden Reno'da daha mutlu olacağını umuyordu. "Sana bugün için ne planladığını söyledi mi?"

"Numara." Ona komik bir bakış attı. "Ona sormalı mıydım?"

"Sadece merak." Dylan'ı kendine çekti ve konuşmayı bitirdi. Başlamak için aklındaki şey konuşmak değildi ve o kadar umutluydu ki kesinlikle ondan zevk alacak havasındaydı. Belki kocasıyla geçirdiği bu birkaç dakika ona iyi şanslar getirirdi çünkü satın aldığı ve çekmecesine sakladığı iki hamilelik testinden birini işe gider gitmez almayı planlıyordu.

* * *

Aaron daha iyi bir gün geçirmemişti, en azından yakın zamanda. Presley sabah yoga dersinden ve iki masaj randevusu almaktan döndüğünde, günün geri kalanını onunla ve Wyatt'la geçirdi. Çoğu insanın özellikle eğlenceli olduğunu düşüneceği hiçbir şey yapmadılar. O yemek pişirirken, temizlik yaparken ve oğullarına bakarken bir şeyleri onararak evinin etrafını kurcaladı, ama yardım etmek ona kendini faydalı hissettirdi. Ona gösterdiği takdiri beğendi - ve özellikle küçük oğlunun onu gördüğü için ne kadar heyecanlı olduğunu beğendi. Birbirleriyle her karşılaştıklarında, Aaron sadece on dakikalığına dışarı çıkmış olsa bile, Wyatt sanki yeni gelmiş gibi davranıyordu.

Aaron, o günün umut etmeye cesaret edebileceğinden çok daha başarılı olduğunu düşündüğü için, sadece bir hafta önce yapmayacağına söz verdiği halde Presley'e yaklaştığı için kendine kızamazdı. Yalvaran rolü oynamaya alışkın değildi ama en azından ısrarı işe yaramıştı. Ona dokunduğunda geri çekilmeyi bırakmıştı. Anlayabildiğine göre, kalbini ve zihnini de kapatmayı bırakmıştı. Sonunda, daha önce yaptığı gibi vücudunu onunkiyle birleştirip rahatça ona yaslandı - ve bu beklediği kadar zevkliydi. Zaten iki kez sevişmişlerdi, biri duşta, diğeri Wyatt öğleden sonra kestirirken. Aaron saldırgan olsa da -ona asla uzanmamıştı- hâlâ kendini tutuyor olması küçük bir kelime oyunuydu. Aralarındaki farklılıkları zar zor çözmüşlerdi. Belki zamanla, onunla tamamen yeniden ilişki kurardı.

"Yani bugünlerde böyle mi yiyorsun?"

Akşam yemeği için tavada sebze kızartması yapmıştı ve Wyatt'a yumuşatılmış sebzelerden biraz yediriyordu. "Beğenmedin mi?"

Bir saat sonra yine acıkacaktı. "Harika olurdu... garnitür olarak."

"Et eklemeyi teklif ederdim ama bende yok," dedi gülerek.

"Annem Gibi'ye daha sonra gidebiliriz. Böyle bir sağlık delisine dönüşmene şaşırdım. Yani... vejeteryan mısın?" Bundan hiç bahsetmemişti ama bugün yediği her şey -fındık, böğürtlen, yoğurt ve tam buğday ekmeği ve salatalıklı sandviç- kesinlikle bunu öneriyordu.

"Tam olarak değil. Ama bu konuda çok fazla kırmızı et veya işlenmiş yiyecekler yemiyorum.

"Bu kadar. Beni aynı diyete sokmadan önce bu hafta seni büyük bir biftek yemeye çıkaracağım."

Kapının çalınmasıyla yarıda kaldılar ve Presley'in ifadesinde bir endişe belirtisi belirdi. "Bu Chey olmalı."

"Onu mu bekliyorsun?"

"Bana birkaç mesaj gönderdi - 'haberleri' olduğunu söylüyor."

"Bu haberin ne olduğunu sana söylemedi mi?"

"Ona şans vermedim. Bir hafta önce bağışladığınız şeyi nazikçe bağışladıktan sonra işlerin nasıl gittiğini sormadığınız için, şimdilik bunu unutmaya çalıştığınızı düşündüm... belki de sonsuza kadar. Ona odaklanabildiğim zaman cevap verecektim."

Hissettiği tatminin bir kısmı soldu. Döllenmeden geçmişti, ama bu konuda ne hissettiğinden emin değildi. "Alıp almadığını henüz bilmiyor mu?"

"Sanırım şimdi yapıyor. Başka ne haberi olabilir ki?"

Tabağının etrafına bir parça kabak itti. "Hamilelik testi yaptırmak için neden bu kadar beklesin ki? Başaracağını, yoksa beni arayacağını varsaydım."

"Hemen kontrol edemezsiniz." Odanın karşısına geçmeye başladı. "Muhtemelen tam doğruluk için biraz erken ama beklemekte zorlandığını biliyorum. Dylan hamile olmadığını öğrenmeden önce hamile kalmayı o kadar çok istiyor ki."

Masada kaldı ama Cheyenne olma ihtimaline karşı kendini hazırladı. Hangi cevabın daha kötü olacağından emin değildi. Dylan'ın bilgisi olmadan bir bebek yaratmasına yardım ettiğini ve bu, hayatının geri kalanında birlikte yaşamak zorunda kalacağı bir sırdı. Ya da hamile kalmadığını ve tekrar denemek zorunda kalacaklarını.

Ama Cheyenne değildi. Aaron bunu şanslı saymış olabilir, ancak Presley'in ziyaretçisi, görmemeyi tercih ettiği insanlar listesinde daha da yukarıdaydı.

"Riley," dedi beceriksizce. "Seni beklemiyordum."

Riley'nin gözleri ona, mama sandalyesinde oturan Wyatt'a, tabaklarına dikildi ve Aaron, onların bir aile yemeğinin ortasında gibi göründüğünü anladı. "Böldüğüm için üzgünüm ama Aaron'un kamyonetini gördüğümde ve onun

burada Wyatt'ı ziyaret ettiğini fark ettiğimde, belki seni dışarı çıkarabilmem için bebek bakıcılığı yapmak ister diye düşündüm."

Aaron daha önce onlar için Wyatt'ı izlemişti ama bundan hoşlanmamıştı. Akşamı, Riley'i yumruklamak istemesine neden olacak her türlü şeyi hayal ederek geçirmişti. Ama Riley'nin aynı şeyi tekrar yapacağına gerçekten inandığına ikna olmamıştı. Muhtemelen oradan geçiyordu, kamyonu fark etti ve neler olduğunu görmek için durdu. Presley nasıl tepki vereceği konusunda kararsız görününce Aaron ayağa kalktı ve yürüdü. "Aslında Pres ve benim bu akşam planlarımız var."

"Yapmalısın?" dedi Riley, ama dikkatini onun üzerinde tuttu. "Ne tür planlar?"

Aaron, sorulan kişi o olmamasına rağmen cevap verdi. "Bir ay içinde şehirden ayrılana kadar sürecek planlar."

Presley, ekleyecek bir şeyi varmış gibi ağzını açtı. Belki de ona bunların özel olmadığını söyleyecekti. Başkalarıyla görüşmemek konusunda anlaşamamışlardı ve daha önce ona görebileceğini söylemişti. Ama şimdi kendini çok daha sahiplenici ve çok daha az cömert hissediyordu. Her neyse, Presley'nin ne demiş olabileceğini duymadı. Önce Riley konuştu.

"Bu doğru mu? Onu tekrar görüyor musun?"

Aaron bile bu sorudaki suçlamayı duyabiliyordu, sanki dünyanın en aptalca hatasını yapıyormuş gibi. Riley'nin bu kadar üstün davranması onu kızdırdı. Ancak Presley kibar olmaya ve biraz saygı göstermeye çalışıyordu. "Evet, ama... büyük bir taahhütte bulunmuyoruz."

"Tabii ki hayır," dedi acı bir kahkahayla.

Ona göz kırptı. "Affedersiniz?"

"Bunu tahmin edebilirdim. Aaron öyle biri değil."

Aaron, "Nasıl biri olduğum hakkında hiçbir fikrin yok," diye çıkıştı ama bu gidişattan açıkça mutsuz olan Riley, duygularını kontrol edemiyor gibiydi.

"Onunla yatıyor musun?"

Bu noktada Aaron kendini tutamadı. "Yaptığımız ya da yapmadığımız şey seni hiç ilgilendirmez."

Riley yine onu görmezden geldi. "Sen?"

Presley cevap vermeyince neşeyle güldü. "O asla senin istediğin gibi olmayacak. Sonunda bunu anladığını sanıyordum."

Aaron ellerinin yumruk haline geldiğini hissetti. Öfkesinin onu ele geçirmesine izin vermek istemiyordu. Kızın açılışında davranış biçiminden dolayı hâlâ utanıyordu. Ama Riley kavga için can atıyor gibiydi.

"Üzgünüm çok üzgünsün." Presley, Aaron'ı nazikçe geri itti. "Sanki sen ve ben ayrıcalıklı değiliz, Riley. Ya da... ya da öyle bir beklenti vardı."

Beklenti, diye tekrarladı Riley. "Sanırım bu kadar. Çok fazla şey bekliyordum."

Presley ellerini açtı. "Nasıl daha net olabilirdim?" diye sordu ama Riley çoktan uzaklaşmıştı.

Kıskançlık çoğu zaman insanların içindeki en kötüyü ortaya çıkardı. Presley şehre döndüğünden beri Aaron da payına düşeni hissetmişti. Yine de Riley'nin bu kadar sinirlenmesine şaşırmıştı. Ve bunun ağırlığını Presley aldığı için kendini kötü hissetti. Elinden gelse onu bundan korurdu. Ona tekrar güvenmek için bir inanç sıçraması yapıyordu - Riley'nin ya da başka birinin şüphe yaratmasına ihtiyacı yoktu.

"Seni üzmesine izin verme," dedi kollarını ona dolayarak. "Senin için en iyisini nasıl söyleyebilir? İkimizi de pek tanımıyor."

"Belki de bizi sandığımızdan daha iyi tanıyordur," dedi.

Kadın yine kaskatı kesilmişti, endişelenmişti ama adam onu döndürüp yüzünü ellerinin arasına aldı. "Sana ay için söz veremem," dedi. "Ama o da yapamaz."

Nasıl cevap vermiş olabileceğini asla duymadı. Cheyenne ve Dylan tam o sırada geldiler. Arabanın motorunu duydu, açık kapıdan onları görebiliyordu.

26

Aaron, Presley'in kanepesine oturdu ve birkaç nedenden dolayı kendini rahatsız hissetti. Riley ile olanlardan sonra, insanların ona nasıl tepki vereceği konusunda hassastı ve Presley tekrar bir araya geldi. Cheyenne ve Dylan, özellikle de yakında şehirden ayrılacağı için kesinlikle şüpheci olacaklardı. Onun

ilerlemesine müdahale edecek kadar uzun süre takıldığını düşünürlerdi. Bu yüzden konunun açılmamasını tercih etti. Presley'in tekrar azarlanmasına izin vermeyecekti, bu da kolayca tartışmaya girebilecekleri anlamına geliyordu.

Sanki bu endişeler ilişkileri germek için yeterli değilmiş gibi, Cheyenne'in çocuğuna hamile olması güçlü bir ihtimaldi ve Aaron, Dylan'ın detayları öğrenirse mutlu olmayacağını biliyordu. Peki ya sadece yardım etmeye çalışıyorsa? Bu pek savunma sayılmaz. Sırlarının sonsuza kadar sır olarak kalmayacağı korkusu oyalanacaktı ve ağabeyi ile olan ilişkisini etkileyebilirdi - Cheyenne ve hatta Presley'den bahsetmiyorum bile.

Aaron, Cheyenne'in de aynı derecede rahatsız olduğunu hissedebiliyordu. Muhtemelen Dylan'ı bir şekilde şüphelendireceğinden ya da ona fırsat verirse Dylan'ın doğrudan ona hitap etmeyeceğinden ya da onunla göz göze gelemeyeceğinden korkmuştur. O ve Presley birkaç anlamlı bakış attılar ama ne anlama geldikleri hakkında hiçbir fikri yoktu. Hamile miydi, değil miydi?

Değilse, elinden geldiğince anlaşmadan çıkıyordu.

"Yani yapacaksın?" diye sordu Dylan. O ve Cheyenne, Hawaii'ye giderken oto tamirhanesinin işletmesini devralıp devralmayacaklarını görmek için uğramışlardı. Görünüşe göre, bu sabah postayla bir tür seyahat broşürü almışlar ve o anın heyecanıyla tatile gitmeye karar vermişler.

Dylan, "Bebek doğduktan sonra kaçmak çok daha zor olacak," diye ekledi. "Nasıl olsa o zamana kadar Reno'da olursun, bu yüzden biz de stenografi olacağız."

Kardeşlerinin onun yerine birini tutması gerekecekti ama Whiskey Creek'te veya çevresinde onun tecrübesine sahip kimse yoktu. Bu, en azından birini eğitene kadar şimdi olduklarından daha zayıf bir konumda olacakları anlamına geliyordu.

"Tabii ki. Sorun yok." Aaron, on gün boyunca ağabeyinin sorumluluklarını üstlenmeye fazlasıyla istekliydi. Dylan bir molayı hak etti. Ama bebeklerini kutlayacaklardı, Cheyenne hamile olmasaydı çok kötü bitebilecek bir kutlama.

"Ve Wyatt için bebek bakıcılığı yapabilecek misin?" Cheyenne, Presley'e sordu. "Bana güvenirken kasabayı terk etmekten nefret ediyorum. Ama Dylan'ın dediği gibi, bir şansımız daha olmayabilir."

"İyi olacağım," dedi.

"Nasıl?"

"Ayakta masaj randevularımı değiştirmeye çalışacağım ve gerisini akşamları ve hafta sonları, Alexa'nın okul dışında olduğu saatler için planlayacağım."

Aaron ona kirayı karşılamaya yetecek kadarını vermişti, bu da yardımcı olur.

Cheyenne ona, "Ve Eve, yoga dersleriniz olduğunda B ve B'de Wyatt'ı onunla bırakabileceğinizi söyledi," dedi.

"Bu onun için güzel."

Dylan, "Yalnızca on gün kalacağız," diye tekrarladı.

Presley gülümsedi. "Eminim üstesinden gelebiliriz."

Yarım saat daha konuştular, çoğunlukla bebek ve kreş planları hakkında. Presley onları eğlendirmek konusunda Aaron'dan daha iyi bir iş çıkardı. Gitmelerini beklerken Wyatt ile oynamaya odaklandı, ancak Presley bu olduğunda olduğundan daha rahatlamış görünüyordu.

"Öyle mi değil mi?" Aaron onların uzaklaştığını duyar duymaz sordu.

Presley turuncu sandalyesinin koluna tünedi. "O. Bana veda ederken kulağıma fısıldadı ve sen Dylan'la konuşuyordun.

Cheyenne'in çocuk odasıyla ilgili bariz heyecanıyla, o kadarını tahmin etmişti.

* * *

Aaron gittikten ve Wyatt'ı yatırdıktan sonra Presley, Riley'i aramayı denedi. Açmadı, bu da onu üzdü. Ondan hoşlanıyordu ama artık onun arkadaşı olmadığına karar verse bile bu durumu değiştirmeyecekti. Aaron hakkında konuşmalarına rağmen, bir şekilde onu yanılttıysa özür dilemeyi planlıyordu. Ayrıca Aaron'un tekrar hayatına girmesine izin vermenin bir hata olup olmadığını, çocuğunun babasıyla işleri yoluna koymaya çalışma hakkına, hatta belki de yükümlülüğüne sahip olduğunu açıklamayı umuyordu.

Riley muhtemelen Aaron'ın onu sadece hayal kırıklığına uğratacağı konusunda ısrar edecekti ve muhtemelen haklı da olacaktı. Aaron daha önce birlikte olduklarında ona istediğini verememişti. Ama bugün onunla her şey farklıydı, ona hayatın nasıl olabileceğini gösterecek kadar farklıydı. Ve eğer çok erken pes ederse, bu ihtimalden uzaklaşan kendisi olacaktı. Neden bu kadar kolay

yenildin? Hiç kimse eldivenlerinin arkasına saklanarak bir boks maçı kazanmadı. Kendininkini düşürmesi, bir vuruş yapmaya istekli olması gerekiyordu, çünkü ringin dışında kalmaya çalışmak kesinlikle işe yaramamıştı. İki yıl önce çekip gitmişti. O zaman doğru karardı. Çok daha temel şeyler için savaşıyordu - sağlığı, hayatta kalması, geleceği. Ama şimdi?

Şimdi başladığı yere dönmüştü. Bir nedeni olmalıydı. Whiskey Creek'te onun için kalp kırıklığından daha fazlası olmalıydı.

Belki de şüphe etmeyi bırakmanın, korkuyu aşmanın zamanı gelmişti. O ve Aaron birlikte olurlarsa, dünyanın en mutlu kadını olurdu.

Ya yapmadılarsa? En iyisini yapacaktı. Hiçbir koşulda uyuşturucuya geri dönmeyecekti. Sonunda hayatının kontrolü eline geçmişti ve bu ona seçenekler sunmuştu.

* * *

Aaron, yatakta yatıp uyumaya çalışırken Cheyenne'den kendisine tekrar teşekkür eden bir mesaj aldı ama cevap veremedi. Bunun yerine, mesajını sildi. Dylan'ın düşündüğü gibi hamile kaldığını, onun anlayışına hiç karışmamış gibi davranmak istedi. Dylan ne olursa olsun sahip olduğu çocuğu sevecekti, bu yüzden belki her şey yoluna girebilirdi.

Şu anda Aaron, Presley ile olan ilişkisi konusunda daha fazla endişeliydi. Riley'nin ziyareti onu korkutmuştu. Cheyenne ve Dylan gittikten sonra çok çekingen olduğundan ve o gece eve gitmekten bahsettiğinde onunla tartışmadığı için biliyordu. Bir günde o kadar çok şey değişmişti ki düşünmek için zamana ihtiyaçları vardı. Aaron onu incitmek için yola çıkmamıştı ama herkes yapacağından o kadar emindi ki kendinden şüphe etmeye başlamıştı.

Belki de savunmasını yıkmak ve ilgisini çekmeye çalışmak için bencilce davranıyordu. Başkasıyla daha mı iyi olurdu? Kendini harika bir aile babası olarak gören Riley gibi biri mi?

Aaron kesin bir şey söyleyemedi. Bir deneme süresine ihtiyacı vardı. Sormak için çok mu fazlaydı?

Telefonu çaldı. Arayanın Presley olduğunu görünce neredeyse cevap vermedi. Söyleyeceklerinden korkuyordu. Daha önce, ona fikrini değiştirdiği izlenimini vermişti.

Ama Wyatt'la ilgili olması durumunda -hasta olması ya da başka bir şey olması ihtimaline karşı- Aaron aldı.

"Lo?"

"Seni uyandırdım mı?" diye sordu.

Olacak her şeye kendini hazırlamaya çalıştı. "Numara."

"Geç. Ve yarın büyük bir günün var."

Başparmağını ve parmağını onun gözlerine bastırarak, kadının buradan nereye gideceğini merak etti ve onu gerçeği söylemeye çalışarak kendini şaşırttı. "Sensiz uyumakta zorluk çekiyorum."

"İyi" dedi. "Buraya geri gel."

Elini şaşkınlıkla indirdi. "Riley'i duydun. Kalbini kırmak için dışarı çıkmış bir çapkınım."

Hafif bir duraklama oldu. "Belki de beni küçümsüyor."

"Sen? Nasıl?"

"Belki bu sefer seninkini kırarım."

Telefonu kapattığında güldü, sonra giyindi ve aceleyle yanına gitti. Endişelenmedi. Ama yatağına girdiğinde artık eskisi kadar çekingen olmadığını görebiliyordu ve bundan hoşlanmıştı.

* * *

Sonraki günler Presley için cennetti. Mayıs, ne çok sıcak ne de çok soğuk olan uzun, güneşli günlerle doluydu. Cheyenne hamileliği konusunda kendinden geçmişti. Presley'in işi büyüyordu ve Wyatt da öyleydi ve neredeyse tüm boş zamanını Aaron'la geçirdi. Tek olumsuz yanı, onunla zar zor konuşacak kadar kusurlu olmasına rağmen Riley'di. Ancak bunun onu rahatsız etmesine izin vermedi; Zaten ona verecek zamanı da yoktu.

Aaron'ın sunduğu şeyden zevk almaya ve onu olduğu gibi bırakmaya kararlı, onun ne hissettiğini veya hissetmediğini saplantı haline getirmeyi reddetti. Bu yüzden asla ilişkilerini gündeme getirmedi veya ondan duyguları hakkında konuşmasını istemedi. Cheyenne ile işe gitmenin ve bebek eşyaları için alışveriş

yapmanın yanı sıra, Wyatt ile oynadı ve Aaron'la sevişti ve başka şekillerde de bir aile olarak eğlendiler: Tıpkı Annem Gibi'de yemek yemek, yürüyüşe çıkmak, piknik yapmak ve Kennedy Altın Madeni'ni gezmek . Uzak olmayan Mızmız Mağaraları bile ziyaret ettiler, ancak Wyatt'ları olduğu için mağaracılık yapmaya gidemediler.

Amos Auto Body franchise'ı için yerleştiği yeri ilk kez görmesi için onu Reno'ya götürene kadar her şey harikaydı. Bir zamanlar küçük bir bayilik olan ve çok fazla potansiyele sahip görünen bir köşe arsasıydı. Ama Wyatt'ın oraya taşındıktan sonra onun ve Wyatt'ın hayatında oynayacağı rolden bahsetmediği için biraz endişelenmişti.

Yine de hiçbir şey söylemedi. Ona baskı yapmayacağına kendi kendine söz vermişti ve yapmayacaktı. Taahhüdü vermeye hazır olduğunda, yapacaktı.

"Değiştin, biliyorsun değil mi?" bir keresinde eve döndüklerini söyledi.

Pencereleri onun isteği üzerine indirdiler. Klimayı kullanabilirlerdi ama yüzündeki rüzgar hissini seviyordu. "Nasıl?"

"Çok sorumlu hale geldin. Ve kendi yeteneklerinize çok daha fazla güveniyorsunuz."

"Sen de değişmedin mi?" diye sordu.

Omuz silkti. "Belki. Ama sen benden daha esneksin. Ne kadar eğlenceli olduğunu, birlikte olmanın bu kadar kolay olmasını seviyorum."

Elini tutarken gülümsedi. Bu, herhangi bir beyana en yakın olduğu andı. Olumlu şeyler düşündüğü için mutluydu. Ancak sonraki haftayı adım adım atmak biraz daha zordu, çünkü aradığı konutu o zaman buldu.

* * *

Presley, Black Gold Coffee'nin dışında oturdu ve chai çayına şeker karıştırdı. Wyatt bir tarafta pusetinde, masanın karşısında Cheyenne vardı. Presley, kız kardeşinin her Cuma burada arkadaşlarıyla buluştuğunu biliyordu ama bu Cuma değildi. Çarşamba günüydü, Cheyenne ve Dylan'ın Hawaii'ye gitmek üzere yola çıkmalarından bir gün önceydi ve sadece ikisiydiler.

Cheyenne, "Aaron'ı Nature's Way'de Wyatt ile gördüm" dedi. "Bu çocuğa çok tutulmuş." Wyatt'ın çenesini biraz çimdikledi. "Birlikte sevgililer."

Wyatt babasına, babasının ona hayran olduğu kadar hayrandı. Bazen bu Presley'i gerginleştirdi, hatta belki kıskandı - geçmişinin şüpheleri ve güvensizlikleri ortaya çıktığında. Ama bu endişeleri aklının bir köşesine atmak için elinden geleni yaptı. Ortaya ne çıkarsa onunla ilgilenecek ve bunu sınıfla yapacaktı. Amacı buydu. "O iyi bir baba. Wyatt'la beklediğimden çok daha fazla ilgileniyor."

"Evet, yanında Wyatt var gibi görünüyor."

Oğluna sütünden bir bardak daha ikram etti. "Sanırım onu olabildiğince alıyor, çünkü hareket ettiğinde daha zor olacak."

Aaron'ın yer değiştirmesi her geçen gün daha da büyüyordu. Şimdi içini bir endişe sancısı gönderdi, ama o bunu da bastırdı.

"O zaman ne olacak?" diye sordu Cheyenne, portakal suyunu yudumlarken.

Presley, başını kaldırıp bakmak zorunda kalmasın diye çayına bir paket şeker daha ekledi. Tüm korkusunu salmış, sonra ne olabileceğini tahmin etmeye çalışmaktan vazgeçmişti. Aaron'la birlikte bir şansı olmasının tek yolunun anı yaşamak olduğuna karar vermişti. Çok eğlenmişlerdi, ama onun duymayı özlediği üç kelimeyi söylememişti, ondan onunla evlenmesini de istememişti. Gidişi bu kadar yakınken, umutları azalmaya başlamıştı.

Bunun geldiğini gördün. Mayıs ayının çoğunu onunla geçirdin, bu daha önce sahip olabileceğinden daha fazla. En azından risk alacak kadar cesurdun.

"Sanırım bizi ziyaret etmek istiyorsa buraya geri dönmesi gerekecek," dedi gerçek duygularını ortaya çıkarırlarsa diye gözlerini indirerek.

"Onunla Reno'ya gitme olasılığından bahsetmedi mi?"

Denge ve özgüvenin resmi olmaya çalışan Presley arkasına yaslandı, bacak bacak üstüne attı ve çayından bir yudum aldı. "Neden yapsın? Benim işim burada."

Ama ondan yer değiştirmesini isteyebilirdi. Bunu onun için yapardı - hemen değilse, o zaman, düzenlemeleri yapabileceği zaman içinde.

"Ama artık bir çiftsiniz, değil mi? Yani... Dylan ve benim anladığım kadarıyla, temelde birlikte yaşıyorsunuz. Grady, Aaron'ın eve neredeyse hiç gelmediğini söylüyor. Aaron'ın orada en son ne zaman çamaşır yıkadığını hatırlamıyor."

Aaron, kardeşleriyle birlikte evde kalmakla giderek daha az ilgilenmişti. Ama hiçbir şey onların “birlikteliklerini” resmileştirmedi. Franchise ile ilerliyordu ve en son olarak, yaşama kalacak yer sağladı. "Dediğim gibi, onun Wyatt ile vakit geçirmesine izin veriyorum."

Cheyenne masayı peçeteyle sildi. "Yatağında olmadığı zaman demek istiyorsun."

"Bununla birlikte gelen avantajların tadını çıkarıyor olabilirim, evet."

"Presley, umarım..."

Bir elini kaldırdı. Ablasının empatisinin onu bocalamasına hiçbir şekilde izin vermezdi. "Yapma. Aaron bensiz hareket ederse sorun değil. Eskiden olduğum kırılgan insan değilim. Alabilirim."

Cheyenne pek ikna olmuş görünmüyordu. "Ne yapacaksın?"

“Şu anda yaptığım gibi işimi kurmaya devam edeceğim. Ve belki bir gün başka biri olacak." Bunu hayal etmesi zordu, ama cesur bir surat takınırken söylemesi gereken klasik bir sözdü. Bu kararı vermişti. Sonuç olarak yaşayabileceği her şeye kız kardeşini ve eniştesini sürüklemeyecekti. Zaten onun için yeterince şey yapmışlardı.

O ve Chey birkaç saniye sessizce oturdular. Sonra Cheyenne, "Bebekten bahsetti mi?" dedi.

"Bebek?" Az önce Wyatt'tan bahsetmiyorlar mıydı?

"Bebeğim," diye açıkladı. "Ona birkaç kez mesaj attım ama sadece bir kez cevap verdi."

"Ne dedi?"

“Mutlu olduğum için mutlu ve bana şans diliyor. Bu kadardı. Benimle konuşmak bile istemediği hissine kapılıyorum.”

"Öyle değil. Kendisiyle sizin ve hamileliğinizin arasına biraz mesafe koymak istiyor. Onun katkısını kabul etmeye devam etmeni beklememesi aslında iyi bir şey, değil mi?”

"Sanırım. Ama kendimi kötü hissediyorum. Bu hamileliğin kayınbiraderime mal olmasını istemiyorum. Böyle bir fedakarlık olacağını düşünerek konuya girmedim."

"Dediğim gibi sadece biraz mesafeye ihtiyacı var. Bunu bir sır olarak sakladığı için kendini suçlu hissediyor ama yine de neden herkesin bu şekilde daha iyi olduğunu anlıyor."

"Daha iyi durumdayız," diye ısrar etti Cheyenne. "Dylan da öyle. O çok mutlu."

Presley kesinlikle öyle umuyordu çünkü geri dönmek için çok geçti. "Riley'den haber aldın mı?"

"Burada ve orada. Geçen Cuma kahvedeydi. Neden?"

"Birkaç kez ulaşmaya çalıştım ama cevap vermedi."

Cheyenne içkisini bitirdi ve kabı yakındaki bir çöp sepetine attı. "Seni ilgilendirdiğinde büyük umutları vardı."

"Nedenini anlamıyorum."

Ablası koluna hafifçe vurdu. "Bunu söyleme."

"Kendimi yere koymuyorum. Aramızda herhangi bir kimya yoktu."

"Senin tarafında, belki. Ama zaten aşıktınız, bu yüzden deprem boyutlarında olsa bile hissedeceğinizden emin değilim."

"Masajları için gelmiyordu," dedi. "Ona parasını geri vermem gerektiğini hissediyorum. Bunun için bir mesaj gönderdim ama orada da cevap yok. Sanırım onu tekrar aramam gerekecek."

"Parasını iade etmeye zahmet etme. Riley'i seviyorum ama satın aldığı masajları yaptırıp yaptırmamak onun seçimi. Sen yanlış bir şey yapmadın." Wyatt'a organik meyve suyuyla tatlandırılmış hayvan krakerlerinden bir tane daha verdi. "Sanırım birkaç ay sonra, Aaron gittikten sonra bir randevu ayarlayacak ve senin onu unutma şansın olduğunu düşünüyor."

Aaron'u unutabilseydi, çoktan yapardı. "Belki sen haklısın."

Bir korna dikkatlerini çekti ve Presley, Aaron'ın kamyonunu park ettiğini görmek için bir bakış attı.

"Şeytandan bahset," diye mırıldandı Cheyenne.

"Burada olacağımı biliyordu. Ona söyledim. Umarım sakıncası yoktur."

"Tabii ki değil. Belki sonunda bana söyleyecek bir şeyi olur."

Presley, oturacak bir yeri olması için onlara en yakın masadan bir sandalye çekti. "Senin için sipariş vermemi isteyip istemediğini öğrenmek için sana mesaj attığımda cevap vermedin," dedi adam ayağa kalkarken. "Belki başaramayacaksın diye korktum."

"Araba kullanıyordum. Ama sorun değil. Bir şeyler alacağım." Onu görünce mutluluktan başı dönen Wyatt'ı kafeye götürecek kadar uzun süre durakladı.

Kapı arkalarından kapanırken Cheyenne ona göz kırptı. "O iyi görünüyor."

Sırıttı. "O her zaman iyi görünüyor."

Aaron elinde buzlu kahveyle döndüğünde, yerine oturmadan önce onu öpmek için eğildi. "Ne aldın?" diye sordu Wyatt'ı kucağına yerleştirirken.

"Benim normalim."

"Chai çayı? Bilmem gerekirdi." Cheyenne'e gülümsedi. "Bu kız artık kendisi için kötü olan hiçbir şeyi yemeyecek."

Cheyenne ona daha fazla yer açmak için çantasını hareket ettirdi. "Biliyorum. Just Like Mom's'ta akşam yemeği yemeyi zorlaştırıyor, değil mi?"

"Tıpkı Anneminkilerden bahsetmişken. Bu gece varsınız, değil mi?" Harun sordu.

"Yeni üvey annenle tanışmak için mi?" Cheyenne nefesinin altından ıslık çaldı. "Tabii ki. Meraktan ölüyorum."

Aaron, "Bunun için heyecanlı olmana sevindim, çünkü değilim," dedi.

Cheyenne şekeri ona doğru kaydırdı. "Bir grup varsa daha az garip olur."

Paketlerden birini yırtıp açtı. "Benim düşüncelerim tam."

Aaron'ın ona söylediğine göre, Anya Sharp haftalardır Amos kardeşleri onunla akşam yemeği yemeye ikna etmeye çalışıyordu ve sonunda bahaneleri tükendi. "Diyetimde bir istisna yapacağım," dedi, "her ne kadar beni o restorana çok sık götürsen de."

"Onunla tanışacağın için gergin misin?" Cheyenne, Aaron'a sordu.

"Gergin değil," diye yanıtladı. "Endişeli. Bu kadının nasıl olacağını kim bilebilir?"

Cheyenne, caddenin karşısından biri ona seslendiğinde el salladı. "Belki hoş biri olur. Onunla telefonda konuşmadın mı? Dylan bana bunu ayarlayanın sen olduğunu söyledi."

Dylan ona numaramı verdiğinden beri beni arıyor. Benim adıma ona teşekkür etmen gerekecek."

Onun alaycılığına güldü. "Onu daha fazla erteleyemezdi ve şansının daha iyi olacağını düşündü."

"Görünüşe göre, inanmak istediğimden daha yumuşak bir dokunuşum. Ya da sabrı tükendikten sonra onu yakaladım. Hayır'ı cevap olarak kabul etmiyordu. Sadece evimize geleceğinden korktum."

"O kadar agresif mi?"

"Kesinlikle. Bizimle tanışmak için çok hevesli ama neden bu kadar acelesi var anlamıyorum. Neden babam serbest kalana kadar beklemiyorsun?"

"Kabul ediyorum," dedi Presley. Bunu daha önce konuşmuşlardı.

"Hepimiz yetişkiniz," diye ekledi. "Bir anneye ihtiyacımız varmış gibi değil."

Cheyenne, "Belki yalnızdır," dedi. "Sonuçta bir mahkumla evlendi."

Tecrübeleri Presley'e Aaron'un üvey annesi hakkında konuşmaktan hoşlanmadığını öğretmişti, bu yüzden konuyu değiştirdi. Anya'nın bu gece tam olarak nasıl olduğunu öğreneceklerdi. Varsayım onları hiçbir yere götürmüyordu. "Peki bu sabah nasıl geçti?" Aaron'a sordu. "Reno'da bulduğun küçük şirin evin kira sözleşmesini imzaladın mı?"

Onunla gitmesini istemişti ama yoga dersi ve üç masajı vardı.

"Yaptım. Depozitomu ve ilk ve son ayın kirasını teslim ettim.”

"Güzel." Gülümsemesini yerinde tutmayı başardı.

Cheyenne ondan Presley'e baktı ve tekrar baktı. "Yani bir şey kiraladın mı? Bu resmi?"

"Fazla süslü bir şey yok," diye yanıtladı. "Ama rahat." Onay için Presley'i dürttü. "Söylemez misin?"

"Seviyorum," diye itiraf etti.

Cheyenne dev şemsiyenin gölgesinde kalabilmek için sandalyesini geri çekti. "Ne zaman taşınacaksın?"

"Kiralama 1 Haziran'da başlıyor"

"Yakında mı? Bu sadece bir hafta uzaklıkta."

"Haziran her zaman hedefim oldu - bunu yapmaya karar verdiğimde."

Cheyenne kaşlarını çattı. "Fakat Presley'in doğum günü ayın sonunda ve ben büyük bir parti planlıyorum. Bunun için geri döneceksin, değil mi?”

Presley ondan önce konuştu. "Eğer zamanı varsa. Dükkanı açmak zor olacak.”

"Zamanim olursa?" diye yankılandı.

"Meşgul olacaksın." Telefonunu kontrol etti. "Koşmam lazım yoksa bir sonraki masajıma geç kalacağım. Chey, Wyatt ile iyi misin?"

Aaron, "Onu yanımda tutabilirim," dedi. "Yapmam gereken bazı aramalar var ama bunu evde yapabilirim."

"Harika. Sonra görüşürüz." Aaron oturduğunda onu öpmüştü, ama o, özellikle toplum içinde, üzerinde herhangi bir hak iddia etmemeye her zaman özen gösterdi. Bu yüzden ona dokunmak yerine bebeğine hızlıca sarıldı ve el salladı.

27

Cheyenne ablasının gidişini izledi. "Çok iyi gidiyor."

Aaron, bebek arabasını katlarken Wyatt'ı ona verdi. Kamyonunda bir çocuk koltuğu tuttu, ki bu Cheyenne'in göreceğini asla düşünmediği bir şeydi. Pencereden baktığını her gördüğünde gülümsemesine neden oluyordu. "Burada Whiskey Creek'te mi?"

"Hayatta. Genel olarak."

Gözlerini kıstığında, bunun giriş olduğunu anladığını biliyordu.

"Felsefi olmaya başlıyor gibisin."

“Mutlu olduğuna sevindim!” dedi, geri pedal çevirmeye çalışarak.

"Ve bu kadar? Doğruyu söyle," diye karşılık verdi. "Aklında başka bir şey var."

Aaron hiçbir şeyin yanına kâr kalmasına izin vermiyordu.

Cheyenne ona kaşlarını çattı. "Hadi Harun. Sadece onunla ilgilendiğini bilmeye ihtiyacım var. yaparsın, değil mi?”

"Yaptığımı sana daha önce söylemiştim."

"Yine de Reno'ya taşınacak ve onu geride mi bırakacaksın?"

İfadesinde pek de ince olmayan bir uyarı vardı. "Durmak. Karışma."

Onu daha fazla zorlamaya cesaret edemedi. En azından iyi bir baba oluyordu. Orada onu suçlayamazdı. Ve Presley'e gerçekten iyi davrandı. Onu endişelendiren yalnızca ilişkiye olan bağlılığının olmamasıydı. Bunun Pres için ne kadar zor olduğunu biliyordu.

Onun dik başlılığı karşısında hayal kırıklığıyla iç çekerek, "O zaman bebek hakkında konuşabilir miyiz? Sonunda?"

Onu başka bir düz bakışla deldi. "Hangi bebek?"

"Bebeğim." Bir elini karnına koydu. "Bana verdiğin kişi."

"Benimle bir daha bu konuda konuşmanı istemiyorum," dedi. "Bana kalırsa, o gece Presley'de - yaptığımız şey - hiç olmadı."

"İyi. Müthiş. Tek bir sorun var."

Yüzünü buruşturdu ama yine de sordu. "Bu da ne?"

"Seninle olan ilişkime mal olmasını istemiyorum. Benim için önemlisin, kayınbiraderim olarak. Ve sen Dylan için daha da önemlisin. Senden yardım istemeye karar verdiğimde, bilinçli olarak bana verebileceğin şeylerle seni takas etmedim."

Neyse ki, bunun hiç düşünmeden yapacağı bir takas olduğunu söylemedi. Ne kadar çaresiz olduğunu düşünürsek, onu bununla suçlayabilirdi. Ama onun her şeyi normale döndürmeye çalıştığını anlamış gibiydi. "Sana hiçbir şeye mal olmadı, Chey. Sadece unut, tamam mı?"

"Unutamıyorum. Bugünlerde bana tamamen bir yabancıymışım gibi davranıyorsun ve bu bana seni dahil etmenin bir hata olduğunu hissettiriyor. Buna razı olsam bile, birbirimizi sonsuza kadar görmezden gelemeyiz, Aaron. Yeni Bayan JT Amos ile tanışmamız gerektiğinde bu geceki gibi etkinliklerde birbirimizi görmeye devam edeceğiz. Bu olayların garip olmamasını tercih ederim."

Kaldırımların temiz olduğunu bulmak için etrafına baktıktan sonra sesini alçalttı. "Sana davrandığım gibi davranıyorum çünkü olanları kabul etmeni istemiyorum. Bana teşekkür etmeni istemiyorum. Minnettar olmanı istemiyorum. Küçük sırrımız yüzünden eskisinden farklı olmamızı istemiyorum. Yaptığımız şeyin bizi yakınlaştıracağı fikri bana yanlış geliyor, anlıyor musun? Sadece mutlu ol ve kardeşimi ve bebeğini mutlu et. Durum hakkında iyi hissetmemin tek yolu bu."

"Öyleyse özür dilerim."

Beklediği tepkinin bu olmadığını anlayabiliyordu.

"Ne? Neden?"

"Çünkü minnettarım. Ne kadar olduğunu asla açıklayamazdım. Ve bundan bir daha asla sana veya bir başkasına bahsetmeyeceğim. Ama benim anne ve Dylan'ın baba olmamı mümkün kılanın sen olduğunu nasıl unutabilirim?" Wyatt'ı tutmasına ve bebek arabasını tutmasına rağmen, ayağa kalktı ve ona tek kollu kısa bir sarıldı.

"Duyarlılığı takdir ediyorum," diye mırıldandı, kadın uzaklaşırken. "Ama söylenmesi gereken tek şey bu, tamam mı? Artık müteşekkir gülümsemeler ya da 'iyi miyiz' bakışları yok."

O güldü. "Anladım."

"Söz mü?"

"Evet."

"Tanrıya şükür." Kamyonuna doğru yürüdü ve Wyatt'ın bebek arabasını yatağa koydu.

"Yalnızca bir şey daha var," dedi onu takip ederek.

Yüzünü ona döndü. "Ne olduğunu sormaktan neredeyse korkuyorum," dedi kuru bir sesle.

"Kız kardeşimi bir daha incitirsen, doğduğun için seni pişman ederim." Sanki sonu gelmiş gibi başını salladı ve sonunda eski haline dönmüş gibiydi.

Tanıdık zemine döndüğümüze sevindim, dedi oğlunu alarak.

* * *

Anya Sharp-Amos, Aaron'ın beklediği gibi değildi. Bir hapishane mahkumuyla yetinmek için çekici olmaması ve çağını çoktan geçmiş olması gerektiğini düşünmüştü. Ama o bunların hiçbiri değildi. Belki otuz beş yaşındaydı, mükemmel bir vücudu vardı ve bunu gösteriş yapmak için mümkün olan her şeyi yapıyordu - neredeyse kıçını gösteren bir şort giydiği için bu zor bir şeydi. Deri yelek ve asker botlarının eklenmesi onu gerçek bir motorcu piliç gibi gösteriyordu. Kollarındaki ve bacaklarındaki dövmeler ve tütün dumanı kokması klişeyi tamamlıyordu. Ama Aaron, babasının hiç tanımadığı bir kadınla neden evlendiğini birdenbire anladı. Cinayette geçen yirmi yıldan sonra, evlilik ziyaretleri vaadi muhtemelen onu her şeye cezbedebilirdi. Sıradan bir erkeğe göre, çekiciliğini bozmak için yapması gereken tek şey ağzını açmaktı. Aaron'ın zevkine göre fazla saldırgandı; bu akşamki yemeği ertelemesine izin vermediğinde ne kadar ısrarcı olduğunu deneyimlemişti.

“Tüm bu yakışıklı erkeklerle bak.” O dosyalandıkları, sonra o bazı coşku göstermek için, görünüşe göre onunla bir genç kız, işaret etti durdu. kızdı kimse, bu küçük buluşmalar dahil edilecek mutlu görünmüyordu. O annesinin hasta sanki gözlerini devirdi ve onlara bir düşünceli parlama verdi.

Bu benim kızım Natasha, dedi Anya. Aaron, gencin badem şeklindeki büyük yeşil gözlerinden akraba olduklarını zaten tahmin etmişti. Ama telefonda

konuştuklarında Anya bir kez bile kızından bahsetmemişti, bu yüzden Natasha tam bir sürpriz oldu.

Anya, "Anlayabileceğiniz gibi, biraz tavır sorunu var," diye devam etti. “Kendisini düzeltip ona göz kulak olacak birkaç büyük kardeşe ihtiyacı var. Çünkü bir sorun varsa, onu bulur,” diye ekledi sigara tiryakisi gibi cılız bir kahkahayla.

Sutter Creek'teki et lokantasında buluşuyorlardı. Son anda Aaron yerini değiştirmesi için onu aramıştı. Anya tartışmış, gerçekten nerede yaşadıklarını görmek istediğini söylemişti. Ama bu toplantıyı tüm kasabanın izleyebileceği Just Like Mom's'ta yapmaktan pek heyecan duymamıştı. Şimdi, bir dereceye kadar anonimliklerini koruyabilecekleri burada yemek yemeleri konusunda ısrar ettiğine memnundu. Bu oldukça ilginç -korkunç olduğu kadar ilginç- bir yemek olacaktı ve Natasha adlı kızın bunu kendisinden daha iyi anladığından oldukça emindi.

“Sen Dylan olmalı,” Anya hemen onu seçmek dışarı, ağladı. “Babanın bana gösterdi resimden tanıdım.”

Aaron hangi resmi sormak istedi. Kesinlikle JT'ye yakın zamanda bir şey göndermemişlerdi. Ama Grady, Rod veya Mack'in ne sağladığı hakkında hiçbir fikri yoktu. JT'ye çok daha yakındılar

Dylan başını salladı ve kendini kurtarmayı ve üvey kayınvalidesine şaşkın şaşkın bakan Cheyenne'i tanıtmayı başarmadan önce coşkulu bir kucaklamadan acı çekti.

"Tanrım, harikasın!" Anya sonra Cheyenne'i yakaladı. "Kendine bak."

Çok yüksek sesi diğer yemek yiyenlerin de bakmasına neden oldu ama o fark etmemişe benziyordu. Ya da belki umursamadı. Cheyenne, Anya Aaron'a dönmeden önce cevap verme şansı bile bulamamıştı. "Ve sen! Bana adını söyle. Hayır bekle. Harun musun? öylesin değil mi?"

"Ben." Kızının bir yumruğuyla çenesini dayadığını ve sanki unutulmak istercesine kendi içine gömüldüğünü gördü.

"Demek son iki haftadır konuştuğum kişi sensin," dedi Anya. "Biraz baş belası olduğunu duydum. Babanın seninle ilgili çok komik hikayeleri var, uçabileceğini düşündüğün için çatıdan atladığın ve neredeyse sırtını kırdığın hikaye gibi.”

Aaron, Wyatt'ın kollarında olmasından memnundu. Bu, Dylan'a sahip olduğu gibi, ona karşı kendini sıvamasını zorlaştırdı. Sırada Wyatt için telaşlandı ve ardından Presley'i tarttı.

"Görüyorum ki, bu çarpıcı yaratıkla olan eşinizle tanışmışsınız. Ve sen?"

Presley sanki kahkahalarını bastırıyormuş gibi boğazını temizledi ama Aaron bunu komik bulamayacak kadar şaşkındı. "Presley Christensen," diye yanıtladı.

“Kralın adını aldı. Tanrım, bu zengin. çok tatlısın değil mi!" Kızını öyle bir dürttü ki, çenesini elinden düşürdü. "Pekala, Natasha, eğer Aaron'u gördüysen, şansın kalmadı."

"Anne!" Kızın tiksinmiş ifadesi, annesi anlamasa da bunun ne kadar uygunsuz olduğunu anladığını gösteriyordu.

"Kaç yaşındasın?" diye sordu Presley, kıza odaklanarak.

Kollarını kavuşturarak sandalyesinde arkasına yaslandı. "On altı. Ayrıca annemden on altı yaş küçüğüm.” Tatlı bir şekilde gülümsedi. "Merak etmen durumunda."

Aaron merak etmişti. Otuz beş tahmin etmişti. Ama Anya ondan bir yaş küçük müydü?

Bu durum daha da tuhaflaşmaya devam etti. Babalarından aldıkları tüm mektuplarda ve Anya'dan aldıkları telefonlarda, bırakın lisede olan kızı bir yana, kızından hiç söz edilmemişti.

En azından... Natasha'nın okulda olmasını umuyordu. Tüm dünyayı alt üst etmeye hazır görünüyordu - kendi öfkeli yıllarından özdeşleştirebileceği, ancak en iyi sonuçları vermeyen bir duygu. Yani belki bırakmıştı. Dylan olmasaydı, muhtemelen yapardı.

o bunların her biri hikayelerini anlatarak regale olamazdı bu yüzden Aaron hızla Çubuk, Grady ve Mack tanıtıldı. Sonra, yerlerini aldı emretti ve yedi. konuşma tumturaklı edildi; bunların hiçbiri söyleyecek çok vardı. Ama Anya onların babası değişmişti ne kadar uzayıp gevezelik, devam etti ve onlar yaptığı gibi o genç olarak nasıl göründüğünü. Dylan check-o bile ona yol-o ödemek için o onları karşılamak için bu kadar istekli olmuştu gerçek nedeni var girişimi yoktu ödemişti kadar değildi. Görünüşe göre, o Los Banos onun yerine tahliye edildiğini, başka yerde kira parası yoktu ve o tüm JT döndüğünde hareket olurdu böylece onlar onu Whiskey Creek bir yer almak yardım edeceğini umuyordum.

Bu ortaya çıktığında Aaron neredeyse gülmeye başladı. Sonunda, tüm aramaları ve coşkulu iltifatları mantıklı geldi.

Neyse ki, Dylan onların tepkisine öncülük etti. Aaron o anda konuşmak zorunda olsaydı, onun tam olarak korktuğu şey, bir parazit olduğunu söyleyebilirdi.

"Ne kadara ihtiyacın var?" diye sordu Dylan.

"Sadece birkaç bin," diye yanıtladı. "Baban bana sana en kısa zamanda geri ödeyeceğini söylememi istedi. Bizim için endişeleniyor."

"Babam bize geri ödeyeceğini mi söyledi?" diye sordu Dylan.

Aaron ağabeyinin ne düşündüğünü biliyordu - JT'nin işeyecek bir esrarı yoktu.

"Şansımız biraz azaldı, hepsi bu," dedi. "Taşındığımızda, iş bulacağım ve iyi olacağız."

Eğer iş bulabilirse. Aksi takdirde, ne olurdu? Onunla ilgilenmeye devam etmelerini bekler miydi?

Aaron ondan şüpheleniyordu.

"Üzgünüm, korkarım yardım edemeyiz," dedi Dylan, ama Anya bunun peşini bırakmaya niyetli değildi. Hepsini bir sebepten dolayı buraya getirmişti ve eve eli boş dönmüyordu.

“Bak, sadece benim için olsaydı, sormazdım” diye yanıtladı. "Ama düşünmem gereken Natasha var. Zavallı kızın başının üstünde bir çatıya ihtiyacı var. Demek istediğim... bize borç verecek paranız yoksa, belki sizin yanınıza taşınabiliriz. JT, bol bol yer olması gerektiğini söyledi. Sen taşındığına göre belki o ve ben eski yatak odanı alabiliriz dedi," dedi Dylan.

Natasha yemek boyunca sessiz kalmıştı. O sadece bir yan salata sipariş ve ona aldı ve annesi savlarını yalvardı zaman o kızardı yolu Aaron o bu geliyordu bilinen ve her kelimeyi nefret ediyorum izlenimi verdi etmişti. O en ufak dostu olmasaydı, ama o üzüldü biriydi. tamamen sorumsuz bir annenin insafına, gençken o Presley ve Cheyenne onu hatırlattı.

"Korkarım bu işe yaramaz." Aaron, Dylan'ı desteklemek için konuştu. "Ama babam dışarı çıktığında senin için elinden geleni yapacaktır, eminim."

Cheyenne'i yakalayarak, "O zamana kadar çok geç olacak," diye bağırdı. "Onlarla konuşamaz mısın? Bunun en iyi tanıtım olmadığını biliyorum ama artık bir aileyiz."

Cheyenne, Anya'nın bu çekicilik için onu seçmesine şaşırmış görünüyordu ve onun karısına elini sürmesi Dylan'a pek de uymuyordu.

"Soğuk kalpli görünüyorsak özür dilerim ama sizi pek tanımıyoruz," dedi. "İhtiyaçlarınızı görmek için babamın yeri."

Aaron dişlerini gıcırdattı. Onları kullanmaya başlamasına izin vermek aptallık olur. Ama... kıza ne olacaktı? Anya'nın bir şeyden kurtulmaya çalışacağından korkarak bu duyguya temkinli gelmişlerdi, ama masum bir partinin karmaşıklığını beklemiyorlardı.

Anya, "JT üç aydan kısa sürede çıkıyor," diye devam etti. "Orada fazla kalamazdık. İki kişiyi evsiz kalmaktan kurtarabilirsen üç ay ne olur?"

Kızın cesareti o kadar kırılmış görünüyordu ki, Aaron onu ve onu yalnız alacaklarını söylemeye yeltendi. Dylan da aynı belirsizlikle boğuşuyordu; Aaron bunu kardeşinin yüzünde görebiliyordu. Ama sonunda konuşan Grady oldu.

"Ya Natasha'yı alırsak? Baban çıkana kadar birlikte yaşayabileceğin bir arkadaşın var mı?"

Anya geri çekildi, açıkçası onu dışlamaya çalıştıkları için hakarete uğradı. "Genç kızımın bir ev dolusu erkeğin yanına taşınmasına izin veremem! Onu korumak için orada ben olmadan olmaz."

Aaron, "Erkeklerden oluşan bir ev olmazdı," dedi. "Kardeşler hanesi olurdu - onu düzeltip ona göz kulak olmak, hatırladın mı?"

Dudakları onun alaycılığına karşı büzüldü ama yanıt veren Natasha oldu. "Kimseye ihtiyacım yok. Kendi başıma yapabilirim." Peçetesini masanın üzerine fırlatıp ayağa kalktı ve dışarı çıktı.

Anya takip etmedi. "Onu dinleme. Gidecek başka bir yerimiz yok," diye yalvardı. "Natasha'yı almaya istekliysen, orada yaşamama da izin verebilirsin, değil mi? Neden onu annesinden ayırmak istiyorsun?"

Aaron, Natasha'nın Anya'dan ayrılmaktan başka hiçbir şeyi sevemeyeceğine bahse girmeye istekliydi. Ayrıca, kendi başına yapamayacağına, gerçek

seçeneklerinin olmadığına, yoksa bugün burada Anya'ya eşlik etmeyeceğine ikna olmuştu.

Presley elini sıktığında, onun da aynı şeyi hissettiğini tahmin etti.

“Bir kaç ay kaldı Belki hiç önemli olmaz” Çubuk söyledi. “Yeter ki bir odayı paylaşmak gibi gibi dedi.”

"Bunu yapabilirdik." Anya hemen atladı. "Bu mükemmel olur. Ve etrafta bir kadının olmasının ne kadar harika olacağını bir düşün. Nasıl pişirebileceğimi görene kadar bekle. Diğer birçok şeyde de iyiyim.”

Bunu detaylandırmadı ve Aaron sormaya korkuyordu.

"Grady, Rod..." diye başladı Dylan ama daha fazlasını söyleyemedi. Sesindeki uyarı notunu duymuş olmaları gerekmesine rağmen, Grady içini çekip omuz silkti.

"Herkesin arada bir molaya ihtiyacı var, Dyl," dedi. “Ve bu, babamın hayatında büyük bir fark yaratabilir, ona da bir mola verebilir, çünkü şu anda ona yardım edemez. Ama sadece kendim için konuşabilirim. Rod tartıldı. Mack, ya sen?"

Bütün gözler ona çevrilirken Mack tereddüt etti. Dylan'ın yanında yer almaması onun için nadirdi. Ama sonunda başını salladı. Başka ne yapabilirdi ki? JT'nin dışarı çıkması ve sonunda bir babaya sahip olması konusunda en çok o heyecanlıydı. Ama babalarının bu kadını ilk sıraya koyması ve Mack'in her zaman olduğu gibi hiçbir şey elde edememesi ihtimali yüksekti.

Aaron, Presley'e baktı. Anya'nın daha sıcak bir şekilde karşılanmayı başaramadığına şaşırdığını anlayabiliyordu, ancak düşündüklerinin veya hissettiklerinin engel olmasına izin vermeyecekti.

"Birlikte yaşamanın zor olmadığımı göreceksin," dedi ve hemen ertesi gün varmak için hazırlıklar yaptı.

O çıktıktan sonra “Kutsal cehennem” diye mırıldandı olarak, biraz kabuk şok, yavaş yavaş çıkışa doğru ilerlerken. “Ben bok ... iyi gidecek olmadığını biliyordum ama. Ben herhangi bir kötü gidebilirdi sanmıyorum.”

Presley Wyatt'ı taşıyordu ama o onu bir kalçaya dayadı ve kolunu Aaron'ın içinden geçirdi. "Doğruyu söyle. Sen de bizim kadar kıza üzüldün.”

"Elbette," diye itiraf etti. “Anya'nın gizli bir silahı vardı. Tam da yapmak istediği gibi bizi tamamen silahsızlandırdı.”

Çıkıntının gölgesinde durdular ve ikisinin bir çıngıraklı araba ile uzaklaşmasını izlediler.

Grady, "Sanırım başımız belada," dedi.

Kesinlikle öyleydiler. Ama Aaron babasının hayatını tekrar mahvetmesine izin vermeyecekti. Reno'ya taşınma konusunda en ufak bir şüphesi olsaydı, şimdi yoktu.

28

Presley, ertesi hafta Aaron'u zar zor gördü. Dylan ve Cheyenne Hawaii'ye gitmişlerdi, bu yüzden dükkânı işletiyordu ve saatler sonra kendi üstyapı payına ayak uydurmaya çalışıyordu. Ne zaman ara verse onu aradı ve gece geç saatlerde onunla yatağa girdi - eve gitmeyi reddetti, Anya ya da Natasha ile karşılaşabilirdi - ama o kalkmadan tekrar gitti. Onu özlemişti ama bu yalnız günlerin, o artık kasabada yaşamadığında nasıl olacağının sadece bir örneği olduğunu biliyordu.

Dylan ve Cheyenne döndükten sonra Aaron yeni yerine taşınmaya başladı. Presley, programı izin verdiğinde onunla gitti ve evi temizlemesine ve eşyalarını açmasına yardım etti. Ondan yardım istemedi, ama Wyatt'la mümkün olduğu kadar onun yanında olmaktan hoşlanıyor gibiydi ve yeni evinde rahat ve mutlu olacağını kendine kanıtlamanın bir yolu olarak bunun güven verici olacağını düşündü.

Sanki Whiskey Creek'i sık sık ziyaret edecekmiş gibi konuşuyordu, sanki bu taşınma aralarında hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Ama Presley buna inanmadı. Üç saatlik bir yolculuk önemli bir engeldi. Meşgul olur olmaz - ve yeni dükkânı başlatmakla son derece meşgul olurdu - Reno'da daha uzun süre kalacaktı. Ve arabası yoktu, bu yüzden kendi kendine gidemedi.

Bunun en iyisi olduğunu düşündü. O zaman etkileşimlerinin miktarı ona bağlı olacaktır. Ondan daha fazla önemsemekten bıkmıştı, bunun hiç değişmeyecekmiş gibi görünmesinden nefret ediyordu. Onunla ve Wyatt'la birlikte olmak istiyorsa onları nerede bulacağını biliyordu. Bu hareketi yapmak zorunda değildi sanki. Dylan ve diğerleri onun kalmasına iyi gelirdi. Kendi başına ayrılmak isteyen oydu. Elbette, Anya ve Natasha'nın kendilerini hayatına

sokmalarından mutlu değildi, ama kardeşleri buna müsamaha gösteriyordu. Daha birkaç hafta önce, Whiskey Creek'te kalmayı seçebilirdi ama neredeyse her gün görüşmeye başladıkları için iki kontrat da imzalamıştı.

Evinde geçirdikleri ilk gece, doğum gününden üç hafta önceydi. "Sana ne almamı istiyorsun?" O sordu. Birbirlerinin kollarına sarılmışlardı ve Cheyenne'in onun için vermeyi planladığı partiden bahsediyorlardı ki konu bu şekilde ortaya çıktı.

Presley, onun soracağı için hayal kırıklığına uğradığını kabul etmek zorunda kaldı. O kendi başına bir şey almak ve ona sürpriz tercih ederdi. Ama belki çok hassas davranıyordum. O zihninde ve onun zamanında çok vardı ve bu sadece daha kötü olacaktı.

"Özellikle bir şeye ihtiyacım yok," dedi. "Belki bazı yoga matları, böylece kendilerine ait olmayan öğrencilere sağlayabilirim."

"Bu oldukça pratik."

"Yine de güzel bir hediye olur. Başarılı olmak istiyorum." Ayrıca, pratik hediyeler şimdiye kadar aldığı tek türdendi, bu yüzden buna alışmıştı.

"İhtiyacın olan şey bir araba."

"Whiskey Creek'te olmaz," dedi. "Ve ödemeleri almamayı tercih ederim."

"O zaman buraya nasıl geleceksin?"

"Yapmayacağım. Beni ziyaret etmen gerekecek." Başka arkadaşlar, başka kadınlar bulsa bile Wyatt için geri gelirdi, değil mi? Bu ona biraz güvenlik sağladı - ama aynı zamanda onu içermeyen bir hayat kurmayı imkansız hale getirdi.

Çıplak omzunu öptü. "Merak etme. Sık sık ziyaret edeceğim."

"Partime geliyor musun?"

"Elbette," dedi. "Her neyse, Cheyenne'e ne dedin? 'Zamanim olursa'? Nasıl bir adam olduğumu düşünüyorsun? Doğum gününü kaçırmazdım."

"Burada yapacağın çok şey var. Tek düşündüğüm buydu."

"Hiçbir şey senden daha önemli değil."

Onunla tartışmadı, ama bu doğru olsaydı, yerinden kıpırdamazdı. Ya da... onun da gelmesini isterdi.

* * *

Korktuğu gibi, Presley 26 Haziran'a kadar olan günlerde Aaron'u pek göremedi. Onu her gün aradı, ancak yol sık sık gitmek için çok uzundu. Arabası olmamasının yanı sıra erken yoga dersleri ve masaj randevuları olduğu için Reno'ya kendisi gidemedi. Aşağı gelemedi çünkü yeni yerinde zaten kira ödüyordu ve açılabilmesi için tadilatı bir an önce bitirmesi gerekiyordu.

Onu her geçen gün daha çok özlüyordu, ama bunun üzerinde durmayı ya da açıkça endişelenen kız kardeşine, onun bu kadar kolay hareket edebilmesinin ne kadar acı verdiğini göstermeyi reddetti.

Bir öğleden sonra davetlere hitap ederken Cheyenne ona, "Aaron bana doğum günün için kesinlikle burada olacağını söyledi," dedi.

"Düşündüğü kadar sık geri dönemedi," dedi, "ama...umarım başarabilir."

"Yapacak."

Presley, onun gitmiş olmasından nefret ediyordu. Wyatt bile üzgün görünüyordu. Aaron aradığında her zaman oğluyla Wyatt'ın uyanık olup olmadığını konuşmak isterdi ama hiçbir şey eskisi gibi değildi. Riley'nin aralarındaki ilişkinin bittiğine inandığını biliyordu çünkü ona borçlu olduğu masajlardan biri için geldi ve sanki bu karşılaşmayı evinde hiç yaşamamışlar gibi onunla flört etti.

Doğum günü yaklaştığında, Aaron'u o kadar özlemişti ki, pastayı, hediyeleri ve hatta partisine gelebilecek arkadaşları bile umursamıyordu. Daha çok onu görmekle ilgiliydi. Bu yüzden yeni bir elbiseye savurganlık yaptı - ikinci el mağazasından değil, yepyeni bir elbise - tırnaklarına ve ayak tırnaklarına yeni bir cila kattı ve en sevdiği parfümü sıktı, hepsi de Cheyenne'in dükkanından geçeceği anı bekleyerek. kapı. Görünüşü için o kadar çaba sarf etmişti ki, geç kalacağını haber vermek için mesaj attığında, hayal kırıklığına uğramaktan kendini alamadı.

Gülümsemesine, konuşmasına ve iyi vakit geçiriyormuş gibi yapmasına rağmen Cheyenne ve Dylan'ın da Aaron kadar üzgün olduğunu söylemek kolaydı. Dakikalar saatlere dönüşürken, onun gösterip göstermeyeceğini merak etmeye başladı.

Cheyenne, "Presley'in hediyelerini açma zamanı geldi," dedi.

Zaten mümkün olduğunca uzun süre oyaladılar. Cheyenne partiyi mahvetmeden daha fazla erteleyemezdi. İnsanlar ayrılmaya başlamıştı. Böylece Presley oturdu ve Wyatt'ın her paketi açarken atılan ambalaj kağıdıyla oynamasına izin verdi.

Cheyenne ve Dylan ona Whiskey Creek'i çevreleyen tepelerin pahalı bir resmini verdiler, yerel bir galeride gördüklerinden beri kafasına taktığı bir tabloydu. Grady, Rod ve Mack ona Amazon için oldukça büyük bir hediye sertifikası verdiler. Ted Dixon ve nişanlısı Sophia, ona bir e-okuyucu verdi. Anya ve Natasha'dan Wyatt için "ücretsiz" bebek bakıcılığı için el yapımı bir sertifika aldı - Presley, Anya'nın onunla yalnız kalmasına asla izin vermezdi. Aaron'ın yeni üvey annesine güvenmiyordu ama Natasha'yı seviyordu. Bunun dışında yoga ve masaj müşterilerinden sinema biletleri, ev bitkisi, güzel bir kolye gibi çeşitli eşyalar aldı.

Yüzeyin hemen altında biriken gözyaşlarını herkese teşekkür edecek kadar uzun süre tutmayı başardı. Sonra kendi grubundan kaçmak için sabırsızlandı, böylece oyunu sürdürmek için çok uğraşması gerekmeyecekti, ama Cheyenne ona bir paket kaldığını söyledi.

Dylan onu yatak odalarından birinden çıkardı ve "Bu Aaron'dan" dedi.

Aaron'ın ona bir hediyesi mi vardı? Nasıl, daha gelmemişken?

O sormadı. Çok fazla insan ona bakıyor, onun için üzülüyordu. Sempatilerini hissedebiliyor, fısıltıları duyabiliyordu. O artık Aaron'la birlikte değil mi?...Partiye neden gelmedi?...Gelmesi gerektiğini duydum. Cheyenne öyle dedi...Ayrıldılar mı?

Daha üç hafta önce bebeğinin babasıyla birlikte şehrin her yerinde görülmüştü. Hiç olmadığı kadar mutlu. Şimdi doğum günü partisinde bile değildi.

Aaron'ın hediyesini kimsenin, özellikle Cheyenne ve Dylan'ın önünde açmak istemiyordu çünkü onun hayal kırıklığını en çok onlar hissetmişti. Ama Cheyenne, Dylan'a onu getirtti ve eğer açmayı reddederse, hissettiği acı çok daha belirgin olacaktı.

Sertçe yutkunarak kendine biraz daha dayanmasını söyledi. "Vay. Bu büyük."

Cheyenne'in mırıldandığını duydu ve kırk yoga matı bulmak için paketi açtı. Ona önerdiği pratik hediyeyi almıştı - ama en azından ona birçoğunu almıştı.

"Bu harika," dedi. "Gerçekten...bunlara ihtiyacım var." Yakınlarda oturup Wyatt'la oynayan yoga öğrencilerinden biri olan Catherine'e baktı. "Kendi paspaslarımdan bu kadar çok olması kullanışlı olmayacak mı?"

Catherine başını salladı, ama gülümsemesi bile zorlama gibiydi.

Presley ayağa kalktı. "Geldiğiniz için bir milyon teşekkür," dedi herkese. "Ve tüm güzel hediyeler için. Bu şimdiye kadarki en iyi doğum günüydü."

Oldukça şeffaf bir yalandı, ama hepsi ona sarıldı, ona son bir "mutlu yıllar" diledi ve kendi evlerine gittiler.

"İyi misin?" Cheyenne temizlemeye başlarken sordu.

"Elbette," diye yanıtladı ve kendine yakında yatağa girebileceğine söz verdi.

Cheyenne, bazı kağıt tabakları atmak için mutfağa doğru ilerlerken kolunu tuttu. "İstersen şimdi gidebilirsin. Zaten Wyatt'ın yatma vakti geçti."

"Birkaç dakika daha iyi olacak. Seni bu pislikle bırakmak istemiyorum," dedi ama Dylan'ın alçak ve öfkeli sesiyle Mack'le konuştuğunu duyduğunda Cheyenne'in teklifini kabul etmiş olmayı diledi.

"O hangi cehennemde? Bana yoga matları aldırıyor ve kendini güvende mi sanıyor?"

Mack onun yakınlarda durduğunu gördü ve boğazını temizledi, bu da Dylan'ın dönmesine neden oldu.

"Bok. Üzgünüm Pres," dedi kadının duyduğunu fark edince.

Gözlerinden yaşlar fışkırdı ama gözlerini kırpıştırdı. "Merak etme. Paspasları aldığın için minnettarım. Onlar... işe yarayacaklar."

"Kendisi yapardı ama zamanı yoktu. Bugünün çılgın olduğunu söyledi. Bu arada, hala geliyor. En azından duyduğum son kişi oydu. Biraz önce aradı."

"Uzun bir yol." Bütün gece bunu söylüyordu ama bu sözler ağzından çıkar çıkmaz telefonu çaldı.

Aaron'dan gelen başka bir mesajdı.

Sonunda buradayım bebeğim. Çok üzgünüm. Sadece hızlı bir duşa ihtiyacım var. O zaman ben biteceğim.

Sorun değil, yazdı. Herkes gitti.

Yani şimdi eve mi geliyorsun?

Evet.

İyi. Senin yerinde görüşürüz.

Presley onun sözlerine bakarken nefesinin dışarı çıkmasına izin verdi. Onu görünce ne diyecekti? Doğum günü konusunda bu kadar cüretkar davranması canını yakmamış gibi davranabileceğinden emin değildi.

Dylan'a kaşlarını çattığını görünce, "Sanırım burada," dedi.

"Harika. Neresi?" diye mırıldandı. "Kıçını tekmeleyeceğim."

"Ona kızma," dedi. "Uyarıldım, değil mi?"

Ona bir kucak verdi. "Kardeşimin kafasında bir beyin olsaydı sende ne olduğunu bilirdi."

"Kalbini sevemeyeceği birini sevdiremezsin. Sanırım bu şarkıdaki bir dize, değil mi? Ya da böyle bir şey." Neşesizce güldü. "Kim böyle bir bilgelikle tartışabilir?"

Buna söyleyebileceği hiçbir şey yoktu, kimsenin söyleyemeyeceği bir şey yoktu.

Cheyenne, "Sen onunla konuşurken Wyatt'ı burada tutacağız," dedi.

Buna izin verdi çünkü Wyatt hala çok üzgündü ve onu uyutmasının ne kadar süreceğini bilmiyordu. Ve Aaron'a, işinin ehli olduğunu, onu görmemek için artık Whiskey Creek'e dönmesi gerekmediğini söylemesi gerekti. Bir ilişkiye ellerinden gelenin en iyisini yapmışlardı, ama belli ki onu pek umursamıyordu. Doğum günü partisini kaçırmak için bir bahane bile sunmamıştı. En çok canını yakan şey buydu. İyi bir nedeni olsaydı, belki onu affedebilirdi. Ama Dylan bile çıldırmıştı.

Dışarısı sıcaktı, yaz sıcağından kurtuluş getirmeyen ender gecelerden biriydi. Ama Presley'in evi, uzun süre dışarıda kalması gerekmeyecek kadar yakındı.

Durmadan önce köşeyi zar zor dönmüştü. Mesajında söylediği gibi Aaron'ın içeride duş alacağını tahmin etmişti. Kendi anahtarı vardı. Ama büyük bir U-Haul kamyonunun kenarına yaslanmış onu bekliyordu. Kamyoneti bir çekici ile arkaya bağlandı.

Bu neydi?

O kadar şaşırdı ki üzülmeyi unuttu, aceleyle yanına gitti. "Neler oluyor?"

Şakakındaki bir damla teri sildi. "Üzgünüm. Sana sarılırdım ama pisim."

"İtibaren..."

Arkasındaki kamyonu gösterdi. "Nasıl görünüyor? hareket ediyordum."

"Ama... anlamıyorum. Reno'daki o evi sen kiraladın. Dükkan için bir kira sözleşmesi imzaladınız. Oraya daha üç hafta önce taşındın!"

"Ve bunun bir hata olduğunu anladım, Pres." Kamyondan uzaklaşarak yaklaştı ve ellerini onun omuzlarına koydu. "Geçtiğimiz üç hafta bana sensiz yaşayamayacağımı gösterdi."

Presley kulaklarına inanamadı. "Sen ne diyorsun? Geri mi dönüyorsun?"

Dudakları çarpık bir sırıtışla kıvrıldı. "Zaten yaptım. İstediğim her şey burada."

Kamyonda. Aklı başı dönüyordu. "Ama sen, işyerinin ve evinin kirasını sen ödedin. Bir yıl boyunca kilitli kaldın. Eğer çekip gidersen binlerce dolar kaybedersin."

Başını kaşırken irkildi. "Evet. Yaptığım en akıllıca hareket değil. Onu kurtarmak için elimden geleni yapacağım - belki onu çalıştırmak için bir yönetici ve bazı teknisyenler kiralayabilirim. Bu işe yaramazsa, alımda bu kadar yavaş olduğum için mali kaybı hak ediyorum. Her nasılsa, olduğumuz gibi devam edebileceğimizi, geçmişimden kaçıp seni kaybetmeden yeniden başlayabileceğimi düşündüm. Hatta belki bir noktada oraya taşınmaya istekli olursun diye düşündüm." Ona kederli bir gülümseme gönderdi. "Ama burada kurduğun şeyden ayrıldığını göremedim. Bu da fedakarlığı yapacak kişinin ben olmam gerektiği anlamına geliyordu."

"Ama... bu çok pahalı bir karar!"

"Buna değersin. Son üç hafta hayatımın en mutsuz günleriydi, Pres. İşe gidiyorum. eve geliyorum Sen ve Wyatt olmadan hiçbir şeyin anlamı yok."

Presley hala o kadar şoktaydı ki konuşamadı bile. Orada durmuş, ağzı açık ona ve arkasındaki büyük kamyona bakıyordu.

"Bana evde olduğum için mutlu olduğunu söyle," dedi. "Çünkü uzun, zor bir gün oldu ve devam etmemi sağlayan bu andı."

Sonunda sesini buldu. "Tabii ki sevindim! Ama...sana yardım ederdim. Kendi başınıza toplanıp taşınmanız gerekmiyordu."

"Yapabileceğimden daha hızlı yapabileceğimi düşündüm," diye açıkladı. "Partinde sana sürpriz yapmak istedim, ama..." elini yüzünü sildi "-bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı."

"Peki kiraladığınız gayrimenkulü ne yapacaksınız?"

"Eğer benim yerime başka birinin yönetmesine karar verirsem. Bakalım onu kiraya verebilecek miyim. Elimden gelen bu."

"Ve kardeşlerin bunu kabul edecek mi?"

"Herhangi bir kayıp, yalnızca benim kaybım olacak, çünkü riski alan bendim. İyi bir fiyat ve istersem devretme hakkı için pazarlık yaptığım için memnunum. Bu mümkün kılabilir."

"Ama... kardeşlerin. Onları yeni gördüm. Fikrini değiştirdiğini ya da dünyanın en iyi aktörleri olduklarını bilemezler!"

"Kimse bilmiyor. Sana rastladıklarında herkesin sırıtıp fısıldaşması sürprizi bozar diye korktum."

Gecenin büyük bir bölümünde tuttuğu gözyaşları yanaklarından aşağı süzülmeye başladı, ancak şimdi bunlar mutluluk gözyaşlarıydı. "Yani gerçekten döndün mü? Temelli olarak?"

Dudaklarını öpmek için eğildi. "Bu doğru. Ve seni bir daha asla bırakmayacağım."

Kollarını ona doladığında, ne kadar kirli olduğuna dair bir uyarı daha mırıldandı ama umurunda değildi. Çamur içinde olsa bile ona sarılırdı. Hayatında hiç bu

kadar mutlu olmamıştı. Seni bir daha asla bırakmayacağım. Aaron bunu söylemişti ve kolay kolay sözler vermiyordu.

Partimi kaçırdığında çok kızdım, diye fısıldadı.

"Bunun için üzgünüm bebeğim. Bu kadar kötüye gideceğimi bilseydim, sürprizle uğraşmazdım. Ama geri dönmeye karar verdiğimde, eşyalarımı geride bırakamazdım. Bir an önce toparlanıp oradan çıkmak istiyordum.

"Bu iyi. Burada, kollarımda olman, tek umursadığım bu. O dışarı çıktığında Anya, Natasha ve babanla iyi olacak mısın?

"Olmam gerekecek," dedi. "Yoga matlarını beğendin mi?"

Başını salladı. Hortumdan ona bir kova su verebilirdi ve onu sonsuza kadar evde tutmuş olması umurunda olmazdı.

"Memnun oldum. Bunu daha da çok seveceğinizi umuyorum."

Ön cebinden küçük, sarılı bir kutu çıkaracak kadar uzun bir süre uzaklaştı. Göz göze gelmek için başını kaldırdığında, gülümsemesi hafifçe çarpıktı. "Geç kalmamın bir nedeni daha. Aklımda o kadar mükemmel bir plan vardı ki, bu da onun bir parçasıydı."

Hediyeyi kabul ederken Presley'in kalbi çarptı. Kendi kendine heyecanlanmamasını, bunun bir yüzük olamayacağını söyledi. Ama kesinlikle öyle hissettiriyordu.

Bunun bir kolye ya da küpe olması ihtimaline karşı kendini hazırlamaya çalışarak sakinleştirici bir nefes aldı.

"Açmayacak mısın?"

Gözleri yine yanıyordu. Ağlamak istemiyordu ama kendini çok umutlu, savunmasız ve aşık hissediyordu. Ambalaj kağıdını yırtıp kadife kutuyu açarken ellerinin titrediğini anlamaması için dua etti.

Nefesi boğazına takıldı. Bu bir elmastı, tamam: kocaman bir tektaş, sahip olmayı hayal ettiği her şeyden daha büyük.

"Sevdin mi?"

“Muhteşem!” dedi. "Gördüğüm en güzel yüzük. Ama... sana bir servete mal olmuş olmalı. Ve geri taşınmak ve devralacak birini bulana kadar o kiraları ödemek zorunda kalmak, korkarım onu iade etmeliyiz.”

Onun kıkırdadığını duydu. "Mümkün değil. Bir değişiklik için ilk gelmeyi hak ediyorsun. Gördüğün en güzel yüzük olduğunu düşünmeni istedim. Bu yüzden karar vermem çok uzun sürdü. Bir erkek için kolay değil. Aralarından seçim yapabileceğiniz yüzlerce kişi vardı," diye şikayet etti, sanki tüm süreç gerçekten can sıkıcıymış gibi.

O güldü. "İyi yaptın. Bayıldım."

"Benimle evlenir misin, Pres?"

İçinden saf bir heyecan dalgası geçti. Yoga matları açmaktan, evlilik teklifiyle tamamlanan çarpıcı bir nişan yüzüğüne geçmişti. Partisini mırıldanırken, bunun hayatının en kötü gecelerinden biri olabileceğini düşünmüştü. Şimdi bunun en iyisi olduğunu biliyordu.

"Beni istediğinden emin misin?" Bunun muhtemelen bir gelin adayının damadına sorduğu olağan soru olmadığını biliyordu. Ama Aaron bağlılık konusunda çok ihtiyatlıydı.

Dudakları kendinden emin bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Olmasaydım sorar mıydım?"

Kirpiklerinden süzülen yaşlar arasında tekrar güldü. "Numara."

"Al bakalım. Bunu doğru nedenlerle yaptığımdan emin olmak istedim, suçluluk ya da zorunluluk duygusundan değil, birlikte iyi olduğumuz için, birbirimiz için doğru. Sonunda farkına varmak için tüm finansal resmimi alt üst etmem gerekti, ama...şimdi oradayım. Ve sonunda iyileşeceğiz."

İyileşeceğiz. Bunun güzel bir sesi vardı.

Yüzüğü parmağına takarken bakışlarını yere indirdi. "Vay. Şuna bakar mısın! O kadar büyük ki, soyulmaktan korkuyorum.”

"Kimse seni incitemez, yoksa bana cevap verirler," dedi. Sonra yüzünü ellerinin arasına aldı ve baş parmaklarıyla gözyaşlarını sildi. "Presley?"

Bir an için, küçük kızı benliği, hayatta kalmak için Dumpsters'tan yiyecek çalmak zorunda kalan pis pislik, onu bir taraftan izliyormuş gibi görünüyordu - yetişkin benliğinin bir peri masalına adımını izliyordu. "Ne?"

Onu şefkatle öptü. "Seni seviyorum."

* * * * *

SON

Buraya yüklediğimiz e-book ve pdf kitap özetleri indirildikten ve okunduktan sonra 24 saat içinde silmek zorundasınız.
Aksi taktirde kitap'ın telif hakkı olan firmanın yada şahısların uğrayacağı zarardan hiçbir şekilde sitemiz zorunlu tutulamaz.
Bu kitapların hiç birisi orijinal kitapların yerini tutmayacağından,eğer kitabı beğenirseniz kitapçılardan almanızı ve internet ortamında legal kitap satışı yapan sitelerden alıp okumanızı öneririrm.
Sitemizin amacı sadece kitap hakkında bilgi edinip,belli bir fikir sahibi olmanızdır.

NOT: Bu Kitapların hiçbirisi orijinal kitapların yerini tutmamaktadır. Yabancı kaynaklardan çeviri olup; Çevirilerde hatalar mevcuttur.
Sitemizin amacı sadece kitap hakkında bilgi edinip,fikir sahibi olmanızdır.